

nguyễn thị hoàng

**vong
tay
học
tro**

truyện dài

tái bản lần 4
tác giả có sửa chữa

nguyễn thị hoàng

vong tay hoc tro

truyện dài

tái bản lần 4
tác giả có sửa chữa

VÒNG TAY HỌC TRÒ

Nguyễn Thị Hoàng

Nguồn: <http://www.vietlove.us/>

Làm ebook: hmduc44

Hoàn thành: 05.12.2014

SG/Tp.HCM

<http://tve-4u.org/>

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Tác giả](#)

Chương 1

Trang điểm xong, Trâm ngắm khuôn mặt mình trong gương và mỉm cười với bóng. Hai con mắt đen trong sáng long lanh như hòa điệu với đôi môi phơn phớt một lượt son hồng nhạt hé hàng răng trắng đều như bắp non. Mái tóc chải rối, vén cao, làm những nét dịu dàng trên mặt Trâm có vẻ già dặn và kiêu sa. Trâm bàng hoàng sung sướng thấy mình lạ và đẹp hẳn lên như lâu ngày gặp lại một người tình lòng chưa nguôi yêu dấu. Khuôn mặt này chỉ lạ đối với những ngày tháng hiện tại, nhưng quen thuộc vô cùng với chuỗi dài quá khứ của Trâm. Đã hơn một tháng từ ngày đi dạy học, Trâm không bao giờ đánh phấn và trang điểm thế. Hàng ngày đến trường hoặc đi ra phố chợ, thăm viếng bạn bè bà con, Trâm chỉ tô một lượt phấn hồng thật mỏng đến không ai biết là nàng dùng phấn để che lớp da trắng xanh chưa quen khí hậu của thành phố sương mù này. Ngồi bút chì đen kẻ đuôi mắt để lâu không dùng nay đem gọt lại, Trâm làm mòn mất một nửa. Cái bút lông nhỏ tô môi cuốn lại vì lâu không bám hơi son phải ngâm vào nước hoa hồng một lúc mới dùng được. Đến những ngón tay của nàng khi trang điểm cũng trở nên lúng túng, vụng về. Bây giờ giờ lại những “đồ nghề” thuở trước, nhìn khuôn mặt rực rỡ trở về trong bóng gương xưa, bỗng nhiên lòng Trâm chùng hẳn xuống trong một nỗi buồn man mác, một thống xót đau gờn gợn như có ai cứa vào vết thương đã lành khô máu từ lâu.

Vẻ đẹp ngày xưa còn đó. Tâm hồn dạt dào khao khát yêu đương còn đó. Nhưng những ngày vui, những phút đắm say huyền ảo, những bước đường phiêu lưu liêu lĩnh đã qua rồi. Trâm như con tàu phải chạy qua đường sắt cuộc đời, bỏ lại sau mình những núi đồi, khe suối, bỏ lại những cảnh thiên nhiên chung thủy đời đời. Bây giờ, đối bóng soi gương, nàng nhớ lại, nhớ lại chính bóng dáng mình chói sáng những đêm vui không bao giờ còn nữa. Sài-gòn. Những dạ hội. Những cocktail. Những buổi tiếp tân. Những lần đi chơi không chương trình, không mục đích đầu hôm suốt sáng. Thời gian không có mức ngăn chia phân biệt. Một tuần như có cả bảy ngày chủ nhật. Một năm vui chơi chỉ như một mùa hè. Nàng thấp thoáng khắp nơi, từ những đám phong lưu phá sản bằng ăn chơi đủ điệu cho đến những bọn nhỏ tuổi bất chấp cuộc đời, hối hả sống, vội vàng yêu, hăng hái nhập cuộc mê cuồng theo kẻ lớn. Ở đâu nàng cũng hình như là trung tâm điểm của những cái nhìn mê thích giao nối, đón chào, của những nụ cười trao gởi, cởi mở thân yêu. Hay ít ra nàng cũng đã là một đầu đề cho những câu chuyện, khen có, chê có. Dù có bị chê bai, chỉ trích chửi rủa, cũng được, hơn là một kẻ suốt đời không ai chú ý, không ai nhắc tới, bị quên lãng, bị nhận chìm trong một vũ trụ lạc lõng cô đơn khép kín. Thế mà ở một cuộc tiếp tân, Trâm đã là bà hoàng không ngôi vị, ở một chuyến đi chơi đêm, nàng là thứ ánh sáng của kim cương. Và giữa bao nhiêu khuôn mặt chán chường, buồn nản của những kẻ bê tha mỗi mết, nàng cũng vẫn là một nốt nhạc trầm rung động người nghe nhất trong những điệu buồn. Ở thế giới từng bừng đó, Trâm luôn luôn là kẻ bị yêu mê. Những mối tình kỳ dị khác thường, liêu lĩnh bất chấp. Những người đàn ông, những gã con trai. Nàng nhớ lại những tên người trong ký ức như người lính thẳng trận kiếm điểm xác chết của phe địch bỏ lại ở chiến trường. Văn tử phú. Marc giáo sư đại học. John sĩ quan Mỹ. Tuấn phi công. Francois ký giả. Hồng nhà văn. Linh con nhà giàu phá sản. Và một khối thẳng sinh viên. Một khối thẳng học trò choai choai mới lớn say mê của cấm như khoái làm chuyện siêu phạm. Bây giờ họ là những xác chết. Mỗi tình yêu là một bông hoa đã úa tàn. Mỗi ngày vui là một chiếc lá vàng rơi rụng. Vì Trâm đã chán ngán, đã mệt mỏi, đã lìa xa một nửa con đường lang bạt đó. Đã bỏ cái thành phố hai mặt sống và chết, mê và chán, xấu và tốt đó. Nàng bỏ đi như một từ khước. Và như một lần trốn. Từ khước đi những thú vui buông thả đưa tới lối lầm cay đắng, đưa tới trống không giằng đặc tội hờn. Lẩn trốn những đòi hỏi xôn xao của chính mình, của một bản chất sôi nổi thèm sống, thèm yêu đến tột cùng, đến vô bờ vô bến.

Trâm bắt qua một nhịp đời khác không tìm chuyển tiếp. Đà-lạt như một nơi ngời nghỉ vui chôn đời đời. Cuộc sống đang sôi trào bỗng dừng lắng đọng lại như những thước không gian câm nín dày đặc sương mù.

Lẽ ra sau khi già từ Sài-gòn ồ ạt, Trâm phải tập dần quen với cuộc đời yên ổn trầm lặng đã rồi mới lên đây. Mà không. Hai nhịp sống tương phản nối liền nhau, và tâm hồn nàng đột ngột chịu đựng sự giao động mãnh liệt của hai thế giới, hai nhịp đàn khác điệu. Như giữa khí hậu nóng bức khô khan của Sài-gòn và lạnh lẽo ẩm ướt của Đà-lạt không có miền trung gian.

Nhưng lần đầu tiên lên đây Trâm tưởng mình có thể nguôi quên. Vì lúc đó cái gì cũng mới lạ tốt đẹp. Như những bài làm đầu tiên của học trò nàng chấm đêm đêm. Như con đường viền quanh lưng thấp đồi cao dẫn đến trường học. Như vầng mặt trời sáng chói xé nát màn sương mai từng bừng nhuộm hồng hoa cỏ, như những bạn đồng nghiệp mới quen. Những khuôn mặt học trò còn xa lạ nhìn lên ngơ ngác. Cho nên Trâm đã nguôi quên chặng đường đua cũ, dừng lại bằng lòng chính mình, bằng lòng xung quanh và định tâm sửa đổi lại đời mình, hàn gắn những đổ vỡ, nối tiếp những dự định chưa thành. Trâm ngẫm giao ước với cuộc đời là nàng sẽ phải sống xứng đáng, từ lúc bước vào ngưỡng cửa mới còn lạnh lùng và xa lạ của nghề dạy học. Một tháng rồi, Trâm dứt hẳn mọi liên lạc với quãng đời cũ. Bạn bè ở Sài-gòn tự nhiên thấy Trâm mất tích, lần lượt hết bọn này đến bọn kia dò la tìm theo lên Đà-lạt. Trâm giấu nhưng không hiểu vì sao chúng nó biết được chỗ ở. May mà chỗ ở đó chỉ tạm thời. Căn gác nhỏ bít bùng như phòng giam của một gia đình bà con đông đúc đó, Trâm chỉ ở hai tuần mà bao nhiêu người kéo đến hỏi thăm làm chủ nhà cũng sinh ra ngờ vực lối sống của nàng. Trâm không cắt nghĩa. Nàng tìm một chỗ yên lặng, kín đáo, quạnh hiu và xa thành phố hơn. Nhờ dịp may, Trâm thuê được tòa lầu cũ của một linh mục người Pháp. Tòa nhà hư nát đến nỗi không ai nghĩ đến chuyện thuê và sửa chữa lại. Nhưng hôm đến xem nhà, bị mê hoặc bởi vẻ hoang vu và bí mật của tòa nhà với những đám cỏ đầy cao quá đầu, với những cánh cửa hư nát, tường loang lỗ, mái sụp nhiều nơi làm nước mưa dội xuống ào ào như thác, Trâm bằng lòng làm ngay tờ giao kèo bỏ tiền ra sửa chữa lại tòa lầu và giá tiền thuê sẽ được trừ dần vào số tiền phí tổn đó. Một mình Trâm tìm thầu khoán, đứng ra điều khiển, sắp đặt mọi việc. Rồi nàng dọn về đó cũng một mình. Điều ấy làm nàng tự tin ở mình hơn. Lòng kiêu hãnh và tính tự lập cũng tăng lên một bậc. Trong những bước đầu hăng hái đó, Trâm tin mình sẽ vượt qua, sẽ phấn đấu đến cùng. Ở Sài-gòn là nỗi kiêu hãnh liều lĩnh bất chấp thiên hạ để dám sống, để phá đời, để hưởng đời. Ở đây là sự kiêu hãnh liều lĩnh bất chấp để gây dựng cho mình, để vạch lối riêng không cần đến những đường mòn của thiên hạ. Sự thách đố đó làm ngạc nhiên người xung quanh, những kẻ quen nhăm tính cuộc đời kiểu hai với hai là bốn. Họ tò mò, đổ xô đến, tìm hiểu, khám phá, khen chê. Ảnh hưởng thiết thực hơn cả là người ta bắt đầu nghĩ đến việc bỏ tiền ra thuê và sửa chữa những ngôi nhà bên cạnh, như nàng đã làm. Họ đến hỏi cách thức, cũng có kẻ đòi chia bớt một tầng khi thấy nàng ở một mình trong tòa lầu quá rộng. Như vợ chồng Tuyển, vợ chồng Duy, và mấy gia đình nữa Trâm chưa biết rõ. Nàng từ chối, bởi không muốn người ngoại cuộc chen vào cuộc sống của riêng mình. Vả lại, nàng chờ mẹ lên, hoặc một vài người nào trong gia đình có thể ở với nàng. Nhưng mẹ Trâm chưa lên được vì bận cháu dại, vì sắp cưới dâu, vì sợ bỏ việc nhà. Ông bà cụ giục Trâm phải cho thuê ngay bớt tầng dưới, hoặc rủ ai về ở với “cho có bạn”. Lẽ cố nhiên “ai” phải là một bà cụ già, vài cô bạn gái cũng xa gia đình như nàng, hay vài đứa học trò bé choắt nào đó. Sự bướng bỉnh muốn “một mình” chùng xuống dần dần. Trâm nghĩ nên nghe lời hai cụ và bắt đầu lựa chọn khách trọ. Vừa ngó ý với người bạn nhà bên là mấy hôm sau thiên hạ đến đầu đơn xin chia nhà ngay. Đủ loại. Đủ cỡ. Nhưng Trâm bỗng nhiên lại từ chối. Nàng tiếc. Vì cũng chưa vội gì. Nàng muốn sự tình cờ đưa lại một người khách trọ vừa ý còn hơn vội vàng tiếp đón để sau này khó xua đuổi người ta.

Hơn nữa, tuy một mình nhưng xung quanh hàng xóm gần gũi qua lại luôn luôn. Bên cạnh là vợ chồng Chu, Loan, trước mặt là Khoa, Yến, đều là bạn đồng nghiệp, cùng trẻ cùng vui sống và bắt đầu cuộc đời như nàng. Loan với Yến tuy chồng là giáo sư bạn đồng nghiệp Trâm nhưng hai cô trước là học trò của chồng nên giờ quen gọi Trâm bằng cô. Trong cuộc giao thiệp đối xử, hai nàng cũng có vẻ kính nể và trọng đãi Trâm hơn hàng bà bạn. Điều đó làm cho Trâm thấy mình lớn và già hơn họ, tuy rằng cả ba cùng suýt soát tuổi nhau. Thịnh thoảng Yến, Loan rủ Trâm đi chơi phố, đi thăm bè bạn, hay bày nấu nướng mời nhau qua ăn. Trâm yên lòng đóng vai kẻ cả, nhận chịu nếp sống đó. Có lúc nàng khó chịu thấy mình như đang

đóng kịch, nhận một vai trò bất đắc dĩ trên sân khấu. Nhưng cũng có lúc lòng Trâm dịu xuống, thanh thản theo nhịp sống bình yên khuôn khổ, như khuôn mặt không điểm trang lắng chìm những tháng ngày huyền ảo xưa kia.

Chiều nay, tự nhiên Trâm thấy vui vui trong lòng và ngời trang điểm tử mỉ. Khuôn mặt xưa hiện về. Trâm chột tiếc quãng đời cũ, và lần đầu tiên từ một tháng nay, nàng băn khoăn tự hỏi liệu có thể sống mãi như thế này không.

– Mình chịu như thế này để làm gì?

Trâm tô phấn hồng thêm lên má và tự hỏi hai con mắt đắm đắm của mình trong gương. Rồi sức nhớ ra, nàng nhìn lại mảnh giấy chặn dưới đồng hồ tay đặt trên hộp phấn: “Kính mời cô bốn giờ chiều đi với em đến thăm mẹ chị Loan...”. Mẹ Loan đau nằm ở nhà thương. Nàng bàn với Yến đi thăm. Hai người sẽ qua chờ Loan cùng đi vào chiều nay.

Trâm vượt đường cổ thôn trắng thẳng xuống nét ngực nổi bậc bên màu áo len đen rồi đứng dậy đến phía tủ áo. Đi với Yến, Loan, giữ đúng vai trò thì phải già hơn họ. Phải đẹp hơn họ. Và ăn mặc phải đúng điệu hơn họ. Nàng chọn cái áo dài kim tuyến màu tím nhạt, và chiếc áo choàng lông trắng.

Thấy chưa đến bốn giờ, Trâm ngồi xuống chỗ cũ ngắm bóng mình trong gương. Đẹp, nhưng già dặn quá, Trâm tự phê bình và mỉm cười nhạo mình. Bỗng Trâm có ý muốn bất ngờ là xõa tóc dài như xưa, và đi lang thang một mình trên hè phố. Mái tóc dài che kín nửa khuôn mặt im lìm u uẩn như một ngăn cách với kẻ khác. Mái tóc trẻ tràn khuya muộn, lười biếng, buông theo dòng nước chảy. Như đám cây rừng chẳng chặt rồi loạn trong cơn bão táp mùa đông. Mái tóc đó giờ phải quăn gọn, phải che dấu, như bản tính của Trâm, như những khát khao thầm kín thỉnh thoảng vùng lên đốt cháy tâm hồn. Hay mình qua rủ Yến, Loan đi. Vừa tính vậy, Trâm lại nghĩ khác, không, chờ tụi nó đến “trước” mình đi chứ.

Có tiếng gõ cửa dưới lầu. Đoán là Yến đã đến sớm nói chuyện trước khi đi, Trâm tươi cười thoăn thoắt xuống thang lầu.

Nhìn qua cửa kính phòng khách không thấy ai bên ngoài, Trâm rón rén bước bằng đầu mũi giày ra lò sưởi cúi nhìn qua khe cửa. Có tiếng xì xào to nhỏ của hai người. Trâm nhận ra giọng Bắc âm ồm của Thức, tên học trò đệ nhất ở nhà đầu kia đường thường đến chơi và mượn sách:

– Gì mà sợ. Cứ tỉnh lên. Tớ nói cho, cậu cứ việc ngồi im.

Giọng kẻ lạ:

– Nếu cô không bằng lòng thì sao?

– Đã biết đâu mà đoán trước.

– Moa ngại làm sao ấy. Cậu có thân với cô không đã?

– Suy mà. Nào, moa gõ cửa lần nữa đây.

Trâm, đứng thẳng lên và đi trở lại phía thang lầu rồi nhìn ra, vờ như mới ở trên lầu đi xuống. Tiếng gõ cửa lại vang lên, mạnh dạn hơn lần trước. Trâm lên giọng:

– Ai đấy!

Khuôn mặt hí hửng của Thức lộ ra trên cửa kính.

Trâm xoay nhẹ chiếc chìa khóa. Cửa mở. Thức sấp vào vội rụt ra ngay:

– Cô sửa soạn đi đâu. Thôi tui em về đã.

Trâm đẩy rộng cánh cửa, hơi lạnh bên ngoài lùa vào một lúc với hai người con trai.

– Vào đây. Em có việc gì nào?

Thức chỉ người con trai lúng túng đi sau lưng mình.

– Thưa cô, anh bạn của em...

Trâm chỉ ghế:

– Có việc gì à? Các em ngồi xuống đây. Chiều chủ nhật sao không kéo nhau ra phố mà lại lạc vào... nghĩa địa thế này?

Thức hóm hỉnh:

– Cô cứ bảo thế... Thiên Đường đây chứ không phải nghĩa địa đâu.

Trâm thoáng thấy thằng con trai mỉm cười và đứng buông thõng hai tay có vẻ luống cuống, mắt bình tĩnh, không chịu ngồi theo Thức. Nàng “ra lệnh”:

– Em ngồi xuống.

Nó kéo cái ghế ra xa bàn khuất sau lưng Thức và chậm chạp ngồi xuống. Trâm cũng kéo ghế ngồi đối diện hai chàng học trò.

Thức nhìn Trâm chăm chú:

– Cô làm tóc tiệm nào đẹp quá, như là...

Thức định tiếp như tài tử nhưng nó chợt ngưng lại khi thấy cô giáo có vẻ nghiêm trang nhìn người khách mới như muốn khám phá những ý nghĩ để biết trước điều nó sắp nói.

– Tôi chải lấy. Chẳng lẽ đi mấy cây số chờ xe hàng giờ để xuống phố chải tóc lên đây cho... mấy cây thông sau rừng ngấm à.

Lần nữa tên học trò lạ mỉm cười. Trông nó có vẻ bạo dạn quen thuộc với không khí phòng khách và lối nói chuyện vui vẻ của cô giáo. Nhưng hai bàn tay nó cứ hết đặt lên nhau lại để duỗi trên mặt bàn rồi buông xuống. Có lúc Trâm chợt thấy ngón tay cái và ngón giữa của nó chụm lại, như sắp sửa búng tróc một cái. Nhưng khi nó nhìn lên Trâm, hai ngón tay nó rời nhau ra ngay. Trâm nghĩ, lỗi con này thuộc loại nghịch đây. Nhưng nét mặt nó có vẻ đại khờ, non choẹt và ngơ ngẩn thế nào. Thỉnh thoảng nó lại lắc mạnh đầu để hất mấy vệt tóc lòa xòa xuống như vừa dưỡng rẽ. Chiếc áo chemise màu xanh nhạt hơi ngắn, trên túi áo có thêu tên trường bằng chữ đỏ. Những dấu hiệu đó làm nó có vẻ trẻ con hơn trước mắt Trâm. Nó thuộc loại mới bỏ thời thơ ấu để bắt đầu làm con trai vừa lớn, Trâm nghĩ.

Chờ Trâm quan sát xong người khách mình định giới thiệu, Thức mới hỏi dò:

– Thưa cô, nghe nói cô định chia bớt nhà cho người khác ở. Đã có ai “được” chưa cô?

Trâm đoán ngay chuyện hăn sắp nói qua nhập đề dài dòng đó. Nàng “gạch đỏ” ngay:

– Em muốn xin cho ai ở trọ phải không. Nói ngay đi nào, miễn nhập đề quanh quẩn.

Thức cười, lắc đầu:

– Em chịu thua cô. Sao cô biết:

– Đoán.

Thức chỉ tên con trai đang giương đôi mắt nhỏ đêm lay nhìn bà chủ nhà:

– Minh đây là bạn thân của em, nó nhờ em đến xin cô...

– Ở nhà tôi à? Minh học đâu?

Minh đáp nhỏ:

– Thưa cô, trên trường.

– Lớp nào?

– Đệ nhất như Thức, khác ban.

Nó trả lời nhát gừng như không tìm được chữ để lấp nối câu cho dài ra. Hình như nó cũng thấy mình ăn nói không được xã giao, lễ phép nên cầu cứu Thức bằng mắt.

Trâm “hỏi bài” liên tiếp:

– Sao không ở ngoài phố. Đất này buồn lắm. Các cậu ham chơi không ở đây nổi đâu.

Trâm nói như mình là bà cụ gì dường lão ở nơi hiu quạnh tỉnh mịch nói với con cháu về thăm.

Lần này Minh đặt câu khá dài:

– Thưa cô ngoài đó có nhà bà con nhưng ồn ào quá em không học được. Và lại đi xa quá, mất cả thì giờ. Nếu xin cô được ở đây gần trường, yên tĩnh thì...

Đừng kiếm lời dối quanh nghe con. Tưởng con lắt cắc ham chơi chứ không phải cây gạo đâu mà bảo tìm chỗ tu luyện. Hai bàn tay trắng trẻo, thon thon từng ngón như thế là điệu con nhà giàu quen thói ăn chơi rồi. Lại khuôn mặt nữa. Cặp mắt nhanh như chớp, đôi môi hồng cứ nghếch nghếch chực cười chực nói ấy là cây đầu chuyện, gây lộn và ăn quà đấy nhé. Như thế có có chăm học đi. Nhưng đây cũng khá khen cho cái tướng thông minh đó. Thông minh nhưng thông minh. Mà không thấy bà cô trước mặt là kẻ từng trải hay sao mà dối quanh. Chắc có vụ gì rắc rối con mới biệt chốn phồn hoa tìm vào rừng núi như vậy, một là để quên đi, hai là để thoát nợ. Nhưng nhìn lại nó. Trâm thấy mình chỉ đúng phần nhận xét, còn lập luận để hiểu lý do nó vào đây ở thì không. Vì trông nó còn nhỏ choắt và trẻ con thật, không thể, chưa thể có chuyện gì được.

Tên con trai ấp úng:

– Thưa cô, nếu có thể cho em ở trong nhà...

Một tiếng chim hót lên đầu cành thông gần mái nhà. Trâm nhìn ra. Vòm trời xanh mênh mông in hình nét đồi cong thoải thoải, sáng rực nắng chiều. Một đám mây trắng sắp sửa nhô lên sau ngọn đồi thấp nhất. Hình ảnh của những buổi chiều yên tĩnh, cuộc đời cô quạnh, buồn lãng mạn và nên thơ thoáng qua trong trí Trâm. Nàng chợt vừa sợ vừa thích nỗi cô đơn hiện tại. Có lẽ mình không nên trả lời vội cho chúng nó, phải suy nghĩ đã. Thấy chủ nhà nhìn ra, trầm ngâm mơ mộng, hai người khách yên lặng đợi chờ.

Trâm đứng lên mở rộng cánh cửa kính. Mùi thơm quen thuộc của cỏ khô và đất mới xới, lẫn với mùi dâu chín dưới thung lũng thoáng theo gió bay lên làm Trâm tự nhiên ấm áp trong lòng, tưởng như đang đời đời yên ổn sống trên đất quê hương. Thế mà từ nay có người lạ về sinh sống với nàng trên thế giới nhỏ bé và biệt lập này.

Để hai tên học trò bồn chồn chờ đợi một lúc, Trâm mới nói:

– Nhà rộng quá nên trước tôi có ý định chia bớt một tầng cho một gia đình nào đó. Nhưng những chỗ đến đòi chia đều là thân thuộc cả, nhận đám này lại mất lòng đám kia nên thôi. Thành thử có thể cho một vài người ở trọ. Tôi cũng đang nhờ mấy người trên trường tìm và giới thiệu em nào nhà xa đến ở lại cho vui. Còn phải chọn lựa đã, không các cậu lại lôi bạn bè đến huyên náo cả lên. Tôi đã nói, chỗ này là đất học hành, tu luyện thôi.

Thức hỏi:

– Sao những gia đình khác không thuê các nhà hoang bên cạnh sửa lại mà đến chia nhà của cô?

Trâm cười:

– Coi sửa chữa lại một cái nhà đổ nát mệt lắm. Vả lại thiên hạ không thích phiêu lưu mạo hiểm, hoặc thích nhưng không dám.

Thừa lúc Trâm nghiêng mình sửa một cành glaieul trong bình thủy tinh, Minh ra hiệu bằng mắt với Thức. Thức trở lại vấn đề:

– Thừa cô, xin cô cho biết cô có thể nhận anh bạn đây ở trong nhà được không...

– Nếu chọn, có lẽ tôi sẽ chọn một người vào tuổi em đấy. Nhưng phải giáo sư nào trên trường giới thiệu và người nhà đến gửi gắm đã. Em từ xa lạ đến, biết đâu vào đâu. Phải có người lớn đến nói với tôi một tiếng, rồi sẽ liệu.

Minh hấp tấp:

– Thừa cô, em sẽ đưa bác em lại xin cô...

– Thế gia đình em ở đâu?

– Dạ, ở trên Kontum kia.

– Xa thế, mình em xuống học đây... Vậy ra...

Trâm định nói tiếp, vậy ra đồng bào thượng đấy à, nhưng nhớ ra thằng học trò chưa quen biết lắm, nàng không đùa nữa. Nàng chợt nhớ hôm đầu tiên ngỏ ý cho học trò ở trong nhà với một nhân viên trên trường, ông ta hứa sẽ giới thiệu cho mấy thằng đồng bào thượng không cơm ăn nhà ở, trường phải cung cấp lương thực nhưng chỗ ở chưa giải quyết được. Trâm bật cười và giải thích cái cười đó ngay:

– Bữa trước ông Du định chọn mấy tên học trò đồng bào thượng xuống giữ nhà cho tôi. Tôi phải từ chối ngay. Vì sợ nhờ ra đêm hôm đói bụng nó là thịt cả chủ nhà.

Thức đùa:

– Nhưng còn anh bạn em đây thì cô không ngại vì không phải loại “cà răng cẳng tai” đâu...

– Người văn minh lại càng đáng sợ hơn.

Chờ cho tiếng cười của hai tên học trò dừng lại, Trâm phán một lời cuối:

– Thôi được. Các em cứ về. Để tôi nghĩ lại đã. Có thể cuối tuần sẽ cho ý kiến.

Thức nháy Minh đứng lên. Trâm thầm vấn câu chốt:

– À em có quen với giáo sư nào trên trường?

Mắt tên con trai sáng lên:

– Thừa, thầy Hiệp biết rõ phai-mi em lắm. Cô cứ hỏi thầy ấy.

– Hiệp à? Được, để tôi liệu.

Mình hơi cúi đầu cố lấy giọng hết sức lễ phép:

– Xin phép cô.

Còn Thức chỉ gật đầu cười.

Một thoáng Trâm đã nghe tiếng xe chúng nó nổ máy và vút đi đầu đường. Nàng đang kéo mấy cái ghế lại chỗ cũ thì Yến vào.

– Mời cô đi ạ! Chị Loan đang chờ đấy. Lúc này em sang một lần thấy cô có khách nên lại về.

Trâm đưa tay ém mái tóc lấy điệu:

– Khách khứa nào đâu, mấy thằng học trò đấy.

Giọng Yến lạnh lót:

– Cô giáo mới đông học trò quá. Em thấy chúng nó ra vào luôn. Mỗi lần đi ngang ngõ tắt nhà em là chúng nó bàn tán về cô giáo.

Trâm để một ngón tay lên môi:

– Ấy chết, tui nó đã đảo gì tôi đấy chị?

– Đâu có. Chúng nó kháo nhau cô là... hoa khôi giáo sư, cô chấm bài kỹ, chữ cô viết bảng thật đẹp, cô giảng thơ bà huyện Thanh Quan mê lắm...

Trâm xua tay:

– Thôi, xin chị. Đừng bịa chuyện trêu tôi.

– Thật mà. Cô nổi tiếng từ lúc mới đến, ai cũng muốn làm quen cô cả. Em được ở gần thật phước lắm đó.

Trâm vờ phản đối lấy lệ chứ thật ra không cần Yến nói, nàng cũng biết và ngầm vui sướng một mình. Qua lời Yến, Trâm cũng nhận thấy mình vừa được mến phục vừa bị ganh tị.

– Thôi, đi chứ, không có chị Loan chờ. Đi trễ thế này, chắc về muộn lắm.

Yến đơn đáp:

– Chiều nay về mời cô qua em xơi cơm luôn. Nhà cô không người làm, đi chơi về phải xuống bếp vất vả quá. Em thành thật lắm mới dám mời, cô cũng đừng từ chối...

Trâm nói dối, để khước từ:

– Thức ăn buổi tối tôi đã làm từ trưa. Xúp đậu Hòa-Lan đấy. Ở một mình, nấu cho một mình ăn ngày một bữa cũng xong. Để khi khác sẽ qua ăn nhờ chị.

Tuy nói thế nhưng khi trở về, Loan còn ở lại chờ Chu, nên Trâm cũng ghé vào nhà Yến. Yến đang pha trà, chợt nghe tiếng xe quen ngoài đường, đặt chén xuống bàn nhìn ra:

– Ai như anh Lưu.

Không quay lại nhưng nghe tiếng máy xe Trâm đã biết chắc chắn là chiếc Peugeot màu trắng của Lưu. Nàng vờ không nghe Yến, nhìn bức ảnh bán thân của một tài tử treo ở góc phòng, giữa hai tấm hình lực sĩ đẹp Trâm cố làm ra vẻ thản nhiên để Yến khỏi chú ý. Nhưng mũi giày nàng cứ xoay nhẹ nhẹ trên nền xi-măng như sắp sửa vụt đi. Yến đoán biết Trâm muốn về nhưng sợ ngượng nên kiếm cớ cho cô giáo rút lui. Yến xin lỗi Trâm, thoăn thoắt xuống bếp rồi vừa trở ra vừa kêu:

– Nhanh tay lên, mày mà không có tao thì không bữa ăn nào kịp. Ông về bây giờ.

Trâm vô tình mắc bẫy Yến:

– Ấy chết, chị bạn làm cơm cho anh, ngồi nói chuyện choán cả thì giờ, thôi tôi về.

Yến cố mỉm cười thật tự nhiên, đứng lên theo Trâm nhưng còn vờ mời một câu:

– Cô ngồi chơi đã. Chúa nhật giao cho nó một bữa thử xem.

– Không được, chúa nhật anh nghĩ, cần phải ăn ngon hơn ngày thường chứ. Thôi hôm khác qua chơi, tôi về, chị xuống bếp nhé.

Trâm chỉ đi chậm rãi được đến ngoài thềm. Yến vừa đóng cửa lại là Trâm hấp tấp xuống những bậc thềm đá như chạy về nhà. Qua hàng rào hoa quì thưa lá, nàng thoáng thấy xe Lưu đỗ trước ngõ nhà Chu. Trâm làm như không thấy Lưu, không biết vợ chồng Chu chưa về, cứ tỉnh bơ vào nhà. Nhưng Lưu đã gọi nàng:

– Chị Trâm đi “bát” về đó à?

Gớm cái anh chàng này lúc nào cũng nói đùa thẳng rõ chẳng nể nang, sợ méch lòng ai cả, Trâm nhìn qua tươi cười:

– À, anh Lưu. Tôi vừa đi thăm bà cụ chị Loan về. Anh đến chơi anh Chu đấy à?

Lưu đi nhanh lại phía Trâm:

– Đường này vắng, tôi cứ phóng đi cũng không định sẽ thăm ai. Thế bây giờ chị có ở nhà không đấy?

– Có, mời anh vào.

– Phải hỏi chủ nhân có tiếp mới dám vào. Nghe nói chị tiếp khách và chọn khách kỹ lắm.

Trâm ngạc nhiên không hiểu vì sao Lưu biết điều bí mật đó. Ở cửa phòng khách, Trâm treo một miếng bìa dày, hai mặt viết “Đi vắng” một chữ xanh, một chữ đỏ. Trâm dặn một vài người bạn thân hễ thấy chữ đỏ lật ra phía ngoài là chủ nhà đi vắng thật. Nếu chữ xanh thì đi vắng giả nghĩa là có ở nhà, cứ việc gõ cửa vào. Như vậy người lạ lúc nào cũng thấy đi vắng và Trâm khỏi phải tiếp những người không thân. Những lúc cao hứng, muốn tiếp cả khách thập phương không cần “tuyển lựa tài tử” thì Trâm dẹp luôn cái bảng đó.

Vào đến cửa, thấy Lưu nhìn lên mặt kính, Trâm hỏi:

– Anh tìm gì đấy?

– Bảng khẩu hiệu mật của chị. Đi vắng “thật” mà sao không treo bảng, bà chủ?

Trâm ngẫm ra một lúc:

– Sao anh biết?

– Hôm trước chị tiết lộ với tôi mà.

Trâm cười bật lên:

– A, vậy ra anh là người thân, quên đi mất.

Trâm tra chìa khóa vào ổ. Cánh cửa đẩy ra. Tiếng huýt sáo miệng bài Tô Châu dạ khúc của Lưu vang lên rung động bầu không khí lạnh lẽo trong tòa nhà vắng.

– Con bé tiểu đồng của chị đâu?

– Đi chơi chưa về. Tôi đi đâu là phải thả nó ra ngoài để khóa cửa.

– Không nấu cơm à. Định xin chị ăn đây, trời lạnh, tự nhiên thèm cá kho khô và nhớ bà cụ quá.

Trâm nhìn gian phòng trống trải chơ vơ chiếc bàn tròn với mấy cái ghế:

– Bọn lâu la mới đến xin ở trọ đây. Mời anh lên lầu, tôi bồi thường thức ăn khác, không có cá kho khô đâu.

Trâm thoăn thoắt lên thang lầu, mở rộng cửa phòng khách, rồi mở luôn các cửa sổ. Lúc nàng quay lại Lưu đã tự nhiên ngồi xuống ghế tự bao giờ. Nàng ngồi đối diện Lưu. Hai người thoáng nhìn nhau. Yên lặng kéo dài như trải xuống những vùng ruộng hoa dưới kia thung lũng còn thoi thóp nắng chiều. Tiếng một thằng bé con gọi chị bên kia đồi vọng sang. Trâm nhìn qua cửa sổ. Vẫn như từ bao giờ, nét đôi cong thoải in hình lên vòm trời trong xanh bát ngát. Cảnh thông rữ nghiêng ở một góc cửa sổ nhíp nhàng uốn cong theo chiều gió. Hương thơm của buổi chiều phảng phất lan vào phòng.

– Bà chủ trầm ngâm gì đấy?

Quay lại, thấy Lưu đang ngắm mình, Trâm ngượng ngịu rút một điếu Salem:

– Anh hút thuốc.

– Xin chị một điếu.

Que diêm loe sáng hai lòng bàn tay úp cong của Lưu che gió giữ đóm lửa mong manh. Lưu nhìn mái tóc của Trâm nghiêng qua làn khói thuốc mờ mờ:

– Mỗi lần chị chải mái tóc như thế mất bao nhiêu phút?

– Năm thôi. Có khi mười. Trước kia, tiếp tân hội hè thì phải một giờ mới xong cái đầu. Mặt mũi, áo quần một giờ nữa là hai, mới ra khỏi nhà được.

– Ai tháp tùng chị chắc phải chờ mềm cả xương. Hồi ở Sài-gòn, chị chơi dữ lắm nhỉ?

Trâm gõ nhẹ ngón tay trở lên điếu thuốc cho tàn rụng xuống:

– Cũng... một cây. Giờ thì một cành, một lá cũng không.

– Nhất định rồi, phải không chị Trâm?

– Vâng, như khó mà “đắc đạo” quá.

– Chị mà đi tu thì mấy người tu thật quanh chị cũng không yên được.

Trâm búng cái tàn thuốc qua cửa sổ:

– Anh làm như tôi là quỷ ấy.

Rồi nàng lảng sang chuyện khác:

– Ấy quên, hôm trước tôi về Nha Trang có đem mực khô cho anh đây.

Lưu xoay cái gạt tàn thuốc:

– Tôi biểu chị gì lại bây giờ?

Trâm định nói, biểu mỗi tuần một lần đến thăm nhưng nàng chỉ yên lặng nhìn Lưu. Bỗng nhiên, Trâm cúi đầu và cảm thấy sợ hãi. Mỗi lần nhìn Lưu là nàng như trong thấy cảm tình mình lớn và nặng thêm lên như một trái cây căng đầy mật ngọt. Nàng sợ, và chán những cuộc phiêu lưu, những chuyến đi tình cảm vu vơ không dẫn về đâu lắm rồi. Trâm nghĩ đến Lưu, mong Lưu như nghĩ và mong một người bạn thân. Mỗi lần thấy lòng mình dội lên những tiếng kêu khắc khoải là Trâm lại vội vàng đè nén, cố quên lãng.

Trâm loay hoay mở hộp biscuit mời:

– Anh xơi cái bánh.

Rồi nàng đi lấy nước pha trà. Lưu nhìn chai rượu, những chiếc cốc thủy tinh lấp lánh, đĩa trái cây, lọ mứt và hộp bơ sắp ở góc bàn:

– Chị có vẻ... tiểu tư sản nhỉ?

– Bộ cấm ăn à?

– Một mình mà ăn nhiều thế?

– Thịnh thoảng có khách.

– Chị đông khách nhỉ?

– Có ai đâu, anh, vợ chồng anh Khoa, anh Chu, rồi mấy bà hàng xóm. Nhứt là lũ học trò.

– Chị đem đồ ăn dụ học trò à?

– Ai mà thèm dụ, chúng nó thích thì tới.

Lưu có vẻ ngẫm nghĩ:

– Học trò lớn quá, cũng hơi phiền. Chị lại ở một mình như thế này. Tôi khuyên chị điều này nhé, vì tôi coi chị như người thân. Chị không nên sống như thế giữa xã hội này. Khó mà sống hoàn toàn theo quan niệm của mình. Phải trù dư luận một tí. Vả lại, khác thường quá cũng làm xung quanh khó chịu. Chị không sợ thiên hạ dị nghị à.

Trâm cúi đầu:

– Tôi biết. Và nhất là lúc này tôi tập vào khuôn khổ, mong sống bình yên, lẽ tất nhiên phải trù dư luận, sống như thiên hạ. Nhưng mà... phải một mình, biết làm sao.

– Ông bà cụ bao giờ lên với chị?

– Cũng sắp lên, chờ thu xếp việc nhà đã...

Nói thế, Trâm chột buồn. Gần một tháng nay rồi, ai hỏi nàng cũng nói thế. Sắp lên, nhưng sắp là không biết đến bao giờ, hai cụ cứ bảo nàng phải cho thuê nhà bớt, không được ở một mình. Nhưng không ai nghĩ đến chuyện lên, lên ngay với Trâm. Thưa nhà tuần trước, mẹ chưa lên được, xin xăm không tốt, tuần sau, để Tết xong mẹ mới lên được, thưa sau nữa, chờ lo đám cưới anh Luân, đám cưới anh Luân vào tháng tư, nghĩ

là Trâm phải chờ cho đến mùa hè.

Giọng Lưu thật dịu dàng, đầm ấm:

– Không những đối với xung quanh mà với chính chị, chị cũng không thể ở một mình như vậy được. Phải có một người nhà lên ngay với chị. Ở thế này buồn chịu không nổi đâu. Vả lại, đàn bà không ai có thể sống được một mình.

Trâm rót trà ra chén cho Lưu rồi ngồi chống tay vào cằm nhìn ra khung cửa. Bóng chiều xuống vội. Sương mù che kín thung lũng bên kia. Dãy đồi chỉ còn là một nét mờ sắp lẫn vào bầu trời trắng đục. Lưu hay nói thẳng, nhưng lúc nào cũng có lý. Trâm, như người khác thì đã tưởng lầm Lưu phản đối thuyết cô đơn để dễ tấn công phá vỡ thành trì độc lập kiên cố của nàng. Nhưng nàng thì không bao giờ lầm thế, vì hiểu rõ Lưu. Lưu đối với nàng như một người bạn, một người anh không bao giờ là một người tình. Người đàn bà như nàng, Lưu chỉ có thể mến phục mà không thể yêu thương. Tuy Lưu có bề ngoài cũng một cây nấp sống tài tử đấy, nhưng người vợ của Lưu, hay người yêu của anh, phải là đàn bà, hoàn toàn. Lưu thường chẳng bảo đàn bà phải thật là đàn bà là gì. Thấy Trâm viết lách, mê văn chương, sống khác thường, vạch lối riêng để một mình tiến tới, Lưu khuyên, đàn bà muốn được hạnh phúc thật phải là đàn bà. Lẽ tất nhiên mỗi người quan niệm về hạnh phúc một cách. Nhưng cách duy nhất vẫn là có một gia đình đầm ấm, chồng con đang hoàng và giữ những mối thân yêu đó mãi mãi. Cũng có người tìm thấy hạnh phúc ở những chuyện phi thường, muốn thoát ra lẽ lối cố định, nhưng những người đàn bà đó không hẳn là đàn bà nữa. Mà họ có sung sướng đâu. Đau khổ, có lẽ tại họ thích hưởng thú đau thương như vậy hơn là hạnh phúc bình thường. Với người khác, có lẽ tán dương và khuyến khích khi thấy chị viết lách. “Tôi thì không, tôi mong chị chán bỏ con đường đó. Muốn viết thành thật phải sống lăn lóc, phải có kinh nghiệm đã. Nhưng đàn bà như vậy thì còn gì. Vả lại, có làm cho hết sức cũng chẳng đi đến đâu, chỉ là hạt bụi, không một tiếng vang nào cả. Chị xem, trong văn học Pháp, Georges Sand có nổi tiếng cũng chỉ vì phụ nữ hiếm trong làng văn, chứ thật ra sự nghiệp của bà ta có đáng gì so với những tác phẩm vĩ đại của cá văn hào nam giới. Như thế mà rồi cũng một đời thật sa đọa, tan nát... Rồi bây giờ lại Sagan...”

Trâm không nghĩ thế, không chấp nhận quan niệm của Lưu. Dù sao đó vẫn là một ý kiến về hạnh phúc của đàn bà Trâm hiểu Lưu chỉ nói một cách vô tư, không có ý níu kéo nàng trở lại cuộc đời bình thường. Níu kéo vào làm gì khi Trâm vẫn là một kẻ lạ đối với thế giới tình cảm của Lưu. Tuy Trâm không nghĩ đến chuyện có thể yêu Lưu hay không nhưng sự thản nhiên, dửng dưng của anh đối với nàng như một từ chối. Trâm biết mình vô lý, nhưng vẫn cảm thấy như bị xúc phạm, chạm tự ái của mình; chưa, chưa bao giờ một người đàn ông con trai nào quen biết nàng mà không yêu nàng, chẳng say đắm thì cũng vớ vẩn thoáng qua. Thế mà Lưu thì thờ ơ lạnh nhạt và có vẻ coi thường Trâm nữa. Có lẽ tại thái độ của Lưu vốn thế, có lẽ vì tính Lưu rắn rỏi thẳng thắn không hay bóng gió quanh quẩn để được lòng kẻ khác. Trâm cũng đoán bạn bè phần đông không thích Lưu vì thế. Và Lưu cũng có một vẻ khác thường riêng rẽ không bẽ phái, chạy theo đám đông hay nịnh bợ ton hót nhau. Nhất là cái vẻ bất cần xung quanh của Lưu đối với thiên hạ như một thách đố, khinh người. Cho nên giữa đám giáo sư, Lưu lúc nào cũng có vẻ kiêu hãnh và cô độc. Lần đầu tiên Trâm chú ý đến anh vì thế. Với nàng, anh cũng không rào đón, xã giao mãi mới làm quen và nói chuyện như mấy người khác. Hôm đó giờ chào cờ, mấy cô bạn không có giờ dạy, chỉ mình Trâm là đàn bà giữa nhóm giáo sư. Nàng e ngại, không ra sân, đứng ở khung cửa sau văn phòng nhìn lên phía học trò sắp hàng. Lưu đi ngang, hỏi vọng lại:

– Chị không lên chào cờ à? Ăn lương chính phủ mà... làm biếng.

Trâm dè dặt trả lời người bạn đồng nghiệp chưa quen:

– Lên một mình, ngại lắm, thôi xin miễn...

Lưu vừa đi vừa nói, không dừng bước:

– Ngại gì. Chị sợ học trò à. Cứ coi tụi nó như đám cỏ. Đi, lên chào cò nào.

Bất đắc dĩ, Trâm lên sân cò buổi đó, đứng dựa gốc thông một mình, cách xa nhóm giáo sư khác phái, giữa trăm mắt văn võ toàn trường chần chừ nhìn lại. Từ đó, gặp nhau Lưu thường hỏi tạt lại một câu rồi bỏ đi. Cái lối cóc cần của Lưu làm Trâm tức và chú ý đến anh. Lưu hay đến nhà Chu. Một bữa Chu đưa Lưu qua thăm “nhà mới” của Trâm, bao giờ Lưu cũng dừng xe cổng nhà Chu rồi qua nàg, làm như chỉ “nhân dịp” ghé thăm chốc lát.

– Thôi tôi về.

Lưu đột ngột đứng lên.

Trâm muốn nói một câu gì để giữ Lưu lại. Nhưng ở lại rồi chốc nữa Lưu về, nàg vẫn còn một mình. Nàg nhìn Lưu một cái rất nhanh rồi cúi đầu đứng lên.

Khi ra ngang qua lò sưởi, Lưu đứng lại ngắm nghía mỉm cười:

– Chị thật ngộ nghĩnh, chưa thấy nhà ai bỏ cả cành lá thông tươi vào lò sưởi thế.

– Bày thế chứ không đốt đâu anh.

– Nó héo đi chứ.

– Héo thì chặt cành khác thay vào. Sau rừng thiếu gì.

– Chị thay đổi luôn nhỉ?

Trâm không ngờ Lưu hiểu ý mình. Như những cành thông nay tươi mai úa đó, những hình bóng, những tình cảm đến rồi đi, luân phiên trong đời nàg từ bao nhiêu năm nay. Không một ai dừng lại, nàg cũng không thể dừng lại với người nào. Tình yêu nào cũng bắt đầu bằng nụ cười và chấm dứt bằng nước mắt. Sau đó là khoảng trống không ghê rợn của những tháng ngày cô đơn dằng dặc. Lại tìm cái gì lấp đầy khoảng trống, tạm bợ, mong manh. Rồi mất, rồi lại tìm, và cứ như thế nàg vẫn là bãi cát hoang vu trải dài lạnh lẽo bên những làn sóng dào dạt trôi về để lặng lẽ kéo nhau đi, cuốn theo những dấu chân kỷ niệm, những rác bẩn nhọc nhằn, những di tích tàn phai...

– Lò sưởi trống trải có vẻ lạnh lẽo quá, tôi phải bỏ cành thông tươi vào che lấp khoảng trống. Phải thay đổi chứ biết làm sao.

Biết làm sao, ba chữ gieo xuống như một lời than làm Lưu quay lại nhìn Trâm. Giọng Lưu trầm ấm nhưng mặt anh vẫn thản nhiên, rần rỏi đến tận nhũn:

– Chị nên gọi người nhà lên gấp với chị.

– Chắc sắp lên, giờ thì chưa. À này; anh Lưu, tôi định cho học trò ở trọ, anh nghĩ sao?

Lưu bước xuống thang lầu, nói vọng lại:

– Sao chị lại hỏi tôi? Muốn đem thông tươi về bỏ lò sưởi để lấp đầy khoảng trống thì tùy chị chứ. Lò sưởi của chị. Khoảng trống của chị mà...

Trâm đứng tựa thành gỗ thang lầu nhìn qua khung cửa sổ. Ngoài trời mưa bay lất phất. Mùa lạnh đến rồi...

Trâm nhòai người ra ngoài vờ đưa tay kéo cánh cửa lại để nhìn chiếc xe màu trắng của Lưu trong làn mưa bụi mờ mờ như một cái bóng thoáng qua, mất hút nơi đường rừng.

Bài gia huấn ca ngắn có mấy chục hàng. Tuân học mãi gần một giờ rồi chưa thuộc. Đêm nay, tâm trí Tuân như đi vắng. Cơn mưa dữ dội kéo dài từ chiều đến tối đã làm Tuân hoang mang, sợ hãi, chăm chú theo dõi từng tiếng động bên ngoài, dù đã bịt chặt hai tai, ngồi xây lưng về phía cửa sổ. Những cây thông sau đường rừng oằn oại chuyển mình rãng rặc. Gió chạy dài theo lòng thung lũng hẹp lún sâu giữa hai rặng đồi thấp, hú lên từng hồi như những loạt còi ma quái dị. Nước chảy ồ ồ từ những bậc đá cao bên kia đường xuống cống thấp lẩn với tiếng phần phật của cành thông sau nhà đập xuống mái. Tất cả tạo nên những tiếng động kinh dị như tiếng yêu ma đang đánh nhau dữ dội trong bóng tối một đêm mưa lớn đầu mùa.

Tuân xếp vở rồi rón rén đi qua phía lò sưởi nhìn lên lỗ hổng trên mái đầu hè. Nước mưa ầm ầm đổ xuống đó như một cái thác nhỏ theo khung cửa trống lùa vào phòng khách từng loạt. Cả tòa lầu như rung chuyển và sắp sửa sụp xuống trong cơn gió. Ghê quá, phải gọi cô. Nhưng qua gần đến cửa phòng Trâm, nó e ngại dừng lại, dựa vào thành gỗ thang lầu lo lắng. Hôm ba Tuân dọn đồ đạc áo quần sách vở đưa Tuân về đây, một tuần trước, trời còn nắng rực rỡ, Tuân bằng lòng, và thích ngay khi thấy cô Trâm đã dọn sẵn cho mình một phòng riêng trên lầu thật đủ tiện nghi. Về đây với cô, rộng thênh thang, lại đi học gần trường, ăn uống theo “kiểu Tây”, ngồi bàn phủ khăn trắng, có tráng miệng, có ăn bữa chiều, bữa khuya. Cô lại không bao giờ bắt buộc gắt gỏng về điều gì như ba. Thảo nào trước khi lên đây, ba má đã dành, lên ở với cô Trâm sướng như tiên.

Cánh cửa sổ bên thang lầu không có then cài, móc sắt, chỉ níu lại ở thành cửa bằng một sợi dây kẽm. Gió đập mạnh quá đến nỗi dây bung ra và hai cánh cửa mở toang đánh ầm ầm vào vách. Tuân chạy vội lại cố kéo rì cánh cửa cho mưa khỏi ập vào nhà, nhưng tay ngắn quá, nó luống cuống một hồi, cả tóc tai mặt mũi ướt đầm mà không sao giữ được. Vừa lúc đó, có tiếng động ở cửa phòng Trâm. Cô giáo hiện ra nơi khung cửa chói lòa ánh sáng.

– Thưa cô, ướt cả rồi.

– Em vào lấy cái ghế.

Trâm buông cái áo khoác trên người rồi trèo lên ghế, nhào một tay ra ngoài, mò mẫm mãi mới vớ được cánh cửa. Buộc xong cửa sổ, cả hai cô cháu đều ướt cả áo quần. Trâm buông xuôi hai cánh tay áo sưng nước mím cười nghĩ thầm: đây là công việc đáng lẽ dành cho một đứa nào choai choai, thẳng nhóc cháu này bé quá, không giúp gì mình được. Cũng may mà lúc này có nó.

– Thưa cô, bao giờ con Bé về?

– À, con quỉ ấy à. Chắc cô phải tìm thuê người khác giúp việc. Nó về rồi cũng lại đi thôi. Hình như chú bác gì gọi nó về nấu cơm nhà. Cháu đi thay quần áo nhanh lên, ướt rồi lại ốm. Học với cô không được nghỉ đấy nhé, tụi bạn noi gương cháu cô mà nghỉ hoài thì phiền...

Tuân chạy vào trong phòng, khép cửa lại. Trâm sắp quay vào phòng bỗng đứng dừng, hồi hộp lắng nghe. Phía bên kia đồi, khoảng con đường vòng sau trường có tiếng chó sủa ran từng hồi từ nhà này sang nhà khác. Rồi tiếng chó ầm ĩ mỗi lúc một gần lại đầu kia đường vào nhà Trâm.

– Tuân ơi.

Thằng bé vừa mới kịp thay cái quần, hốt hải chạy ra.

– Tuân, cháu có nghe gì không?

– Chó sủa dữ quá, chuyện gì vậy cô, hay là cướp?

Cướp, cũng có thể. Nhưng lúc này Trâm không nghĩ thế. Nàng nhớ đến vẻ mặt kín đáo và giọng nói ngập ngừng của một người quen khi nàng hỏi đến an ninh vùng này, trước ngày thuê nhà. Ông ta chỉ nói mập

mở: người ta không đến thuê ở vùng đó, tuy giá rẻ, là vì vắng vẻ quá. Nàng hỏi vắng thì vắng, càng yên tĩnh càng hay chớ sao, ông ta cười thời buổi này vắng đâu phải là yên. Ngại lắm Trâm lại hỏi dò, sợ trộm cướp à? Người kia lắc đầu, trộm cướp thì thời nào chẳng có, nhưng lúc này, sợ chuyện khác. Thấy ông ta nói quanh quẩn, Trâm không hỏi nữa. Nhưng mãi sau mấy người bạn thân mới cho biết vùng này, xa phố, gần rừng thông, dạo trước thỉnh thoảng “bên kia” lại về. Một lá cờ, một tờ truyền đơn vào nhà, vô tình không biết, cũng bị tình nghi lôi thôi rồi. Rắc rối nhất là có thể thấy nhà vắng vẻ, khuya họ kếp đến mượn tạm chỗ để hội họp... Không thuận thì không yên với bên kia, thuận thì lụy với bên này. Muốn ở yên đâu phải dễ. Cho nên nhiều đêm đã khuya, nghe tiếng xe Diếp chạy qua đường rừng, Trâm lại hồi hộp đợi chờ nghe ngóng. Có lần chiếc xe nào đó hư máy, đang chạy bỗng chậm lại và dừng hẳn trước nhà nàng. Lúc đó quá khuya. Tiếng sắt chạm nhau và trong khối óc giàu tưởng tượng của Trâm xuất hiện lên những súng ống, đạn dược. Nhưng chỉ là chiếc xe hư và người ta tháo nắp xe, mở các bộ phận ra xem xét. Lâu rồi Trâm cũng quên đi, không phập phồng như những ngày mới đến. Nhưng rồi nàng lại lo lắng mỗi lần nghe tiếng chó sủa dồn, như đêm nay, vào lúc trời mưa gió. Mình không sợ lắm, thích hồi hộp thế này có vẻ ly kỳ rùng rợn nữa là khác, nhưng lỡ ra có “bên kia” ập vào bất ngờ, hoặc ăn cướp đưa dao súng ra, những trường hợp đó, liệu mình còn bình tĩnh không mà đương đầu, và đương đầu bằng cách nào với hai cánh tay yếu đuối này; những điều xảy ra ngoài đời đâu có ly kỳ một cách yên ổn như trong xi la ma, và mình sẽ phải chịu trận thật chứ không phải đang thủ một vai “liền bà” bị bắt cóc, dọa nạt như trên màn ảnh...

Trong những lúc hoang mang thế này, Trâm lại ước ao có một người đàn ông hay con trai trong nhà, không kể kẻ đó là ai, loại người nào và thân hay sơ. Miễn là có sự hiện diện của nam giới cũng đủ yên tâm rồi. Đàn ông dù sao, bao giờ cũng có ưu thế hơn đàn bà. Giá trời khi sinh ra con người, cho thêm phép lạ, đàn bà có thể biến thành đàn ông và đàn ông cũng có thể biến thành đàn bà những lúc cần thiết. Trâm chợt nhớ thời còn đi học ở Huế. Dạo ấy, nàng ở trọ nhà một người bà con, rất xa trường tận cuối thành nội. Con đường về nhà vắng vẻ, hai bên tre trúc um tùm, Trâm lại không có người bạn nào về cùng một xóm. Một mình trên quãng đường vắng vào lúc bóng tối đã bao trùm khắp nơi, không một ánh đèn, một đốm lửa nào, Trâm đi như chạy để thoát mau khỏi vùng bóng tối và lũ con trai đi theo phá phách chọc ghẹo. Có một lần nàng nghĩ ra cách để được yên thân và cảm thấy mạnh dạn hơn: giả làm con trai. Thế là chiếc áo mưa đen lụng thụng từ đầu xuống chân, hai cánh tay khuỳnh lại sau lưng kẹp cái cặp sách, guốc nên mạnh roan rảng trên con đường lát sỏi, Trâm thông thả vừa đi vừa huýt sáo miệng. Lũ con trai đi theo hỏi nhau. Thằng nào đi về một mình làm tàn quá ta! Một thằng trong bọn hỏi Trâm, ê, mày ở đâu đó, đi một mình hoài vậy. Trâm lẽ tất nhiên không trả lời. Đứa khác tức mình vừa làm tàng vừa cầm điếu hủ? Thằng lúc nãy cười hăng hắc, cầm mà huýt sáo hay vậy, lại chỉ huýt Serenade de Schubert và Tristesse de Chopin. Từ đó, chiều nào Trâm cũng yên thân về và cũng quen thói hể mở miệng là huýt sáo.

Nghĩ đến đó, Trâm chợt bật lên một điệu sáo miệng, bài Ócangaceiro của bọn ăn cướp trong phim nào đó. Thấy Trâm này giờ đứng yên lặng, có vẻ dăm chiêu, Tuấn đình ninh là cô đang nghĩ kế đối phó nếu có việc gì sắp xảy ra. Đang hồi hộp lo âu chờ đợi bỗng nhiên nghe Trâm bật ra một điệu sáo vui vẻ, cậu bé đứng trở mắt nhìn cô giáo thường ngày vẫn hiền dịu đoan trang, lúc vào lớp cũng như khi về nhà.

Trâm vừa bắt đầu lại khúc nhạc, ngang đoạn “ohé chante l'echo...” bỗng ngừng bật. Tuấn bám chặt lấy thang lầu, mặt nhợt ra. Tiếng gõ cửa mạnh và gấp vang lên một loạt dưới lầu. Trâm bình tĩnh nói nhỏ vào vai Tuấn:

– Gì mà sợ, chí làm trai cháu cất đâu? Vào lò sưởi, dưới giá vẽ, lấy cho cô cái “chùy” mau.

Đang sợ muốn cồng cả tay chân, nghe thế Tuấn cũng mỉm cười đi sang phòng bên. Cậu bé trở lại với một cái dùi sắt lớn, một đầu tròn và to bằng trái banh tennis Trâm gọi là chùy ngay hôm tìm ra cục sắt này ở trong phòng tắm cũ. Không biết trước kia chùy này để làm gì, nhưng giờ thì là bừa bối của Trâm. Ai tới Trâm cũng kheo thứ khí giới này và đùa, cướp vào, choảng một chùy này là sọ dừa móp xẹp ngay.

Trâm cầm cái “chùy” hoa lên một vòng, vớ lấy cái áo len khoác lên chiếc áo ướt không kịp thay, rồi ra dẫu cho Tuân theo mình. Qua phòng khách, Trâm nhón lấy chiếc chìa khóa cửa dưới lầu rồi tắt luôn ngọn đèn chính. Hai cô cháu lần mò trong bóng tối rón rén xuống than lầu.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, Trâm ra dẫu cho Tuân đứng lại dưới cầu thang rồi một mình men theo vách ra cửa. Tay cầm chùy giấu sau lưng, nàng nhìn qua mặt kính lờ mờ lên tiếng:

– Ai đó?

Không có tiếng trả lời.

Nàng hỏi như hét:

– Ai đó?

Có tiếng nhiều bàn chân xê dịch chậm chạp bên ngoài. Rồi một đầu người tóc tai bờm xờm mắt mũi ướt đầm nhô lên in hình sau khung cửa kính. Trâm lỏng tay cầm chùy và quay vào gọi:

– Tuân, bật đèn trước hiên lên.

Ánh sáng tỏa ra cùng một lúc với cánh cửa mở rộng. Trâm bước hẳn ra ngoài. Bốn thằng con trai ướt sũng từ đầu đến chân, ôm cặp sách vào ngực, đầu co rút giữa hai vai, lấm lét nhìn lên. Trâm kêu:

– Các em làm sao thế này? Tan học sáu giờ mà nửa đêm còn đây. Chuyện gì vậy?

Chưa đứa nào kịp trả lời, Trâm đã dịu dàng gọi tên từng thằng học trò của mình:

– Phùng, Sinh, Quỳ, Trương vào cả đây nào.

Bốn đứa đưa mắt nhìn nhau rồi ngập ngừng bước qua ngưỡng cửa. Nước mưa từ áo quần chúng rũ xuống thành từng vũng vũng loang loáng giữa nền xi-măng. Thằng Trương, lớn nhất, đặt cặp sách và mũ sũng nước lên bệ lò sưởi. Ba đứa kia bắt chước theo. Trâm đặt chùy lên bàn rồi ra khóa cửa. Lúc nàng quay vào, cả mấy đứa học trò đang nhìn chăm chú thanh sắt lớn thanh sắt lớn Trâm vừa để xuống. Trâm cười:

– Lần khác đến, các em nghe gọi phải thưa rồi vào ngay, nhé. Cứ thập thò bên ngoài tôi tưởng kẻ gian rồi cái chùy này lên đầu đó.

Bọn nó cười, răng đánh nhau lập cập.

– Các em sao không về nhà?

Thằng Trương đưa tay khều mái tóc ướt:

– Thưa cô, nhà tụi em xa lắm, tận Trại Mát kia. Trời mưa to quá, không về được, chờ hết mưa thì xe đồ đã hết. Tụi em qua xin cô... cho ở lại đến sáng mai đi học luôn.

– Thế từ khi tan học đến giờ, các em ở đâu?

– Dạ, bên trường. Tưởng tạnh mưa thì về, nhưng cơn mưa kéo dài.

– Các em có cho ở nhà biết không về được chưa?

Trâm hỏi và nghiêm trang nhìn vào mặt từng đứa.

– Thưa cô, đã có anh bạn cùng xóm về tin giùm rồi.

– Thật không?

– Dạ, tụi em không dám nói láo ạ.

– Sao các em không qua xin ở nhà ông Tổng giám thị hay bên thầy Tri, thầy Chu, thầy Khoa?

Cả bốn đứa nhìn nhau lúng túng và vẫn thẳng Trương trả lời:

– Thưa, mấy chỗ đó em em sợ lắm, thế nào cũng bị la, vả lại mấy thầy tụi em không quen lắm.

– Sao vậy? Tôi cũng dạy các em như mấy thầy khác. Tôi lại mới dạy, lẽ ra các em đến mấy thầy phải hơn.

Bốn đứa học trò không biết trả lời ra sao hơn nữa, mà chính Trâm cũng bần khoản nghĩ ngợi. Có một lần thẳng học trò lớn nhất trong một lớp nòng dạy bị té xe đạp xây sát cả đầu gối. Buổi chiều đó nòng không có giờ dạy, ở nhà chấm bài thấy hai ba đứa học trò kéo đến, hỏi gì cũng không nói, lúng túng yên lặng một lúc lâu. Hỏi mãi thẳng đó mới khai bị thương và qua xin cô chút thuốc đỏ. Trâm hỏi, Bên trường có phòng thuốc, sao em không tới y tá săn sóc? Nó ngẫm nghĩ một lúc rồi nói. Thưa cô, em xin cô hoặc không xúc thuốc cho đến khi về nhà chứ không thích đến châu chực ở nhà thuốc trường. Sao vậy, sao lại mình mà không những giáo sư khác quanh trường? Sao phòng thuốc trường chúng nó lại chê bai và có vẻ ác cảm với nhân viên ở đó. Mà phải trèo xuống hết ngọn đồi để xin mình tí thuốc đỏ. Giá là một đứa học trò đệ nhất, đệ nhị, đáng điệu tình quái, ranh mãnh có lẽ Trâm đã nghi ngờ nó tìm cách “phá” Trâm. Nhưng thẳng học trò bé này tính nết Trâm đã biết rõ, hiền lành và lễ phép nhất trong lớp. Thế nó xin mình thuốc có lẽ vì cảm tình, vì thấy mình thân thuộc hơn những người khác và có thể làm dịu cơn đau của nó. Nó cầm chai thuốc và bông băng Trâm đưa, định vào phòng thẳng Tuấn băng bó lấy một mình. Trâm thấy máu thấm ra ngoài vải quần áo ka-ki màu xanh đã bạc của thẳng học trò, tự nhiên thấy thương xót thế nào. Nòng bảo, Em xăn quần lên một tí, cô buộc thuốc cho. Nó e dè nhìn Trâm, Thưa cô em làm lấy được, phiền cô quá. Trâm nghiêm giọng, Không được, ngồi xuống ghế kia, đưa chân ra. Rồi nòng ngồi cong gối xuống sàn nhà, lấy alcohol iodée chấm vết thương và xúc thuốc, băng bó cho nó. Nó ra về, Trâm thấy vừa bần khoản vừa lâng lâng sung sướng trong lòng. Dù việc làm nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng ý nghĩa lại đẹp. Trâm có cảm tưởng như không phải chút thuốc, miếng bông đó ngày kia sẽ làm lành vết thương đứa học trò tội nghiệp, nhưng sự săn sóc ân cần và dịu dàng của nòng làm lành những vết thương đau. Như thế đó nòng vẫn có ích, vẫn có thể sống cho, sống vì kẻ khác và vẫn sung sướng được quên mình để đem cuộc sống còn góp vào đời. Ngày xưa thì không thế, Trâm ích kỷ, chỉ tận hưởng, chỉ cầu hạnh phúc cho mình; chỉ muốn chiếm cho bằng được những gì mê thích, muốn được mà chẳng hề cho đi. Nhưng sự sung sướng được thỏa mãn đó mong manh và ngắn ngủi vô cùng. Trong sự chiếm đoạt, không phải người khác mà chính mình là kẻ bị tàn phá. May là đời Trâm chuyển về một nhịp khác, nòng đã sáng suốt nhận định sự việc, một mình tiến tới, tìm ra một thái độ hợp lý hơn để tồn tại trong tương quan cá nhân và quần chúng. Dù những cái vui do lòng hy sinh mang lại có khi biến thành tủi buồn xót xa, vì kẻ khác, còn thân phận mình, ai thương, nhưng còn âm vang mãi mãi trong lòng như một nguồn an ủi lớn. Vậy mình tìm ra một con đường tốt, cứ việc đi, để ý làm gì những lời đàm tiếu quanh co của thiên hạ. Trâm đã thắc mắc nhiều về việc nhỏ mọn là săn sóc đứa học trò bị thương. Dù sao mình cũng là con gái, nó là con trai, mình là cô giáo nó, hơn nó rất nhiều tuổi, nhưng mình cúi người xuống nâng lấy cái chân đau của nó, săn sóc thật âu yếm, thật dịu dàng, thật yêu thương. Sự đối xử đó, cử chỉ mình lúc đó có thể bị người ngoài xuyên tạc. Nhưng chỉ mình biết đó là lòng thương giữa con người với con người. Nó hay mình, hay kẻ khác mang vết thương đều đau đớn như nhau. Kẻ lành phải san sẻ cái đau của người đau, bằng cách này hay cách khác. Mọi sự xấu hay tốt, do ý nghĩ sâu kín của mình thôi, đâu phải trong hành vi.

Bây giờ đến lượt bốn đứa học trò trong đêm mưa gió đến xin ở lại nhà một cô giáo trẻ độc thân. Bọn nó trẻ con, nhỏ tuổi. Trâm người lớn “già đời” rồi. Nhưng đôi bên khác phái. Ai biết đâu là đâu, một ngày nào đó, người ta sẽ đóng lên một hồi chuông cô giáo đó à, ở một mình mà ban đêm để học trò con trai đến

ở lại. Phải cứ trùu theo thứ du luận ngu xuẩn hẹp hòi như thế đó, rồi lặc đầu xua đuổi cả bốn đứa học trò nghèo rách nát, xát xơ đói khát ra ngoài đêm mưa gió này, để được tiếng là nề nếp, đứng đắn, khuôn khổ. Không thể có nhân đạo trong thứ luân lý giả tạo đó được...

– Các em ăn uống gì chưa?

– Thưa cô rồi.

– Dối nào, cơm nước đâu mà ăn. Giá các em qua sớm ăn cơm với tôi luôn. Bây giờ, để xem...

– Thưa cô thôi, tụi em ăn rồi, không đói.

Trâm quay lại bảo thằng Tuấn:

– Cháu đưa mấy anh bạn lên phòng cháu, lấy mấy khăn lớn của cô đưa các anh lau tóc tai khô đi, rồi xuống đây nhúm lửa dùm cô, nhanh lên.

Bốn đứa theo thằng Tuấn lên lầu. Trâm vào bếp, mở tủ đồ ăn. Mai mới đến ngày đi chợ, hôm này thức ăn chẳng còn gì. Chỉ còn lại một ít trứng, cà chua, khoai tây và Lạp xưởng. Thằng Tuấn xuống, hai cô cháu lúi húi làm bếp.

Một giờ sau, khi Trâm bưng cơm lên lầu, chúng nó đã sạch sẽ khô ráo, ngồi co ro bên lò sưởi. Thấy Trâm bưng ba bốn thứ một lúc trên tay, bốn đứa đứng bật dậy. Cả sáu người loay hoay dọn thức ăn lên chiếc bàn tròn. Xong xuôi, Trâm gọi mãi, mời mãi mà không đứa nào dám đến ngồi ghế. Trâm bảo:

– Tôi nấu nãy giờ rồi các em nhất định không ăn à. Vừa lạnh vừa đói, mai lại ốm nghỉ học cả cho xem. Nghỉ thì mỗi người hai cấm túc đấy. Nào ngồi xuống.

Nói đùa mà hiệu lực, mấy đứa riu riu vâng lời. Trâm bắt thằng Tuấn ăn với chúng nó, rồi ngồi riêng ra một góc. Nàng mỉm cười nhận ra mỗi lần dọa cấm túc là bất cứ bảo làm gì, chúng cũng tức khắc vâng theo. Làm như cấm túc là đầy ra Côn đảo không bằng. Thức ăn chỉ vồn vẹn có hai đĩa trứng trắng, đĩa tôm không nướng, Lạp xưởng chiên ăn kèm tạm với cà chua, nhưng chỉ một thoáng, cái thố thủy tinh lớn đầy cơm cũng hết sạch.

Cơm nước xong đã gần mười một giờ khuya. Trời lạnh ngắt và cơn mưa còn dai dẳng bên ngoài. Trâm bảo thằng Tuấn đem tất cả củi để dành Noel chất vào lò sưởi. Bên ánh lửa bập bùng soi sáng gian phòng rộng mênh mông, một cô giáo, năm học trò quây quần trò chuyện. Một lúc, Trâm đứng lên đi lấy nệm, gối mền cho quý khách rồi về phòng mình.

Nằm thao thức trong bóng tối lạnh lẽo, Trâm lắng nghe tiếng nói chuyện thì thầm và tiếng cười khúc khích từ phòng bên vọng qua và bỗng nhiên mơ ước đến một cảnh gia đình ấm cúng không cần phải những người ruột thịt, mà xa lạ từ bốn phương về, liên kết nhau trong một tình thương rộng lớn. Lần đầu tiên, từ ngày dọn về đây ở, Trâm mới thấy trong lòng yên ổn giữa đêm khuya. Những giấc ngủ chập chờn hồi hộp, những lo âu khoắc khoải đêm ngày, bây giờ tiêu tan hết, chỉ vì một lý do rất giản dị: có người dùng chia xẻ với mình vùng bóng tối của đêm khuya. Tiếng nói chuyện phòng bên nhỏ dần và im bật vào khoảng hai giờ sáng. Trâm trở dậy, khoác áo manteau rồi đốt một cây nến nhẹ nhàng đi qua phòng chúng nó. Trong lò sưởi lửa đã tắt, chỉ còn ánh sáng hồng yếu ớt của những vệt than cuối cùng. Trên tấm nệm lớn trước lò sưởi, lũ học trò nằm sát nhau đều đặn như mấy con cá đặt trong đĩa. Tiếng thở đều đều từ những cái đầu ló ra khỏi chiếc mền rộng. Những thân hình bé nhỏ co quắp nằm sát vào nhau tìm hơi ấm. Bên cạnh, gần lò sưởi, mấy quyển vở mở tung vất bừa bãi. Trâm đoán là chúng đã cố chống chọi với giấc ngủ để học bài học thuộc lòng ngày mai trước khi chui vào mền. Những vẻ tình quái nghịch ngợm hằng ngày làm giáo sư phải điên đầu, phút đó biến đâu mất. Trâm chỉ còn thấy trước mắt mình lúc đó, hình ảnh đáng thương của những đứa trẻ lạc loài mồ côi, đói rét, cần yêu thương che chở và tha thứ. Nàng chợt vui sướng bằng lòng đã nhận cho

chúng nó ở lại đêm nay và nghĩ rằng giá vì dư luận mà từ chối, xua đuổi chúng ra ngoài mưa gió và bóng tối, ngày mai, ngày kia, mãi mãi nàng sẽ hối hận vô cùng. Trâm đặt cây nến lên bệ cao trên lò sưởi rồi cúi nhìn chúng nó mỉm cười. Tự nhiên, Trâm thấy mình như vợ của thằng “Yêu Râu Xanh”, che chở cho bầy con nít khỏi bị chồng ăn thịt. Nàng nghĩ, nhưng mình thích cô độc lang thang mãi trong đời, từ chối hết những người muốn làm bạn đồng hành, biết bao giờ trong nhà, trong đời, trong lòng mình mới có một ông Yêu Râu Xanh đây?

Trâm khép cửa phòng rồi trở về giường mình, thức luôn cho đến sáng. Suốt đêm mình không ngủ, nhưng khỏi lo vẩn vơ như những đêm khác? Thế nào cũng phải chọn một đứa học trò cho ở trong nhà; à, để điều tra xem thằng gì đến xin hôm trước ra sao, xem có tuyển hẳn được không, Trâm nhắm tính như thế khi đi đến trường.

Vừa điểm danh xong thì văn phòng đưa giấy lên xin phép cho ba tên Quỳ, Sinh, Phùng xuống gấp. Lý do: Người nhà đến tìm. Lớp học nhao nhao bàn tán. Thằng Trường đứng dậy gãi đầu gãi tai.

– Thưa cô, hôm qua mấy anh ấy có nhắn xin phép ở nhà rồi mà.

Biết mà, nhà chúng đi kiểm, không khéo mình làm ớn mắc oán đây, không oán gì nhưng cũng mang tiếng. Trâm kéo dài giờ trả bài, và bắn khoản chờ ba đứa học trò trở lại. Thằng Trường nhấp nha nhấp nhồm ngồi không yên. Trâm lờ mờ đoán chính nó và ba đứa kia ở lại. Một lúc lâu Phùng, Sinh, Quỳ trở về, len lén đi vào lớp. Trâm gọi chúng nó lại trước bàn:

– Người nhà đi tìm vì đêm qua các em không về phải không?

Ba đứa cúi đầu yên lặng.

– Tôi đã hỏi, các em có tin cho ở nhà biết không. Sao các em nói dối, dối nhà, dối cả tôi nữa?

Thằng Sinh cố gỡ:

– Thưa cô, thật có nhặn mà...

– Nhặn ai, trong lớp này, hay lớp khác?

– Dạ, lớp này, anh Trì đó.

Trâm nhìn xuống bàn thứ ba tay phải:

– Trì lên đây.

Thằng học trò bước không muốn nổi.

– Mấy người này có nhờ em nhặn ở nhà không?

– Dạ có.

– Em có đến nói từng nhà không?

– Dạ, có đến nhưng... chó sủa quá, em sợ không dám vào...

Trâm cố nhịn cười làm nghiêm:

– Nhà nào cũng có chó à?

– Dạ.

– Lý do cũng khá đấy, nhưng không ai làm chứng là cả ba nhà đó đêm qua chó sủa đủ cả. Có thể là em

cũng làm chứng gian: không đến nhà nào mà báo có, hoặc cả ba người kia không nhận nhe gì cả, rồi chỉ bậy một người là Trì...

Cả lớp ồ cười. Trâm gõ thước xuống mặt bàn:

– Thế người nhà bảo sao, thưa ba ngài?

– Dạ em nói ở lại nhà cô và... không đứa nào bị người nhà mắng cả.

Nỗi mừng của tụi nó, chính là của Trâm, người nhà chúng nó mà làm lòi thôi cũng rắc rối cho mình. Mình chứa tụi nó có thể bị ghép vào tội dụ dỗ con nít - mình giáo sư chứ có phải mẹ mìn đâu. Thôi, lần sau chúng nó ướm, dối hay làm sao thây kệ. Mình lúc nào cũng sống bằng tình cảm, thích lý tưởng hóa bất cứ việc gì. Có ngày mang họa vì cứ sống trên mây xanh đó. Hết cho học trò ở lại, một lần tổn đến già...

– Thôi, học thuộc lòng. Chuyện ấy có thì giờ sẽ xét lại. Các em về chỗ.

Thật ra, Trâm chỉ dùng lời dọa xuông để kết thúc câu chuyện, chứ nàng không biết bao giờ mình còn nhắc đến nữa.

Cũng tại mình ở một mình. Phải tìm gặp một người ở trọ mới được. Trâm cố nhớ lại nét mặt thẳng con trai đến xin ở lần trước, nhưng không một hình ảnh nào về nó còn vọng lên trí nhớ.

Nghĩ vẫn vợ, Trâm cho trên điểm trung bình cả những đứa đọc không thuộc bài, nhưng nàng đang cố sống vượt lên trên tầm thường của cuộc đời mà không nghĩ đến những tai hại sẽ xảy ra trong ngày mai.

Chương 2

Trâm vừa ra khỏi khung cửa sau văn phòng, lũ học trò tùm năm tùm ba rải rác trên sân cờ rùng rùng chạy về phía hành lang. Một thoáng, chúng đã biến mất vào lớp học gần thang lầu. Trâm chỉ nghe thấy chúng nó kêu cô Trâm, cô Trâm chúng mày ơi! Nàng nhìn lên dãy lầu cao trên đồi, phía những lớp học im lìm trống vắng chiều thứ năm, ngập ngừng một lát rồi theo lối đi lát xi-măng nối liền văn phòng giáo sư với những lớp học. Lối đi quen thuộc này, mỗi buổi sáng cùng đi với các cô bạn đồng nghiệp để đến lớp, nàng không chú ý mấy. Hôm nay quanh sân không có những cặp mắt tò mò, những tiếng chào của lũ học trò, nhưng Trâm lại thấy bối rối và thoáng một chút lo âu. Vì hôm nay nàng phải “đương đầu” cả với lũ học trò đệ nhị cấp, lớn tồng ngồng, cao lênh khênh, không chỉ là lũ bé loắt choắt của đệ lục, đệ ngũ nàng dạy hằng ngày. Chiều này đến phiên Trâm coi cấm túc.

Gần đến bậc thềm lên hành lang. Trâm quay nhìn lại phía văn phòng định chờ Thế, gã giáo sư đồng nghiệp, để cùng vào lớp. Nhưng nhớ lại vẻ mặt nhởn nhủ và con mắt găm găm của hắn hay nhìn lén mình, nhớ lại chính chiều nay hắn dàn xếp với văn phòng để được cắt phiên xem cấm túc chung với mình, Trâm bực tức đi thẳng. Tiếng giày gót nhỏ của Trâm nhẹ nhàng vang lên trong hành lang vắng. Tiếng ồn ào trong lớp thưa dần rồi ngưng bặt. Trâm dừng lại ngoài cửa để tìm một dáng điệu quả quyết cuối cùng rồi bước vào lớp. Tiếng sột soạt mạnh mẽ bất ngờ của hàng chục chân tay bật dậy cùng một lúc. Trâm có cảm tưởng đang đi đến trước một quân đoàn chỉnh tề hàng ngũ bỗng sùng chào một nhân vật cao cấp. Rồi tiếng hô nghiêm vừa đồng dục vừa có vẻ dủi dột của một thằng học trò cuối lớp vọng lên. Trâm nhìn rất nhanh xuống đám đông rồi bước lên bục gỗ. Mọi lần vào lớp, Trâm vẫn khoát tay và gật đầu nhẹ nhẹ ra dấu cho học trò ngồi xuống. Nhưng bây giờ nàng chột lúng túng. Không thể dùng cử chỉ thường lệ đó với những đứa học trò đầu trâu mặt ngựa to lớn thế này. Nhưng nếu dùng lời nói, lại rắc rối trong cách xưng hô. Trong đám học trò này, có đứa bằng Trâm, có đứa lớn hơn Trâm nữa về tuổi tác, nhân dáng mà biết đâu về kinh nghiệm sống nữa. Học trò bây giờ, mới nứt mắt đã thuốc lá, cà-phê, rượu trà, đàn bà. Tụi nó khoe khoang và hãnh diện về cái sớm biết của mình, ngang nhiên sống buông thả và bất chấp như một tay chơi sôi đời thực thụ. Vậy Trâm không thể gọi chúng nó là các em như đối với bọn học trò nhỏ của nàng. Nhưng chúng không lớn hơn nàng bao nhiêu nên gọi bằng các anh có vẻ thân thiện và tăng bốc quá... nhanh trí và vui tính, Trâm tìm ngay ra một lối khác, vừa giễu cợt, vừa vô hại:

– Mời... các ngài ngồi xuống.

Những tay chân lều nghều vất vả xếp vào hàng chỗ cũ. Một vài tiếng cười khúc khích lẫn với tiếng bàn tán sột soạt về Trâm, về thái độ và cách xưng hô vừa rồi. Một vài đứa chưa chịu ngồi, đứng phỗng ra như trời trồng nhìn đăm đăm lên Trâm.

Mấy thằng bạn bên cạnh phát vào vai chúng nó:

– Ê, sừng mày, cấm túc gấp đôi đa!

Chờ cho quý vị an tọa xong, Trâm vắt cái áo khoác lông trắng lên thành ghế rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Nàng có cảm tưởng như hàng chục cái máy ảnh nhắm vào tóc, vào mặt, vào thân hình mình.

Lúc đó, Thế vào. Cả lớp sắp đứng lên, hắn khoát tay bảo dừng. Thân hình loắt choắt gầy tép như cò hương của hắn lướt qua một lượt các dãy bàn. Rồi Thế trở lên, cẩn thận chậm rãi đặt vở sách ngay ngắn trước mặt Trâm. Hai tay chắp sau lưng, hắn đứng lom khom nhìn xuống lũ học trò ngông nghênh đang có vẻ bất cần sự hiện diện của hắn. Một giọng cuối lớp bất ngờ bật lên như cái pháo vừa châm ngòi:

– Thưa cô, sao hôm nay phải hai giáo sư cấm túc?

Trâm chưa kịp trả lời, đã nghe Thế đáp... phất:

– Hôm nay các cậu đông.

Có tiếng khác phản đối:

– Có khi còn đông hơn mà vẫn một giáo sư.

Thế im. Chúng nó xì xào cười nói. Trâm cũng đang cười thầm. Có lẽ chúng nó biết dụng ý của tên giáo sư mà chúng ác cảm nhất. Bỗng nhiên Trâm mỉm cười phụ họa. Như vậy để chúng biết đối với nàng, Thế chẳng ra cái xơ múi gì cả.

Nhưng rồi Trâm trở lại công việc ngay. Nàng vờ nhường bàn giáo sư cho Thế. Hắn lắc đầu đi lảng ra phía hành lang. Còn lại một mình, Trâm lâm vào tình trạng lúc đầu. Nàng kéo chiếc ghế ra xa bàn một tí, ngồi chên chên tránh nhìn thẳng xuống những cặp mắt chăm chăm nhìn lên. Trâm muốn khoác chiếc áo lông vào. Nhưng chưa lạnh, cửa kính đóng kín, không khí trong phòng ấm áp dễ chịu. Trâm lại ngồi yên và bút rứt tiếc đã không mặc áo từ lúc ở nhà.

Gần hai tháng đến dạy trường này, hôm nay là lần đầu tiên nàng không mặc áo len trước mặt học trò. Lần đầu tiên nàng chúng trông thấy thân hình thật của nàng. Không có cái áo khoác ngoài, vẻ nghiêm trang già dặn cũng mất đi. Ở Trâm toát ra cái vẻ trẻ trung tươi mát của trái cây vừa chín, vẻ dịu dàng gợi cảm của người đàn bà trẻ con. Mái tóc đen mượt chải bông vẫn thật cao, chiếc áo màu rêu đá bó sát thân hình thon nhỏ, đôi giày mule trắng gót nhỏ thanh thanh. Trâm biết lối phục sức đó không thích hợp với vai trò mình. Nhưng nàng không thể làm khác. Xõa dài mái tóc, mang guốc hay dép nàng còn cò vẻ đơn sơ và bé bỏng hơn nữa. Phải làm cho roam lên, cho già đi một tí. Nhưng nụ cười. Nụ cười thoáng qua đôi môi nhỏ đều, hàng răng nở trắng, qua đôi mắt đen kẻ đuôi vừa tình nghịch vừa mơ màng. Trong cái lốt ấy, Trâm có tác phong tài tử hơn là giáo sư. Tất cả tổ hợp cái vẻ đẹp trẻ trung non nớt và vui tươi không thể nào che giấu của một cô giáo nhỏ tuổi dạy trường con trai của nàng.

Chờ cho không khí bờ ngõ xa lạ giữa hai phe mất đi, Trâm mới giở sổ, gọi tên những học trò bị cấm túc. Tiếng nàng vang lên mạnh, sắc, rõ ràng và thản nhiên vô cùng. Từng đứa đứng lên, rồi ngồi xuống. Trật tự vẫn hồi dần dần trong đám lâu la đầu trâu mặt ngựa phạm pháp với những trọng tội: nghỉ học không xin phép, phá trật tự trong lớp, không đầy đủ nhiệm vụ trực.

Bỗng Trâm ngập ngừng ở một cái tên quen. Nàng gọi nhỏ hơn:

– Nguyễn Duy Minh.

Trâm đưa mắt nhìn xuống tìm kiếm và bắt gặp nó ở bàn thứ ba bên trái. Minh nhìn lên. Hai con mắt đen nhỏ bối rối một giây rồi cúi xuống mặt bàn. Nụ cười dè dặt, bờ ngõ còn đọng lại trên môi hồng ướm. Trâm nhướn mày lên cao một tí, tỏ dấu ngạc nhiên rồi dịu dàng mỉm cười để trấn tĩnh ngay. Nàng muốn hỏi, Minh đó à? Em cũng bị cấm túc sao? Nhưng nàng bỏ Minh bối rối ngồi xuống, kéo cây bút viết hí hoáy lung tung xuống tờ giấy trắng của thằng học trò ngồi cạnh, nàng gọi tiếp những tên khác.

Đọc xong bản “danh nhân” dài thượt chưa kịp lấy hơi, Trâm đã phải lắng nghe những tiếng lộn xộn dưới kia vọng lên:

– Thưa cô, thiếu tên em.

– Thưa cô, em đâu có bị phạt vì vô kỷ luật.

– Thưa cô... thưa cô...

Trâm gõ gõ cây bút máy xuống mặt bàn nghĩ thầm: À, lũ quỷ bắt đầu làm loạn rồi đây. Phải cao tay ấn lại, để dài không xong rồi.

Một vài đứa đi trễ, mãi lúc ấy mới vào vây quanh trước bàn nòng nọc phiếu đi phạt. Có đứa giả vờ quên không đem phiếu, nắn nót viết tên mình lên mảnh giấy, kiên cố để đứng án ngữ lâu hơn trước mặt nòng. Nhân cơ hội đó, những đứa không việc gì cũng dùng dùng kéo lên vây gần kín bàn. Phần nhiều là những đứa lớn, đệ nhất, đệ nhị. Loạn, loạn thật rồi, Trâm lơ đi, cố thản nhiên, nhưng nòng cũng biết chúng nhìn mình chòng chọc và quan sát từng li từng tí cô giáo mới nhỏ bé mà lần đầu tiên chúng có dịp “nhìn tận mặt” như thế. Có tiếng sột soạt xê dịch không ngừng dưới các dây bàn ghế. Trâm đứng lên, bảo chúng nó về chỗ. Lúc nòng nhìn xuống đám học trò tinh quái đã tự động hoán vị tự bao giờ. Những đứa to đầu lên chiếm hết mấy bàn trên. Các chú nhóc con bị đàn anh đuổi xuống cuối lớp. Và những cái đầu cái vai, thân hình, tay chân to lớn kèn cồng đó cố xếp gọn vào chỗ ngồi chật chội của mình, cứ như lù lù vươn lên trước mặt Trâm, mỗi lúc một tiến gần về phía nòng. Trâm lại nghĩ thầm, quân lưu manh thật, để xem còn giờ trò gì nữa đây.

Trâm nhìn lại đồng hồ tay Mười lăm phút sơ khởi trôi qua. Bây giờ phải vào cuộc. Bắt chúng làm cái gì để chúng nhận ra là đang bị phạt. Đi cấm túc mà phây phây như đi xem trình diễn văn nghệ không bằng.

Trâm nghiêm giọng hỏi:

– Mấy lần trước, các ngài làm gì trong giờ cấm túc?

Một tiếng la ào lên như nước vỡ. Từng loạt câu trả lời náo loạn cả lên:

– Thưa cô, mấy giáo sư trước ác lắm...

– Thưa cô, hốt rác quanh trường...

– Thưa cô, giấy cỏ sân thể thao...

– Thưa cô, chùi cửa kính...

– Quét màngh nhận...

– Tổng vệ sinh...

Chờ chúng nó kê khai hết những hình phạt đó, Trâm ôn tồn nói:

– Giờ không phải mình tôi coi cấm túc, phải hỏi ý kiến thầy Thế nữa.

Thế lắng vẳng ngoài hành lang nghe nhắc đến, hấp tấp bước vào:

– Tùy ý cô giáo, tôi miễn.

– Vậy tôi chia công tác cho chúng nó nhưng nhờ anh làm cảnh binh giữ trật tự giùm.

– Xin nhận.

Thế lại ra hành lang đứng nhìn vào cửa sổ, chờ bắt quân gian.

Trâm nhìn xuống những cặp mắt chờ đợi:

– Tôi không đủ kinh nghiệm và khả năng để chỉ huy các ngài trong những công tác vệ sinh đó. Nhưng các ngài đừng lo thất nghiệp. Chiều nay tôi xin đề nghị một chương trình hoạt động mới. Nhưng không hoàn toàn bắt buộc phải theo. Nếu các ngài phản đối, có thể tìm một giải pháp khác.

Cả lớp nhao nhao:

– Thưa cô tụi em đồng ý.

– Chưa biết trước mà đồng ý là ngốc, điên hay mạo hiểm không phải cách.

Chờ tràng cười của chúng dứt, Trâm tiếp:

– Hiện nay trường mình đang cổ động phong trào làm bích báo. Cuối năm sẽ chọn một số những bài xuất sắc của bích báo mỗi lớp để cho vào đặc san chung. Còn một tháng nữa mỗi lớp phải có một tờ bích báo. Sẽ có một ban giáo sư kiểm soát. Lớp nào thiếu tất nhiên sẽ lỗi thời. Nhiều lớp đang hoạt động ráo riết. Tuy nhiên, số bài vở tôi được xem qua còn nghèo nàn. Vậy nhân dịp này tôi muốn các ngài dùng hai giờ cấm túc này để... sáng tác. Tôi sẽ góp bài lại, kiểm soát chọn lựa và tất nhiên mục gì hay sẽ cho vào báo. Ai bằng lòng, đưa tay lên.

Trừ một vài thằng nhóc con ngơ ngẩn, cả lớp vội vàng hăng hái đưa tay trước lời đề nghị bất ngờ đó. Nhưng về hăng hái bỗng không suy tính đó nhụt xuống ngay. Những nét mặt trở nên ngại ngùng và từng cánh tay dần dần hạ thấp xuống.

– Thưa cô, không có giấy để viết...

– Thưa cô, không đủ thì giờ...

– Thưa cô, không... có khả năng sáng tác.

– Em chót môn Việt văn.

Từng ấy tiếng nhao nhao lên một lúc. Trâm thông thả:

– Có người không đủ khả năng để viết thật. Nhưng cũng có thể thay thế, góp phần bằng vài mẩu chuyện vui cười, nhớ lại các danh ngôn, những mục sưu tầm khảo cứu nho nhỏ. Còn vấn đề thì giờ, không nên thắc mắc. Sáng tác, trừ những tác phẩm dài, không hẳn cần đến yếu tố thời gian. Một bài thơ, một đoạn văn, một trang tùy bút, chỉ một thoáng là xong. Có khi ngồi nặn óc suốt ngày không ra một chữ, đó là trường hợp cạn đề tài và nhất là thiếu cảm hứng. Về chuyện thiếu giấy thì tôi sẽ giải quyết giùm.

Trâm giở quyển sổ dày năm trăm trang, giấy trắng noon, bìa đen, gáy mạ chữ vàng, đưa lên cho học trò xem:

– Ai cần giấy mời lên đây.

Một, hai, ba đứa; một, hai, ba bàn rồi tất cả chúng nó đạp bàn đạp ghế tuôn lên xin giấy. Hàng chục cánh tay vươn ra trước mặt Trâm, từng bàn tay bở sẵn trên mặt bàn. Nhẹ nhàng, thoăn thoắt Trâm xé từng tờ giấy nòn nà phân phát cho chúng nó. Nàng xé mỗi lúc một nhanh. Những bàn tay mở đón mỗi lúc một nhiều. Tiếng giấy lao xao sột soạt lan đi khắp phòng như tiếng reo vui mơ hồ êm ái. Tiếng reo vui đó nhuộm vào hồn Trâm một ý nghĩ vừa sâu xa vừa giản dị vô cùng: mình đang cho.

Khi những cánh tay rút lui, những tiếng lao xao ngừng lại, nhìn quyển sổ quý của mình, Trâm thấy chỉ còn trơ lại cái bìa cứng dính mấy tờ xơ xác. Nàng mỉm cười tự bằng lòng một cách vô lý. Trâm nhìn xuống những cánh bướm trắng lớn ở xa về đậu lại và sắp sửa nhẹ nhàng vẫy cánh bay đi. Nhưng trong nét mặt ngẩn ngơ, cut hứng của đám học trò, tương phản với vẻ hăng hái xôn xao vừa rồi. Trâm biết những tờ giấy trắng sẽ lại hoàn trắng hay viết nhì nhằng xé nát, vứt bỏ đi. Nhưng nàng không cần, không cần điều đó. Trâm chỉ lâng lâng vui sướng trong nguồn cảm xúc êm đềm và rộng lớn như khi đứng trên một ngọn đồi cao rút từng cánh hoa hồng thơm gieo vào lòng gió. Mình cho đi. Ba tiếng ấy mơ hồ vang dội trong tâm tư Trâm như một điệp khúc thanh thoát.

Một đứa học trò lén nhìn lên cuốn sổ tả tơi trên bàn Trâm, tiếc rẻ:

– Thưa cô, phí quá! Có người không viết cũng lên xin giấy.

Trâm dịu dàng đáp lại:

– Không. Cho không bao giờ phí. Chỉ có nhận nhưng không biết cách dùng mới phí mà thôi.

Bỗng nhiên, cả lớp im phắc hẳn đi. Rồi yên lặng vỡ ra theo một tràng vỗ tay huyền ảo.

Trâm ngạc nhiên:

– Cái gì vậy?

– Thưa cô, cô nói lại lần nữa.

– Nói lại gì?

– Lời cô vừa nói.

Trâm chưa hết ngẩn ngơ, một đứa đã đọc lại rõ ràng từng tiếng một, câu nàng vừa nói. Mấy cái đầu cúi xuống, mấy bàn tay hí hoáy viết lên một mép giấy. Nàng hiểu nguyên nhân loạt vỗ tay và ngẫm nghĩ lại nghĩa đôi mà nàng không để ý khi nói ra lời. Trâm chợt vừa vui, vừa ngại như một lần sau khi giảng bài thơ của Bà Huyện Thanh Quan cho một lớp nhỏ. Khi giọng nàng trầm xuống chấm dứt bài giảng, chúng nó im phắc, ngẩn ngơ một lúc và loạt vỗ tay đột ngột vang lên, như chiều nay. Rồi chúng nó yêu cầu cô giáo giảng lại cho nghe lần nữa. Chúng nó nhao nhao và không khí lớp học bỗng xao xuyến như cảnh phòng trà với những tiếng hô “bis, bis” sau một đơn ca tuyệt diệu. Chúng nó tưởng mình soạn bài giảng kỹ, học thuộc lòng rồi đến đây chỉ mở máy. Chẳng đứa nào biết và tin rằng những bài giảng chúng mê thích nhất là những bài nàng nói “tùy hứng” không bao giờ soạn trước. Những ý tưởng ấy, mỗi xúc động và thông cảm sâu xa với tác giả, với bài thơ hẳn đọng từ bao giờ trong tiềm thức. Mỗi lượt giảng bài hứng khởi được khơi nguồn nhờ những khuôn mặt đợi chờ nghe ngóng, từng cặp mắt đen láy thông minh vô tội, từng dáng ngồi ngay ngắn chăm chú say mê. Nàng nhìn chúng nó, và nói chìm đắm vào thế giới xa vời, mênh mông của khung cảnh, thời gian, không gian trong bài thơ. Đến khi yên lặng khóa lấp gian phòng, khi tiếng vỗ tay vỡ ra như một dòng suối mát, nàng cảm thấy nhẹ nhàng vui sướng như đã truyền đi, với ngàn sau cách biệt ngàn trùng.

Chiều nay, chúng nó lại vỗ tay vì một câu nói tự nhiên không hề nghĩ ngợi.

Một lúc lâu, có tiếng ở cuối lớp:

– Nhưng thưa cô, không cảm hứng, viết sao được?

Trâm nhìn những khuôn mặt trông lên:

– Vỗ tay là dấu hiệu cảm thông và phấn khởi. Cảm hứng cũng có thể bắt nguồn từ niềm cảm thông và phấn khởi đó.

Một tiếng la thật vô lễ bật lên:

– Hay quá ta!

Trâm nghĩ đến hình phạt và ý nghĩ khô khan đầu tiên trở lại, hôm nay mình đi coi cấm túc. Nàng ra dấu cho cả lớp bắt đầu công việc. Dần dần sự yên lặng trở lại, kéo dài, trĩu xuống, những mái tóc cúi nghiêng nghiêng trên mặt bàn, những vầng trán ưu tư nhăn nhúm, những cặp môi xoắn lên đầu cán bút, những ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, những tiếng xôn xao mơ hồ của từng trang giấy trắng lật qua lật lại.

Chúng nó tìm cảm hứng đó. Trâm giấu nụ cười trong bàn tay vừa đưa lên che môi. Bây giờ, bọn học trò chăm chú vào công việc, không nhìn lên nàng nữa. Trâm tự do, dễ chịu, tha hồ nhìn xuống, quan sát từng đứa để “trả thù” bị nhìn lúc mới vào. Vài đôi mắt nhìn ra cửa sổ. Trâm nghĩ, thế nào cũng có thông reo gió thổi. Có đôi mắt nhìn sững vào khoảng không hay trên vách tường trống trải. Có cặp mắt sáng rỡ nhìn lên như vừa bắt gặp một ý tưởng, một hình ảnh thần tiên nào đó đang chiếu vào khoảng tâm hồn u tối. Có cặp mắt sáng rỡ nhìn lên như vừa bắt gặp một ý tưởng, một hình ảnh thần tiên nào đó đang chiếu vào khoảng tâm hồn u tối. Có cặp mắt đăm đăm nhìn xuống tờ giấy trắng như chờ mong những hàng chữ bỗng nhiên hiện hình theo phép lạ.

Cuối cùng, Trâm nhìn xuống chỗ Minh ngồi. Cậu bé đang lơ đãng chống tay vào má nhìn lên phía nàng. Cây bút xoay tròn tinh nghịch trên mấy ngón tay trắng nhỏ. Nàng mỉm cười thật nhẹ như thầm nhắc, sao em không viết gì đi. Minh mỉm cười yên lặng. Nụ cười nửa đăm ăm bắt gặp vẻ quen thân trong xa lạ, nửa ngại ngùng bối rối muốn lẫn trốn, che dấu chính mình và những ý nghĩ mình trước đôi mắt dò xét và phán đoán của kẻ khác. Rồi đôi mắt Minh cúi xuống. Ngồi bút loay hoay trong tay, bây giờ bị cản nhẹ giữa hai hàng đều và nhỏ. Minh vò một mẩu giấy nhỏ vứt xuống đất, giở trang giấy khác, nhưng không viết gì được. Trâm biết Minh muốn đứng lên, chạy bay ra khỏi phòng, chạy thật xa cái nhìn xoi mói của nàng. Nhưng Trâm cứ nhìn như kẻ đi săn nhìn con thú lúng túng tìm cách thoát thân khỏi cái bay của mình. Nàng cười thầm, chú mày ngán bị bắt gặp trong phòng cấm túc phải không? Xui xẻo quá, bị bắt phạm tội ngay lúc ta đang điều tra lý lịch chú mày để còn liệu xem.

Thật ra điều đó chẳng có gì xui xẻo cho Minh, nhưng trường hợp chỉ ngộ nghĩnh buồn cười cho nó. Trâm nhớ đến vẻ lễ độ giả vờ và lối ăn mặc làm ra trẻ con ngoan ngoãn của Minh hôm đi với Thức đến xin nàng cho ở trọ trong nhà. Hôm đó thật tình Trâm chú ý đến lời giới thiệu của Thức và tin ở những điều Thức nói về Minh. Nàng không chú ý gì đến đương sự, ngồi khép nép nhỏ nhắn và yên lặng trên chiếc ghế cách xa bàn nàng ngồi. Đến nỗi, mãi chiều hôm đó, nhớ lại cậu bé xin ở trọ nhà mình để liệu bề quyết định, Trâm không còn nhớ hình dáng và vẻ mặt của Minh ra sao nữa. Nó có vẻ còn trẻ con, ngu ngơ, bằng phẳng cháu con chị mình, cũng chẳng sao. Trâm định nếu nó trở lại với người bà con đến giờ găm, sẽ nhận lời. Nàng cho việc đó không quan trọng và cũng chẳng có gì có thể thay đổi nếp sống đều đặn buồn tẻ cô độc trong tòa lâu môn mờ mờ của mình. Cho nên nàng không hỏi tuổi tên của “ông khách trọ” tương lai nữa. Thêm một người cho nhà đỡ vắng, như Rô-bin-sơn thêm Mọi Thứ Sáu trên hoang đảo, vậy thôi. Nghĩ thế nhưng thật ra trong thâm tâm nàng mong mỗi một cái gì khác mà nàng chưa khám phá ra. Nàng chỉ cảm thấy thờ ơ, chán nản khi nhận ra người khách trọ tương lai chỉ là một thằng học trò nhỏ tầm thường và có vẻ... không biết gì cả. Trong hoàn cảnh Trâm, gặp người khách trọ không biết gì cả làm một điều may mắn và hợp lý. Nó biết gì, mình cũng biết gì, thế nào cũng mang họa... Biết thế, nhưng Trâm lại chán, lại buồn nghĩ đến cuộc đời đều đặn kéo dài không biết đến bao giờ và mong mỗi một cái gì, một cuộc cách mạng tâm hồn nào để đổi thay và xáo trộn tất cả. Nhưng rồi Trâm nghĩ đến gia đình, đến sự ràng buộc của sự sống và nghĩ cách khác: ở nhà biết mình cho một đứa học trò nhỏ cùng ở, hẳn yên tâm. Còn hơn là cho người khác hay một gia đình đông đúc thuê bớt tầng dưới. Để mình ra cho nó mấy điều kiện, làm khó dễ đôi chút rồi nhận lời. Chẳng lẽ lại ừ ngay... Nàng nói với Minh chiều hôm đó:

– Tôi tin Thức, mà em là bạn của Thức, tôi có thể nhận lời. Nhưng chuyện gì cũng phải có người lớn đã. Em từ đâu đến, xin ở nhà tôi, nhưng nếu gia đình em không bằng lòng thì sau này lỗi thôi cho tôi và cho em nữa. Vậy em phải đưa một người bà con nào đến đây nói với tôi một tiếng. Vả lại, tuy em là học trò trong trường tôi dạy, nhưng còn xa lạ nhau, để tôi xem lại đã.

Trâm rào đón không phải để điều tra lý lịch gì nó, nhưng để nghĩ lại, chờ xem mình có thay đổi ý kiến gì không. Việc cho Minh ở trọ hay một người nào khác, không quan trọng. Điều nàng đắn đo là có nên kéo dài lối sống Rô-bin-sơn trên hoang đảo, hoàn toàn một mình trong tòa lâu vắng như trong mấy tháng nay

không, hay phải thêm người như gia đình nàng dặn dò.

Nhưng Minh thì có lẽ tưởng nàng chưa nhận lời vì còn điều tra, vì chờ lời cam kết của người nhà nó. Vì thế, chiều hôm sau, lúc nàng ngồi một mình ở văn phòng giáo sư, Minh tìm vào. Quần tergal đen, giày đen, áo len màu rêu thẫm, vài cuốn sách cầm tay, trông Minh có vẻ lớn và “biết gì” hơn lần trước nhiều. Trâm ngồi tréo chân trên ghế xa lông gật đầu đáp lại cái chào lễ phép của cậu học trò. Minh ngập ngừng:

– Thưa cô, xin cô trả lời cho em biết về quyết định của cô.

Trâm ngồi thẳng, hai bàn tay đặt ngay ngắn trên vạt áo gấm màu xanh da trời, nghiêm trang và thờ ơ trả lời Minh:

– Tôi đã nói, cần phải có người nhà em đến nói với tôi một tiếng.

– Chiều mai em sẽ đưa bác em lại hầu chuyện cô.

Rồi Minh lại lễ phép chào Trâm và quay ra. Nhưng Minh vừa quay lưng, Trâm gọi lại:

– Này em...

– Thưa cô... gì ạ.

– Em chưa cho tôi biết tên.

– Dạ, Minh. Nguyễn Duy Minh.

– Lớp nào nhi?

– Đệ Nhất A ạ.

– Thôi được, em ra chơi.

Trâm chép tên và lớp của Minh vào góc vở soạn bài, định hỏi Hiệp, một giáo sư trong trường về gia thế Minh, vì theo Minh thì Hiệp biết rõ về nó.

Nguyễn Duy Minh. Nó ngồi đó. Nó mỉm cười. Nó quên giờ cấm túc. Nó nhìn lên cô giáo và chưa gì cả đã có vẻ chấp nhận “cô là người thân, người nhà của em rồi”.

Gần suốt hai giờ, Minh ngồi lơ đãng thản nhiên giữa đám học trò chăm chú, cặm cụi tìm tòi, suy nghĩ viết. Trâm nhìn xuống tờ giấy trắng trước mặt Minh, lắc đầu nhẹ nhẹ và mỉm cười. Một vài tác giả đã lục tục đem văn phẩm lên góp. Những “tướng” còn lại hình như cũng sốt ruột, viết bừa thêm vài dòng nữa rồi cũng mang giấy lên qui hàng. Rồi bàn này, bàn nọ, lũ học trò đưa ngòi đưa đứng, lộn xộn như lúc làm xong một bài hạch tấn ích. Chỉ khác là không đưa nào quờ tay xuống học bàn tìm vội quyền vở giở ra dò xem bài làm có trúng tủ không. Một vài đưa góp bài xong, xin về trước. Nhưng cũng có đưa ngòi phổng ra như tượng đá. Có đưa còn xin cô cho thêm một giờ cấm túc nữa để được ở lại chơi. Có đưa “thưa cô lần sau cô đến coi cấm túc nữa”. Nhiệm kỳ canh tù sắp mãn, Trâm có thể cười được rồi. Nàng đứng lên, ra dấu cho tụi nó ngồi yên chờ đúng năm giờ mới về. Rồi nàng cúi xuống đồng bản thảo dày cộm trên bàn. Một kết quả không ngờ: thơ, truyện vui, truyện ngắn... Nhiều nhất là thơ và thơ đủ loại cả kim lẫn cổ, về hình thức cũng như nội dung. Từ loại thơ mới “tự do” có đủ hình ảnh công viên ghế đá, dã thú, thảo mộc cho đến cổ lỗ sĩ kiểu mây Tân, song thu, kinh nguyệt, thiệp chàng... Trâm mỉm cười tiếp đón tất cả. Trong lúc Trâm xếp loại những tác phẩm đó và gấp vào một tấm classeur thì đám giặc dưới kia nhấp nhả nhấp nhòem ngồi không yên. Chúng nó muốn biết vận mạng của những bài sáng tác đó ra sao. Trâm nhìn xuống chúng nó, ban một câu:

– Thật đáng tiếc...

Những nét mặt nhăn nhó đợi chờ lời chê bai tiếp theo. Nhưng Trâm chỉ định lừa chúng nó, cố làm cho chúng “đau khổ” trước rồi “sung sướng” sau như khi phát bài, bao giờ nàng cũng sắp thứ tự và đọc từng đứa một từ điểm nhỏ đến điểm lớn.

Ngừng một phút cho chúng thắc mắc chờ đợi, Trâm tiếp:

– Thật đáng tiếc là không phải bài làm để cho điểm. Nếu cho điểm thì có lẽ các ngài được trên hai mươi cả.

Chúng la lên một loạt và Trâm nghĩ đến tiếng reo hò mở cửa bọn giặc trên sân khấu cải lương khi sắp bao vây một thành trì bằng giấy nào.

Rồi mặc cho chúng xông xáo bàn tán, Trâm cúi xuống tờ giấy của Minh mà nàng đã để riêng lúc nãy. Trên góc giấy, chỉ vòn vẹn có một câu, một câu nói của nàng: Cho không bao giờ phí. Chỉ có nhận mà không biết dùng mới phí mà thôi. Nó còn tinh nghịch mở một ngoặc đơn với hai chữ “danh ngôn” phía dưới câu đó. Trâm ném một cái nhìn khiển trách về phía Minh. Nó cười và cúi đầu nhận chịu.

Trâm nhìn đồng hồ tay: năm giờ đúng. Lệnh cuối cùng ban xuống ba quân:

– Hết giờ, các cậu về.

Cả lớp náo loạn như vỡ chợ. Chúng xô đẩy nhau ngã dúi, ra phía cửa. Có đứa trèo hẳn lên bàn, tuôn ra ngoài bằng cửa sổ. Trâm cười thầm: “vậy mà chúng làm như khoái cấm túc muốn kéo dài giờ tù này ra mãi”. Chờ cho đứa học trò loắt choắt cuối cùng ra khỏi lớp, Trâm thông thả xếp giấy tờ trên bàn rồi ra cửa. Nàng cố tìm cách ra thật chậm cho lũ học trò giải tán hết trước khi nàng ra sân.

Nhưng vừa đi hết dãy hành lang vắng xuống khỏi thang lầu, lũ lâu la đứng phục kích sẵn từ bao giờ, vây kín nàng, vào giữa. Không còn lối đi, Trâm đành đứng lại chịu trận. Nàng làm ra vẻ thản nhiên cứng cỏi nhìn vào mặt từng đứa. Thăng cao nhất cất giọng vọt đực ồm ồm:

– Thừa cô... giờ cấm túc của cô... vui quá.

Trâm cười:

– Người coi cấm túc làm cho giờ cấm túc trở nên vui vẻ tức là làm mất ý nghĩa của sự trừng phạt và khuyến khích học trò phạm pháp?

Cả lũ cười. Một đứa nhe răng:

– Thừa cô từ trước đến giờ tụi em chưa gặp giờ cấm túc nào vui như thế!

Trâm quật một đòn:

– Vậy các ngài đây đều là dân cấm túc kinh niên sao?

Bọn học trò cười. Thừa dịp hai đứa có bạn gọi vừa bỏ đi, Trâm vội vàng lách mình ra ngã đó. Vòng vây tản ra, không còn là vòng tròn mà cái đuôi. Chúng nó đi theo sau Trâm lúc nàng về văn phòng cất sổ sách.

Tiếng la của chúng nó vọng lên từ dưới chân đồi:

– Tuần sau cô xem cấm túc nữa, tụi em sẽ nghỉ học không xin phép.

– Phá trật tự trong lớp.

– ... Đánh lộn.

– ... Bao giờ xem cấm túc cho tụi em biết trước.

Thế từ văn phòng lù lù đi ra bắt gặp Trâm đứng nhìn xuống con đường vòng quanh hồ mỉm cười một mình. Y hỏi:

– Hai giờ với tụi nó, chị mệt lắm?

– Không. Vui và phân vân về vai trò của mình. Lẽ ra, tôi không nên làm cô giáo.

Trâm định tiếp nhất là cô giáo trường con trai. Nhưng nghĩ ra mình không thân thiết với tên đồng nghiệp này nên lại thôi.

– Bọn tôi cũng nghĩ thế về chị. Chị trẻ quá và lại hợp tụi nó.

– Anh ám chỉ cái gì?

– Không. Tôi nói thật. Chị trẻ, tụi học trò lại lớn. Ý nghĩ và lối sống của chị gần như tụi nó cho nên tụi nó thích. Chị gây ảnh hưởng trong trường này nhiều lắm đấy nhé!

– Tốt hay xấu?

– Không nên kết luận như thế. Tôi xin nhận xét và miễn phê bình. Cả bọn chúng tôi đều đồng ý công nhận là trước khi chị đến, bọn học trò chơi thân với chúng tôi lắm. Nhưng từ ngày có chị...

Trâm nhớ có một lần Hiệp cũng nói với nàng:

– Từ ngày có chị, lũ học trò trường này không thềm chơi với chúng tôi nữa. Chúng nó vây theo chị rồi đó.

Lần đó Trâm tưởng Hiệp nói đùa để tán khéo nàng. Bây giờ nàng thấy đúng và bắt đầu sợ. Sợ chúng nó. Sợ mình. Sợ những cuộc tiếp xúc rắc rối này, giữa cô giáo trẻ và lũ học trò con trai lớn. Và lại học trò trường này nổi tiếng là tinh quái nhất. Đến như Thư, nghiêm, khô khan, lại đại học sư... cụ ra mà cũng chẳng đứa nào coi ra gì. Mỗi lần điểm danh, bọn đầu trâu mặt ngựa đứng lên trăn trăn. Thư gọi, Nguyễn văn A! chúng trả lời phắt, một vợ hai con. Đến: Lê văn B hần đáp, góa vợ. Trâm không phụ trách những lớp như Thư, nhưng ở lớp nhỏ vẫn có những nỗi khổ tâm khác. Không phải Trâm chỉ tiếp xúc với học trò nhỏ mình dạy mà còn với bọn đệ Nhất đệ Nhị, những đứa này không biết ở lớp nào, cứ kiếm chuyện văn nghệ, bích báo, ca nhạc, dạ hội tất niên, cấm trại để đến thừa thốt tán dóc Trâm. Ban đầu ngoài sân, sau lần vô bếp. Mà nàng lại có chân có cẳng trong ban giáo sư chỉ đạo về báo chí và văn nghệ nhà trường.

Phải làm sao? Chẳng lẽ thôi lui. Mới vào nghề mấy tháng nàng không muốn mất “nhuệ khí”. Nàng vốn thích phiêu lưu tình cảm. Trong địa hạt nghề nghiệp sao lại không có thể làm một chuyến phiêu lưu?

– Mời chị vào văn phòng xơi nước.

Trâm bỡ ngỡ quay nhìn lại Thế. Thấy hần đăm đăm nhìn mình, nàng lạnh nhạt:

– Cám ơn anh, tôi phải về, chiều rồi.

Thật ra Trâm muốn hắt vào mặt hần:

– Vợ con một bầy còn léng phéng, huống gì mấy đứa con trai mới lớn.

Thế lúng túng quay vào. Còn lại một mình, Trâm chậm rãi đi về phía sau trường, xuống đồi. Bóng chiều lằng đằng cuối chân mây. Rừng thông mơ hồ khơi gió. Một cơn lạnh mơ hồ thoáng lên da thịt. Trâm khoác chiếc áo lông lên vai, lắng nghe nỗi điều hiu len lỏi vào tâm hồn và niềm băng khuâng quen thuộc với cuộc

đời cô đơn buồn và đẹp của mình mỗi chiều ở trường về. Dưới chân đồi, những làn khói lam thối cơm chiều từ ngôi nhà trắng của Trâm thoang thoảng bay lên, lẫn trong màu xám đục của trời chiều. Phút đó, những tiếng học trò đã lắng; bao vẻ xôn xao nghịch ngợm đã chìm. Niềm vui lâng lâng trong tâm hồn Trâm qua những lúc giảng bài cũng biến mất. Tất cả như một làn sóng dạt vào bờ một thoáng rồi trở về với biển khơi mênh mông. Trong những chiều hiu quạnh như chiều nay, chỉ còn có mình Trâm đối diện với chính mình, với niềm cô đơn xót xa giữa tòa nhà hai tầng vắng lạnh. Như chiều hôm qua, chiều hôm kia, bao nhiêu buổi hoàng hôn yên lặng đi qua, Trâm lại thấy cần một cái gì phá tan thế giới im lìm này. Một tiếng cười gieo trong yên lặng. Một tia mặt trời thấp sáng hoàng hôn. Một niềm vui nhỏ bé cho quãng đời buồn tẻ hiện tại. Cũng như nàng cần đốt lửa đêm đêm trong lò sưởi dù mỗi sáng mai thức dậy phải nhìn thấy tro tàn. Một khuôn mặt trẻ con hồn nhiên đến vô tội thấp thoáng hiện ra giữa vùng tranh tối tranh sáng của tiềm thức. Mái tóc mềm dịu. Hai con mắt đen nhỏ. Hàng răng trắng đều, nụ cười trẻ con. Về Minh, Trâm chỉ nhớ có thể. Trâm kiểm điểm bài hình dáng và cử chỉ nó trong ba lần gặp. Lần thứ nhất ngỡ ngác, rụt rè ở nhà nàng. Lần thứ hai có vẻ lớn và “ra gì” hơn ở văn phòng. Lần thứ ba, chiều nay trong giờ cấm túc. Khuôn mặt nó ngược lên phía nàng như một nhắc nhở, thúc giục, thế nào cô có nhận lời em không?

Trâm bước xuống bậc thềm đá trước nhà. Nỗi phân vân có nên cho nó ở trọ nhà mình không đã biến thành một quyết định.

Con bé ở đón chủ ở cửa:

– Cô về muộn quá, thức ăn nguội rồi.

Trâm dễ tính:

– Cũng được, ăn xong, mày sửa soạn căn phòng gần thang lầu tầng dưới cho cô, quét dọn và lau kỹ cửa kính.

– Để làm gì vậy cô?

Trâm cong một ngón tay cốc vào đầu con bé.

Để làm gì sẽ ra sao ai biết được. Buồm sẽ xuôi về đâu còn tùy theo cơn gió.

Vào đến cửa phòng khách, nghe tiếng lục đục trong nhà, Trâm biết là người ở trọ đã dọn đến. Nàng nhìn đồng hồ tay nghĩ thầm, nó đến đúng giờ đấy chứ. Ban đầu mình bảo gì nó cũng nghe, nhưng sau này...

Trâm bỏ dở ý nghĩ sau cùng rồi lên tiếng gọi chị người làm mới:

– Chị Ba!

Người tớ gái từ bếp nhanh nhẹn đi ra.

– Thưa cô em làm cơm xong rồi nhưng còn chờ hỏi cô xem dọn dưới này hay trên lầu.

À, ra con này cũng bắn khoản điểm đó như mình, có thêm người, thêm vấn đề.

Trâm ngẫm nghĩ một thoáng:

– Ăn trên lầu như mọi ngày. Nhớ thay nước bình hoa trên lò sưởi và dọn dẹp phòng khách lại. Ghế bàn xô lệch bừa bãi thế này.

– Thưa cô, anh gì dọn đến đem đồ đạc ngang qua phòng này như thế đó.

– Thì chị phải thu dọn lại chứ! Bắt người ta làm à...

Trâm chợt dừng lại vì vô tình giọng mình có vẻ bênh người khách để phàn nàn người làm. Nhưng chị

Ba đã luynes quynh kéo mấy cái ghế ngay gần lại quanh bàn và bưng hoa ra phía nhà bếp. Trâm nhìn thoáng qua bóng mình lơ mờ trong cửa kính rồi nhấc tà áo trước lên một tí, đi về phía thang lầu. Ngang qua cửa phòng Minh, Trâm hơi mỉm cười và gật đầu nhẹ đáp lại lời chào của “ông khách trọ” rồi dừng dừng khoan thai từng bước một lên thang lầu gỗ đen bóng. Không nhìn lại, nàng cũng biết ở cửa phòng dưới, Minh đang đứng ngẩn ra nhìn theo ngạc nhiên về thái độ lạnh lùng của bà chủ. Có lẽ Minh chờ nàng về để hỏi han cách sắp đặt trong phòng, hoặc chỉ để nói với nàng đã dọn tới. Nhưng nàng chỉ đi lướt qua không cần chú ý đến “biến cố” đó, như Minh là một chiếc lá vừa theo cơn gió rơi vào phòng, việc dọn nhà của Minh chỉ là sự xê dịch của một chiếc ghế. Minh phải tỉnh bơ đi, làm ra vẻ cóc cần và kể cả ít lâu cho nó biết nể, biết sợ, biết bà chủ không vui tính dễ dãi như nó tưởng, và tuy ở cùng nhà, nhưng muốn “yết kiến” bà chủ cũng phải chờ chực, phải lựa dịp, không phải lúc nào cũng nói bô bô, cũng kêu cũng gọi, cũng hỏi han bất cứ việc gì được đâu. Như học trò trong lớp, muốn xin nói phải đưa tay lên nghênh cổ về phía cô giáo và chờ đấy... Lúc đầu dễ với nó thì nó leo lên đầu lên cổ mình ngay.

Trâm mở cửa phòng, bước vào và khóa ngay lại. Tự nhiên Trâm thấy tiếng gót giày mình gõ trên sàn nhà gỗ ròn rã hơn mọi khi, cả đến tiếng khóa cửa lách cách cũng vang rền như muốn làm kinh động bầu không khí yên tĩnh trong nhà. Những âm thanh vô nghĩa, nhỏ nhất đó bắt đầu từ hôm nay trở nên những dấu hiệu, những cách thế của nàng đối với người khác lắng nghe để đợi chờ hay dò xét. Và cũng từ nay ở mỗi cử chỉ, mỗi lời nói của nàng đều có sự tính toán cân nhắc, đắn đo, như một diễn viên sân khấu phải chú ý từng chi tiết về vai trò của mình trước khi trình diễn. Để làm gì, mình là chủ, ai bắt buộc đâu. Nhưng Trâm tự biết mình phải che giấu, đến lúc nào hay lúc đó, bản tính, sở thích, con người thật sự của mình với người xung quanh trong buổi đầu về qui hàng cuộc đời khuôn khổ và sáu hủ này. Trước mình chỉ đóng kịch ở trường. Về nhà, ở thế giới riêng biệt là của mình, hồ ly tinh lại hiện nguyên hình con cáo. Bây giờ phải mang lớp vỏ nặng nề giả tạo này cả ở trường, cả ở nhà... Thế là hết đường thoát...

Trâm mở tủ, chọn bộ pyjama hàng boussac dày màu hồng nhạt có những đường kẻ trắng nhỏ, thay quần áo. Bộ mới thay ban sáng còn sạch và trắng, Trâm ném vào chỗ áo quần bẩn chờ giặt. Mặc bộ áo quần cắt ngắn và chạt kiểu mới đó, xõa tóc ra nữa, mình còn gì là tác phong chủ nhà. Trâm mỉm cười nhạo bóng mình trong gương lớn rồi ra đứng ở cửa sổ nhìn sang rặng đồi bên kia. Hoàng hôn đã lấp đầy những ruộng dâu, những vườn hoa trong thung lũng. Ánh sáng lơ mờ còn đọng mơ hồ như một lớp hơi màu xám nhạt ở sườn đồi, sắp sửa bay lên vòm trời loăng nhạp, tản mát giữa các vì sao. Hơi lạnh tẩm mùi lá hoa dịu dịu xông lên thoáng thoáng theo làn gió. Trâm rùng mình khoan khoái và cảm giác ngủ quên từ bao giờ bỗng nhiên rờn rợn thức giấc trên chân tóc, làn da Nàng nhào hai tay ra cửa sổ, ôm lấy khoảng trống không, rồi cong tay lại, áp bàn tay lên cổ. Lòng lâng lâng vui sướng. Trâm tính chum môi huyết sáo. Nhưng nhớ ra, nàng dừng lại, lắc đầu, khép cửa sổ.

Với lấy cái áo khoác choàng qua người, Trâm mở cửa, thông thả xuống lầu. Nàng bắt gặp Minh đang nhìn lên trong dáng chờ đợi. Thấy bà chủ xuống, ông khách trọ đứng nép sang một bên nhường lối cho nàng vào phòng.

– Xong cả chưa?

Minh sửa lại tấm lịch mới treo chon gần:

– Dạ xong nhưng em chờ cô cho ý kiến nên sắp đặt như thế nào.

– Phòng này từ nay không thuộc về tôi nữa. Của em, em dọn dẹp thế nào thì dọn chứ.

– Em sợ... cô không vừa ý.

Trâm nghĩ. Thằng quái này, nó phải dò xem mình có ý hay không mới vừa chứ.

– Đã bảo phòng của em, tùy ý em.

Nhưng rồi Trâm cũng đi quanh phòng, đặt cái này, sắp cái kia.

– Bàn học kê gần bên cửa sổ. Còn cái giường phải quay ngang lại, để xoay đầu về phía cửa, nằm chói mắt lắm.

Minh nhanh nhẹn làm theo lời chủ nhà ngay. Một thoáng, căn phòng bớt bẽ bộn và có vẻ rộng rãi hơn với cách sắp đặt mới. Trâm nhìn lên cửa sổ:

– Chỉ có cửa gương. Phải treo màn ngăn bớt ánh sáng.

– Thưa cô, treo màn màu gì?

– Màu gì em thích. Nhưng trời mưa xuống thì phải tản cư lên lầu, phòng này ướt sũng hết đấy.

Bỗng Trâm thoáng thấy gói Bastos xanh để ở trên bàn học.

– Em hút thuốc?

Thấy Trâm nhìn mình chăm chăm, nghiêm nghị chờ đợi câu trả lời, Minh luống cuống tìm câu nói gỡ:

– Thưa cô, để... mời khách đấy mà.

– Em hứa với tôi là... không tiếp khách.

Minh đứng im. Hai bàn tay lúng túng đưa lên định làm một cử chỉ phản đối, nhưng lại buông thõng xuống. Tìm mãi không ra một câu nói dối thứ hai, anh chàng đỏ mặt rồi mỉm cười mong xoa dịu tình hình. Đến đó Trâm mới để ý đến chiếc hộp sắc tròn nho nhỏ bên ngoài dán hình Claudia Cardinal mặc bikini ngồi duỗi chân trên bãi cát, mái tóc rũ rượi dạt về đằng sau theo chiều gió. Nàng cầm chiếc hộp mỉm cười ngẫm ngía. Mùi thuốc nồng xông lên. À cái gạt tàn của cậu ấm đây. Minh đứng quay lưng về phía chiếc tủ thấp ở đầu giường, cố che cho Trâm khỏi nhìn về phía đó. Nhưng Trâm đã thấy những hình tài tử cắt trong các tạp chí điện ảnh bà la liệt trên sách vở, giữa những quyển vở dày, bừa bãi rơi trên nệm gối, Trâm đang tìm một một câu gì khiển trách và cảnh cáo thì Minh đã đón đường:

– Thưa cô phòng trống quá, em xin thẳng bạn mấy tấm hình về dán.

Rồi Minh mở cuốn lịch mới đưa trước mắt Trâm.

– Em treo lịch này lên vách đầu giường được không cô?

À, tên này vừa gian vừa ngoan. Quân xỏ lá chứ không ngờ nghịch như mình tưởng hôm đầu rồi. Minh xét lắm người... Trâm nghĩ, chỉ còn cách tìm những phương pháp thích hợp để trị dần dần con ngựa rừng mới lớn đó. Hút thuốc nặng. Chơi hình tài tử. Đàn địch. Bạ bè. Áo quần từng loạt như thế kia. Đúng là điệu con nhà giàu ham chơi biếng học rồi.

Mà áo quần Minh nhiều thật. Hàng chục cái quần màu sẫm gần giống nhau, đều loại đắt tiền. Năm sáu cái áo len kiểu và màu khác nhau vắt ngổn ngang trên mặt rương. Hai ba bộ complet, cravate treo xốc xếch lên cái máng áo vừa mắc vợi trong góc phòng. Một cây nhót nữa đây. Trâm quay lại nhìn Minh. Trong làn ánh sáng lờ mờ của gian phòng chưa lên đèn, thân hình nhỏ bé, cái đầu cúi nghiêng của người con trai in lên nền tường màu hồng nhạt những nét vẽ linh động nhịp nhàng. Bỗng nhiên, Trâm khám phá ra, qua hình dáng đó, một cuộc sống vừa bắt đầu ngút cháy, cuồng sôi, huyền ảo mà lằng lằng, thơ đại mà phức tạp, cuộc sống của thanh niên thời đại. Mấy hôm trước, Minh dưới mắt Trâm hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn cách biệt. Như điệu nhạc từ bản đàn chưa một lần nghe thấy. Minh thuộc về loại nào trong cái đám con trai nôn nao xô bồ sống, yêu, đam mê, chán bỏ. Tâm trí nàng dạo một vòng về via hè Sài-gòn. Tiếng nhạc bập bùng văng ra từ những tiệm cà-phê, đuổi theo nhau quẩn quít những bước chân đi không giờ tìm thấy đích. Trong

vùng ánh sáng nhờ nhờ của đèn xanh đèn đỏ về khuya, từng khuôn mặt non choẹt, ngu ngơ, từng cánh tay duỗi dài trên quây hàng, từng ngón tay bán chặt lấy ly 33 ướt lạnh. Những bàn chân gỗ nhíp xuống nền gạch. Những cái nguẩy đầu. Những cái búng tay. Những cái lắc mình đu đưa theo tiếng nhạc. Vô số những hình ảnh đó chập chờn chao lượn như những bóng ma hiện lên từ một vực tối hun hút sâu. Ngày này qua ngày khác. Đêm này qua đêm khác. Lũ con trai ngồi đó, im lìm chờ đợi. Im lìm nhìn nhau. Không biết để làm gì. Để đi đến đâu. Khoảng trống không giữa cuộc đời và tâm hồn mở rộng theo vòng năm tháng. Sách vở là những khối đá nặng nề. Lớp học là nhà giam. Lời giảng bài là một thứ kinh cầu cổ lỗ. Nét mặt thầy giáo đậm chiêu vô nghĩa. Những mùa thi rộn ràng mà chán ngán. Đậu hay hỏng cũng thế, đều buồn nản, vô vị như nhau. Không có gì thay đổi giữa những khoảng cách thời gian, đánh dấu bằng bãi trường, khai giảng. Phần nhất, phần nhì rồi đại học. Những phân khoa. Xong rồi cũng ở lại đó, lì ra đó, như con ngựa sau những vòng đua cũng phải trở về chuồng. Những phương trời nắng gió thật xa vời, chỉ mở ra trong tâm tưởng không bao giờ nguôi khát vọng. Những chuyến đi xa thành hư ảo. Cảm giác tù đày nặng nề bưng bít thêm. Người trẻ tuổi lớn lên. Già cỗi. Chán chường. Nên cảm thấy luôn luôn thừa một cái gì. Luôn luôn thiếu một cái gì, để hoài hoài ray rứt, băn khoăn. Những dấu hỏi muôn đời không giải đáp. Họ ra ngồi đó, nhìn hình ảnh mình trong vẽ rã rời của kẻ khác. Và những bước chân đi qua. Những bước chân trở lại. Thật xôn xao mà hờ hững vô cùng. Họ rủ nhau vào đêm. Uống thật nhiều. Hút liên tiếp. Mà không bao giờ say. Như gặp rất nhiều, được rất nhiều mà chẳng bao giờ yêu, yêu thành thật để thấy đời có nghĩa lý, có mục đích mà tiến tới.

Mình đã ở đó, một thời gian, hay suốt cả thời mới lớn. Trâm không cần biết. Nhưng Trâm băng khuâng tìm thấy, qua vết tóc rủ che vầng trán, qua con mắt thoáng tươi vui, thoáng mệt mỏi chán chường, qua cánh tay đang hăng hái đưa lên để vội vàng chùng buông xuôi xuống qua những mớ áo quần bừa bãi, những đôi giày còn chưa cũ đã bẩn thỉu mốc meo, qua chồng sách vở xô lệch không bao giờ ngăn nắp đó, hình ảnh của một nửa cuộc đời sớm mỗi một, sớm chán chường. Vì đã sớm phiêu lưu, sớm hiểu biết, sớm bỏ liều sự sống.

“Nó cũng đã như mình ư? Nhưng mình đã già rồi, nó còn trẻ quá, trẻ quá...”

Ý nghĩ ấy gần bật lên thành tiếng nói. Nhưng Trâm nén lại được và yên lặng nhìn Minh loay hoay treo tấm lịch mới lên tường.

– Gần hết năm, em treo lịch của năm này làm gì!

Lần đầu tiên, Trâm nghe Minh phát biểu một ý kiến hay:

– Với em, năm bắt đầu từ hôm nay.

– Minh.

– Dạ.

– Em nhớ những điều kiện tôi ra rồi chứ?

– Dạ nhớ.

– Gắng làm theo. Em từ xa lạ đến. Nhưng đã ở trong nhà tôi, tôi có trách nhiệm về em. Tôi phải săn sóc để ý đến em. Nói thế để nêu tôi có dặn dò, có nói năng điều gì, không phải có ý tò mò khám phá gì về em.

– Thừa cô...

– Có em trong nhà, tôi cũng yên tâm hơn. Nhưng cũng lo lắng hơn. Em lo liệu đó mà ăn ở...

Bỗng Trâm dừng lại. Nàng cố nói để giảm bớt khoảng cách, để đưa người con trai từ xa lạ về gần thế

giới mình. Nhưng giọng nàng có vẻ giảng giải, răn dạy thế nào không nên quan trọng hóa vấn đề, cứ sống tự nhiên, đến đâu hay đến đó, biết trước thế nào. Mình dặn mình được chưa mà dặn nó, thật vớ vẩn...

Trâm nhìn lên khung cửa phòng trống trải:

- Có lẽ phải mắc màn ở đây. Khách khương của tôi lên lầu, ngang cửa phòng em.
- Em có cái màn lớn màu đỏ thắm.
- Đỏ thắm. Hợp với màu tường hồng và cửa xám. Đưa tôi treo hộ cho.

Mình bắc ghế, đóng đinh trên cao. Trâm tìm ruban trắng buộc cái màn xéo về một bên. Những nếp vải mềm nũng nịu buông chùng xuống nền nhà.

- Đẹp quá! Không khéo phòng này đẹp nhất nhà.

Mình ngập ngừng:

- Dạ, cô cho em căn phòng đẹp thế này, nhưng em ở không thì...
- Sao?
- Xin cô cho em gửi cả tiền phòng thêm vào tiền cơm...

– Khỏi. Tôi đã tính rồi. Em ở phòng này ngay thang lầu để... giữ nhà cho tôi luôn, có quân gian lên lầu thì đã có em chặn lại.

- Vậy em làm gácđan của cô.

Trâm cười:

– Và tiền phòng trừ vào tiền trả cho gácđan. Là huề. Tôi sẽ giao cho em cái chùy, nếu gácđan không thành kẻ cướp.

Chị Ba nãy giờ đứng thập thò ngoài cửa không dám vào. Thấy cô chủ và người trọ bỗng nhiên cười vui vẻ, chị ta mới chen vào:

- Mời cô xơi cơm.
- Thằng Tuấn về chưa?
- Dạ rồi. Đang học bài trên lầu.

Trâm bảo Minh:

- Ăn cơm xong sẽ tiếp tục dọn phòng.
- Thưa cô, em ăn rồi.
- Đến bữa, phải ăn. Đừng lười thôi. Không vâng lời tôi, khó ở đấy.

Mình ngập ngừng theo Trâm lên thang lầu. Bàn ăn phủ khăn trắng. Bình oellet đỏ thắm nổi bật giữa những chén đĩa thủy tinh lấp lánh ánh đèn. Từng hạt cơm trắng nõn nà bốc hơi thơm. Những hạt đậu ngà trong màu nước sauce cà chua đỏ thắm. Những lát khoai chiên vàng ruộm cạnh những lá xà-lách xanh rờn. Trâm nhìn một lượt, ba đôi đũa đặt ngay ngắn cạnh mấy cái chén sứ màu hồng nhạt, cảm thấy sự đổi thay trong nhà từ hôm nay có vẻ quan trọng, lớn lao chứ không vô nghĩa, tầm thường như đã tưởng hôm nhận lời cho Minh ở trọ. Nàng lên tiếng gọi thằng Tuấn, và bờ ngõ nhận ra tiếng mình cũng không giống những hôm trước nữa. Cả dáng điệu thằng Tuấn cũng trở nên dè dặt, vụng về, mất hẳn tự nhiên của những bữa cơm chỉ

có hai cô cháu.

Trâm ngồi vào ghế. Minh và Tuân nhìn nhau, mỉm cười rồi ngồi xuống.

– Ăn đi nào, không phải khách, khỏi mời mọc.

Minh cầm lấy đôi đũa, cúi mặt nói thật nhanh:

– Mời cô.

Thằng Tuân mọi hôm ngồi vào bàn là xúc, xới, gắp, nhai. Thế mà bây giờ bưng chén lên, nhìn quanh, rồi cũng lúng túng nói:

– Mời cô.

Trâm muốn bật lên cười về ngượng nghịu của hai đứa học trò. Và về đóng kịch nghiêm của mình nữa.

Trâm vờ đánh rơi chiếc khăn ăn, cúi xuống nhặt, giấu nụ cười dưới chéo khăn bàn. Lúc nàng ngẩng lên thì chén cơm của Minh đã vơi được vài hột. Nàng nhìn lại chén cơm còn nguyên của mình, chỉ muốn buông đũa đứng lên. Không phải Minh, không phải Tuân lúng túng. Mà chính nàng, bà chủ nhỏ tuổi. Những hôm trước, ngồi vào bàn, Trâm vừa ăn vừa lơ đãng nhìn xuống ruộng dâu ngoài cửa sổ hoặc chăm chú đọc một bài báo, một đoạn sách đang xem dở. Lưng tựa vào vách, một chân gác lên chiếc ghế bên cạnh, chân kia mắc vào thanh gỗ ngang dưới gầm bàn, Trâm ngồi thoải mái, tự nhiên suốt bữa ăn và không chú ý đến xung quanh, cũng không bị ai chú ý. Bây giờ, trong vai trò mới, Trâm phải thay đổi, phải khéo léo diễn xuất để được cảm tình, sự kính mến của một khán giả tầm thường. Tự ý nghĩ đó, Trâm cảm thấy ngọt nhạt, khó chịu. Càng muốn kể một chuyện gì, muốn nói một câu khôi hài cho bầu không khí giữa ba người bớt trang nghiêm căng thẳng. Nhưng mãi Trâm vẫn ngồi yên lặng dè dặt, cẩn thận gắp thức ăn đưa lên miệng, như đang biểu diễn một pha “gái nhà lành” trước ống kính của một đạo diễn khó tính. Cuối cùng nàng hỏi bang quơ một câu:

– Tuân, chiều nay cô đi vắng, có ai đến không?

– Dạ có, cô không hỏi cháu lại quên đi.

– Ai vậy?

– Ông Lưu đến khoảng ba giờ, chỉ đứng ngoài hỏi, cháu bảo cô không có nhà, ông ấy đi ngay.

– Ai nữa không?

– Dạ, ông Ngử. Nói cô đi vắng mà ông ấy không chịu tin, cứ muốn đi tuốt vào nhà.

Trâm cao mặt:

– Ai chứ ông ấy thì cứ bảo cô đi vắng, ngay lúc cô có nhà cũng thế.

Rồi Trâm nhìn Minh một cái rất nhanh. Người khách trọ đã đặt đũa gọn gàng trên chén, sắp sửa đứng lên. Trâm hỏi tiếp:

– Thế... ông Lưu có dặn gì không?

– Dạ không. Nhưng ông ấy có hỏi đồ đạc gì nhiều thế. Cháu bảo có anh học trò mới đến ở. Ông ta cười lắc đầu rồi bỏ đi.

Minh đứng lên. Trâm buông đũa lấy dao cắt đĩa bánh flan, tới trước mặt Minh:

– Ăn tráng miệng đã chứ.

– Xin phép cô, em no rồi.

Tuân nói, không để ý đến Minh:

– À, ông ta còn nói dạo này sao cô hay đi vắng thế, lần nào đến cũng không gặp.

Trâm ngạc nhiên thấy Minh thoáng cau mày, mặt lạnh hẳn đi. Rồi cúi đầu, đi vội ra khỏi phòng, xuống thang lầu. Trâm bẻ vụn cái tăm trong tay, ném xuống sàn nhà. Thái độ của Minh làm nàng chột bắn khoăn. Tại sao Minh có vẻ khác thường khi Tuân nhắc đến Lưu? Vì nó oán Lưu cho cấm túc lần trước. Vô lý. Đâu có trẻ con đến thế được. Tự nhiên Trâm mỉm cười. Nàng cảm thấy sắp lạc vào một thế giới nhỏ, xa lạ, mới mẻ để tìm tòi, khám phá nhiều điều bí ẩn. Cái thế giới nhiều màu sắc, nhiều khía cạnh của người con trai mới lớn ở Minh. Nhưng Trâm chột vẫn vương lo lắng, Minh nó không trẻ con như mình lầm tưởng lúc đầu. Rắc rối thật...

Bên ngoài, bóng tối buông mau xuống vùng lũng thấp lạnh lẽo. Trâm gọi chị Ba dọn bàn rồi châm một điếu thuốc, trở về phòng riêng. Nàng đứng lại ở khung cửa nhìn chiếc giường nhỏ phủ drap trắng. Cái gối chơ vơ. Đỉnh mùng hẹp và thấp xuống như một nắp quan tài màu trắng. Bỗng Trâm đưa ngón tay lên miệng, lặng đi một giây. Vô tình, Trâm đã chỉ cho Minh kê cái giường trong phòng nó song song và ở ngay dưới giường mình. Vô tình, Trâm nhận ra điều đó, sự song song của hai chiếc giường qua một khoảng không gian đồng lõa, như hai mặt phẳng số kiếp cùng ở trên một bình diện cuộc đời. Và trong đáy im lìm tiềm thức bỗng mơ hồ vẳng lên một âm thanh bở ngỡ. Một tiếng gọi. Một lời nhắc nhở: Trâm là đàn bà, và người mới đến dù sao vẫn là đàn ông. Hai cực Bắc và Nam của hai thanh nam châm tiến dần vào một môi trường nguy hiểm là tòa lâu hoang vắng, là tâm hồn sa mạc, là trái tim tha ma của người đàn bà đã từ lâu đơn chiếc.

Chương 3

Khi Ngữ ra khỏi rạp chiếu bóng Hòa Bình, trời bắt đầu tối. Thành phố lên đèn sớm không xóa bớt sương mù. Những chuỗi dài ánh sáng vòng quanh các nhà hàng lớn, qua những dãy nhà nhấp nhô bên kia đồi, lan tỏa đến những bờ cỏ lấp lánh bên hồ như hàng trăm nghìn mảnh vỡ thủy tinh. Gió lạnh buốt. Hơi sương ẩm ướt và phảng phất mùi cỏ hoa lùa vào nhón lịm người. Anh choáng váng đi trong vùng tranh tối tranh sáng của những hè phố vắng. Đột nhiên Ngữ dừng lại. Anh cảm tưởng mình vừa quên, vừa mất một cái gì ở đằng sau. Cho bàn tay lạnh ngắt vào túi quần rồi anh lại cúi đầu đi xuống. Hàng cây bên đường tỏa bóng tối xuống lối đi thoai thoải dốc về phía Hồ Đà-lạt. Những cặp tình nhân, vợ chồng khăn áo ấm áp, tay trong tay, thong thả và lặng lẽ đi ngược về phía Ngữ. Anh nhìn quanh và không tìm thấy một ai lẻ loi như mình. Ý tưởng cô đơn lại vùng lên quẩn quại. Bao nhiêu năm anh từ bỏ, chạy trốn, xua đuổi hết để được kéo dài cuộc sống độc thân. Anh từng đến với tình yêu như một cuộc giải khuây ngắn ngủi, sợ hôn nhân như một nhà tù eo hẹp trói buộc cuộc đời mình. Thế mà bây giờ, bỗng nhiên niềm cô độc đè nặng xuống tâm tư, Ngữ cảm thấy cuộc đời trở nên trống rỗng hoang vắng lạ thường. Anh không thể chịu được. Nhưng anh cũng không thể làm gì hơn. Hay mình về Sài-gòn, cưới Vân và đưa nàng lên đây với mình là xong... Băn khoăn mãi, Ngữ chợt nghĩ đến lối giải quyết giản dị đó. Không, anh sẽ hết cô đơn, nhưng niềm cô độc menh mông sẽ còn lại, khắc khoải và thê thảm hơn hiện tại. Thà một mình còn hơn chung sống với người mình không yêu thương, trong khi tâm hồn đã mang lờ một hình ảnh xa vời khác. Trâm. Ngữ gọi thầm tên người mình yêu và rưng rưng hờn tủi. Anh chợt buồn tiếc ngẩn ngơ như người chỉ sai một con số chót ở tấm vé nên đành mất lô độc đắc. Thế mà anh đã nhầm tính, đã phác họa ra một chương trình tuyệt diệu cho tương lai ai trong đó có bóng dáng Trâm. Anh đã tưởng tượng ra cảnh một gia đình thật đầm ấm, thật lý tưởng cho Trâm, cho anh, cho những đứa con kháu khỉnh sau này. Nhưng cái bóng hạnh phúc mới thoáng hiện lên đã vội vàng xa khuất. Như một giễu cợt, một trêu đùa. Anh nghĩ Trâm cũng chỉ xem anh là trò vui giây phút. Hay chỉ là một cuộc thí nghiệm đối với nàng. Chỉ là một cái dấu cộng tầm thường vô nghĩa trong những bài toán tình cảm của Trâm. Con người như vậy ai ngờ tàn nhẫn! Nhiều khi Ngữ thầm oán trách Trâm. Nhưng anh hối hận vì thấy mình vô lý. Anh chỉ tiếc tình mình chân thành không được chấp nhận mà thôi. Mà anh cũng không hiểu được những diễn biến tâm trạng của Trâm nữa. Đầu tiên, nàng thật tử tế. Thật dịu dàng. Thật nhu mì thuần hậu. Và yếu đuối bé thơ như cần đến anh, như cầu xin một che chở, như chờ đợi một vòng tay ôm trọn đời nàng. Cho nên Ngữ đến với nàng. Ý niệm gia đình cũng nhóm lên cùng với những bước tình yêu. Muôn đời Ngữ không bao giờ quên mỗi buổi chiều anh đến thăm nàng và ngỏ ý xin cưới nàng làm vợ. Giọng anh, giọng nàng trong mẩu đối thoại ngắn ngủi và êm đềm đó còn như văng vẳng đâu đây. Với dáng Trâm thật dịu hiền bé bỏng thu hình trong chiếc ghế rộng, hai tay choàng chéo bờ vai, đôi mắt hươu nai qua làn tóc rủ rèm đêm che hờ nửa mặt.

– Trâm à, đã từ lâu, tôi muốn nói với Trâm...

– Thôi, tôi biết rồi và anh đừng nên nói. Không thể đâu! Anh biết qua lời đàm tiếu của thiên hạ về dĩ vãng của tôi rồi chứ? Anh không thể sung sướng với một người vợ tai tiếng đâu.

– Tôi đã nghĩ đến điều đau đớn đó. Nhưng yêu thương sẽ xóa lấp tất cả chuyện ấy. Mình nên nhận định một cách rộng rãi, và giúp nhau bắt đầu lại cuộc đời.

Những ngón tay nhỏ và mềm của Trâm bám nhẹ vào rèm tóc buông, giọng nàng thoang thoảng như hơi gió mặn nồng từ biển cả thổi về:

– Không được đâu anh. Một ngày anh thôi yêu thương, những vết của tôi lại hiện hình ám ảnh. Mình coi nhau như bạn, được rồi.

– Hay là Trâm chê tôi không bằng những tử phú, những phi công, những giáo sư đại học của Trâm?

Môi Trâm mím lại và mắt Trâm rục lên như ánh lửa cuối cùng:

– Đừng nói thế. Đừng nhắc lại. Anh không hiểu tôi đâu, đừng phán đoán. Tôi đã nói, tôi không cần gì cả. Địa vị. Tiền bạc. Bề ngoài. Không. Tôi chỉ cần một thứ, một thứ tìm mãi không hề có, hoặc có mà không thể giữ mãi được với mình: tình thương.

– Trâm. Nếu chỉ có thế, sao Trâm từ chối tôi. Trâm biết, Trâm thấy tôi yêu Trâm chừng nào mà...

Trâm úp một bàn tay lên mặt:

– Yêu, ai cũng nói thế cả. Anh cũng như những người trước. Những kẻ sau anh. Như nhau hết. Anh thành thật. Nhưng tôi không tin. Tôi không còn tin ai, tin cái gì nữa. Vì vậy mà, dù không muốn, tôi vẫn sống một mình như thế này, bao nhiêu năm rồi, từ khi...

Trâm muốn chìm vào quá khứ để đau buồn, hối tiếc, nhưng Ngữ say mê hiện tại, say mê cái tương lai sắp sửa ngời lên như nụ cười, ánh mắt Trâm những buổi sáng mai gặp anh trên đường:

– Trâm. Trâm có sợ nghèo không?

Trâm nhìn anh không nói. Ngữ tiếp:

– Tôi còn gánh nặng gia đình nữa. Mẹ tôi và hai đứa em trai còn đi học, tôi phải lo... Trâm bằng lòng san sẻ cuộc đời đó với tôi không?

Trâm trả lời bằng câu hỏi khi Ngữ ra về:

– Anh có đến đây nữa không?

Như lời chấp thuận. Thế mà... thế mà, tại sao như vậy được, khi Ngữ đến, lần sau nữa, cửa đóng im lìm, rồi con bé ở cửa nàng ra bảo Cô đi vắng. Nhưng nhìn lên cửa sổ lầu cao, anh thấy nàng đứng đó nhìn ra rừng thông, thảo nhiên hút thuốc, thảo nhiên nhìn anh đau đớn đi qua. Về dừng đứng của Trâm như một thách đố, xua đuổi anh. Nhưng Ngữ vẫn tới. Con người thay đổi luôn luôn như Trâm, nay chấp thuận, mai khước từ, thì cũng biết đâu có lúc nàng lại đợi chờ và tiếp đón anh. Cho nên Ngữ đến hai ba lần nữa. Rồi hàng chục lần. Khi chiều xuống, khi đêm khuya, khi một hai giờ sáng, trời lạnh như tuyết phủ bốn bề, bóng tối tràn lan như đáy vực sâu, anh đi lang thang trên con đường rừng qua nhà nàng tựa một oan hồn lủi thủi. Anh si mê. Anh điên dại mất rồi. Con bé ở, lũ trẻ con, bọn học trò cũng biết hết. Trông thấy anh qua đó, chúng nó chỉ chỏ, nói cười. Sự khinh bỉ, đùa cợt như hắt tạt vào mặt anh. Ngữ thấy mình kỳ quái như một sinh vật từ hành tinh nào rơi xuống cuộc đời này để chịu cực hình. Anh dừng lại. Cố quên đi. Nhưng mỗi khi trông thấy Trâm hiện ra trên dốc cao ở con đường đến nhà người bà con cạnh nhà anh, mỗi khi cái bóng dáng nhẹ nhàng, nhỏ nhắn và tươi thắm đó vờn qua khung cửa sổ phòng anh như một làn mây hờ hững, anh lại bàng hoàng xúc động. Rồi không kìm giữ nổi. Lại đeo đuổi. Lại van nài. Để bị hắt hủi, chối từ, khinh thị.

Một chiếc xe nhà binh âm âm chạy từ ngã ba bờ hồ tới. Ánh đèn lóe sáng một vùng đêm âm u. Tiếng la của một người lính trẻ vọng xuống:

– Ê, đi vào lề đường nghe bồ.

Ngữ nhìn lên. Chiếc xe đã chạy qua. Làn ánh sáng mất hút ở cuối đường, anh chợt mỉm cười buồn và mơ hồ thấy lại chiếc mũ đồng của người lính. Ngữ chợt nhớ lời thư của một người bạn mới vào quân ngũ gửi thư về, không có lý tưởng vì mục đích để tranh đấu, Ngữ à. Nhưng mình đến con đường này như chọn một giải pháp cuối cùng. Đời quân ngũ kỷ luật, thì giờ eo hẹp. Những cuộc tập trận bất ngờ, những chuyển

hành quân thật xa. Mình đã quên đi những thắc mắc riêng tư, những dấu hỏi về thân phận người đời, những khoắc khoải cô đơn. Mình hoạt động nhiều để cảm thấy đang sống, dù rằng thật đáng buồn là không biết sống để làm gì, để đi tới đâu như thế này. Ngỡ vẫn vò đầu với những Heidegger, Nietzsche, Kierkegaard. Hay cậu vào lính như mình cho xong đi...

Những ánh đèn ở trạm xăng và bến xe lóe sáng ngã tư đường. Ngỡ đi mau về phía hồ, ngồi xuống một gốc thông viên xi-măng làm ghế đá. Hồ vào đêm. Những dây néon bên bờ soi mình xuống mặt nước đen sóng sánh. Ngỡ nghĩ đến những vành lược đính kim cương trên một mái tóc đêm chấp chờn rung động của người con gái trong thần thoại cổ tích đã mất đi theo tuổi ấu thời. Bên kia hồ, hàng thông đứng im lìm như những khối bóng lạnh lùng và bí mật của lũ đàn bà yêu ma xoa tóc chờ đợi người tình không bao giờ đến. Thỉnh thoảng một ánh đèn xe quét lên mặt đường vòng bên kia những giải vàng rực rỡ rồi im lìm tắt dần như ảo ảnh. Dưới chân Ngỡ, cỏ đêm ngủ vùi trong tiếng ru nã nùng, mơ hồ của dế dun. Anh kéo cao cổ áo, tựa vào gốc thông và chọt thêm một điếu thuốc, hay một ly rượu vừa nồng vừa đắng. Mình không hút, không uống, không chơi từ ngày đi làm việc. Hiền lành như chuẩn bị để lấy vợ. Hai chữ cuối trong tuyệt vọng của mình và lâng lâng đau khổ. Tự nhiên anh muốn bỏ đi, bỏ miền đời phố sương mù lạnh lẽo này trở về Sài-gòn, bê tha, phá phách, sống để quên, sống như thời mới lớn, mới yêu người con gái đầu tiên trong đời. Lương tháng bảy tám nghìn, tiêu cho hết, để làm quái gì.

Ngỡ sắp đứng lên thì một bàn tay từ phía sau ấn vai anh xuống.

– Tưởng cậu đi ciné chứ.

Ngỡ quay lại. Trong vùng tối lơ mờ của bóng cây, anh nhận ra Biên, người bạn cùng ở nhà trọ.

– Cũng vừa ở Hòa Bình ra.

– Phim hay?

– Xem nhưng không thấy gì cả.

Biên hiểu. Như Biên hiểu vì sao dạo này bạn hay ngồi im lặng hàng giờ không làm gì, không nói, không đọc sách hoặc đang đêm, mở cửa ra đi, để mấy giờ sau trở về, áo quần ướt đầm nước mưa và mắt đỏ hoe như vừa mới khóc. Với người khác, Biên có thể khuyên giải hoặc an ủi được. Những Ngỡ, anh không thể cản trở những bước phiêu lưu đau đớn đó. Ngỡ vừa yếu đuối, dễ cảm xúc, lại vừa cuồng nhiệt đam mê Lê ra, típ người như Ngỡ phải sinh a từ mấy thế kỷ trước: lãng mạn, đa tình, bi lụy. Và chân thành yêu thương, chỉ có thể có một mà không hai, chỉ ràng buộc mà không thể thay thế một bóng dáng đàn bà khác trong tâm trí. Con người như vậy lại yêu Trâm. Người đàn bà đó, hiền dịu, bé thơ, nhưng những đớn đau, tủi hờn quá khứ đã biến tâm hồn nàng thành cái bầu thuốc độc của một mụ phù thủy. Người ngự trị được tâm hồn đó, không thể là Ngỡ. Phải từng trải, rắn rỏi, cao thượng, sâu sắc, phức tạp vô cùng mới hiểu và chiếm được bầu độc dược phù thủy đó, cho nên nghe bạn hí hửng nói Trâm nhận lời lấy Ngỡ, Biên không tin. Điều đó không thể xảy ra. Mà quả đúng như thế. Ngỡ thất vọng, vì đã quá nhiều hy vọng. Bây giờ người thất vọng ngồi đó, tự dọa đầy vào tiếc nhớ, hằn học, hờn yêu. Biên thấy bạn ngây thơ và mơ mộng quá chừng.

– Đi cậu.

– Đi đâu.

Biên chỉ con đường đầy bóng tối quanh bờ hồ:

– Một vòng rồi về ngủ.

Nhưng khi Ngỡ ngồi lên yên sau của chiếc vespa cho bạn chở đi, tự nhiên Ngỡ nói:

– Đến Trâm đi.

– Biết Trâm có nhà không?

Thật ra thì Biên nghĩ, biết Trâm có tiếp mình không?

– Có Biên đi cùng, thế nào cũng hên chứ.

Biên phóng xe về con đường đến viện Đại Học rồi rẽ vào một lối nhỏ quanh vắng đồi thấp.

– Lối này xa và tối quá.

Ngữ cười sau lưng bạn:

– Cậu sợ, còn mình quen bóng tối con đường này rồi.

Một tiếng còi xe hơi ngắn và khô phía sau, rồi chiếc Peugeot trắng lướt qua. Biên quay lại:

– Cậu biết hẳn?

– Lưu, giáo sư Nghe nói thân với Trâm lắm.

Biên cũng nghe nhiều người đồn đãi điều đó, định giấu bạn, không ngờ Ngữ đã biết trước. Tự nhiên anh so sánh Ngữ với Lưu, Ngữ thì hiền lành, chân thật, mềm yếu. Lưu thì trái lại. Lúc nào hẳn cũng có vẻ ngang tàng gần như phách lối, kiêu ngạo, lại ranh mãnh, rắn rỏi. Có lẽ Trâm từ chối Ngữ chỉ vì Lưu. Trước kia, Trâm từ chối Ngữ vì khi đó chưa quen biết Lưu. Giờ người thứ hai hiện đến lẽ tất nhiên Trâm so sánh và chọn lựa. Lưu đã thắng. Bài toán giản dị vô cùng. Nhưng Ngữ hình như không biết, hoặc không muốn hiểu rõ điều đó.

– Đạo này Trâm ít về thăm ông bà Thân nhỉ.

– Có lẽ Trâm nhiều việc.

Nói thế, những Ngữ cũng biết Trâm không về thăm nhà người bà con cạnh nhà anh là vì Trâm muốn tránh không cho anh gặp mặt. Trước kia, chủ nhật nào nàng cũng về. Lũ trẻ con bên ấy tíu tít chạy ra reo mừng đón người chị họ. Tiếng reo của chúng cũng là tiếng reo trong lòng Ngữ. Nàng cúi xuống dịu dàng xoa đầu, vuốt má chúng rồi chia quà cho từng đứa. Mỗi lần nhìn sang bắt gặp anh ngồi sau khung cửa, nàng ân cần hỏi vọng sang: Chủ nhật anh Ngữ không đi chơi. Ngữ nói: Đi một mình buồn lắm. Trâm đùa: Gọi cô Vân về đi với. Là vì có lần Ngữ nói với Trâm về vị hôn thê không bao giờ anh muốn cưới đó. Những ngày vui ấy không còn nữa. Bây giờ thấy anh, nhiều khi nàng ngoảnh mặt làm lơ, không chào hỏi, như anh đã có trọng tội đối với nàng. Ngữ chỉ biết ngồi ở khung cửa đó nhìn sang nhà bên và nhớ đến hồi mới quen Trâm. Lúc đầu thoáng thấy Trâm, anh tưởng nàng từ xa về chơi ít bữa rồi đi. Nhưng hết mùa hè, nàng còn ở lại. Một buổi sáng, anh thấy nàng đi trước, lũ học trò nhỏ theo sau, trên con đường dốc về trường. Dò la, nhà bên kia cho biết Trâm dạy học. Anh qua lại, làm quen. Nàng tự nhiên, trong câu chuyện và cử chỉ, xem anh như một người thân trong nhà. Được một tháng, nàng bỗng dọn đi. Cái sân vuông có bể nước rộng, những giò lan mắc trên bức tường thấp, hàng dây thép phơi khăn mặt, mấy chiếc thau nhôm bóng loáng. Tất cả những thứ đó bỗng trở nên những di tích thần thánh đối với Ngữ từ ngày Trâm đi. Mỗi buổi sáng, anh nhìn sang đều thấy Trâm ra rửa mặt. Thân hình nhỏ nhắn và tươi mát của nàng vươn lên, nghiêng nghiêng bên thành bể nước. Nét mặt không phấn son trang điểm của người con gái sau giấc ngủ bình yên gây trong lòng Ngữ những cảm tình cao quý trong sạch. Nhưng khi nàng không còn đó nữa, vuông sân với những thước khối không khí giá buốt ban mai, với những búp phong lan chớm nở đón xuân về, với tiếng nước chảy róc rách từ vòi cao su xuống lòng bể sâu, tất cả biến thành một vũ trụ hoang vắng buồn tẻ thế nào. Ngữ cảm thấy trống trải thiếu thốn một thứ gì. Khoảng trống đó rộng dần dần mãi ra, trải dài như sa mạc hoang vu. Và trên cõi hoang vu đó, những tiếng vọng mơ hồ thăm kín vắng lên như tiếng kèn nhớ quê của một kẻ bị lưu đày: anh nhớ. Vì anh yêu. Cho nên lòng anh như mở hội mỗi lần bà thím của Trâm bin kia nhờ anh đến

nhấn hỏi hay đem dùm cho Trâm một cái gì. Anh có lý do chính đáng để đi thăm Trâm. Một tình yêu chân thật và tốt đẹp phải đưa tới hôn nhân. Anh ngỏ ý với Trâm. Nàng gần chấp thuận. Rồi nàng khước từ. Rất tàn nhẫn. Rất kiêu ngạo nữa. Nhưng anh không thể quên, không thể gỡ mình ra khỏi những mắc lưới vừa êm ái vừa đau đớn của cuộc tình đơn phương đó.

Ngũ hồi hộp nhìn lên những đốm đèn nhấp nhánh trên ngọn đồi trước mặt. Anh đập nhẹ vào lưng Biên:

– Hay thôi trở lại đi.

– Sao vậy?

– Chắc Trâm ngủ rồi.

– Còn sớm mà cậu.

– Vả lại, hình như lúc này có mấy đứa học trò ở trong nhà Trâm. Hôm trước nghe bà Thân bảo thế.

– Mặc bọn nó chứ. Sao có chúng nó thì không đến.

Con đường ven rừng dứt nẻo ở một vùng nhà cửa lưa thưa bên thung lũng. Tòa nhà trắng của Trâm lơ mờ yên lặng trong ánh trăng non bàng bạc đầu mùa. Ánh đèn le lói hắt qua khe cửa, chiếu lên mặt đường một tia sáng lơ mờ vàng vọt. Hai người dừng xe cách xa cửa ngõ và đi bộ xuống bậc thềm đá.

Nghe tiếng xe dừng, Trâm chạy ra chưa kịp xem ai thì Ngũ và Biên đã đứng sừng sững ở khung cửa phòng khách. Nếu không có tiếng Trâm gọi chị Ba trong phòng thì Tuấn đã nói dối với họ, cô đi rồi như lời Trâm dặn, nhớ nói cô không có nhà khi nào ông Ngũ đến.

Lúc đó, Trâm đang ở phòng Minh. Ánh đèn màu hồng nhạt từ trên bàn học Minh hắt lên tường đáng Trâm ngồi nghiêng trên chiếc ghế nhỏ. Trên giường, Minh nằm thiêm thiếp, cả thân hình lấp dưới những lớp chăn dày, chỉ còn cánh tay trái vươn ra ngoài, buông thõng xuống đất. Đầu lún xuống làn gối êm, mái tóc đen mềm rối bởi bông bênh viền quanh khuôn mặt trắng xanh nhợt nhạt. Đôi mắt Minh nhắm nghiền, nhưng làn mi còn nhẹ nhàng rung động như ngoài thoát về gần, thoát lùi xa trong trạng thái chập chờn mê tỉnh. Khoảng mền trên ngực Minh phập phồng lên xuống theo hơi thở mệt nhọc. Thỉnh thoảng đầu Minh nhòe lên, như cố thoát ra khỏi một sức đè nén nặng nề nào, nhưng mệt và yếu, nửa thân hình trên của nó lả xuống. Trâm lo lắng nhìn cánh tay của người con trai mềm nhũn buông thõng xuống như không còn sự sống nữa.

Chị Ba ngồi thụp xuống đất, lọ dầu trong tay, hết nhìn cô chủ lại ngheh cổ trông chừng người ốm. Rồi chị bật lên:

– Hay cô để em cạo anh ấy.

– Không. Có bị trúng gió đâu. Chị đi pha giùm ly sữa. Đưa lọ dầu đây tôi.

Chị Ba đi ra, Trâm trút dầu vào lòng bàn tay, gỡ nhẹ mền chặn trên ngực Minh và cúi xuống. Nàng mở hạt nút ở cổ áo chemise của Minh và luồn bàn tay tẩm dầu vào trong đó. Minh chột mở mắt. Hai con người sáng diệu ánh lên một thoáng rồi làn mi cong đen từ từ khép lại. Minh mấp máy môi muốn nói điều gì, nhưng rồi nó xoay người, quay mặt vào vách, dúm đầu vào mặt gối.

Trâm lần nhẹ bàn tay trên làn da ngực nóng rực của người con trai. Rồi Trâm nhìn thấy mơ hồ và kỳ lạ, từng ngón tay mình chập chập rời khỏi khuôn ngực áo trắng nõn đó. Rồi cũng bàn tay nàng mà trong phút đó Trâm tưởng như của một người thứ hai cài kín hạt nút áo Minh và kéo chăn đắp lại như cũ. Trâm cúi xuống gọi nhỏ:

– Minh, em khoẻ chưa?

Không tiếng trả lời. Bàn tay của Trâm lại đặt lên vầng trán người con trai. Cả khuôn mặt Minh lạnh ngắt như bao nhiêu mạch máu dưới làn da đều động cứng và te cứng lại. Trâm chấm đầu vào ngón tay và xoa nhẹ hai bên thái dương Minh. Đúng lúc Biên với Ngữ đi vào.

Ngữ đứng lặng người một lúc trước cảnh tượng êm đềm đột ngột đó. Lâu lắm, anh mới lấp bắp:

– Sao thế chị Trâm?

Trâm gật đầu đáp lại cái chào của Biên nhưng không quay lại nhìn Ngữ, cười gượng:

– Nó... bị trúng gió lúc đi học về. Trời đổi mùa, gió máy thật độc địa.

Rồi nàng liếc nhanh về phía gầm bàn học của Minh, yên tâm: cái vỏ chai rượu với cái cốc khuấy vào bóng tối, đứng phía cửa nhìn vào không trông thấy được. Nàng nói dối không phải e ngại gì, nhưng không muốn cho người ngoài biết rõ những chuyện xảy ra trong nhà mình. Với lại Ngữ sẽ đặt dấu hỏi nếu biết Minh vừa uống hết nửa chai rượu và lúc này chưa dứt cơn say. Nhưng mùi rượu nồng nồng còn phảng phất trong không khí. Trâm lại tìm câu nói dối:

– Gớm, cái ông lão khùng nhà bên cạnh cứ uống rượu ti ti rồi vác xác qua đây nói huyền thiên, làm nồng cả hơi rượu.

Thấy Ngữ tò mò ngăm quanh gian phòng, Trâm bực tức đặt mạnh chai dầu xuống bàn ngủ đầu giường và đứng lên:

– Mời các anh lên phòng khách, ở đây chật chội quá...

Ngữ thì tưởng Trâm ân cần mời mọc, thản nhiên đưa Biên lên lầu. Trâm gọi chị Ba lấy nước, bảo Tuân ngồi canh chừng Minh, rồi bất đắc dĩ lên theo hai người khách.

Ngữ ngồi xuống ghế và với tay xé tờ lịch treo trên vách gần đó. Trâm khó chịu ngoảnh mặt đi, Hân làm như là người thân thiết trong nhà mình. Muốn làm “l'air” với Biên chắc. Minh phải tỏ cho Biên biết là Ngữ đối với mình không ra nghĩa lý cóc khô gì hết?

Cho nên bỏ cả phép xã giao, Trâm mặc Ngữ ngồi ngơ ngẩn nhìn quanh phòng, tò mò ngăm ngía những bức tranh treo trên tường, quay sang hỏi han chuyện trò với Biên. Nàng không thích Biên, hoặc không nghĩ rằng có thích được người như Biên không, nhưng dù sao Biên vẫn đứng đắn, lễ độ và biết phận hơn Ngữ. Lâu lắm Trâm mới hỏi Ngữ một câu:

– Lâu nay anh vẫn vừa đi làm vừa học thêm Triết?

Được dịp, Ngữ trút một hơi:

– Tôi thì làm chẳng ra làm, học chẳng ra học nữa. Cứ đi lang bang cho hết tháng ngày. Hôm nọ dạo quanh bờ hồ bị một mẻ vừa rắc rối vừa ly kỳ đó. Một cô học trò từ Sài-gòn về Đà-lạt, tự tử. Tôi đi ngang vừa lúc cô ta nhảy xuống, gần chỗ mấy chiết ho-bo đậu. Lúc đó khuya, lạnh ngắt mà phải nhảy tòm xuống nước kéo cô ta lên. Rồi phải đi gọi cảnh sát. Phải theo cô ta vào nhà thương, phải đến trình ở bót...

Trâm ngắt ngang:

– Cô ta sống nổi không, hay chết?

– Sống mới mẻ chứ. Và cô ta đi tìm tôi tạ ơn.

Rồi Ngữ kể tỉ mỉ những chi tiết về cuộc cải tử hoàn sinh cho người con gái lạ. Lúc bế cô ta lên xe. Lúc

ngồi canh chờ cô ta tỉnh dậy. Lúc cô ta đi tìm gặp anh và hai người khai lý lịch cho nhau. Ngỡ tưởng những điều đó làm Trâm chú ý và ganh tức, tưởng Trâm sẽ tiếc và níu anh lại với mình. Ngỡ quên bằng đi một sự thật giản dị và gần gũi nhất: Không yêu, người ta không bao giờ thêm ghen. Và trường hợp anh, càng tìm cách chấp nôi, ràng buộc, càng làm cho Trâm cảm thấy xa cách muốn đẩy bật anh ra khỏi thế giới của mình.

Chị Ba bưng trà lên, Trâm hỏi:

– Minh nó uống sữa chưa?

– Thưa cô, anh ấy không dậy uống. Nói mê nói sáng gì đâu ấy.

Trâm đứng lên:

– Xin phép các anh, tôi xuống nhà một lát.

Ngỡ tính ngồi yên chờ Trâm lên, nhưng Biên đã ra dấu cho Ngỡ và cả hai theo Trâm xuống lầu rồi kiêu từ luôn. Khách vừa ra khỏi cửa, Trâm gọi Tuân:

– Sao cháu để họ vào?

– Cháu định nói cô đi vắng, nhưng họ nghe tiếng cô rồi mà.

Trâm lẩm bẩm:

– Người đâu mà lì thật.

Nàng khóa cửa trước rồi vội vàng vào phòng Minh, ngồi xuống chiếc ghế đầu giường:

– Tuân lấy vở xuống ngồi đó học bài. Chị Ba lấy cho tôi chén xúp đậu đây. Phiền quá, nó chẳng ăn uống gì thế này.

Trong gian phòng yên tĩnh về khuya, chỉ còn tiếng thở mệt nhọc không đều của Minh, và tiếng gió quật nhẹ nhàng trên những cánh cửa kính đóng kín. Trâm ngồi yên lặng ngắm Minh, bắn khoăn về những chuyện xảy ra chiều nay.

Buổi họp văn nghệ ở trường kéo dài đến bảy giờ tối. Khi Trâm về đến con đường nhà, trời đã tối mịt. Không thấy Minh và Tuân ra đón như thường lệ mỗi lần đi dạy về muộn, Trâm đi nhanh như chạy xuống con đường dốc thoải. Thằng Tuân đứng chờ nàng trước cửa nhà.

– Cô mau lên. Anh Minh bị...

– Chuyện gì vậy?

– Anh ấy uống rượu đang say trong nhà.

Trâm nhảy xuống những bậc thềm đá và tuôn vào như gió. Nàng ném mấy quyển sách và cái ví tay lên lò sưởi rồi thoăn thoắt vào phòng Minh. Phòng chưa bật đèn, ánh sáng ở thang lầu hiu hắt rọi vào, lơ mờ soi một cảnh tượng bừa bãi. Trâm đứng sững lại. Rồi tiến tới vài bước cạnh bàn Minh đang ngồi. Yên lặng một lúc, rồi tiếng Trâm hắt lên xa lạ mơ hồ.

Trâm hỏi mãi, Minh chỉ lắc đầu không nói. Nó gục đầu xuống cánh tay duỗi trên mặt bàn. Tay kia còn cầm chai rượu. Bên cạnh nó, sách vở bừa bãi lẫn với những mẫu tàn thuốc, những cây viết, những mẫu giấy xé vụn và một cái cốc còn nồng nặc mùi rượu. Lúc đầu, Trâm còn cố giữ vẻ nghiêm trang của kẻ cả để hỏi tội Minh. Nhưng thấy vô hiệu, nàng đổi thái độ. Mà Trâm cũng thấy lòng mềm lại, không muốn đóng kịch với Minh, với chính mình nữa. Trâm đặt nhẹ bàn tay lạnh giá lên mái tóc rối bù của Minh. Nó ngừng lên

nhìn nàng. Trong bóng tối lơ mờ, hai con mắt chột ngời lên một tia sáng rồi vội vàng lịm tắt. Đôi môi dày và gọn như một nụ hôn, ướt át, nồng nàn hé ra, mấp máy.

Giọng Trâm khác đi:

– Tại sao em như thế Minh?

Bàn tay bé nhỏ của Trâm ngập ngừng đưa xuống bờ vai Minh. Hơi nóng từ da thịt người con trai như bốc lên tấm áo len dày. Trâm cảm thấy thân hình, cảm giác, đầu óc nó đang cháy lên, đang sôi bùng, sắp sửa nổ tung lên thiêu hủy chính nó. Trâm nghĩ mãi, không hiểu vì sao nó đã uống gần nửa chai rượu. Vì sao nó muốn say, nó tự hành hạ như vậy ngay trong nhà này, nhà của một cô giáo. Có thể Minh buồn vì một chuyện riêng không liên hệ đến nàng. Nhưng vô lý. Tại sao mắt Minh nhìn Trâm kỳ lạ thế. Trong vẻ đau xót. Trâm hiểu cái nhìn đó. Vì đã bao nhiêu đôi mắt con trai, đang ông nhìn nàng như thế. Nhưng Minh chưa là đàn ông, cũng không còn là một đứa con trai. Dưới mắt Trâm, trong ý nghĩ Trâm, nó chỉ là một đứa bé khác thường, nghịch ngợm mà lẳng mạn. Trâm vẫn nhìn và tưởng như thế từ khi nó đến xin ở trọ. Nhưng chiều nay, trước mắt Trâm, nó biến đổi vô cùng nhanh chóng. Chỉ vì một chai rượu. Và một cơn điên nào đó dày vò tâm trí. Nó ngồi rũ rượi, chán chường và cô độc như những gã ăn chơi sau cuộc vui, muốn phá đập cho tan tành cái trống rỗng rã rời trong cuộc đời và thể xác. Nó ngồi đó. Bóng tối u uất vây quanh. Và nó làm kẻ bệnh hoạn bị bỏ rơi không ai săn sóc thăm viếng nữa. Cơn đau khổ nào đó hành hạ cũng là cơn đau khổ đầu tiên trong đời Trâm, khi nàng bằng tuổi nó bây giờ. Ý nghĩ đó làm lòng trắc ẩn của người đàn bà trở mình thức giấc. Và lòng trắc ẩn bật lên, tiếng trách qua câu hỏi, kiên nhẫn dịu dàng:

– Tại sao em làm như vậy, Minh?

Minh ngẩng lên, nhìn Trâm lâu hơn và vai nó dưới bàn tay nàng đột nhiên rung động.

Trâm gọi chị Ba lấy diêm và đốt một cây nến hồng đặt lên bàn trước mặt Minh. Chai rượu đã cạn khô không một giọt, nhưng bàn tay Minh vẫn bám chặt lấy như muốn uống nữa. Uống thật nhiều và sợ có ai giành giật phần còn lại. Cốc rượu còn một nửa. Trâm cầm cái cốc định hắt xuống nền nhà nhưng Minh thoát một cái như mèo vồ chuột chụp cái cốc trong tay Trâm và đưa lên môi nốc cạn. Rồi cả cánh tay nó để rơi xuống bàn. Cái cốc bung ra, rơi xuống, tiếng thủy tinh vỡ vang lên ròn rã. Và nó tỉnh lại. Nó đứng lên, buông chai rượu, một tay đặt lên má, một tay quờ quạng lên bức tường trống sau lưng. Hai con mắt nó đỏ hoe nhìn Trâm vừa van lơn, vừa hoảng hốt. Da mặt tái xanh. Đôi môi run rẩy. Mái tóc rũ xuống vằng trán bê bết mồ hôi.

Trâm dìu Minh lại giường, ấn nó nằm xuống. Nhưng Minh bật dậy ngay, lấp bắp:

– Cô tưởng em say à? Không đâu!

– Em mệt. Phải nằm xuống.

Nó lắc đầu:

– Cô đi ăn cơm chứ. Mặc em.

Tôi lấy xúp cho em nhé!

– Không, em đi ăn cơm. Ăn cơm với cô.

– Thì lên lầu ăn.

Minh ngoan ngoãn theo Trâm lên thang lầu. Nhưng đến phòng ăn, mệt quá, nó ngồi phịch xuống ghế và Trâm chưa kịp làm gì, Minh đã ngã vật xuống sàn nhà, nằm dài, mềm nhũn. Trâm lấy gối kê xuống đầu Minh rồi đắp khăn nhúng nước lạnh lên vầng trán nóng ham hấp. Một lúc Minh tỉnh dậy đứng lên, lừ đừ,

lão đảo. Rồi như điên, nó chạy lao xuống than lâu, vào phòng nhào vào đồng chăn bừa bãi.

Bây giờ, nó nằm đó và Trâm chờ Minh tỉnh dậy.

Bỗng nó ú ớ gọi. Trâm cúi xuống. Minh hé mắt nhìn lên:

– Sao sáng thế này cô?

– Đèn ấy mà.

– Không phải, cái gì thật sáng chung quanh người cô kìa.

Trâm ngơ ngác:

– Có gì đâu, em nhầm rồi.

Minh ngồi dậy, lắc đầu cho những ám ảnh rụng xuống:

– Đó, sáng quá. Nhưng em không thấy gì cả. Em sợ. Cô còn đây không? Phải cô đây không, cô?

Thằng Tuấn, chị Ba đứng sau lưng Trâm lo lắng nhìn nhau.

Trâm thấy mình như bà Phước trong một dưỡng trí viện đang dỗ người điên tỉnh lại:

– Ủ, tôi đây. Em muốn gì nào?

– Em muốn nhiều lắm. Mà không thể được. Không được. Sao cô xa thế? Sao cô lớn như thế?

– Minh.

– Cô đừng đi, đừng bỏ đi nghe cô.

– Không. Tôi ở đây. Với em.

– Cô có đuổi em đi không?

– Không. Em ở đây. Với tôi.

– Em khát nước. Cô cho em uống.

Chị Ba bưng ly nước trà lại và Trâm kê vào môi người con trai. Bỗng nhiên Trâm thấy sợ Hai con mắt Minh, qua ly nước óng ánh vàng, nhìn Trâm đăm đăm.

– Bây giờ em nằm yên. Chị Ba dọn dẹp trên bàn. Tuấn học bài đi.

Minh nằm xuống. Trâm kéo chăn đắp kín người Minh. Nó nằm yên lặng nhìn lên và thì thầm:

– Cô.

– Gì, em?

– Cái gì sáng thế cô?

– Có gì đâu em.

– Có, cái gì thật sáng xung quanh cô, như hào quang.

Trâm cúi xuống và tưởng như chưa bao giờ nàng cười dịu dàng đến thế:

– Em nói nhầm rồi.

– Thật mà. Sáng như hôm em thấy cô lần đầu tiên trên trường.

– Em thấy ở đâu nào?

– Ở gốc cây thông, lúc chào cờ. Cô đứng một mình, bao giờ cũng một mình, cũng chỗ đó. Áo kim tuyến lóng lánh mặt trời. Ai cũng nhìn cô...

– Nhưng bây giờ không có ai nhìn tôi nữa đâu. Còn mình em thấy tôi thôi mà.

– Ngày mai cô đến trường, tụi nó lại nhìn cô... Cả “thằng Lưu” nữa.

Trâm sững sốt nghe tiếng “thằng” hằn học ở miệng Minh thốt ra. Nàng lơ mờ hiểu. Và sợ.

Nhưng Minh nói rất thản nhiên:

– Em làm phiền cô quá. Cô có mệt lắm không? Cô lên phòng nghỉ đi.

– Tôi không mệt, chỉ là... Mong từ nay em không uống rượu trong nhà tôi như thế nữa. Và có gì cho tôi biết, nếu có thể tôi giúp được em.

Minh cười hóm hỉnh và bí mật:

– Chuyện này... cô không giúp em được đâu. Không bao giờ. Mà nếu biết, chắc cô đuổi em đi ngay. Em...

Minh bỏ dở câu nói và đột ngột xoay người vào trong, vùi mặt xuống gối. Tiếng người con trai ấp úng vọng lên:

– Cô cho em điều thuốc được không?

Trâm gọi thằng Tuấn lấy gói Salem và đưa cho Minh một điều.

– Hút thuốc thì được. Nhưng uống rượu... dễ sợ lắm.

Khuôn mặt Minh qua làn khói thuốc trở nên buồn rầu và thơ dại:

– Buồn thì uống...

– Em sai rồi. Uống thì say, tỉnh ra nỗi buồn vẫn còn đó. Còn uống mà không say lại buồn hơn, không chịu được, như rượu đốt cháy nỗi buồn của mình, tôi nhiều khi cũng vậy.

– Cô uống rượu?

– Bây giờ thì hết. Không bao giờ say nữa. Em cũng đừng uống, nghe Minh!

– Còn tùy ở cô.

– Sao lại tùy tôi?

Minh mỉm cười, và lần đầu tiên từ khi nó đến nhà này, Trâm khám phá ra nó có một cái gì trong tận cùng tâm hồn, đồng điệu với nàng. Một cái gì khoắc khoải âm thầm, vò xé ray rứt. Như một nỗi khát khao, một niềm mong đợi. Một cảm tưởng trống trải thiếu hụt nào đó trong cuộc đời, trong trái tim không còn trẻ nữa nhưng cũng chưa già nua cằn cỗi. Cái gì đó là nụ cười buồn buồn khơi nguồn cho dòng nước mắt, là giọt nước mắt rưng rưng đón tiếp một niềm vui xao xuyến không ngờ.

Trước khi lên lầu, Trâm nói nhỏ, rất nhẹ với Minh.

– Thôi, ngủ đi em.

Ngủ đi em, Trâm nói như nói với chính mình. Thôi ngủ đi Trâm, ngủ đi những xao xuyến rộn ràng, những ước mơ thầm kín, những cảm giác mơ hồ vừa thức giấc thì thầm kêu gọi cho yên những ngày huyền ảo cũ. Những cuộc tình đã đầy chết. Ánh sáng đã lu mờ từ những đêm xưa. Ngủ yên cho quên cơn gió bão lại muốn bắt đầu.

Lên hết thang lầu, Trâm đứng lặng nhìn xuống vùng bóng tối dưới kia. Khuôn mặt Minh thoát buồn thoát vui hiện lên ở đó. Phiền rồi đây. Thật cây muốn lặng, gió chẳng dừng. Hay là mình nói Minh dọn đi. Vô lý, nó có làm gì, có lỗi gì đâu nào... Một thoáng Trâm vụt nghĩ đến gia đình, đến những người quen biết, đến công việc, đến những dự định tương lai, đến vòng vây tù đày eo hẹp khe khắt của cuộc đời. Rồi Trâm nhìn xuống những nấc thang lầu đen thẫm trong khuya như một chiếc cầu giao nối địa ngục với thiên đường. Minh xuống hay lên. Bây giờ chiếc cầu vô tri ngủ yên đó. Và Trâm bỗng nghe vang vang tiếng giày thoăn thoắt của Minh qua từng nấc thang và tiếng reo của nó mỗi lần bãi học:

– Thưa cô em đi học về.

Và nàng cũng nhớ có lần đã suýt đùa với Minh:

– Thưa em cô đi dạy về.

Trâm nhìn xuống và băng khuâng mỉm cười trong bóng tối.

– Thưa cô có khách.

Trâm ném cái lược xuống bàn trang điểm:

– Vừa ngủ dậy, mới mở một con mắt đã khách với khứa. Ai vậy chị Ba?

– Dạ Ông gì già già mập mập bên trường.

– À, lại ông Du. Mời ông ấy ngồi phòng khách dưới, tôi sẽ xuống. Chị dọn ăn sáng cho Minh với Tuấn chưa?

– Thưa cô, cậu Tuấn uống sữa xong đi rồi. Anh Minh không ăn ở nhà. Bảo sang trường ăn bánh mì bò bía.

– Lần sau bảo chúng nó ăn uống đàng hoàng rồi mới đi học, nghe không? Dọn dẹp trong phòng ngủ tôi lại.

Nhưng nói xong Trâm quay lại nhìn căn phòng ngăn nắp sạch sẽ và chợt nhớ ra đêm qua nàng ngủ ở phòng khách bên kia, trước lò sưởi.

– Chị pha trà đi.

Trâm khoác thêm cái khăn quàng che bớt chiếc áo len đen cổ rộng bó sát thân hình, không kịp vấn tóc và ra khỏi phòng. Nàng đi ngang phòng khách sắp sửa đi xuống lầu thì giọng ông Du đã vang lên phía lò sưởi:

– Cô sáng nay không đi dạy?

Trâm nhìn vào phòng, bức tức thấy ông ta ngồi ở bàn ăn từ bao giờ, đang tò mò nhìn về phía lò sưởi, chỗ còn ngổn ngang ly tách, sách vở, những cây nến, những thanh củi cháy dở.

Trâm mỉm cười bất đắc dĩ:

– Thưa ông. Sáng nay tôi không có giờ. Chắc ông có điều gì “dạy bảo” nên đến sớm thế?

– Không. Qua thăm cô chơi vậy thôi, chẳng có chuyện gì.

– Dạ, mất thì giờ của ông quá.

Trâm nghĩ thầm: Chắc là lão vừa “nạo” học trò trước sân cờ xong tạt qua ngay đây “điều tra” mình. Trâm cũng biết ông ta dò xét chuyện gì rồi, nhưng vờ ngó ngán để xem ông Giám Thị khởi đầu công tác ra sao. Trâm yên lặng chờ đợi những câu chất vấn ngang phè, như nàng đã quen nghe những lần hân hạnh được ông ta đến viếng vào giờ bất thường.

Nhưng lão chỉ ngồi một tay chống cằm, một tay nắm chặt đặt lên mặt bàn như giáng xuống một quả đấm, lơ đãng lên nhìn hàng sách ám khói trên lò sưởi. Rồi cặp mắt ông chiếu lần xuống chiếc nệm nhỏ lệch lạc giữa sàn nhà, dừng lại ở cái gạt tàn thuốc và gói Salem cạnh đó.

Không quay lại Trâm, ông ta cười mím mím, nửa châm biếm, nửa thích thú như kẻ tìm ra tang chứng hữu ích trong công việc điều tra:

– Ban đêm, cô ngủ đây?

Trâm cảm tức nhưng cố nén bất mãn. Nếu câu hỏi ấy từ miệng một người lạ đồng trang lứa, thế nào Trâm cũng nện cho một câu “đáp lễ”. Nhưng với ông Du, kẻ thường nhân danh là quen biết xưa nay với gia đình Trâm, lấy “tư cách” là kẻ bao bọc, chỉ vẽ cho Trâm những bước đầu vào nghề, cho nên Trâm im lìm chịu đựng. Và lại, dù sao nàng cũng hiểu ông ta thẳng tính, ưa nói ngang và dẫn đo lời nói. Câu đó chỉ là một nhận xét đột ngột, không hẳn có ẩn ý. Biết vậy nhưng Trâm vẫn tức: một người đàn ông, dù có là ông trời ông đất gì, cũng không nên hỏi một người đàn bà câu đó, nhất là khi đột nhập sào huyệt người ta vào sáng tinh sương, chưa ai kịp chuẩn bị đề phòng, đối phó.

Trâm chưa kịp phản ứng thì lão ta đã bổ túc phần nhận xét bằng lời bình luận:

– Kể cô cũng nghệ sĩ quá.

Trâm muốn đa tạ lời chửi rửa ngọt lịm đó bằng một câu xương xóc. Nhưng nàng chỉ nhả nhận, bình tĩnh và lễ phép:

– Dạ, thưa ông, đêm qua mưa lớn, phòng ngủ của tôi đột ướt, phải di cư qua đây. Trời cũng lạnh quá, phải đốt lò sưởi lên mà ngủ.

Nói xong Trâm chợt tiếc là đã mất công phân trần như e ngại gì cái oai của ông ta. Mình có làm gì phạm pháp đâu. Lão ta chỉ có quyền kiểm soát ở trường thôi. Đây là thế giới mình. Nhà này là của mình. Đời sống này là của mình. Không có ai có quyền xâm lấn hay sửa chữa, can cố gì đêm lão ta đâu mà xía vô. Tôi ngủ trong phòng, bên lò sưởi, dưới bếp, ở nhà xe, hay đâu mặc xác tôi chứ, miễn là tôi không ngủ gục trong khi giảng bài, không ngủ quên trong lớp khi tan học. Trong bản nội qui nhà trường không thấy buộc giáo sư phải ngủ trên giường, cấm giáo sư nằm giữa sàn nhà, trước lò sưởi. Cũng như pháp luật không cấm đóng đàn bà sống độc thân. Vậy thì tôi muốn sống như thế đó. Và tôi có quyền sống như thế. Có hại gì ai không? Có làm mất mát gì của ông đâu?

Trâm chìa bao Winston về phía khách:

– Mời ông.

– Cô cho xin điếu Salem kìa. Tôi cũng ít hút thuốc. Cô hút nhiều?

Trâm nói dối kiểu Nguyễn Duy Minh:

– Thuốc để mời khách thôi ạ.

Nhưng Trâm nhìn theo con mắt của lão còn dán ở cái gạt tàn thuốc bên lò sưởi, tiếp luôn:

– Thỉnh thoảng tôi cũng hút, khi nào ăn măm nêm xong.

Khách vừa lơ mơ nhả khói vừa ngắm tranh ảnh treo trên tường:

– Cô sống như thế này, nghệ sĩ thật đấy. Hồi xưa mới lớn, tôi cũng mê đời độc thân, thích làm chuyện khác thường, ưa phiêu lưu, nguy hiểm. Nhưng người đời đâu có để cho mình yên mãi, mà cũng không ai có thể sống được một mình nhất là đàn bà... như cô.

– Thưa ông, ông muốn nói tôi một mình... trong đời hay một mình trong nhà này?

– Trong nhà hay trong đời cũng đều không nên một mình.

Tự nhiên Trâm thấy lão Du trở nên hiền lành chân thật và giọng nàng cũng bớt vẻ gay go:

– Tôi thích cô độc nhưng sợ cô đơn. Nhưng đã cô độc thì phải cô đơn rồi.

Không hiểu lão ta nghĩ gì, đột nhiên hỏi:

– Thăng học trò của cô thế nào?

A! Vấn đề chính đây rồi, Trâm ngồi thẳng lên và sẵn sàng đương đầu:

– Dạ, thế nào là thế nào?

Ông Du cúi mạnh tàn thuốc xuống mép bàn, ném qua cửa sổ:

– Tôi cũng định tìm học trò đưa qua ở trọ nhà cô nhưng cô đã tìm ra thì thôi.

– Thưa ông, trước khi nó đến tôi cũng đã có hỏi qua ý kiến của ông và chính ông cũng bảo như vậy là phải, còn hơn chia bớt nhà cho một gia đình đông đảo.

– Cái thằng ấy... con cái nhà ai thế?

Lẽ ra Trâm phải hỏi ý kiến ông ta, phải cho ông ta rõ việc này việc nọ theo lời ở nhà dặn. Nhưng sự thật thì ông ta không có quyền gì đối với Trâm, và mọi việc thu xếp trong nhà này thuộc về Trâm. Vậy mà ông ta hỏi như một đóm lửa châm ngòi vào tròng pháo. Trâm tự nghĩ là từ nay sẽ không nói, không hỏi gì ông ta nữa. Như đã có phe phái rõ ràng giữa nàng với cuộc đời, giữa nàng với ông ta, giữa nàng với cái dư luận hẹp hòi và ác độc xung quanh. Trâm thần nhiên nói dối:

– Nó cũng bà con bên ngoại với tôi, bà con xa.

– À, à bà con bên ngoại.

Thấy câu chuyện kéo dài đã lâu, Trâm kiếm cớ đứng lên.

– Xin phép ông, tôi đi lấy nước.

Nhưng khi Trâm gọi chị người làm bưng nước lên, ông ta vẫn ngồi đó, tỉ mỉ quan sát căn phòng với dáng điệu và thái độ cũ.

Bên ngoài, trời bỗng rực nắng. Màu vàng mỏng và mát tươi như lụa chảy dài từ rặng đồi xuống thung lũng lấp lánh trên màu lục non óng ả của cỏ cây. Bầy chim sau đêm mưa chuyển mình đua hót cuối rặng thông sau vườn. Trâm vói tay mở cánh cửa sổ và chiếc khăn choàng rơi xuống. Ông Du giờ mới nhìn ra Trâm mặc áo len và quần jean. Lão hỏi vợ vẫn:

– Cô sắp đi?

– Dạ. Sáng nào nghĩ tôi cũng vào trong ấp xem người ta làm vườn.

Đến đó lão mới cáo từ. Trâm chờ tiếng giày của khách xa dần ngoài cửa, nghiêng người qua cửa sổ lầu cao hỏi vọng xuống vườn:

– Làm gì đó ông Bá?

Tiếng xới đất ngừng bật và lão làm vườn già nua hất cái mũ rơm rách nát nhìn lên nheo mắt cười:

– Xới đất cho cô chứ làm gì.

Trâm hét lên:

– Đừng. Tôi có mượn ông dâu. Đã bảo để tự tay tôi làm lấy mà. Dặn ông xin đậu Hòa-lan mà không chịu xin, cứ cuốc với cào.

Lão già cười, cúi xuống tiếp tục xới đất. Trâm nốc cạn chén nước, tìm cái khăn đỏ khoác lên tóc, tháo đôi giày nhung đen và chạy thoăn thoắt xuống lầu. Nàng mở tung cánh cửa sổ, trèo lên và buông mình xuống vườn. Lão Bá chống cán cuốc vào cằm, kiễng chân nhìn Trâm nằm lăn dưới đất.

– Gãy giò đó cô giáo.

– Thì mọc giò khác.

Trâm lồm ngồm bò dậy phúi đất bám ở áo quần, giăng lấy cái cuốc:

– Đưa đây tôi, lão này lì.

– Hay chưa. Tôi làm giúp, không lấy tiền công mà.

– Nhưng tôi muốn tự tay làm lấy.

– Cô phờ xong miếng vườn này, trồng mấy cây đậu cho có trái thì tôi sẽ đi đâu lộn xuống đất.

Rồi lão cười hì hì móc túi lấy ra gói đậu quảng xuống đất:

– Đó, bà chủ làm lấy.

Lão lăm lì, chậm chạp như một con bò già leo lên gò đất cao bên nhà Trâm, nàng thấy cái đầu đội mũ lác của lão lắc lư theo nhịp đi, chìm dần rồi khuất hẳn sau bờ lau trắng.

Nối tiếp, công việc của lão làm vườn, Trâm xới hết mấy luống đất và gieo đậu mỗi nơi hai hạt, cách nhau khoảng một gang tay. Hạt giống cuối cùng nằm yên trong đất, Trâm mỏi mệt rũ rời, ngồi tựa lưng vào gốc thông nhìn lên đồi cao. Lớp nắng vàng hạnh đột nhiên dịu xuống, và cả vòm trời chập chờn xao động trong cơn gió lạnh như diều ký ức trôi về quá khứ mịt mù và đưa cơn mơ mộng về thế giới nào bao la không bờ bến. Trâm thấy tâm hồn mình đột nhiên xao xuyến và rung động, nở dần như một búp hoa quỳnh nở trắng trong bóng khuya. Bóng tối cuộc đời sâu hút xung quanh chìm xuống tan biến. Chỉ còn lại những ý tưởng trong sáng và tốt đẹp, những tin tưởng mới mẻ quyết liệt, vươn lên như những mầm cây xanh tốt giữa mùa xuân. Mùi thơm ướt và nồng của đất, ấm và lạnh của cỏ cây, êm mát và sắt se của gió dịu ấm và lạnh của cỏ cây, êm mát và sắt se của gió dịu Trâm qua những mơ tưởng chập chùng. Hạnh phúc ở đời trở nên giản dị và gần gũi quá. Thế mà Trâm đã lăn lóc, đã khát khao, đã điên cuồng tìm kiếm ở những nơi nào xa tít. Niềm vui mệnh mông tự trong lòng mình, đâu phải ở những hội hè náo nhiệt, những yến tiệc linh đình, những đám đông huyền ảo. Một đời phóng khoáng, mê thích những công việc giản dị, tầm thường và khoác vào mỗi tĩnh vật đơn sơ này một linh hồn, một nghĩa lý. Như nắm đất. Như hòn đá. Như lá cỏ. Như

thân cây. Trơ lì, phẳng lạng. Vẻ đẹp yên lành và chịu đựng, nhẫn nại như những kiếp người không bao giờ biết phiêu lưu tàn phá. Không suy nghĩ. Không ưu tư. Như thiên nhiên và tình yêu của chúng nó đối với nhau, dịu dàng, calm lặng. Cái đầu dịu dàng của mộ bông lau âu yếm cúi xuống cánh tay êm đềm của lá cỏ. Miệng cười hồng thắm của bông hoa dại ghé hôn mái tóc buồn của cành thông non. Cuộc đời lướt trôi đi, mơ hồ và êm ái theo từng cơn gió, từng bóng nắng tự trời cao chảy xuống. Có lúc, trong thiên nhiên quen thuộc này, Trâm thấy những ý nghĩ của mình như thì thầm đối thoại, và từng niềm vui trong sạch lớn lên như bắp, như lau trong đêm sương. Biết bao nhiêu hờn tủi đau buồn đã dày xéo lòng này. Hôm nay mùa xuân sắp sửa. Những tháng ngày tuần tự nối tiếp theo nhau. Trâm dậy thật sớm, mặc phong phanh một chiếc áo, đi trong sương mù ra đến con đường rừng. Tiếng chim đêm còn vọng lên những bụi mờ đầu đó. Chuyển xe lửa sắp xa thành phố gửi lại một lời còi thanh thản. Bốn vó nhịp đều của một con ngựa già chở rau cải trên đường ra chợ.

Rồi những tia nắng đầu tiên thấp sáng núi rừng, vỡ vụn tung tóe trên những cửa kính lầu Trâm như pháo bông pháo cải thời thơ ấu. Và tiếng Minh vang dội như một âm thanh từ thời niên thiếu của Trâm vọng về, Cô... cô, em đi học. Cô cô. Lâu dần rồi Minh quen gọi nàng bằng cô cô. Minh là trái dừa sao? Và Trâm cười một mình, bao giờ cũng một mình.

Trời bỗng dịu nắng và từng loạt mưa bụi nhỏ lờ mờ tới tấp bay xuống như những bông hoa tuyết mong manh. Thế này là khỏi tưới nước cho đậu rồi. Trâm vốc một nắm đất hồng mềm mại trong tay và tưởng như thấy rõ cái mầm trắng xanh nhú lên giữa hai mảnh đậu đã héo quăn. Biết đâu rồi hạnh phúc mình đi tìm một ngày kia cũng sẽ nảy mầm từ đau buồn quá khứ...

– Cô cô, em đi học về.

Trâm ngơ ngác nhìn lên. Minh đứng ở khung cửa sổ phòng nó, sắp sửa đánh đu ra ngoài vườn. Chiếc áo len xanh ngấn rướn lên để hở một khoảng da bụng trắng muốt.

– Cô cô ơi, em đứng đầu lớp tháng này.

– Vậy thì trời gần sập rồi. Em mà đứng đầu.

– Thật mà. Giấy tờ đây này. Cô làm... phụ huynh học sinh, ký cho em đi, mai nộp phiếu điểm lại.

Trâm chạy lại dưới cửa sổ Minh. Anh chàng nhảy thót xuống vườn, tờ giấy phơ phát trong tay. Trâm kêu lên:

– Thôi cắt đi, mưa lâm hết. Tay tôi bẩn đây này.

Minh xếp gọn tờ giấy vào túi quần rồi nhìn chăm chăm hai bàn tay búp măng bám đầy đất ướt của Trâm.

– Mưa rồi, cô vào đi.

– Còn hai luống đất đằng kia, tôi xới cho xong, chiều kịp trồng tiếp.

– Em xới đất cho. Cô vào nghỉ đi.

Trâm nhìn hai bàn tay học trò trắng trẻo dính mấy vết mực xanh:

– Tay chân vậy mà làm quái gì. Đi học bài đi.

– Thì... tay chân cô cũng vậy. Cô làm được, em cũng làm được.

– Thì làm. Em tháo giùm tôi cái đồng hồ, lâm hết rồi.

Trâm đưa cánh tay bám đất từ cườm đêm ngón cho Minh. Minh đứng yên một thoáng rồi dịu nhẹ, ngại ngần vòng hai ngón tay qua cườm tay Trâm, thông thả mở dây đồng hồ. Một cảm giác không tên chuyển từ ngón tay Minh lên làn da Trâm. Hai chéo khăn quàng đỏ thắm từ cổ Trâm rung động phập phồng vờn lên mặt Minh theo làn gió. Trâm quên cả tay bẩn, gỡ cái khăn ra đưa cho Minh, giọng nàng lạ đi như có gì vương trong cổ:

– Em vào nhà cất giùm đi, cả đồng hồ nữa.

Minh chùi cái đồng hồ bám đất vào quần jean xanh và nghịch ngợm quẩn cái khăn của Trâm vào cổ, leo lên cửa sổ, nhảy vào phòng. Khi trở ra, Minh thấy Trâm đứng lặng im trong mưa, mái tóc lấm tấm những hạt bụi nước lấp lánh rũ xuống, che khuất nửa khuôn mặt, con mắt còn lại buồn buồn nhìn qua rặng đồi thoải thoải bên kia thung lũng:

– Tóc cô ướt hết rồi. Cô vào đi.

– Không. Phải làm cho xong.

Rồi Trâm cầm cái chĩa ba, nhấn xuống lượt đất phẳng. Bỗng Trâm buông tay, kêu lên:

– Cái gì vậy cô?

– Con trùn! Ghê quá, mình nó đứt đôi, hai khúc quẩn quại. Thôi không làm nữa...

Nàng đến ngồi ở thân cây thông bị bão đánh gãy ngang bờ cỏ. Minh đứng dựa gốc cây thông, hai chân tréo, một tay thọc túi quần.

– À, sao sáng nay em về sớm vậy?

– Em nghỉ giờ chót.

– Sáng thứ tư, thời khóa biểu không thấy trống giờ chót?

Minh lúng túng:

– Dạ, giáo sư nghỉ.

– Giờ ai vậy?

– Ông địa.

Trâm mỉm cười và Minh biết đã nói dối thoát. Thực ra thì lúc này còn năm phút chuông reo đổi sang giờ thứ tư, Minh đã ném cho tên trưởng lớp mẫu giấy nhỏ: Tao chuồn giờ chót, ông địa có bắt điểm danh, đừng ghi tao. Hậu tạ. Và giáo sư vừa ra cửa, Minh đã thót ra theo. Bọn Hải, Lộc nín áo Minh lại, nhớ nhà hả mày? Minh búng tay cái tróc trước mặt cả lớp, ôm sách vở, chạy như bay qua sân chơi, xuống đồi.

– Minh, áo quần em sao lấm cả vậy? Lại úynh lộn rồi. Phiền quá...

Minh lại nói dối:

– Đâu có úynh. Té ở sân basket-ball đó.

Gần đến nhà, dưới chân đồi, Minh bị một bọn choai choai chặn đường. Một thằng trong bọn nghênh chiến trước:

– Ê, Minh, mày bao nhiêu tuổi?

Minh ném sách vở xuống bãi cỏ, tóm lấy ngực thằng kia:

– Bằng tuổi cha mày.

Minh tát thẳng kia một bạt tai và rút cái khóa xe bằng sắt quay một vòng vù vù:

– Tao làm gì thấy kệ tao, mắc gì đến tụi bây? Đồ chó săn.

Rồi Minh bỏ đi. Nhưng thẳng kia gàng chân Minh lại. Cuộc vật lộn xảy ra. Hai đứa ôm nhau quật túi bụi giữa sườn đồi đầy rác thông và cỏ ứt cho đến khi có bóng giáo sư trực thấp thoáng ở sân cỏ. Chúng nó buông nhau ra, làm ra vẻ tỉnh bơ và mỗi đứa đi về một phía.

Minh không muốn giấu Trâm những điều đó. Muốn nói hết cho Trâm nghe nữa là khác. Nhưng Minh thấy những việc “lắm cẩm” đó chưa đến lúc nên cho Trâm biết. Minh muốn đương đầu, đối phó một mình. Và lại nếu biết, Trâm cũng sẽ không làm sao hơn được, dù nguyên nhân và đầu đề mọi chuyện chính là nàng. Bọn học trò trêu chọc Minh. Các giáo sư cũng bắt đầu “truy” Minh kỹ hơn từ ngày nó đến nhà Trâm ở. Minh bị “truy” và “trù mật” đủ mọi cách, về những việc nhỏ nhặt, ti tiện đến việc học, những hành vi của Minh, như Minh là một kẻ có trọng tội giữa một hàng rào cảnh binh bao vây. Đến nỗi nhiều khi mình tưởng như người ta đang tìm một tội nào đó gán cho nó và buộc nó nhận chịu để dễ truy tố, hành hạ. Minh tức tối, nói với bọn Lộc, Hải, tao có làm gì đâu? Có làm gì bọn họ đâu? Bọn họ tức tao cái gì vậy? Hải cười: Thì tại họ xin chia nhà cô Trâm không được, mà mày lại được.

Đang tức, Minh nói liều, tức vì không được ở trong nhà cô Trâm, hay không được ở với cô ấy?

Trâm nhìn chăm chú những bệt đất đỏ ngầu bám ở quần Minh, cố hỏi:

– Tại sao đánh lộn?

Minh cúi đầu, xoắn hai bàn tay vào nhau bứt rứt:

– Tại bọn nó chọc tức em.

– Về chuyện gì?

Minh muốn nói, vì cô nhưng lại quanh quẩn.

– Không, không có gì cả.

Trâm cau mặt ngồi bứt từng cọng cỏ vò nát trong tay. Nàng nhớ lại những tiếng thì thầm của bọn thẳng Hải, Lộc với Minh mấy hôm trước: “Mấy tính sao?” Minh hỏi “Tụi nó có dao à?” “Chắc, hay là mình kéo cả băng số bốn về...” Rồi bọn họ bàn tính kế hoạch gì với nhau, nàng không nghe rõ. Trâm nghĩ đến một vụ thanh toán để tranh giành “đào”, một cuộc “phục hận” nào đó. Nàng không hỏi, vì hỏi cũng không ai chịu khai rõ sự thật. Điều Trâm muốn biết là Minh đã có chuyện gì trước khi đến ở nhà nàng, và bây giờ còn rắc rối nữa không. Tự nhiên nàng có ý muốn thật sôi nổi là “sửa chữa” cuộc đời Minh lại và kéo Minh về với nếp sống bình thường như nàng đang tập tễnh bước vào khuôn khổ. Chuyện ấy không phải dễ, cho Minh cũng như cho nàng, nhất là nàng không biết rõ gì về Minh hơn là căn phòng bữa bãi đầy những di tích tố cáo tâm trạng của kẻ liều lĩnh, bất chấp, vừa bê tha vừa chán nản. Nhưng rồi Trâm chợt nghi ngờ “thiện ý” của mình. “Có chắc mình tò mò về Minh để sửa đổi Minh không, hay là...” Bây giờ Minh ngồi đó, hai tay buông thõng trên đầu gối. Mái tóc rũ rượi lấm tấm nước mưa. Khói thuốc vờn lên nét mặt buồn buồn. Trâm muốn khám phá ra niềm u uẩn nào đang vò xé tâm hồn đó. Một mong ước không thành tựu. Hay một thất bại của cuộc đua tranh. Hay niềm ưu tư đời đời hằn đọng. Hay một khát khao sôi nổi vò xé không tên nào đó. Hay tiếng la tiếng hét não nùng và tuyệt vọng trong im lặng.

– Em sao vậy, Minh?

Minh nhìn lên bằng con mắt say rượu đêm nào, lẳng lẳng lắc đầu. Rồi nó búng cái tàn thuốc ra thật xa, và gục đầu yên lặng. Một lúc lâu, rồi Minh đột ngột hỏi:

– Cô cô cho em con tem.

“À, đúng là một chuyện gì đó”.

Trâm nghĩ đến xấp giấy viết thư màu xanh phẳng phất thơm ở bàn học Minh. Những tấm hình Minh cắt kỹ trong hộp, thỉnh thoảng mở ra nhìn. Những mẫu giấy viết xóa vò nát vất bừa bãi ở góc phòng. Và những phút Minh ngồi im lìm trên thành cửa sổ nhìn ra thật xa. Những hôm Minh đi học về để nguyên cả giày áo nằm nhòai xuống giường, vùi đầu trong gối không ăn uống. Dòng thư viết dở cho một thằng bạn xa, Trâm vô tình đọc thấy “...mày chuẩn bị xong chưa? Tao sẽ cùng với mày, đi thật xa, thật xa, chỉ còn có một cách đó...”

Tại sao. Có thể vì một vụ gì đó. Một ai đó. Mà cũng có thể không vì gì, vì ai cả. Muốn đi. Tự giải thoát, thế thôi, như những ngày còn đi học, mỗi khi nhìn mặt biển nổi tiếp chân trời, Trâm cũng khao khát phiêu du, cũng ước mơ những chân trời vô định rộng lớn. Để từ khước những tháng năm đều đặn, nếp sống lầm lì, khung cảnh quen thuộc, công thức sáo hủ của cuộc đời. Lớn lên, ai cũng một lần mơ ước thoát ly. Nhưng con đường sống là một vòng tròn mà tận cùng cũng là khởi điểm. Không thể làm thế nào khác. Cho nên con người đành ở lại trong khuôn khổ nhỏ bé của mình, nhận chịu giới hạn cuộc đời phi lý và mơ tưởng, nhớ nhung hoài một quê hương mù mịt xa vời không bao giờ tìm đến.

Tiếng Minh đột nhiên vui vẻ như một lời reo dịu Trâm về thực tại:

– Cô cô dành luống đất này trồng hoa. Sao cô cô không trồng hoa.

– Có chứ. Nhưng tìm chưa ra hoa gì đẹp để trồng.

– Em tìm đem về cho cô.

– Ủ, vườn này phải có hoa.

Trồng đậu trồng rau thôi đâu có đủ. Còn phải có hoa. Đâu phải đầy đủ những điều kiện vật chất là cuộc đời trọn vẹn. Giảng bài, chấm bài, ăn ngủ, nghỉ ngơi, ngày này qua ngày khác, điệp khúc đó đều đều nắn bắt đầu, chấm dứt để bắt lại như tiếng bánh xe rời rạc lẩn mãi trên đường. Âm thầm. Cẩn cố. Và an phận. Đời này vốn trống trải như quán trọ Y Pha Nho, con người làm lữ khách sống buồn vui tùy ở hành trang mình mang theo về đó. Không thể sống mà không yêu một cái gì, một người nào. Tình yêu, Trâm đã sợ hãi, đã chán chường, đã từ khước, đã lánh xa. Nhưng bao giờ còn nhịp đập của trái tim, bao giờ còn nhìn thấy mặt trời mọc, mặt trời lặn bên kia đồi, bao giờ còn khoảng cách mênh mông của hai vì tinh tú trên xa kia, Trâm còn phải yêu để sống.

Minh yên lặng nhìn “cô giáo” ngồi mơ mộng trong mưa bay, đột ngột hỏi:

– Cô cô, đoạn kết trong phim “Thé et Sympathie” thế nào, em quên rồi?

– Bà giáo đó bỏ đi, mãi sau người học trò một mình trở về chỗ cũ, hồi tưởng lại hình ảnh người mình yêu xưa thấp thoáng trong vườn rực rỡ màu hoa và sắc nắng...

– Sao lại bỏ đi?

– Có lẽ bà ta... chạy trốn lòng mình.

Minh mỉm cười ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Cô thích hoa gì?

– Hoa gì em sẽ đem về trong vườn này.

Chương 4

Tiếng cười nói ầm ĩ trong văn phòng giáo sư vẳng ra. Trâm ngáp ngừng đứng lại bên cánh cửa. Nàng nghe rõ giọng Huế giống như giọng con gái của Khoa:

– Đàn cũ mà khá. Tớ mới mua, tên nào mượn không?

Một giọng khác mà Trâm không đoán được là ai:

– Để chờ trăng lên gảy đàn dưới lầu người đẹp à? Bọn này kết vợ con cả rồi, không làm ăn gì được. Thăng Lưu số đỏ may ra...

– Thăng đó giỏi tán rồi, cần gì đàn địch. Mà nó số đỏ thực, nó mạo hiểm vào sào huyệt bên đó nhiều lần rồi.

Rồi Trâm nhận ra giọng nói như sông cháo đánh nhau của Tín:

– Tôi thì lờ thề không phản bội vợ. Ai còn tự do xin mời “nhào dô”, quý vị chớ bỏ qua rất uống.

Trâm cau mặt và muốn quay ra, nhưng Vĩnh vừa đi ngang, dừng lại:

– À, chị Trâm, cả tuần nay không gặp chị đâu.

– Anh có việc gì cần tôi không?

– Dạ cũng có, nhưng hình như chị bận việc lắm. Chị đang tổ chức cái gì văn nghệ đó thì phải.

– Vẫn chuyện dự định cho học sinh in một tập san Xuân, và một dạ hội văn nghệ vào cuối năm. Tôi chỉ phụ tá cho anh Tuyền và anh Hiệp thôi. Tôi “lính mới” đâu có tổ chức tổ chức gì được.

– Chị cứ khiêm tốn. Chính ông Hiệu trưởng yêu cầu chị phụ trách việc đó. Sao lại không giao cho người khác, mà lại chị?

Trâm cố cãi:

– Vì các anh bận những công tác quan trọng hơn.

Rồi Trâm thoáng nhớ đến buổi họp hội đồng giáo sư sáng thứ ba tuần trước. Nhà trường thảo luận về vấn đề hoạt động văn nghệ của học sinh và đề cử những giáo sư chỉ đạo ban báo chí và kịch nhạc. Mấy năm trước, những mục văn nghệ đều do Hiệp điều khiển. Bây giờ ông Hiệu trưởng chia cho Hiệp coi ca nhạc, còn báo chí cho Tuyền. Cả hai cần một người giúp sức. Ông hiệu trưởng nhìn thẳng vào Trâm ngồi đối diện, Tôi nghe cô Trâm viết lách nhiều. Chắc cô giúp anh Hiệp, anh Tuyền được nhiều việc. Ba mươi mấy cánh tay đưa lên tán thành đề nghị. Trâm chưa kịp phản đối đã nghe một tràng pháo tay vang lên. Những lần khác, khi một đề nghị nêu lên, chỉ có một số đồng ý. Một số phản đối. Một số khác trung lập, thờ ơ và lười biếng, không đồng ý cũng cóc cần phản đối. Nhưng đưa tay tất cả không phải là chúng tôi cũng đồng ý chấp thuận. Với những vấn đề không quan trọng, vì không liên hệ gì đến gia đình, đến địa vị, đến nôi gao của mình, không sút mẻ một chút nào chức tước, lương bổng, thể lực của mình, đám đông thường gật bừa cho xong chuyện. Bởi sau đó vẫn có thể phản đối, không bằng lý luận, bàn cãi của phạm vi buổi họp, mà bằng chứng chống đối lén lút. Trâm biết và Trâm bằng lòng rơi vào cái bẫy êm ái đó. Nàng không muốn tránh, chẳng mong thoát.

Sau buổi họp, Trâm tìm gặp ông Hiệu trưởng và từ chối công tác. Nhưng ông ta vừa gán ghép vừa khuyến khích Trâm xông xáo vào địa hạt đúng với khả năng và sở thích Trâm. Tuy vậy nàng không thể và

không thích hoạt động trên một mảnh đất chật hẹp lại lắm kẻ tranh bá đồ vương như trường này.

– Chị nhận được nhiều bài vở của chúng nó chưa?

– Còn ít. Hình như chúng nó viết nhiều nhưng không dám gởi. Anh dạy Việt văn biết đưa nào khá, khuyến khích đi.

– Hay là chị lên dạy thử một vài giờ, luôn tiện kén chọn nhân tài. Mai tôi bận việc, chị có thể giúp tôi hai giờ ở Tam A không? Giảng Chinh Phụ Ngâm, chắc hợp với chị.

Trâm cười:

– Sao lại hợp. Tâm trạng à? Anh làm như tôi là vợ lính... Không xong đâu, học trò trên đó già lắm, tôi trị sao nổi.

– Cũng không phải tôi, mà chính tụi nó yêu cầu tôi đổi lớp để chị lên dạy mấy giờ.

Trâm nhớ đến những khuôn mặt lảng vảng ngoài cửa mỗi khi nàng giảng bài trong lớp, lắc đầu:

– Chịu thôi. Anh chia tôi công tác gì làm thì được, còn dạy giùm thì hại lắm. Anh có việc gì chia tôi làm giùm với. Tôi cần có nhiều việc. Thật nhiều việc để lấp đầy khoảng trống. Anh thấy anh Hiệp đâu không?

– Hình như trong phòng nhạc. Chị vào đây uống nước rồi đi.

Trâm với Vĩnh vào phòng thì tiếng xô xao của đám đông chợt dừng lại một thoáng. Trâm nghe như một bản đàn vui bị chìm dứt nửa vơi. Nhịp điệu ngỡ ngàng bắt đầu lại. Nhìn nét mặt, dáng điệu của họ, Trâm biết là ban nãy họ đã bàn đã nói đến nàng.

Uống vội miếng nước trong ly Trân-địa vừa rót nhường lại, Trâm mỉm cười chào tất cả rồi đi ra.

– Chị Trâm!

Trâm quay lại thấy Tín lẻo đẻo đi theo.

– Chị đã mượn được giường chưa?

Trâm cười thầm: Tội nghiệp, hăn vẫn chưa bán được cái giường sắt gạ gẫm mình cả tháng.

Tín lảm nhảm:

– Chị thì thiếu dùng. Chúng tôi lại dư một cái. Chiếc giường sắt vừa mới, vừa đẹp, vừa rẻ chị à. Chúng tôi mới năm có mấy bữa.

Tự nhiên Trâm nhớ đến vẻ mặt của những gã quảng cáo thuốc xổ dầu cù-là trên xe lửa và cười nhạt:

– Anh chị thừa giường đôi mà tôi chỉ có một mình. Anh chẻ cho tôi nửa cái giường, được không? Giá cả không kể, chỗ bạn bè với nhau...

Trâm để mặc Tín đứng ngẩn ngơ với cái nguyện vọng bán giường không thành tựu của hăn và thoăn thoắt đi lên phòng nhạc. Giá mình cũng chỉ thắc mắc “đau khổ” vì một cái giường, cái ghế, cái bàn, vì một sự vật tầm thường và giản dị như hăn. Trâm không nghĩ rằng nàng muốn bán rẻ linh hồn cho khuất bóng những ưu tư, khắc khoải, những dằn dặt đớn đau của mình thì kẻ khác cũng có quyền mong muốn tổng đi những thứ gây ưu phiền cho họ. Cái giường, cái giường thứ hai, đối với Tín là một vấn đề quan trọng. Vì nó thừa thãi, vô ích trong khi chỉ một cái giường đủ cho vợ chồng Tín. Vô ích thừa thãi như cuộc đời Trâm đã bao nhiêu lần nàng chán ngán chính mình, tự hỏi vì đâu có thêm xác và tâm hồn này, chơi với giữa

khoảng không cùng thăm của vòm trời định mệnh, giữa lao tù ngọt ngào của sự sống đầy rẫy chứng tích cô đơn, tuyệt vọng, điêu tàn và hoang vắng đó. Vì đâu xa hút những ngày huyền ảo cũ. Vì đâu nàng tự ý lưu đầy lên hải đảo cô đơn không đường về bờ bến này. Vì đâu Thượng đế giam giữ con người vào hoàn cảnh giới hạn, cho gặp gỡ, bắt chia phôi. Chuyển phiêu lưu không bao giờ ngừng nghỉ.

– Chị Trâm có vẻ mơ mộng quá.

– À, anh Lưu.

Lưu dừng lại trên lối đi bên bãi cỏ.

– Đạo này ít thấy chị.

– Tôi nhiều việc.

Mấy đứa học trò đi ngang qua chỉ trở mím cười. Trâm nhớ có một chiều đi dạo với con bé sau rừng gặp Lưu tình cờ. Trong lúc Lưu đang nói đến một vấn đề tôn giáo nào đó, Trâm vì lịch sự yên lặng đứng nghe, tụi học trò đá banh trên đồi ra về, đi ngang qua. Từ đó, bọn nó kháo nhau rầm rĩ, xuyên tạc sự thật, phóng đại câu chuyện. Bản tính Trâm, với trường hợp khác, có thể liêu và bất chấp thiên hạ; nhưng trường hợp này lại khó chịu vô cùng, và cảm thấy bị bôi nhọ hay xúc phạm. Cho nên Trâm thường tránh nói chuyện với Lưu ở trường, ở bất cứ nơi nào khác.

Vừa lúc đó Hiệp ở phòng nhạc ra. Lưu chào Trâm rồi bỏ đi. Hiệp có vẻ mệt mỏi:

– Gần đến dạ hội của chúng nó mà chưa xong cái quái gì cả. Định nhờ chị giúp sức.

– Nếu việc dễ tôi có thể làm được.

– Hôm nay nhờ chị trang điểm cho tụi nó lên sân khấu.

– Sao không nhờ anh chị khác?

– Chúng nó đòi chị. Và chị không giúp chúng nó bảo sẽ không... lên sân khấu.

– Điều kiện gì quái gở vậy? Nhưng để tôi tính lại.

– Tôi phải vào bắt chúng dượt lại mấy bản nhạc.

Một phút sau, nhạc trỗi lên.

Trâm chợt lắng nghe rồi mím cười như chào một người bạn cũ lâu ngày gặp lại. A, apache. Tiếng guitare espagnole điện quần lên những âm thanh sắc nhọn và quần quít. Hơi thở nặng nề mệt nhọc của contre-bass. Nhịp trống mơ hồ vắng vắng bập bùng phụ họa. Từng nốt nhạc rời rạc khoan thai gieo xuống, dòn và thanh. Rồi một loạt, những âm thanh rào rào ném xuống, dồn dập và thanh thoát. Lờ mờ trong ký ức Trâm những mảnh bóng hình vỡ vụn ngày xưa trôi về, như những cánh hoa tươi tắn không phai tàn hương sắc, lạnh lùng theo sóng nước thời gian tấp xuống bờ lau lách đìu hiu. Ở đó nằm chết những con thuyền phiêu lưu rã mục. Ở đó chất chứa rác bẩn và rong rêu. Và ở đó người con gái thẳng thốt thấy mình vật vờ trôi nổi tan rã chơi vơi. Tất cả những ảo giác, những mơ màng, những cảm xúc đó trôi về theo tiếng nhạc chiều nay. Khúc nhạc ôm choàng những âm thanh kỷ niệm, đã nghe một lần, đã nghe nhiều lần. Những chòm ánh sáng như sao sa tan vỡ xuống nền gạch hoa gần kính. Arc-en-Ciel nửa đêm. Mùi piperment xanh biếc đầy biến cho đôi mắt làm môi chết đuối. Besamé Mucho, điệu calypso. Nhưng đêm đó Trâm âm thầm độc thoại, không, tôi không biết nhảy. Vì tôi ghét khiêu vũ. Biết thật thì khó từ chối người mời. Mà nhận lời thì bị người ta ôm trong tay, và ôm người ta trong tay. Không. Đâu phải dễ dàng. Ôm một người như vậy không phải là người yêu, Apache bay đi cùng khắp trong đêm. Từ Givral qua Brodard. Từ những hiệu kem đến

những nhà hàng. Từ những gian phòng đầm ấm có stéréo hifi dài các, đến những hè phố về khuya u uất đèn đường... Nó nhắc tại tiếng hát náo nùng trầm ấm của người ca sĩ da đen, “you love a while and then love goes...” Nó cháy lên những phường trời rực rỡ xa vời, thiên đường của tình yêu và tuổi trẻ.

Nó văng vẳng lên đó lời gọi kêu mời mọc chiều nay. Trâm cúi nhìn vùng cỏ úa dưới chân và chột bàng hoàng nhận ra mình là cô giáo, nhận ra một mớ công thức sáo hủ, kỷ luật gay gắt, vô số những mặt nạ bằng sáp úp lên từng vai trò của con người làm diễn viên trên sân khấu đời rộng lớn.

Một thoáng, Trâm như tỉnh lại, cúi đầu đi xuống đón đời thoải mái. Bản đàn Apache đuổi theo dứt nổi không ngừng. Trâm nghe như tuổi nhỏ của tiệc vui còn tiếp diễn đêm này qua đêm khác nhưng mình đã xây dựng từ khước và không bao giờ còn cơ hội trở về nhập cuộc nữa.

~~~ 0 ~~~

Xuống hết dốc đồi, Trâm thoáng thấy có bóng học trò lảng vảng trên con đường gần nhà mình. Hẳn nhìn lên cửa lầu rồi ngóng ra đầu đường. Có lúc thân hình nhỏ bé của hân khuất mất sau những bờ hoa quì rậm lá. Rồi hân trở ra, đi đi lại lại, Trâm đoán là một tên nào chờ hỏi nàng chuyện gì. Nhưng khi Trâm đến gần, hân đi lướt qua, và biến mất đằng sau, một lúc thấy hân trở lại, chờn vờn như muốn chặn lối. Rồi hân đứng sững lại trước mặt Trâm, mặt đỏ lên, hai tay xoắn vào nhau, và Trâm chột nhớ mang máng hân là một tay đàn trong ban nhạc trường.

– Thưa cô, thưa cô...

– Cậu cần việc gì nói đi.

– Em nhờ cô giúp một việc. Một việc nhỏ nhưng mà với em thì... vấn đề sống chết.

– Vấn đề sống chết, tôi giúp làm sao được!

Thằng học trò vuốt mớ tóc ra đằng sau:

– Em đã nghĩ từ sáng đến giờ mà không còn cách nào khác, mà cũng không thể nhờ một người nào được. Em không quen ai cả...

– Tôi cũng không quen cậu bao giờ.

– Nhưng cô có vẻ ít xa lạ với học trò hơn mấy giáo sư khác. Ít xa lạ, mà cũng ít xa cách nữa.

– Sao không nhờ những người thân giúp?

– Gia đình em ở xa, mãi Sài-gòn kia. Em một mình lên học đây, ở trọ nhà người ta.

Tự nhiên Trâm nghĩ đến trường hợp Minh và chú ý đến tên học trò hơn:

– Em cần gì, thôi nói đi.

– Đêm nay Noel...

Trâm tưởng là nó xa nhà, không thân thích và muốn xin một châu réveillon. Nhưng hân lại đỏ mặt lên, lúng túng một lúc rồi nói phăng ra điều gay cấn nhất:

– Cô cho em mượn một ít tiền.

Trâm mỉm cười, rồi không phải là tên học trò, mà chính nàng thất vọng:

– Tôi chỉ có ngân phiếu thôi, chưa lãnh được vì hôm nay bưu điện nghỉ.

Trâm nghe hần kêu nhỏ nhỏ một mình:

– Làm sao, trời ơi, làm sao đây...

Nàng muốn biết rõ vấn đề sống chết của hần ra sao:

– Em cần tiền gấp làm gì vậy?

Hần cúi đầu nói không nghĩ ngợi:

– Đêm nay có “bum” ở Couvent và Yersin tổ chức. Em có hẹn với một cô bạn. Cuối tháng em mới có tiền nhà gởi lên. Em nhịn ăn cả tháng để có tiền cho đêm nay cũng được. Quà tặng, đi ăn, rồi... Không có tiền thì không đến bum, không gặp ai được. Không đêm nay thì em mất hết, không bao giờ nữa...

Theo những qui tắc mô phạm, lẽ ra Trâm khuyên giải hay dượt cho nó một bài học luân lý. “Không, em phải thế này, em phải thế kia...” Và cái việc học trò chận đầu cô giáo tổng tiền như thế không thể tha thứ được. Vậy nên cho hần mượn tiền, hay chỉ có ý nghĩ cho mượn, cũng như nổi máu làm giặc. Nhưng vấn đề sống chết của hần lại làm cho Trâm băn khoăn về chính mình. Có lẽ ở vào trường hợp hần, Trâm cũng vậy. Ai trong đời lớn lên ít ra cũng có một đôi lần cảm thấy sự hồi hải trong thoáng thời gian mong manh, trong cơ hội không thể đến hai lần, bây giờ hay không bao giờ nữa. Dù điều đó thật nhỏ bé tầm thường và có vẻ hư hỏng cho một đứa học trò. Mượn tiền, đi nhảy, đi chơi với người yêu.

– Em cần bao nhiêu tiền?

Hần mím môi lại đột ngột nói:

– Hay là thôi... Cô có biết ai tên Caroline không? Caroline ở Couvent.

– Cô bạn ấy à?

– Hay là thôi... để cô ta đi với người khác...

Thoắt một cái, tên học trò vùng chạy như một con ngựa chứng vừa hất được cái khối nặng đè trên yên, Trâm còn nhìn thấy vẻ mặt khắc khoải và sôi nổi của hần. Và nét mặt đó hiện lên cùng khắp ở sân trường, ở những lớp học, ở trên hè phố, trong các nhà hàng giải khát, những bàn billard, bowling. Niềm ray rứt, chứng bất thường của tuổi trẻ đó như một thời đại. Kẻ điều trị và bệnh nhân vô cùng xa lạ với nhau. Giảng giải lý thuyết, áp dụng những nguyên tắc cổ điển sáo hủ. Như người ta lơ đễnh rải lá dâu cho tằm ăn trong khi tằm đã biến hình thành con nhộng trong cái kén. Học trò cứ ngồi đó, thờ ơ chép bài, lơ đãng nghe giảng, tìm cách này hay cách khác, tiết kiệm những suy tư về học tập, để chín phần mười tâm trí phiêu du theo những thắc mắc riêng tư. Thầy giáo cứ viết, cứ nói, cứ lập đi lập lại như cái máy hát bị hỏng một điệp khúc nhằm chán về những qui tắc mà chính mình cũng không muốn áp dụng trong đời sống. Những vấn đề đạo đức, những bài học công dân, giáo sư thao thao bất tuyệt, khoác cho mình vẻ đạo mạo của người truyền giáo mà không bao giờ nhận định rằng trong đám người nghe còn phải có cả chính mình. Sự giả dối quen thuộc đến nỗi không ai chú ý đến hiện diện trơ tráo của nó, và vô tình, người mang mặt nạ với kẻ khác và với chính mình nữa.

Trâm vừa vào nhà thì xe Minh cũng về đến cửa. Nàng nhìn ra. Thằng bạn chở Minh về, trông thấy Trâm gật đầu chào rồi ngồi khểnh chân trên chiếc velo chờ đợi. Trâm cảm thấy mây ngón tay mình run run bám vào cánh cửa, nhưng lúc Minh chạy ủa vào nhà, nàng chỉ lạnh lùng hỏi:

– Em về đó à? Sao không ở lại Sài-gòn cho hết đêm Noel?

Minh đặt một cành Mimosa lên bệ lò sưởi:

– Em đã hứa với cô chỉ đi ba hôm và nhất định về trước đêm Noel mà.

Trâm nghĩ, có hiểu thật, cái buche de Noel mình làm sáng nay xứng đáng dành cho Minh...

Tiếng Minh trong phòng vọng ra:

– Thăng Tuấn đâu cô?

– Đêm nay nó xin về nhà.

– Không có ai ở nhà với cô sao?...

Trâm vuốt nhẹ những chòm hoa mimosa màu nhung vàng, giọng nài nỉ và buồn, chịu đựng:

– Không. Em đi chơi đi. Cho vui, thật vui, nhé...

Im lặng một thoáng, như Minh dừng lại lắng nghe trong kia. Rồi tiếng cái móc áo rơi khô khan dội trên nền nhà. Cánh cửa tủ mở ra và đóng sập lại vội vàng. Tiếng giày Minh trở ra. Trâm nhìn lên. Minh lớn hằn trong bộ complet màu xanh nhạt, mái tóc chải rẽ cẩn thận, và giày đen bóng loáng.

– Ban đêm, em mặc màu sẫm thì hơn. Thắt cravate vào chứ. Khuya lạnh lắm, em nhớ đem theo áo len nghe Minh.

Trâm nghe giọng nói mình dịu dàng nhỏ nhẹ và tự nhiên bằng khuôn vô lý. Trâm thấy thương Minh thương vô cùng, đến nỗi nàng ao ước được biến thành hai đế bầu bạn, vỗ về nhau phút đó. Thấy Minh trở về đúng vào chiều Noel sau ba ngày vắng mặt, niềm vui của Trâm vỡ òa như một dòng suối mát, Trâm không nghĩ Minh sẽ bỏ đi ngay, dù biết không lý do gì để Minh ở nhà đêm nay. Nàng nhớ đến thăng học trò và vấn đề sống chết của nó chiều nay trên đường về, tưởng tượng ra hình ảnh một Caroline tươi mát, mũm mĩm, trẻ thơ của nó. Minh cũng đang hồi hả nhập cuộc, vội vàng như sắp lỡ mất phút giây quý báu chỉ đến một lần trong suốt đời mình. Minh cũng đang băn khoăn hay sung sướng theo một vấn đề sống chết tương tự và trong cái “bum” gala trẻ trung và huyền ảo đó, đêm nay còn biết bao nhiêu Caroline khác duyên dáng, yêu kiều, tươi mát như những bông hoa... Trâm buông khuôn, xót xa liên tưởng đến hình ảnh một thiên đường huyền diệu mê say, đến cái vũ trụ vô cùng rộn ràng, vô cùng âu yếm mà người vào cửa phải có vé độc nhất là tuổi thơ. Tuổi thơ, Trâm đã đánh rơi mất dọc đường phiêu du từ bao giờ rồi. Giờ Trâm là kẻ ngoại cuộc xa lạ, là người sắp mặt xây dựng lại cuộc đời. Là cái bóng lơ mờ điều hiu của bờ cây nắng xế. Nỗi buồn trĩu xuống, lê thê và u uất như cơn gió data dờ sau cổ xe tang. Trâm muốn níu, muốn kéo một cái gì. Tất cả thật đã xa tầm tay với và nàng như người đứng ở mũi thuyền nhìn xuống con nước âm thầm là đời mình xuôi chảy trong chuỗi tháng ngày trống không dằng dặc đau buồn và hối tiếc.

Tiếng gõ cửa dưới lầu dứt mất những ý tưởng của Trâm, hay Minh trở về? Nàng bật đèn cầu thang và chạy nhanh về phía cửa. Nhưng Trâm nhận ra giọng nói nhỏ nhẹ của Loan khi nàng lên tiếng hỏi ai đó.

– Thừa cô, em đây.

Cửa mở. Gió lạnh lùa vào theo vệt đèn pin mờ mờ trong tay Loan:

– Chị vào đây.

– Chúng em mời cô qua với chúng em cho vui.

Mấy hôm trước vợ chồng Chu đã mời Trâm ăn réveillon đêm Noel, nàng từ chối. Vì Minh đã nói sẽ về trước đêm nay, và Trâm đã chuẩn bị sẵn sàng để tạo một thiên đường nhỏ bé trong vũ trụ khép kín của mình. Giờ Minh đang vui chơi ở đâu? Trâm nhìn những vùng tối sâu hút lạnh lẽo sau lưng Loan và tự nhiên thêm khát vui đùa, phá phách, ở một nơi đông đúc huyền ảo nào đó, tiếng người hỗn độn vang lên. Cho

nên lắp, cho nguôi nhĩ cơn sốt bùng lên trong lòng. Nhưng qua bên Loan còn buồn tẻ hơn ở nhà một mình nữa. Ở đó, Trâm lại phải đóng vai trò của mình khéo léo, cẩn thận. Phải giữ gìn từng cử chỉ, tiếng nói. Và điều Trâm bức bối khó chịu nhất là phải nghe những lời mời mọc tán tụng khách sáo và mình cũng phải đáp lễ bằng cái lối vuốt lưng đó, trong khi tâm trí rối bời những khắc khoải ưu tư.

- Anh chị mời ai đông không?
- Dạ không. Chỉ có cô, với mấy người học trò thân của anh Chu.
- Chắc không có ai nữa chứ chị?
- Không?
- Vậy tôi qua. Chị về trước, tôi thay áo rồi sang ngay.

Nhưng Loan về rồi, Trâm đứng tần ngần trước tủ áo đến mười phút vẫn chưa biết chọn áo nào. Người đàn bà chưng diện là vì kẻ khác - nhất là đàn ông. Nhưng Trâm thường nghĩ không biết thành thật hay giả dối, đẹp là đẹp cho chính mình trước đã. Không cần quan tâm đến người chiêm ngưỡng. Cho nên tuy chỉ qua nhà bên cạnh, ở đó cũng chẳng có ma nào, Trâm vẫn chọn lựa như đi dạ hội. Lần này Trâm chợt cảm thấy có gì khác lạ, không phải đẹp cho mình nữa. Ý nghĩ vô lý cứ lờn vờn trong trí khi Trâm khoác cái áo gấm kim tuyến đen vàng vào người, nếu Minh về lúc này... Lâu ngày không mặc, chiếc áo như rộng ra. Trâm cảm thấy cái gì thiếu hụt, mất mát trong đời mình. Nàng ướm chân đôi giày cùng màu áo và bỗng nhớ đến lần mới mặc áo này ở Sài-gòn, trong dạ hội ở building của lão Anh-Lý, một trong đám bạn bè “ghê gớm” của Văn. Trâm ngồi tréo chân trên ghế nệm đỏ, cốc champagne lỏng lánh trên tay, chờ tài xế của Văn đem xe đến đón về. Lão Anh-Lý sụm xuống sàn nhà, trước mặt Trâm, như một khối thịt bò mềm nhão, Trâm rung mình cảm thấy nước mắt tên triệu phú Tàu lai nhỏ xuống bàn tay mình. Từng ngón tay lão chói với đưa lên run run, vợ tôi bị tê liệt nằm ở một bệnh viện Nữ Ước mười ba năm nay rồi. Tôi chỉ sống có bốn phận. Tôi không biết đàn bà, không... có gì cả. Những người đàn bà tôi gặp ở Mỹ, ở Nhật, ở Ý trong những chuyến đi không khác gì những chiếc bóng, những con búp bê bằng sáp. Nhưng mà cô... Tôi biết ông Văn quý mến cô. Ông ấy vừa là bạn lại vừa là ân nhân của tôi... Nhưng mà... Có thể là hoàn cảnh hãn đáng thương, lòng hãn chân thành, nhưng Trâm cũng tàn ác phá ra cười khi hãn ấp úng đề nghị sẽ đưa nàng sang Ý; hãn có một khách sạn riêng và một cổ phần trong một công ty giấy bên đó. Đến khi hãn nói phăng ra, tôi sẽ ly dị với... thì Trâm không chịu được nữa, đặt mạnh cốc rượu lên bàn đi nhanh ra phía thang máy xuống lầu. Từ đó mỗi ngày lão Anh-Lý gọi điện thoại ba bốn lần. Trâm không trả lời, và mỗi khi nghe cái tiếng Mỹ lơ lơ Tàu đầu dây bên kia, It's you there, miss Trâm? Trâm lại buông ống nghe xuống.

Chu nhìn bàn ăn một lượt rồi hỏi nhỏ vợ:

- Sao chậm thế. Hay em nói có Lưu bên này nên cô ấy không qua?
- Không, em không nói. Nhưng biết đâu, nói có ông Lưu đây cô ấy lại sang ngay.
- Không đâu, dạo này hình như cô ta “thay đổi lập trường” rồi.

Lưu ngồi tán phét giữa bọn học trò ở phòng khách vọng sang:

- Cậu mợ nói xấu gì tôi đó?
- Dận Loan làm thêm thức ăn, nhờ ra anh chặn hết phần của cô giáo...

Tấm màn cửa sau vén sang một bên. Trâm bước vào vùng ánh đèn sáng chói.

Mấy đứa học trò đứng dậy một loạt. Lưu nghiêng đầu chào giả tạo. Cả bọn có vẻ ngạc nhiên thấy Trâm xõa mái tóc mọi hôm thường vấn cao. Trâm nói với mọi người:

– Xin lỗi chị, tôi có vẻ lồi thối quá, nhưng khuya khoắt rồi, làm biếng chải gỡ lắm.

Thật ra đó là “chiến thuật sâu muộn” của Trâm. Trước một đám đông, Trâm thường chọn lựa một thái độ phù hợp với lối trang điểm và tâm trạng của mình lúc đó, rồi giữ thế từ phút đầu cho hết buổi. Lúc vào cửa, thoáng thấy Lưu và đám học trò, tự nhiên Trâm buồn rầu và đứng dưng xa lạ với tất cả.

Ngồi vào bàn ăn, cạnh Loan, đối diện Lưu, Trâm yên lặng và kín đáo trong khi Lưu cười nói huyền thiên, bọn học trò phụ họa âm ỉ. Ngồi đây, tâm trí Trâm lạc long nơi nào. Bây giờ Sài-gòn người ta vui chơi, người ta đôi lứa. Bây giờ những người trẻ tuổi vui cười say đắm với nhau. Bây giờ... em làm gì? Em vui với ai đó Minh? Những khuôn mặt quanh bàn ăn lùi xa, lạ lẫm và cách biệt, Trâm như cái xác không hồn, im lìm suốt buổi. Nàng ăn, nói, cười, cử động như một cái bóng trên màn ảnh của một phim câm, mơ hồ thấy mình rời khỏi bàn, qua phòng khách, nâng chén trà lên môi và lơ mơ trong đáy nước hai con mắt đen buồn ngơ ngác.

Trâm mang nỗi buồn câm nín đó về trong khuya. Trời lạnh buốt. Từng bước chân đêm lẫm lũi bên bờ cỏ mấp mộ Cánh cửa mở ra vội vàng và thế giới cô đơn im lìm khép lại. Trâm thay áo, tìm viên thuốc ngủ và nằm xuống bên lò sưởi. Rồi nàng thiếp dần trong tiếng gió rừng ma quái.

Trâm bàng hoàng thức giấc trong vùng ánh sáng vàng hoe từ khung cửa sổ hắt vào lò sưởi. Nghe tiếng chìa khóa lách cách dưới lầu, nàng đoán là Minh về. Rã rời, mệt mỏi, đầu nặng như một khối đá. Trâm cố tỉnh trí nhìn quanh. Mọi vật hình như thay đổi hẳn sau giấc ngủ dài bất giác. Gió sớm lay cánh màn cửa bay phấp phới như những trưởng liền sắp hàng đi theo sau một đám tang yên lặng. Trâm nghe tiếng mấy người làm vườn gọi nhau ới ới dưới ruộng rau, tưởng mình lún sâu xuống, chơ vơ trong một thế giới nào trống vắng và yên tĩnh. Đợt nắng mỏng như màu vàng dịu hui chạy dài ở một vùng nghĩa trang quanh quẽ nào, soi lên những lớp lá thông tươi tắn giữa sàn nhà. Trâm muốn nhớ, muốn tỉnh dậy, muốn gọi tên một cái gì. Nhưng con đường trở về đời như chơ vơ sa tấp, không một hình ảnh thân yêu, một bóng dáng quen thuộc nào còn lại vãng nữa. Trâm ngồi bó gối, gục đầu trên cánh tay và mê thiếp trong những ý nghĩ lơ mơ hỗn độn. Cho đến khi một tiếng gọi cất lên, Trâm như từ cõi hồn xiêu phách lạc nào trở về:

– Cô.

Trâm yên lặng nhìn lên, không đổi dáng điệu. Minh đứng khoanh tay ở cửa phòng, tựa lưng vào vách. Mái tóc rũ che vầng trán da trắng xanh, hai con mắt ngái ngủ lơ lơ, Minh như sắp ngã xuống một khoảng trống không nào đó. Trâm nhìn cái cravate lỏng lẻo ở cổ áo Minh, vụt nhớ lại những phút giây đơn độc ghé góm mình chịu đựng đêm qua, nhớ đến vẻ hí hửng của Minh lúc ra đi, nhớ đến nỗi bứt rứt vô lý và đáng thương của mình.

– Suốt đêm, cô không ngủ sao?

Trâm đứng lên mở cánh cửa sổ, không trả lời Minh. Minh đến ngồi bên bàn ăn, nhìn những bánh trái, thức ăn còn nguyên rồi nhìn lại khuôn mặt tiêu tụy buồn rầu và câm lặng của Trâm, nói thật nhỏ:

– Đáng lẽ đêm rồi em không nên đi.

Trâm cười nhạt. Minh nhìn Trâm lâu hơn và ngạc nhiên thấy trong dáng điệu, thái độ của cô giáo hiền dịu và bình thường mọi ngày có vẻ gì lạ lạ, hay hay. Một cái, mới mẻ, rộn ràng và kín đáo như thứ tình cảm không tên vừa nhóm lên trong lòng Minh phút đó. Trâm tự nhiên cảm thấy vừa căm tức vừa đau đớn không đâu, nhìn đăm đăm vùng trời bao la, khuôn mặt sáng rỡ trong nắng.

Minh vuốt một bông hoa đỏ thắm trong bình, thoáng băn khoăn:

– ... Cô giận em điều gì phải không?

Trâm lơ đãng:

- Không. Tôi giận và ghét tôi. Cũng không hiểu tại sao. Em về sớm vậy?
- Mười giờ sáng rồi.
- Thật à. Tôi ngủ quên không biết gì nữa.
- Cô lại uống...
- Merinax.
- Cô...
- Nói gì thì nói ngay đi, đừng gọi tôi như vậy.

Minh gục đầu trên cánh tay trên bàn. Giọng Trâm gay gắt:

- Vui chơi cũng mệt nữa sao?
- Em đi chơi với mấy thằng bạn mà.
- Hay chưa, em đi chơi đâu, làm gì, với ai, mặc em chứ, việc gì phải khai với tôi.

Hai con mắt đen của Minh nhìn lên chơi với:

- Cô không hiểu gì em cả.

Trâm hét lên:

- Hiểu, hiểu gì? Tôi cũng không hiểu tôi nữa là người khác. Thôi em đừng nói gì hết. Tôi mệt, buồn ngủ. Em xuống nhà để tôi yên một mình.

Thoắt một cái, Trâm cầm những cành glaieul đỏ thắm trong bình bẻ đôi ném qua cửa sổ. Rồi giọng nàng bất ngờ dịu xuống:

- Minh đi đi.

Tiếng giày Minh rời rạc trên thang lầu. Trâm lại ngồi trong vũng nắng trước lò sưởi.

... Rồi mình sẽ là thần thánh trong địa ngục cuộc đời, hay qui sứ ở thiên đường của mình? Dưới phòng Minh có tiếng tách nhẹ nhàng của cái bật lửa, rồi tiếng rơi mỗi một của thân hình buông xuống nệm. Không, mình sẽ không là gì cả. Cuối cùng rồi cũng giương đôi mắt xa lạ, ngơ ngác, lạc long lên nhìn đời, cũng đại khờ, cô độc như con Gelsomina bị người bỏ quên, chết mòn trong nắng...

Chương 5

Khi Trâm đến thì Thư đã ra phố. Ông bà cụ cũng đi vắng. Trâm theo thằng bé em Thư lên phòng khách, ngồi chờ bạn về. Ngôi nhà chìm trong bầu không khí yên lặng cổ kính. Không một tiếng hát. Không một tiếng cười. Không một âm thanh nào gợi lên chút huyền ảo từng bừng của một ngày chủ nhật. Trâm ngồi sâu vào lòng ghế bành rộng nhìn lên những giò lan đang ra hoa mắc quanh tường. Những lọ cổ đặt trên chiếc tủ thấp. Tấm khăn nhỏ phủ bàn cẩn thận thêu ren. Tất cả là những dấu hiệu của một cuộc sống ngăn nắp, đều đặn, chừng mực và khuôn khổ. Không khác gì đời một người con gái như Thư. Hết chương trình Trung-học, vào Sư-phạm ba năm. Rồi đỗ đạt. Đi dạy học. Lãnh lương. Dành dụm vốn liếng. Đây đủ những điều kiện vật chất. Lúc nào cũng giữ gìn danh thơm tiếng tốt. Cho đến một ngày nào lên xe hoa. Người chồng phải có địa vị, chức tước, môn đăng hộ đối, cân đôi vừa lứa. Những đứa con ra đời rồi cũng sống như thế, trưởng thành cách ấy, và quan niệm cuộc đời như cha mẹ. Xây dựng trong những khuôn khổ, hệ thống cố định. Cuộc đời sẽ êm đềm lướt trôi đi. Không có những dằn vò, những ưu tư quẩn quại. Những vấn đề sinh tồn trở nên giản dị bình thường, vì chỉ giải quyết theo một qui luật đã phân định sẵn. Cho nên cách thế của người con gái như Trâm đối với cuộc đời, mẫu người khác thường gần như lập dị của Trâm xa lạ hẳn với Thư, với gia đình và nếp sống của Thư. Vì vậy, tuy chơi thân với Thư, Trâm không bao giờ tâm sự hay bày tỏ những ưu tư của mình với bạn. Sự liên lạc thăm thiết của đôi bạn gái chỉ là cái bề ngoài thiết yếu trong một hoàn cảnh hữu lý. Như Trâm đã giao du với Yến, với Loan. Chỉ khác là Yến, Loan lúc nào cũng bận rộn vì gia đình nên Trâm ít khi trò chuyện. Thư nhàn rãi hơn, thư thả hơn, nên dù những cách biệt tâm hồn, những lúc cần trốn thoát một điều gì, cần xoá tan một ám ảnh, Trâm lại đến Thư, cùng bạn đi chơi, ra phố xem chiếu bóng. Hoặc ngồi im lìm nghe Thư hăng hái, vô tình kể liên miên những kỷ niệm riêng. Vần vơ. Nhặt nhèo. Bởi chỉ quanh quẩn trong những ý niệm về học đường, thầy bạn, chương trình học. Có nhiều nữa cũng nói về lũ học trò tinh quái với những trò đùa của chúng ngày Thư mới nhận chức. Dù sao thì Thư cũng là người bạn tốt, rất tốt ở một vài phương diện nào đó đối với Trâm, và không khách sáo thái quá như phần đông những bạn bè Trâm vừa quen biết.

Những lần khác mỗi khi đến chơi Thư, Trâm hay hẹn trước. Để Thư có nhà và hai người sẽ cùng làm bánh, nấu nướng mà thực khách thường là bọn học trò đến viếng tình cờ. Hay lái xe quanh bờ hồ, vào những con đường rừng thật vắng. Thư có chiếc Volkswagen màu turquoise mới tinh. Những lúc ngồi bên Thư, trông bạn vừa lái xe vừa hát Tennesse Waltz, Trâm thấy vui vui, tiếc tiếc. Giọng Thư cao và ấm, nhẹ nhàng rung động. Tiếng hát đó, đời người con gái đó, một mai rồi cũng lắng chìm trong hòa điệu rộng lớn của một đời sống bình thường eo hẹp. Làm mẹ, làm vợ, nghĩa là làm một người đàn bà là đàn bà theo quan niệm Lưu, như một giọt nước hòa tan vào biển cả. Với Trâm thì cuộc đời có thể hơn thế, phải khác thế. Phải vận dụng khả năng của mình, khai thác những điều kiện sẵn có để làm một cái gì. Phải đập vỡ tất cả để tạo dựng lại. Và hạnh phúc thật sự, vẻ đẹp nghĩa lý chỉ có thể thoát thai từ nỗi đau thương hay từ cái hạt giống vùi dập trong bùn đất. Nhưng đó là ý nghĩ riêng của Trâm. Mỗi người có quan niệm riêng và có quyền sống theo quan niệm đó. Còn Thư thì khác, cũng như Thư đã thích, đã chọn kiểu xe, màu đó khi mua, mà với Trâm, nếu chơi xe hơi thì ít nhất cũng phải Floride hay Fiat. Xe Thư cũng đã hai trăm mấy chục nghìn rồi. Mà chiếc Floride khoảng hai trăm sáu là cùng, không thể mua gấp dịp, thứ cũ. Nhưng không phải là vấn đề giá cả. Mà sở thích của mỗi người. Đẳng nào cũng xấp xỉ nhau, cũng như nhau thôi, như trời cho mỗi kiếp người sống kiểu khác, mà Trâm với Thư là hai điển hình đối lập.

Mời chị xơi nước.

Thằng bé lễ phép đặt khay nước lên bàn và lặng lẽ quay ra. Mãi lúc đó Trâm mới dứt những ý nghĩ triền miên nhìn ra khung cửa.

Bên ngoài, nắng trong vắt và sáng rõ. Hàng rào hoa hồng dập dềnh từ đâu xa bay về. Một cặp choai choai chở nhau bằng velo thoảng qua trước đường. Thăng con trai mặc áo len mau đỏ chói. Nàng bạn jupe đỏ, áo len đen lũng thùng, tinh quái và ngổ ngáo ngồi đằng sau, hai cánh tay vòng lấy bụng người yêu. Tiếng cười của chúng nó hắt lại và Trâm tự nhiên nôn nao trở về với niềm ray rứt đêm qua và nỗi xao xuyến tội lỗi khiến nàng tìm đến Thư, định rủ bạn đi chơi cho khuây nguôi ám ảnh. Thăng Tuấn xin phép về nhà nó suốt ngày chủ nhật. Chị người làm đi thăm bà con mấy hôm. Minh cũng đi từ sáng sớm với mấy người bạn. Chúng nó đi picnic chiều mới về. Ở Prenn, ở Bồng lai. Hay Blao gì đó. Trâm cũng nghe không rõ khi Minh nói với nàng. Thật là Trâm không còn nghe gì nữa những điều gì Minh đã nói. Chỉ còn tiếng Minh vọng lên thành một âm thanh mơ hồ, hỗn loạn. Trâm cúi nhìn bàn tay. Những ngón chơ vơ, nhỏ nhắn, buồn buồn. Và Trâm thấy hiện lên trên những đường chỉ tay định mệnh, lờ mờ dấu vết bàn tay nóng bỏng của Minh đêm qua...

Trâm hớp một ngụm trà nhỏ rồi đứng lên, gọi thằng bé dặn nói Thư là nàng có đến chơi, rồi xoa đầu nó đi nhanh ra đường. Nắng gió lao xao reo vui dưới những bước chân lão đảo. Trâm lang thang đi mãi dưới con đường vắng hoe vắt qua hai ngọn đồi cỏ lục. Những chiếc xe Huê-Kỳ dài thượt loang loáng chạy vụt qua. Tiếng cười nói xôn xao vọng lại, hắt vào mặt Trâm niềm vui sướng hồn nhiên những mùa xuân chim bướm mà nàng đã lỡ đánh mất đi từ năm nào xa vút thời gian.

Mấy đứa học trò nhỏ đi ngược chiều với Trâm nhận ra cô giáo, lễ phép cất mũ, cúi đầu. Trâm mỉm cười dịu dàng đáp lại rồi tiếp tục những bước vu vơ Cái chào của bọn học trò như còn chơi với đi theo ám ảnh. Mình già đến thế sao? Chúng nó chào thật lễ phép, thật kính cẩn... Tự nhiên Trâm muốn đập phá, hủy hoại một cái gì quanh đó. Nhưng chỉ còn không gian cao rộng, khoảng trống vô cùng. Trâm chua chát nghĩ thầm Đời mình chẳng còn gì nữa để đập phá thêm... Có chạy đua cũng không bao giờ theo kịp đời, đứng dừng lại thì héo mòn, cằn cỗi mất. Còn cứ lang thang mãi thế này, cho đến bao giờ, rồi đến đâu....?

Một chiếc taxi chạy chậm lại như mời khách. Trâm vẫy tay, uể oải bước lên và bảo tài xế đưa về nhà.

Trâm lấy chìa khóa mở cửa rồi đi thẳng lên lầu. Nhà vắng tanh cả tầng trên tầng dưới. Ngồi trước gương thay tháo mái tóc vấn cao, Trâm nghĩ: – Mỗi người đi một đường. Như quốc hội bị giải tán vì có đảo chánh. Mà đêm qua, trong nhà, trong đời, trong lòng Trâm cũng có một đảo chánh thật. Nàng không biết rõ là mình đang buồn hay vui, chỉ cảm thấy lâng lâng đau đớn và mơ hồ sung sướng, với một thoáng ăn năn bứt rứt. Chỉ một thoáng rồi tất cả lại nhòe đi như nụ cười lặng lẽ của Trâm trong gương. Mình chỉ hay bị kịch hóa cuộc đời, có gì đâu!

Trâm thay bộ áo quần ngắn màu tím rồi trở ra ngồi bó gối trước lò sưởi, nhìn lên khung cửa chói nắng, gục đầu trên cánh tay, mái tóc xổ tung xỏa lấp xuống lưng, dáng điệu của một con mèo ốm bị lạnh.

– Sao cô không đi chơi?

Trâm giật mình quay quắt lại. Minh đứng sững từ bao giờ ở khung cửa phòng khách, lưng tựa bờ vào vách, hai chân tréo lại, điều thuốc ngậm ngừng cháy giữa hai ngón tay lơ dềnh.

Trâm vuốt mái tóc và sửa lại dáng ngồi:

– Cô Thư đi vắng, tôi về.

Trâm táy máy khều mấy mảnh củi cháy dở đêm qua trong lò sưởi, không nhìn lên, hỏi trống không:

– Sao nói đi chơi với bạn chiều về?

– Đi nửa đường tự nhiên muốn trở về.

Vô tình, cả hai đều không dùng những tiếng xưng hô và cùng nhận ra điều khác thường ấy. Trâm muốn

tìm một câu gì để gọi Minh lại ngồi đó, trước mặt nàng. Còn hơn là để khoảng cách không gian như một tấm kính đồng lõa cho hai người cùng nhìn rõ đáng điệu, cử chỉ nhau và đo lường sự ngượng ngịu lúng túng của mỗi người.

Nhưng Minh đã rời khung cửa và thản nhiên ngồi xuống nệm trước lò sưởi, đối diện Trâm. Im lặng một lúc lâu, rồi Minh đột ngột hỏi:

– Cô, cô... yêu ông Lưu phải không?

Trâm chột sững sờ, rồi trợn mắt, hỏi lại bằng một giọng tỉnh nghịch:

– Lưu nào? Lưu... manh ấy à? Thăng nào dạy cho em ý nghĩ đó?

Minh không cười, nét mặt thản nhiên và lạnh lùng, nhưng Trâm hiểu là cố ý và giả tạo. Minh bật diêm châm một điếu Bastos nữa rồi nhếch mép khô khan đến hồn xược:

– Chứ còn gì nữa? Ông ta cũng mê cô tít đi! Không thì nợ gì mà phải đến châu luôn vậy, mỗi lần nói làm nhảm hàng giờ...

Trâm mỉm cười và nhớ một bữa, Lưu đến vào giờ cơm trưa, ngồi nói dóc cho đến một giờ. Khi Lưu về rồi, chị người làm dọn cơm lên, Trâm cho gọi, Minh không lên ăn. Và bỏ luôn cả buổi học chiều. Hai ba ngày liên tiếp, cậu bé cứ lăm lì với Trâm ra mặt, hỏi gì cũng nói nhát gừng và chỉ ra khỏi phòng mỗi khi không có mặt Trâm. Cho nên Trâm định không tiếp Lưu nữa. Không phải vì nàng “sợ” ai, nhưng để tránh hiểu lầm của thiên hạ và những cơn lầy hờn vô lý của Minh. Nếu như nàng thật yêu Lưu thì không có gì đáng nói. Nhưng nàng không “như thế” với Lưu, tuy rằng nàng có vẻ thân Lưu, coi Lưu như một người bạn không hơn không kém. Lưu giống nàng một vài phương diện nào đó trong phạm vi nhỏ hẹp ở học đường, không hòa theo ý kiến đám đông, thích phản đối kẻ khác, giữ vững lập trường riêng, dù có bị coi là lập dị, gàn bướng. Còn Lưu đối với Trâm ra sao, nàng không hiểu rõ. Vì cũng không cần hiểu. Nhưng có lần biết Trâm ở nhà mà không tiếp Lưu, hôm sau anh chàng có vẻ khó chịu và “làm sao ấy”:

– Chị không thích nữa cứ nói thẳng, việc gì phải thế. Tôi cũng chẳng móp méo gì lắm đâu, gặp bao nhiêu cú như thế này rồi. Lần nào bị đá, rồi cũng lì ra như trái banh cao su.

Trâm cảm tức nghĩ, tên này thật tự cao tự đại. Hắn phải tự nghĩ xem mình có thích hay không đã mới “nữa” hay “thôi” chứ! Tự phụ đến thế là cùng, tưởng là người hùng đi đâu cũng chinh phục được hết. Từ hôm đó Trâm thấy ghét và ngấy hắn lạ lùng. Mặt Lưu cũng có vẻ lì lợm và đều cáng thế nào, nhưng hắn đã có lần nhe răng tuyên bố với Trâm, tôi mất một cái răng mà không muốn trồng lại, để sún thế này mỗi khi cười trông có vẻ đều đều hay hay phải không chị?

Rồi nghĩ ngay đến những lời đàm tiếu xuyên tạc đến cái dư luận độc địa của người đời như một tấm lưới khắt khe, Trâm đi đến đâu là chụp theo đến đó, tự nhiên Trâm chán nháng và muốn khóc, khóc thật nhiều cho những lần không khóc được từ mấy năm nay.

Thấy nét mặt Trâm bỗng nhiên buồn rũ rượi. Minh hối hận về những lời nói của mình, cúi đầu nói nhỏ:

– Cô... cô em xin lỗi, xin lỗi cô.

Hai người yên lặng nhìn nhau một thoáng rồi đôi mắt Trâm buồn rầu đắm đắm nhìn xuống ngực áo trắng nõn của Minh. Nàng úp mặt vào hai bàn tay, đầu gục xuống trong một đáng điệu mệt mỏi rã rời. Qua kẽ ngón tay, Trâm trông thấy những mẩu củi cháy đỏ, những vệt tro tàn, màu đen âm u của lò sưởi. Ngọn lửa kỳ dị nào nùng cháy trong đêm qua như còn bùng lên lần nữa ở đó, và Trâm thảng thốt, chói với thấy hiện hình lên hai bàn tay đặt bên nhau trong khuya bên ánh lửa gần tàn.

Trâm nhìn Minh một thoáng nhanh rồi cúi xuống:

– Minh, em có khinh tôi không...

– Cô hối hận, phải không...

– Có gì mà hối hận, chỉ cảm thấy bứt rứt khó chịu. Vì em có thể hiểu lầm và khinh tôi.

– Tại sao cô lại hỏi em như thế.

– Không biết nữa. Đáng lẽ tôi không hỏi, không nói gì với em cả. Nhưng tôi quý tình cảm của tôi, mỗi kỷ niệm, mỗi rung động có một vẻ đẹp. Tôi nuôi vẻ đẹp đó trong hồn và sợ người khác phá vỡ, nhưng em nói thật đi, như em nói với chính mình, em có khinh tôi không?...

Hai cái nhìn tê dại gặp nhau. Minh cười thật nhẹ và Trâm cảm thấy niềm vui như một sự ban ơn thầm lặng trôi vào lòng mình:

– Ở trường cô là giáo sư, nhưng về nhà cô vẫn là đàn bà, chỉ là đàn bà...

Trâm ngạc nhiên đến sửng sốt. Cái miệng chỉ cười vui, đôi mắt hồn nhiên thơ dại đó trong phút giây soi thấu tâm can người đối diện. Nỗi bí ẩn trong tận cùng vực thăm thẳm tâm mà chính Trâm cũng che giấu với chính mình từ lúc đó bị khám phá. Vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng và bí mật như một thứ giáp sắt để tự vệ trước tên độc của đời, bây giờ rơi xuống. Trâm choáng váng trong cảm giác nửa nhẹ nhàng, nửa chói với của kẻ mất thăng bằng, không còn tự chủ, sắp sửa lao mình vào khoảng không giữa chiều bão tố.

Cả một trùng dương quá khứ đau buồn giây phút trôi về trong ký ức Trâm rồi lao xao tan rã như bọt biển. Biên giới giữa ngày qua và hôm nay mờ ảo hiện lên bằng khoảng không âm u. Rồi vùng tiềm thức dần dần hé sáng cùng với bản tính đam mê thoát quần quai trở về. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, Trâm nghĩ, mình là con thú dữ ngủ quên. Một tiếng gọi mơ hồ êm ái, một điệu nhạc mến quen nào kêu gọi văng lên. Bàn tay phục hồi cảm giác. Những ngón buốt tê máu huyết thời gian bồng bồng vươn móng sắc cào xuống vết thương suốt đời đau đớn của người đàn bà... Trâm gục đầu trên cánh tay, qua mái tóc buồn, thoáng thấy dáng Minh chột âm thầm rũ rượi. Sự lặng yên đồng lõa như một hén hò hồi tưởng nửa băng khuâng xao xuyên, nửa hối tiếc ngổ ngàng. Những chiếc kẹo màu tím. Ánh lửa hồng chập choạng trong lò sưởi. Ba bàn tay nắm chặt. Của Tuấn, của Minh. Của Trâm. Trò chơi bé bỏng của tuổi thơ lớp nhất, lớp nhì, tiểu học. Thuở đó bằng những sợi cao su màu đỏ, vàng, những hạt me màu nâu đen bóng loáng. Bé Trâm lên mười, thân hình tròn như hạt mít, hai má phình phính hồng, mái tóc bông bê lảng lẩy rung rinh, lúm đồng tiền ở trên gò má. Mười lăm năm chạy dài lướt thướt như cơn gió mơ hồ thoáng qua cánh đồng thời gian bát ngát hương hoa. Mái tóc còn đen, lúm đồng tiền vẫn còn trên má, một đêm buồn cuối năm, cô giáo Trâm ngồi thu hình như con mèo nhỏ mỡ côi bên lò sưởi, diễn lại trò chơi thơ dại ngày xưa với hai đứa học trò.

– Ê, Minh đừng gian, để yên tay xem nào. Tuấn sáu, Minh chín phải không, tôi mười ba. Nào mở tay ra đi.

Ba bàn tay xòe ra một lượt. Trong tay Tuấn ba cái, Trâm chín cái, Minh chỉ có một. Trâm cuồn hết kẹo trên hai bài tay kia về phần mình rồi xỉ mặt Minh:

– Nghèo mà ham, có một cái cũng hô tới chín.

Minh cười tít mắt, hai tay đánh đốp vào nhau:

– Em nói chín là... chín cái trong tay cô ấy chứ, có phải cả ba tay đâu.

– Xạo.

– Đoán trúng những gì cô đang có là xạo sao?

- Minh gian hay tò mò?
- Em không gian, không tò mò đâu. Chỉ tham. Có gan thì làm giàu mà!
- Quí!

Bỗng Trâm dốc cả nắm kẹo ném xuống sàn nhà bật lên cười, nhìn Minh rồi vội vàng cúi xuống. Có một lần Trâm nghe lém chuyện của hai thằng bạn Minh dưới nhà vọng lên. Một đứa kể, thằng Minh đi đâu cũng phá người ta tới bời. Bữa đi ăn với tao nó chọc cô bán hàng. Cô ả chửi thề: đồ quí, nó nói quí là yêu, vậy cô yêu tôi...

Quý! Quý là yêu. Vậy cô yêu tôi. Thấy Trâm tự nhiên bật cười, Tuấn ngơ ngác ngẩn mặt ra mà Minh cũng không biết chuyện gì. Nhưng Minh ngạc nhiên nghe tiếng quí đột ngột từ miệng Trâm thốt ra. Không phải trách móc, khuyên bảo, la rầy, mắng chửi. Mà là một cái gì đó, như một nốt nhạc vội vàng gieo xuống để che lấp một khúc đàn sai lỡ. Một tiếng la lẩn át mỗi luồng cuống, niềm bối rối của chính người lên tiếng. Quý! Chính Minh cũng âm thầm tự thú như vậy. Nhưng quí một cách rất dễ thương. Và những trái tim nào còn thoi thóp yêu thương cũng đều phảng phất thứ quí đó.

- Bắt đầu lại chứ!
- Khuya rồi, cô không nghỉ sao?
- Lửa vừa cháy, đừng dập tắt.
- Củi trong lò sưởi đủ cháy suốt đêm?
- Ủi cháy một đêm. Ngày mai lửa tắt.
- Nhưng ngày mai có mặt trời.
- Nếu trời mưa?
- Mùa xuân bắt đầu không mưa đâu cô.
- Biết đâu!...

Thằng Tuấn ngáp ngáp dài, đầu lắc lư lên đồng, đoán bừa không tính toán nữa. Trâm cũng thua liên miên tiếp mười mấy ván, bao nhiêu kẹo về phần Minh.

Lửa bỗng cháy bùng lên trong lò sưởi. Những bông lửa đỏ thắm lẫn tẩn nhảy múa như pháo bông. Tiếng củi reo vui lách tách. Giữa những đợt sáng vàng thắm, đỏ tươi, thỉnh thoảng loáng lên một thoáng màu xanh biếc.

Hơi nóng hừng hực bốc lên hai má Trâm. Đôi mắt ngáy ngủ bị ánh lửa thôi miên vụt long lanh bừng tỉnh. Minh loay hoay gác những thanh củi chéo vào nhau ràng rịt, chất chồng. Bàn tay ngón thon ánh hồng sắc lửa. Hình ảnh bàn tay đó bỗng dưng Trâm về những vùng xa vắng thời gian. Những chắp nối. Những lỡ làng. Những buông trôi, bám víu. Hạnh phúc kiếm tìm như đường chân trời thẳng tắp ngoài khơi, trông thấy đó mà không bao giờ đi đến đích. Cuộc săn đuổi chơi vơi mệt mỏi. Bởi điều tuyệt đối chỉ là ảo tưởng. Sự tận cùng không có những nơi hằn dấu vết thân phận con người. Bàn tay sứ mạng của giao thân, chia lìa dựng xây và tàn phá. Bàn tay măng muốt dịu dàng đơm hoa trái của tình yêu, của triu mến, đau thương. Bàn tay trong khuya lặng thầm van xin mời mọc như một ngôi pháo bình yên chờ hơi lửa điên cuồng.

Tiếng chuông từ giáo đường vọng lên trong vắng lặng đêm khuya. Cảnh thông phơ phất nhẹ chàng trên mái cao, âm vang mơ hồ như từng bước chân lạnh lùng đi vào bóng tối.

- Máy giờ rồi em?
- Gần nửa đêm.
- Em sửa xong cánh cửa dưới phòng chưa?
- Chưa, cô.
- Gió đêm lùa vào lạnh lắm. Hay em ngủ trong phòng thằng Tuấn.
- Nó ngủ gục đây rồi.

Trâm nhìn xuống. Đầu thằng bé kê lên chồng sách cạnh lò sưởi, chân tay co quắp, cả thân hình cuộn tròn như một con tôm rim.

- Em ngủ đây với thằng tuấn.
- Muỗi nhiều, em.
- Lửa sáng, không có muỗi đâu.
- Nhưng sao lửa không cháy nữa kìa?

Minh khiêu những cành củi cháy đỏ lên:

- Củi thông tươi quá!

Ánh lửa mờ dần, mờ dần. Những đốm sáng đỏ hồng tung lên một lần cuối cùng rồi lả tả rụng xuống tro than. Gian phòng tối hắt lại. Thân hình Minh chìm trong vũng sáng lơ mờ như một khối bóng. Chỉ còn khuôn mặt mơ hồ lay động. Rồi chỉ còn hai con mắt. Hai con mắt vô tội hồn nhiên, ngu ngơ tìm kiếm, như ánh đèn mong manh của một người đi trong đêm gió bão dò dẫm lối về. Hai con mắt cúi xuống. Hai con mắt nhìn lên. Hai con mắt im lìm đậu xuống bàn tay Trâm đặt hững hờ trên thanh củi. Ánh lửa cuối cùng bỗng lịm tắt. Trâm nghe tiếng mình vang lên như lời kêu cứu từ đáy hồ sâu lạnh lẽo:

- Diêm đâu rồi Minh.
- Em tìm cây nến.
- Đây này, hình như dưới đồng củi.

Trâm lần tay xuống những cành củi thông. Tiếng sột soạt nhẹ nhàng của củi cọ trên sàn gỗ. Bỗng Trâm cảm thấy tay mình vương vướng trên mớ củi không. Những ngón tay cồng kềnh run rẩy, những dây thần kinh bé bỏng đầu ngón tay truyền cảm giác đi khắp thân thể Trâm như những đoàn quân nồng nhiệt đi chiếm đóng một quê hương gần hàng phục, bị trị. Trong một mấp máy của thời gian, Trâm như trong chiêm bao mơ hồ thấy hơi ấm dịu dàng của bàn tay người con trai ấp ủ lấy bàn tay hấp hối của mình.

Giọng Trâm rưng rưng vừa ăn năn vừa thú tội:

- Em...

Hai bàn tay bứt rứt buông nhau. Một que diêm loé lên trong bóng tối lơ mờ. Rồi ánh nắng hồng leo lét cháy, trả lại bức tường hồng hai chiếc bóng im lìm. Trâm như vừa tỉnh giấc mê lạ lùng và thể xác tiêu tan thành một vùng khói sương lãng đãng.

- Không biết mấy giờ rồi?

Minh nhìn đồng hồ tay và Trâm tưởng như mới lần đầu tiên nghe Minh nói:

– Mười hai giờ, giao thừa rồi cô.

Và giọng Trâm như trẻ con vừa biết nói:

Ừ, Giao thừa dương lịch. Bây giờ người Tây phương đang khiêu vũ, hội hè, chúc tụng nhau.

– Mình cũng bắt chước chúc nhau gì đi cô.

Mình. Nhau. Trâm mỉm cười bằng khoé môi và cảm thấy mình thất bé bỏng đại khờ, nhỏ nhẽ.

– Đừng, Minh. Để dành Tết ta rồi chúc chứ. Giờ thì đi ngủ. Thôi Minh ngủ đi.

Trâm đứng lên ra cửa. Minh nhìn theo. Trâm nói vọng vào, thật nhỏ:

– Bonne nuit.

Họ nhìn nhau một thoáng, bằng đôi mắt của hai đứa bé ăn vụng bắt quả tang nhau.

Một luồng ánh sáng rực rỡ từ khung cửa sổ mở rộng tràn vào khắp phòng. Gió phảng phất mùi thông khô và đất ẩm. Trâm như bắt gặp một mùi hương lạ nồng nàn đầm ấm từ một nơi nào thật xa trên trái đất, lững đờng bay về vây phủ không gian. Nàng ngẩng đầu lên, vuốt nhẹ mớ tóc lòa xòa và mỉm cười vô cố. Minh đốt điếu thuốc và lần đầu tiên từ khi về cuộc đời phẳng lặng này, Trâm nhìn thấy hương vị đàn ông phảng phất gần gũi. Luồng sáng ánh lên như trời chuyển mình ở trên cao, và hai người cùng ngồi chung trong một khoảng không vàng thẫm bát ngát. Trâm bắt mấy cành thông trong lò sưởi ngửa mặt nhìn lên.

– Lâu lắm mới thấy mặt trời.

Minh đứng lên định khép cửa cho bớt ánh nắng chói hắt lên mặt Trâm, nhưng Trâm ngăn lại vội vàng:

– Đừng, sưởi một tí, lâu ngày tôi mốc meo cả ra rồi.

Yên tĩnh của núi rừng chợt đổ ào xuống, vây kín tòa lâu cao, và Trâm nghe trong tiếng vi vu mơ hồ của im lặng nhịp đập trái tim mình nao nức. Tất cả biến trôi khuất lấp trong phút giây. Trường học trên đồi cao. Bài vở học trò. Những khuôn mặt. Những ngôn ngữ. Những công thức phiên toái. Cả đến túi hờn quá khứ, dự định tương lai cũng không còn. Trâm choáng ngợp trong cơn sóng khổng lồ ập tới, cảm giác hụt chân chới với trôi vào mênh mông không bến bờ. Trên xa kia là bãi cát phẳng của những dấu chân đầu mùa hoang dại, dò dẫm sơ giao. Hai con mắt Minh ngu ngơ ngày mới đến. Cử chỉ lạnh nhạt của nàng trong màn trình diễn đầu tiên. Bây giờ không còn diễn viên, không còn khán giả nữa. Không còn khoảng cách. Tất cả nổi liền như mười ngón tay ràng buộc vào nhau. Em là tôi. Tôi là em. Chúng mình là những cái bóng thoáng hiện phút giây, diễm ảo và mong manh, trên vòm ánh sáng đời nhỏ bé. Nắng rồi sẽ tắt. Ngày rồi tan vơi. Không ai còn lại được gì sau một lần sung sướng. Hạnh phúc cũng như tội lỗi, rồi sẽ chìm lấp cuốn hút vào cơn gió lốc thời gian. Mỗi con người tôi hay em chỉ được một phút giây hiện tại. Sau đó, hoài niệm là một lời van xin tuyệt vọng, một thái độ bi quan bất lực. Tôi xin em đừng lại. Đừng lại ở đó, trên dốc cao thẳng xuống lòng vực thẳm. Chỉ một nghiêng mình, chỉ một vẫy tay là tất cả sẽ xoay chiều, sẽ thay đổi hết. Đời em. Đời tôi. Và nhiều cuộc đời liên hệ nữa. Đừng lại nghe em. Vì hồn tôi là những nan xe gãy đổ. Vì lòng em là con ngựa chứng lạc loài.

Trâm nghe từng lời độc thoại vang vang trong cùng thẳm của tâm tư và hoảng hốt nhận ra mình chết đuối giữa một biển lửa vô cùng. Minh búng mẩu thuốc ra sàn nhà và yên lặng nhìn Trâm. Trâm thấy Minh đột ngột trưởng thành trong cử chỉ quen thuộc hàng ngày đó. Nàng cúi mặt bàng hoàng nhận ra niềm xúc động của mình cũng vừa lớn lên như búp hoa tới mùa nở cánh.

– Cô...

Tiếng Minh gọi không còn âm thanh bình yên của những ngày tháng cũ.

– Em khinh tôi đi. Như vậy thành thực hơn.

– Nếu cô cứ nói vậy, đừng ngó mặt em nữa. Không phải tại cô. Nếu cô biết vì sao em đến xin ở nhà này, cô sẽ không thắc mắc điều đó nữa...

– Sao em?

– Không, không nói được. Một ngày kia rồi cô biết.

– Dù sao đi nữa, em cũng phải khinh tôi. Tôi muốn được khinh thành thực hơn là bị tôn quý giả dối. Tôi cũng biết, tôi chỉ là đàn bà, chỉ là con người. Nhưng tôi muốn em khinh tôi. Thà như vậy, dễ sống hơn. Được người khác tôn quý, cứ phải giữ gìn, phải lo sống cho xứng đáng... tôi mệt mỗi lười biếng lắm rồi. Không muốn phấn đấu nữa, trên mọi bình diện, nhất là cho một tiếng tốt hảo huyền. Không, tôi không muốn tốt để được khen. Chỉ thích xấu để bị chê. Như vậy tôi sẽ không về phe với đời. Tôi đối lập. Tôi thuộc về phe phản kháng với tất cả, tất cả. Có lúc em cũng cảm thấy thích như thế nhất là sau một hận thù, công phần, thất vọng nào đó, phải không Minh?

Nói xong Trâm cảm thấy tâm hồn dịu xuống, như vừa được cảm thông an ủi. Và nàng nghĩ một ngày nào, một lần nào đó, sẽ nói hết với Minh những điều bí ẩn của đời mình. Tại sao lại với Minh. Nàng không hiểu, chỉ lờ mờ cảm thấy trên con đường heo hút tương lai thoáng hiện lên một bóng dáng nhạt mờ trong khoảnh khắc rồi mất hút vào hư vô.

Nghe tiếng xe dừng trước nhà, Tuấn ném vở chạy đến cửa sổ nhìn xuống đường. Trâm hỏi vọng ra:

– Ai đó?

– Chiếc Dauphine trắng cô à.

Minh búng tàn thuốc xuống sàn nhà, đẩy ghế đứng lên:

– Dauphine hay Peugeot?

– Ra mà xem.

Ba người nép mình sau cửa nhìn xuống. Trâm reo lên:

– A, chị Trúc.

Những bước chân tíu tít đổ xo xuống thang lầu. Không giày dép, Trâm chạy vụt ra cửa, băng ngang bờ cỏ non lên đường. Minh, Tuấn chạy theo.

Trúc vừa xuống xe, đang kéo hành lý ở băng sau. Minh đỡ lấy chiếc valise, xách tuốt vào nhà, sau khi cười với Trúc như với một người nhà thân thuộc lâu ngày gặp lại. Trúc chào người lái xe và chiếc Dauphine lao vút vào đường rừng. Nàng vuốt lại mái tóc và ngạc nhiên nhìn cô em gái chân không, tóc xõa, áo quần ngắn gọn, nhẩy từng từng liến thoắng như trẻ con, không một dấu vết nào tố cáo tác phong cô giáo. Trâm cũng len lén nhìn lại Trúc, không phải xem chị có gì thay đổi từ ngày xa nhau, nhưng muốn dò phản ứng của chị lần đầu tiên trông thấy người ở trọ.

Nhưng Trúc hình như không chú ý đến riêng ai. Nàng tươi cười với cả ba khuôn mặt hồn nhiên đón tiếp mình, cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái sau nửa giờ bay trong vòm trời đầy mây, và cơn mệt kéo dài trên suốt khoảng đường Liên-Khương về Đà-lạt. Bây giờ đã đến nơi, Trúc muốn quên, muốn gác lại tất cả mọi suy tính và công việc sau chuyến đi, nằm xuống một nơi nào êm ái lắng chìm trong không gian mát lạnh dịu hiu

của buổi chiều tàn vơi. Và nghỉ ngơi cả thể xác tâm hồn bằng những sản sóc, nuông chiều, cung phụng của người khác. Bao giờ Trúc cũng mong mỗi được yên tĩnh và nghỉ ngơi. Vì thể chất nàng yếu đuối mong manh như một cành bèo, một làn mây sợ hãi cuồng lưu bão tố. Vì tâm hồn Trúc như một chiếc lá, như tờ vương, chỉ một thoáng gió mơ hồ cũng đủ gây nên bao âm vang xao xuyến. Tâm hồn biến hóa màu sắc và cường độ của tình cảm, cho một niềm vui đơn sơ hóa thành hoan lạc non cao, một gợn xót xa cũng là một khổ sâu vực thăm. Cho nên bao giờ Trúc cũng có vẻ dịu dàng ẻo lả và thanh thoát của bông lau trắng trong gió chiều, muốn vượt lên cây cỏ mà vẫn phải tựa mình dưới đám cỏ cây.

Tiếng chân Minh và Tuân chạy rầm rập lên thang lầu Trâm thông thả đi bên chị, ngang qua cửa bếp, gọi người làm dọn cơm.

- Dinh cơ của em đây chị.
- Nhiều phòng thế này, em ở sao cho hết.
- Lúc đầu ở một mình vừa, bây giờ thêm chúng nó, đã thấy chật trội.
- Nhưng nếu chị cần, bọn này sẽ rút đi chỗ khác cho chị mượn cả lâu đài này... hưởng tuần trăng mật với anh Liêm.

Trúc muốn cốc vào đầu con bé, gắt “khỉ nào” như ngày còn nhỏ, nhưng nàng chỉ dừng lại ở phòng khách trên lầu, nháy mắt cho em đừng đem chuyện mình nói đùa trước mặt hai đứa học trò. Trâm nhìn theo Minh đang loay hoay sắp đặt lại mấy quyển sách trên bàn, nói nhỏ:

- Nói gì thì nói chứ, bọn nó... dưới mười tám tuổi, biết quái gì.

Câu nói dối rõ rệt quá làm Trâm thấy nóng bừng ở má và nhìn sang Minh, lo ngại vấn vợ. Hôm viết thư về nhà, Trâm nói về người khách trọ của mình: nó còn bé độ mười lăm mười sáu tuổi, bằng Đoan, con chị Trúc. Thật tình lúc ấy Trâm không dối trá vì đó là nhận xét hôm gặp Minh lần đầu. Cho đến khi khám phá ra con người thật của Minh, Trâm đột nhiên nghĩ đến một ngày nào đó người nhà lên, rồi sẽ... Cho nên suốt cả ngày hôm qua, Trâm bứt rứt khi nhận được điện tín của chị Trúc bảo sẽ lên thăm và ở lại. Minh cũng băn khoăn như nàng, làm sao, cô Trâm cố cười thản nhiên việc gì mà làm sao, mình dọn dẹp nhà cửa cho tử tế, rồi đi đón bà chị. Nhưng Trâm cũng không quên dặn Minh, bà chị tới lên, bớt hút thuốc đi, nghe Minh...

Bây giờ Minh sừng sững ra đó. Không phải thằng bé. Không phải mười lăm mười sáu tuổi. Mà người con trai đã lớn ở dáng dấp, cử chỉ, giọng nói, vẻ người. Lớn và chín muồi như một trái cây giữa mùa, như con chim đủ lông cánh sẵn sàng nhào lộn vào một vòm trời mộng mơ và bão tố.

Trâm, Minh và Tuân ngồi vây quanh Trúc trên nệm trước lò sưởi.

- Sao không đi đón chị?
- Tụi em đi đón từ bốn giờ kia. Đến Air Việt-Nam người ta bảo khách về hết rồi, cả nhà tưởng chị đi xe lửa, lên ga không có, về bến xe cũng không. Tưởng là chị không lên. Chị nghỉ được mấy ngày?
- Có ba hôm thôi.
- Sao chị không xin phép lâu hơn. Một tuần hay mười ngày.

Tự nhiên Trâm cúi mặt xuống không dám nhìn chị và thấy mình dối trá một cách khốn nạn. Giá một dịp khác, một chỗ khác, chỉ hai chị em với nhau, không cần đến kẻ thứ ba, Trâm cũng cảm thấy đời mình đầy đủ, tất nhiên chỉ đầy đủ trên một phương diện nào đó. Nhưng bây giờ vướng Minh, bây giờ đời sống đang ở trong tình trạng báo động căng thẳng của tình cảm, chị Trúc như một khám phá, một ngăn cách, đến nỗi

nghe chị bảo ở lại có ba hôm, Trâm nhẹ nhõm cả người. Vậy mà dám uốn lười mời chị ở lại. Giá chị tuyên bố ở lại mười ngày, nửa tháng thật, Trâm sẽ méo mặt đi rồi bất tỉnh cũng nên.

Một lúc, rồi Trâm lảng sang chuyện khác:

- Lúc này ai đưa chị về?
- Người quen ở hãng máy bay.
- Chứ không phải tay chân anh Liêm phải đi hộ tống chị à? Sao chị không thỉnh ngài lên chơi?
- Xừ đó lúc nào cũng công việc, công việc, lên sao được.

Trâm nghe thoáng bức tức và hờn lấy trong giọng nói của chị. Yêu thương nhau đắm thắm vô cùng, nhưng hai người chỉ khác nhau một điểm đó. Trúc bao giờ cũng muốn thư thả yên ổn, chùng mực, một đời sống hiền hòa, phẳng lặng. Nhưng Liêm lại coi sự hăng hái say mê hoạt động, lăn lộn vào những công việc khó khăn và nguy hiểm là lẽ sống. Dừng lại, yên nghỉ là hết. Sự cần cỗi già nua tâm hồn và thể xác ngập tới tức khắc. Có một hạng đàn ông nào đó không chịu đựng sự thiếu vắng thử thách hiểm nghèo gian khổ cũng như một hạng đàn bà nào đó không chịu đựng được sự thiếu vắng tình yêu, che chở, nuông chiều. Đời sống tình cảm của đàn bà là toàn thể vũ trụ của họ, trong khi đối với người đàn ông, tình cảm chỉ chiếm một phần nào đó trong thế giới rộng lớn của họ, bên cạnh những dự định lớn lao, những khát vọng vô cùng, những lo toan sự nghiệp. Trâm giống quan điểm ấy: tình cảm là yếu tố cần thiết và duy nhất tiên liệu và chi phối đời sống của một người đàn bà. Nhưng nàng không chịu yên ổn chấp nhận chỉ một điều đó, sống cho cùng, cho tốt cảm xúc và khả năng của mình, và phải cảm thấy mình đang sống cuộc đời chính mình lựa chọn và điều khiển. Gì cũng được, nhưng phải say mê một thứ gì đó, miễn là biết dứt khoát lúc cần phải nghỉ ngơi, đề sau đó, bắt đầu lại một say mê mới, một tìm kiếm khám phá mới. Tìm gì để làm gì, nàng không biết. Nhưng không thể nguôi nghỉ, buông xuôi dù biết rằng con đường nào rồi cũng dẫn về hư không và tất cả chỉ là vô ích và nhàm chán.

Trâm thấy mình giống người đàn ông yêu chị mình một điểm nào đó, và nàng là người ngoại cuộc thấy rõ hết đôi bên, nhưng lâu lâu cũng nói gàn với chị:

- Vậy là không biết hy sinh sự nghiệp cho ái tình. Em như vậy thì cóc cần công việc, đá tuốt hết, đông theo người yêu vài ngày. Sung sướng vài ngày cho một đời buồn tẻ đã sao.
- Thôi đi, cô cứ giở kiểu đó ra hoài, tưởng thiên hạ ai cũng liều như cô.
- Khổic người muốn mà không dám liều. Liều mới thực là yêu.
- Nhưng yêu không phải là liều.
- Thôi, để dành chuyện đó. Giờ chị đi thăm lâu đài của em, rồi ăn cơm, ở đây lạnh, trời mau tối lắm chị.

Tuân vít cổ Minh:

- Mời cô đi Minh khánh thành phòng tại mình, xem của ai đẹp hơn.

Trúc đi theo bộ ba vào phòng Tuân rồi xuống lầu xem “tư thất” của Minh. Tấm màn đỏ vén lên, và Minh bật đèn. Ánh sáng ấm áp hắt lên những bức tường hồng, bàn học sách vở thứ tự, giường ngủ nệm gối thơm tất. Tranh ảnh quanh phòng rực rỡ mỉm cười.

Trúc khen:

- Phòng đẹp đấy.

– Giá chị lên không báo trước sẽ thấy mỗi phòng là một hầm rác. Bữa bãi kinh khủng. Các ông tướng này thức suốt đêm qua dọn dẹp phòng để đón rước chị đó.

Minh nghiêng đầu nhìn Trúc, giọng nhõng nhẽo trẻ con:

– Phòng em đẹp nhất phải không cô?

Tuân dành:

– Phòng em đẹp hơn.

Chị Trúc xử huê:

– Phòng nào cũng đẹp, mỗi phòng một vẻ, bằng lòng cả chưa?

Trâm thoáng nhìn Minh, lòng dịu xuống trong một cảm xúc mơ hồ êm ả. Niềm bức rứt hôm nào sau đêm giao thừa bên lò sưởi không còn nữa. Những nét bản khoắn in hình lên khuôn mặt Minh hôm đó cũng âm thầm mờ xóa. Chỉ còn vẻ hồn nhiên thơ dại trên mỗi nét mặt, và Trâm chợt cảm thấy như chưa bao giờ Minh dễ thương đến thế từ ngày đến ở đây. Cả mình cũng trẻ thơ lại bên hiện diện của một người lớn. Một mình quẩn quại trong cô đơn triền miên đối thoại với tâm tư mình, đời sống bên trong trở nên mãnh liệt và trầm trọng. Một mình xa cách hết những người thân yêu, rảnh rỗi chống đối với đời, tự dưng Trâm khoác cho mình một bề ngoài khô cứng và giả dối. Bây giờ Trâm hiểu ra điều đó. Chính trong cô đơn, mình đã trưởng thành quá sớm về tư tưởng, về suy nghĩ đã khám phá ra nổi ý nghĩ cùng sự phi lý của đời sống, đã tạo dựng được thế giới riêng cho mình cai trị và tồn tại theo quan niệm riêng.

Mà cũng chính cô đơn đã biến đổi bản chất hồn nhiên của mình, đã tiêu huỷ niềm tin tưởng đối với đời, với xung quanh, bao giờ cũng phải hoài nghi giữ gìn trước một thế giới đối lập, những hình ảnh thù hằn, một tai họa nào sắp tới, như một nhóm người cô lập trên hải đảo cô đơn, ngờ vực thù hằn và chống đối với những thuyền nào tới bến. Cứ thế, rồi không bao giờ thành thật với chính mình và kẻ khác. Tương quan giữa cá nhân với đời, xã hội bắt buộc con người giữ hoài tư thế của một diễn viên sân khấu. Vậy tất cả những điều gì, hoan lạc hay đau thương huy hoàng hay tăm tối xảy ra trong quá khứ của mỗi người cũng chỉ giả tạo, như màu sắc, dáng điệu, ngôn ngữ của phường tuồng thôi sao? Bao nhiêu khổ đau vực thẳm, những say đắm biến trời, Trâm đã sống, cũng là giả tạo, là ảo tưởng thôi sao? Nàng đột ngột nhìn lên khuôn mặt tươi cười và dịu dàng của chị, bỗng dưng lòng chùng xuống, dạt dào trong muôn nghìn kỷ niệm ấu thơ trong sạch trôi về như nước lũ trên sông. Và Trâm nhận ra sự thay đổi quái dị của mình khi đi Sài-gòn, Nha-trang. Chỉ cách một giờ bay, là những màu sắc vay mượn, những dáng điệu giả tạo, những ý nghĩ trong sâu kín tâm hồn rơi xuống, biến trôi. Ngõ nắng vàng hoe và hàng rào nở đầy hoa tử linh tím nhạt. Phảng phất mùi thơm ngai ngái của trái keo non. Những chòm hoa giấy đỏ phơ phất cười dưới vòm trời xanh bát ngát đầy mây trắng. Bao giờ cũng thế, Trâm ném valise từ ngoài ngõ, tháo giày quăng mỗi chiếc một nơi trên sân cát ẩm, rồi cứ chân không chạy ùa vào nhà như một con diên. Mẹ bảo thế, như một con diên. Nhưng không diên, con chỉ bé bỏng lại mỗi lúc về nhà. Trâm chạy thẳng ra bể nước có thả sen dưới dàn hoa lý, cúi nghiêng mình, cười với bóng vừa trở về trong mặt nước xanh rêu. Những ngày sau đó là ngủ, ăn, tắm biển, phơi nắng, hát cười, đọc sách hay lang thang một mình trên những con đường thật vắng ngập tràn bóng cây và ánh nắng. Giản dị và nhỏ bé hơn một đứa học trò, cô giáo quên khuấy hết, và ngạc nhiên vì sao có lúc mình cho dê-rô và phạt cấm túc những đứa học trò trong lớp còn có vẻ người lớn hơn mình lúc về nhà. Đứng sau lưng chị, nhìn sang Minh và Tuân, Trâm bỗng nhiên ước ao được một phút bị đồng hóa theo chúng nó, cho Minh thấy mình “thật” như thế nào. Nhưng nàng âm ức nhận ra rằng khoảng cách giữa mình và Minh đã tạo nên do danh từ giáo sư, chủ nhà, nay chơi với mở rộng thêm ra vì hiện diện của chị Trúc. Trở lại giọng của diễn viên, Trâm gọi chị Ba dọn cơm, rồi dọn dò những công việc vặt vãnh trong nhà.

Chiều ý khách, cơm dọn ngay giữa sàn nhà, trên chiếc chiếu rộng gần lò sưởi.

– Ăn thế này giống Nhật.

– Phải đó, giống nhật... trình. Hồi mới dọn đến chưa có bàn ghế, em trải báo ra giữa sàn nằm ngủ với... chuột.

Suốt bữa cơm, Trâm nói cười vui vẻ huyền thiên, kể chuyện trường, học trò, giáo sư, những ngày mới đến ở, và láng giềng xung quanh. Chị Trúc đột ngột hỏi:

– Minh đến lâu mau rồi?

– Dạ hơn một tháng.

– Sống thế này vui thật. Cho thằng Đoan lên nhập bọn chắc sập nhà đi mất. Nghỉ hè rồi thì cho chúng nó lên.

Trâm thoáng buồn:

– Biết nghỉ hè còn đông đủ thế này không.

Và nàng trao cái nhìn vào hai mắt Minh câu hỏi âm thầm, phải không em?

Về biến đổi đột ngột trên mặt Trâm làm Trúc chú ý. Nàng nhìn qua Minh rồi nhìn lại Trâm kín đáo, cảm thấy một cái gì khác lạ im lìm phảng phất giữa hai người. Trúc đã nghĩ đến điều đó từ những bức thư em gửi về nhà, lần nào cũng nhắc đến đứa học trò ở trọ. Không còn giọng điệu buồn nản, chán chường, ray rứt như những bức thư Trâm gửi từ Sài-gòn năm trước. Cũng không còn nỗi hoài nghi hoang mang trước những ngày tháng mới. Lúc Trâm vừa lên Đà-lạt. Một niềm vui, một mê say nào đó nhóm lên trong những dòng thư lạc quan tin tưởng thảnh thơi giữa đôi hàng tâm sự, Trúc lơ mơ đoán ra em muốn khoe muốn mách mình điều gì đó. Điều ấy còn xa lạ vẫn vơ nhưng Trúc vẫn thấy loé lên thứ ánh sáng kỳ dị của một tia chớp bất ngờ giữa vòm trời yên tĩnh. Điều ấy, hình như Trâm vừa e sợ, vừa mong mỏi tỏ bày với chị, cũng như vừa sợ vừa muốn xác nhận với chính mình. Và điều ấy hôm nay Trúc thấy thấp thoáng hiện lên trong vẻ nhìn, trong cách nói, trong lối đối xử dè dặt gắng gượng giữa em gái mình và người khách trọ nhỏ tuổi.

Cơm tối xong, cả nhà quây quần trước lò sưởi. Trúc ngồi co ro giữa đồng gối chần dầy cộm còn rung mình kêu lạnh.

– Thế này đã vào đầu chị, chỉ mười hai độ, hôm Noel đặt hàn thử biểu ngoài trời lạnh đến bốn độ.

– Noel đây vui lắm không em?

Nỗi buồn sắp sửa mờ phai lại thoáng gợn lên trong lòng Trâm, nàng nhìn Minh âm thầm trách móc:

– Vui một mình.

– Tại em thích một mình chứ?

– Thích và sợ.

Trúc chạnh nghĩ đến những ngày tháng cũng dằng dặc cô đơn của mình, cảm giác trống không ghê rợn của một người đàn bà thức giấc giữa khuya, trong bóng tối chập chờn lạnh lẽo. Mà cô em gái say đời mê đắm của mình cũng chịu đựng nỗi tình trạng đó trong một nhà mồ hoang vắng thế này.

– Chị sống lâu ở đây chắc không chịu nổi. Chị sợ Đà-lạt lắm rồi. Những đêm gió mưa, những chiều lướt thướt âm u. Phải đông đúc, đầy đủ, đầm ấm mới sống ở Đà-lạt nổi.

– Để rồi chị xem, em có thể sung sướng một mình.

- Không bao lâu đâu em
- Chính em đã tự ý lựa chọn đời sống thế này, có ai bắt buộc, dọa dẫm đâu.
- Nhưng rồi sẽ có lúc em cảm thấy không chịu đựng được nữa.

Tuy nói hăng hái với chị nhưng trong thâm tâm Trâm sợ hãi nhận ra rằng những say mê dự định đầu tiên ngày mới đến Đà-lạt không còn nồng nhiệt nữa. Có gì chùng héo xuống trong mỗi bước thời gian, mỗi lần mặt trời mọc lên, mặt trời lặn xuống. Mỗi ngày là một móc sắt trong chuỗi dài thảng năm ràng buộc của định mệnh, của thân phận đè nén u uất và phi lý. Đều đặn. Âm thầm. Yên tĩnh. Và hoang vu. Như một con đường dài thăm thẳm không dẫn về đâu, không quanh co, chẳng lối rẽ. Cứ như thế mãi cho đến khi hai vai trĩu xuống dưới nỗi buồn héo hon, khi môi quên cười, khi mơ hồn thôi ước. Người ta sẽ gọi mình là cô giáo già. Đoan trang. Thuần hậu. Tử tế. Danh giá. Biết bao nhiêu cuộc đời đáng lẽ say đắm, tươi vui đã phải rửa mồn phai nhạt vì những tĩnh từ giả dối đó...

Lửa cháy bùng reo vui trong lò sưởi. Minh loay hoay chất củi vào lò. Khuôn mặt trong sáng của người con trai tắm trong ánh hồng lung linh. Vết tóc mềm đen lá xuống con mắt buồn buồn vô cớ. Minh ngẩng lên cười thật trẻ thơ:

- Em đi kiếm thêm củi nghe cô?
- Thôi em, khuya rồi, sau rừng lạnh lắm.

Gió thổi từng cơn chạy dài vi vút trong thung lũng. Những cành thông lắc lư quật mạnh xuống mái nhà. Cửa kính kêu lách cách như sắp bật tung đồ ào xuống.

Trúc quần chặt áo ấm:

- Trời bão sao Trâm?
- Không đâu, đêm nào cũng thế, vùng này ít nhà cửa, gió tha hồ tàn phá, có lúc nghe gió hú như yêu ma. Chị buồn ngủ chưa?
- Chưa, nhưng lạnh quá.
- Chị uống rượu dâu nhé?

Trâm lấy bình rượu và ly trên bệ lò sưởi. Rượu nóng trườn nhẹ nhàng vào cơ thể. Trâm lan man nghĩ đến ngày mai, khi chị Trúc về rồi, những ngày tháng vừa thăm hồng lại nối tiếp theo nhau, bất chấp những hậu quả sau đó, tìm một quãng đời thật đẹp, vâng chịu theo ý muốn của mình, rồi sau đó... Không, Trâm không muốn và không cần nghĩ đến sau đó. Hiện tại. Chỉ hiện tại. Nếu không thì suốt một đời buồn nản, vô vị. Thình thoảng Trâm chợt bắn khoăn về chính những ý tưởng vang dội của mình. Nhưng cơn gió bắt đầu dấy lên cuốn lấp hết ưu tư và Trâm nhắm mắt bước liêu vào khoảng không chơi vơi. Trúc bỗng nói nhỏ:

- Trâm này, thằng Minh nó có vẻ... sành sỏi quá.

Trâm xoa ngón tay lên thành ly:

- Em đoán lầm về nó. Cũng không biết tính sao.
- Lôi thôi quá...
- Chị để em liệu lấy, đừng nói gì hết.

Đêm khuya, câu chuyện tàn dần theo lửa trong lò sưởi. Hai chị em nằm quay lưng vào nhau yên lặng

một lúc lâu, nhưng không ai ngủ được, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Nằm trong bóng tối lạnh lẽo bên cạnh em, Trúc chợt nhớ ngày xưa mỗi lần có chuyện buồn, hai chị em lại tìm đến nhau, thì thầm tâm sự cho đến sáng. Hồi ấy, Trâm chưa thay đổi như bây giờ, còn dịu dàng, sâu kín, thiết tha và gần gũi với chị trong những vấn đề tình cảm. Trâm là người bạn thân của Trúc qua những giai đoạn đón đau hay thăm thẳm giữa nàng với Liêm. Đôi khi Trúc thấy em còn có vẻ trải đời sâu sắc hơn mình trong những câu chuyện về tình đời và lòng người. Một đêm nào trời lạnh buốt như đêm nay, chín năm về trước ở Huế, Trúc đã âm thầm nói sau lưng em như một lời thú tội bàng hoàng, Je commence à l'aimer... Niềm rung động vừa sung sướng lẫn đau đớn ngày xưa không còn nữa. Nhưng kỷ niệm còn hằn in từng dấu vết mờ mờ trong khoang thuyền quá khứ trên dòng nước thời gian trôi về quê hương xa xăm tắp. Con nước lứt dâng lên bốn cửa hoàng thành. Nhưng mái nhà thấp xuống giữa dòng nước đục ngầu cuốn trôi. Vẻ xác xơ tiêu tụy của chính mình, tháng năm sâu muộn sau tang chồng. Liêm đến giữa đời Trúc phút đó như một bến bờ cho chiếc thuyền lênh đênh hải hùng sóng nước. Người đàn bà đoan trang dịu dàng quý phái, hình ảnh cho bao nhiêu tấm lòng xôn xao tôn thờ đeo đuổi đó, bỗng khám phá ra đời mình từ đấy. Bởi tình yêu thần diệu đã làm bóng hào quang chiếu xuống một số kiếp đau buồn.

Tình yêu chín mùi sau những giằng co chọn lựa ray rứt băn khoăn. Trúc đã nói hết với em cho dịu những ưu tư phiền muộn, những lo lắng hoang mang suốt những ngày đầu của cuộc tình ngang trái. Tháng năm trôi đi, những băn khoăn phiền toái lúc đầu như dòng nước qua khỏi triền đá nhấp nhô chảy xuôi vào nhịp gì để chuyện trò cùng em. Mà cũng vì những năm sau, khi Trâm đã lao vào đời như con chim đủ lông cánh lượn vào vòm trời cao rộng, Trúc thấy em thay đổi, hoàn toàn thay đổi. Thay đổi sau cách mạng cuộc đời và nổi loạn tâm hồn. Đột ngột và dữ dội như phún xuất thạch bùng lên từ một lòng núi lửa bao nhiêu năm hiền lành im ngủ. Cơn bão táp đã tàn phá hết cánh đồng xanh phơi phơi trong tâm hồn người con gái nửa đời dang dở đó, đã lay đổ hết lòng tin ảo tưởng hạnh phúc mà mỗi một người ước mơ ngày mới lớn. Lòng Trâm chỉ còn là tro than lạnh vắng của khu rừng sau đám cháy. Ở đó hắt lên những tiếng la hét vừa nào ruột vừa cuồng điên. Ở đó quần quai xiêu đổ những ảnh hình biến thay hỗn loạn. Tiếng khóc, tiếng cười luân phiên làm nhạc đệm mơ hồ cho lời ca u uất là vẻ im lìm nhận chịu. Cho nên, không bao giờ Trúc tìm thấy lại ở em, vẻ hồn nhiên thơ dại và bòn dáng hiền dịu của người học trò Đồng Khánh mười năm về trước. Áo tím, nón bài thơ, mái tóc dài ong ả. Tôn Nữ Quỳnh Trâm ngày xưa như thế đó. Bây giờ thôi hết, thôi mất. Và chị tiếc em ngày cũ vô cùng. Giờ có lúc Trúc bắt gặp em diện cuồng vui đùa âm ỉ. Có lúc sau cơn vui kỳ quái đột ngột do những duyên cớ thâm kín nào không ai biết, Trâm ngồi rũ rượi lặng im hàng giờ như con mèo ốm thu hình chờ chết trong góc phòng tắm tối lằng quên. Rồi có lúc, trong dáng điệu thần thờ chết điếng đó, bỗng bùng cháy lên một cơn hăng hái say xưa. Âm ỉ, huyền thuyên vội vã nôn nao bắt đầu, bắt đầu lại, để rồi cũng đổ vỡ tan tành lần nữa, lần nữa... Nhiều khi Trúc không tin những hiện tượng đó là con người thật của em. Nàng lơ mờ cảm thấy bề ngoài đó như thứ vỏ cứng để che giấu sự thật nào cay đắng trong tận cùng tâm tư Trâm. Không ai biết đến. Như một chiếc áo sặc sỡ che lấp vẻ tiêu tụy lệch lạc của thân hình hay màu phấn son phủ kín những nét thời gian khô héo. Vì đôi khi Trúc bắt gặp, trong vẻ im lìm xa vắng của em, nỗi xót xa hờn tủi của bến bờ hoang vu chờ đợi mãi một con thuyền, một con thuyền không bao giờ tới. Ngày hai mươi lăm tuổi như em bây giờ, có chồng con, Trúc có biết gì đâu. Khuôn khổ nhỏ hẹp của cuộc đời phẳng lặng, ngăn cách người đàn bà với niềm xôn xao sóng gió bên ngoài. Không ưu tư, không vương mắc, đón đau. Lớn lên ở bờ sông đó và cuộc đời cũng trôi theo dòng sông đó. Áo vân tím, giày nhung thêu cườm, vòng ngọc trên tay. Hình ảnh thùy mị của cô nữ sinh Đồng Khánh dài hơn hai năm về trước. Đi học bằng xe kéo gọn gàng sáng chói. Về nhà đóng cửa, bánh trái, thêu thùa. Hình ảnh cuộc đời không lớn hơn tàn lá me xanh rũ nghiêng bên khung cửa sổ gian phòng yên tĩnh. Cho đến ngày theo chồng, đời mình đã có kẻ khác chỉ huy... Còn Trâm bây giờ lớn khôn ở phương trời khác, ở thời đại khác, ở giữa giòng đời rộn ràng mà con người muốn đứng vững phải là chong chóng, là con thoi, là những nan xe quay tít không ngừng. Người con gái không thuộc về nề nếp gia đình nữa, Trâm rơi vào đời như chiếc lá chao mình theo cơn gió. Rụng xuống. Và xác xơ Để tình giấc thấy mình ngơ ngác

lạc loài, không biết về đâu, đi đâu. Ngày thơ đại ua mất rồi, không thể bắt đầu lại. Còn tương lai xa xôi như không bao giờ tới, chán ngán và hoài nghi đến nỗi không còn hy vọng và đợi chờ.

Càng về khuya càng lạnh. Không còn chút hơi ấm nào trong lò sưởi. Tay chân da thịt Trâm giá buốt, như sức nóng đã dồn hết vào trong tâm tư đang thiêu đốt bùng bùng. Trong khuya, tiếng tích tắc đều đặn của đồng hồ nhỏ giọt vào yên lặng. Quanh Trâm, đêm như một vực thẳm sâu xuống vô tận vô cùng. Tiếng thở đều của thằng Tuấn như từ một thế giới xa lạ nào vọng lại. Trâm cố dẫn mình nằm yên, không xoay trở như mỗi một hơi thở, một cử động mình phút đó là một lời gọi kêu tội lỗi. Phía trên đầu nàng, chỉ cách hai cái gối là đầu Minh. Một lúc lâu, Trâm bỗng lặng người nghe mơ hồ tiếng bàn tay Minh chạm nhẹ lên mặt sàn gỗ như quờ quạng tìm kiếm một vật gì. Từng ngón tay Trâm đột nhiên run rẩy bám chặt vào chéo gối. Có tiếng quẹt diêm. Mùi thuốc thơm phảng phất. Hơi khói nồng nồng quen thuộc từ phía Minh len lén bay qua phả lên mặt nàng như một gửi trao liêu lĩnh. Yên lặng một lúc, rồi Trâm nghe tiếng búng tróc nhẹ nhàng của ngón tay Minh vào tàn thuốc. Đốm lửa hồng nhỏ xúi tung lên trong vòm tối rồi rơi xuống một góc nhà. Có tiếng Minh trở mình rất nhẹ. Rồi Trâm có cảm giác rờn rợn như Minh vừa ngẩng đầu lên và thân hình người con trai như một loài rắn đêm, rườn lên trong bóng tối. Trâm nhẹ nhàng xoay mình, nhìn lại phía Trúc, se sẽ kéo cái mền đắp thêm lên mình chị. Lặng nghe tiếng thở đều đều của chị trong giấc ngủ bình yên, tự nhiên Trâm thấy ngượng về cử chỉ âu yếm của mình. Rồi nàng cũng không hiểu thật ra mình muốn tỏ vẻ săn sóc chị hay dò xem Trúc đã ngủ chưa. Nghĩ thế, Trâm vừa bứt rứt khó chịu vừa lằng lằng thú vị với mặc cảm tội lỗi của một tên trộm rình chủ nhà ngủ say để đánh cắp báu vật. Nàng xoay người lại như cũ, nằm yên được một lúc. Rồi đầu óc Trâm choáng váng nặng trĩu xuống và khắp người rần rần như bùng lên một cơn sốt nóng lạnh hỗn độn. Như kẻ chợt hoảng hốt nhận ra mình sa vào một bãi lầy đầy đặc mênh mông, Trâm muốn vùng lên, muốn cầu cứu, muốn gọi chị Trúc dậy, mong mỗi tuyệt vọng một tia sáng, một đốm lửa, một cánh tay cứu trợ nào kéo mình ra khỏi vũng đêm âm u yên lặng này. Nhưng vực sâu như mở ra dưới chân Trâm, và gió bão vừa bắt đầu chuyển mình réo sôi quần quai. Không còn một ý niệm nào về thời gian, không gian, tốt xấu, đạo đức hay vô luân ở giây phút hoang mê đó. Nhưng Trâm vẫn còn mong mỗi được giải thoát và lẩn trốn vũng tối ghê gớm này. Sau đó, để làm gì. Tìm về ánh sáng để làm gì, Trâm không biết. Bình yên và trong sạch hay không, Trâm chẳng cần, chẳng cần. Nhưng Trâm sợ hãi thấy mình sắp sửa rời tay khỏi cái móc bám víu cuối cùng trên một bờ vực, sẵn sàng rơi xuống dưới đáy sâu hun hút của địa ngục và không bao giờ còn ngoi mình lên mặt đất này được nữa.

Thân hình Trâm như đóng đinh xuống mặt nệm nóng ran. Thu hết cố gắng, Trâm gỡ tấm mền bông nặng như giáp sắt phủ trên ngực, nhào một cánh tay ra ngoài đuổi thẳng trên sàn gỗ lạnh như một đầu hàng buông xuôi mệt mỏi. Một tiếng động nhẹ trên đầu Trâm lần nữa. Nàng muốn đứng lên, vùng chạy, đánh thức tất cả mọi người, mọi vật, cả mặt trời đã biến thành đồng lõa im lìm trong giấc ngủ. Trong mê sảng, Trâm có cảm giác như một đôi môi nóng bỏng nào chồm lên mái tóc, mình xoa dài sông đêm trên mặt gối. Bàn tay Trâm chới với níu lấy tóc mình. Nhưng bàn tay Minh như vùi mực biển khổng lồ đã quán chặt lấy tay nàng, chìm xuống, cho khuôn mặt Minh phủ lên trên như một phiến san hô nồng ấm. Những ngón tay Trâm bất động thiếp mê một phút trong tay Minh rồi trở mình xoay nhẹ, xoay nhẹ như tiếng trục đối chiều của 1 bánh xe hốt hoảng đuổi theo cái bóng mờ mờ thoát hiện lên một ở ngã ba đời huyền hoặc... Trục bánh xe im tiếng, chợt dừng. Và những ngón tay Trâm quật lên, xoắn lấy những ngón tay Minh siết nhẹ.

Và cuối cùng, mười ngón buông nhau. Một dòng cảm xúc không tên ào ào dâng lên ngập lụt trong lòng và Trâm nghe như lưỡi dao bén ngọt nào vừa rạch suốt chiều dài thân thể...

Úp mặt xuống gối, hàng răng muốn cắn cho nát ngườu đôi môi, Trâm nén dần một tiếng kêu thảng thốt. Rồi nước mắt Trâm như dòng suối khuya qua bờ rêu đá chảy xuống âm thầm...

Cơn mê sảng đầu tiên kéo dài suốt đêm. Gần đến sáng, Trâm chợp mắt ngủ thiếp đi, mơ thấy mình mọc cánh biến thành con chim đêm bay chập chờn trên những đôi trùng điệp mật mờ sương phủ.

Chương 6

Những binh sĩ tí hon chiêu mộ từ Trạm Hành, Trại Mát, Cầu Đất và một vài thôn ấp khuất tịch xa xôi của Đà-lạt kéo nhau về tụ tập trước cửa trường học, dưới chân đồi cỏ ngọc còn lấp lánh sương trinh. Mỗi người mang theo đầy đủ vật thực dụng cụ cho một ngày đường xa nắng gió. Bọn người vô trật tự chỉ gồm khoảng bốn năm chục đầu, dàn ra khắp đường, rùng rùng kéo tới bủa vây nhà cô giáo.

Tuân đứng trên lầu nhìn xuống quan sát tình hình rồi quay vào phòng reo âm ỉ:

– Chúng nó đến rồi kìa cô.

Trâm tung chăn ngồi nhòm dậy. Cơ mệt sau đêm không ngủ bãi hoại cả thân hình. Nàng nhìn đồng hồ tay rồi uể oải buông mình xuống nệm, kéo mền lên tận cổ:

– Bọn nhóc con làm quái gì mà kéo đến sớm vậy. Bảo tám giờ khởi hành. Bây giờ mới bảy. Tuân ra cầm cự với chúng nó đi. Còn sớm quá, sương dày đặc biết lối nào mà vượt qua thung lũng.

Chị Trúc choàng thêm áo, ra cửa nhìn xuống đường:

– Thôi dậy sửa soạn đi cô, chúng nó gào thét dưới kia kìa.

– Hứa lờ với chúng nó một lần, ngày nào vào lớp cũng bị như đòi nợ, đành phải đem đi một lần cho xong. Giá trước kia mà đi với chúng nó vui biết chừng nào, hôm nay có chị lên lại không được ở nhà.

Thực ra, Trâm chán chuyện đi cắm trại với học trò, muốn ở nhà, không phải vì chị Trúc, mà vì Minh. Không còn tự dối mình mãi được, Trâm phải nhận rằng cơn bệnh tình cảm đã đến hồi trầm trọng và sự hiện diện của Minh biến thành một thói quen, một cần thiết hiển nhiên không thể thiếu vắng. Nhưng Trâm cũng thẳng thắn hiểu không bao giờ mình có thể vượt qua biên giới để chiếm đoạt vũ trụ ngăn cấm bên kia. Không phải nàng sợ hãi hay e ngại, nhưng nếu thế, con đường sẽ đứt nẻo tức khắc và tất cả sẽ đổ xuống như một bầu trời tan vỡ. Sau đó sẽ là khoảng trống. Khoảng trống ảm đạm của một sân khấu sau khi tấn kịch chấm dứt, và màn buông xuống. Không còn gì hơn sự chán ngán và hoài nghi. Áo tưởng về cái đẹp đích thực và tuyệt đối trên đời cũng mất. Cho nên Trâm dừng lại, để khoảng cách vừa đủ cho một khát vọng ảm i khơi nguồn, và bằng lòng với hao hụt thiếu thốn để còn nuôi dưỡng được trong lòng một rung động, một ước mơ nào đó. Nếu cả hai người - nàng và Minh - đều đồng ý nhận chịu khoảng cách đó, nếu cuộc đời cứ thế trôi đi, nếu tâm hồn vẫn mãi là một cánh đồng hoa thơm ngát, Trâm nghĩ mình có thể sống mãi mãi như thế, và nguồn tình êm ái mơ hồ đó sẽ không bao giờ cạn vơi. Không cần gì cả, ngoài sự hiện diện của một người. Có một người để âu yếm gọi tên. Một bước chân quen để chờ đợi mỗi chiều về. Một khuôn mặt làm gương soi cho cảm xúc mình phản chiếu. Thế thôi. Không giao nối. Không gởi trao, không được gì để chẳng bao giờ phải mất.

Khi Trâm ra đến cửa, bọn học trò từ trên đường đổ ào xuống hò reo như ba quân đón chào nữ tướng.

Thấy cô giáo khác hẳn mọi ngày, lũ học trò nhốn nháo vây quanh không chịu sắp hàng. Trâm vớ lấy một cái gậy dài của thằng đầu đoàn, gàng xuống chân những đứa không chịu sắp hàng hai. Một đứa tháo giày tung lên đầu rồi nhảy nhót lên đưa tay bắt:

– Thừa cô, đi chơi sắp hàng làm gì.

– Chơi trong vòng trật tự.

– Trật tự mất vui, cô!

– Ừ, nhưng đi trên đường của thiên hạ, mình phải giữ trật tự cho thiên hạ. Muốn vui thật, phải chờ đến chỗ của mình tìm ra. Sau rừng kia có thung lũng bỏ hoang. Ai biết đường, đi trước.

Hàng người nghèo khổ chen lấn vượt lên trên. Trâm dẫn đầu, gõ gậy xuống đường theo nhịp đi, thỉnh thoảng quay lại xem có đứa nào đảo ngũ, đánh lộn hay phản loạn gì không. Những thằng trong lớp lằm lị ngồi thộn mặt suốt giờ cũng lí lắc cười nói. Khuôn mặt nào cũng nao nức như sắp sửa tìm thấy một cái gì tuyệt diệu cuối con đường. Một đứa bỗng hứng chí cất tiếng hát. Cả đoàn thân nhiên hòa điệu hát theo. Tiếng Trâm cũng không kìm giữa nổi, vang lên lanh lảnh, gang hồ không bờ không bến, đẹp ngạc nhiên như kiếp Bồ-ê-miên... Tiếng hát của bọn học trò chợt ngạc nhiên nhỏ xuống một giây rồi vỡ ào lên, nao nức và say xưa, Trâm nghe như âm vang ca khúc ấu thời của mình mười năm trước.

Tiếng hát tươi vui rút ngắn con đường nắng. Đoàn người dừng ở một ngã ba và Trâm chỉ ngọn đồi cao nhất trước mặt cho bọn học trò đổ bộ leo lên.

Một đứa hỏi:

– Sau đồi đó có gì thế cô?

– Không biết. Biết rồi đến làm gì. Các em không thích tìm một miền xa lạ và làm chủ ở đó sao?

– Thường thường mấy thầy cho chúng em đi những chỗ biết rồi.

Trâm để chiếc gậy dài thẳng đứng trên đầu ngón tay:

– Thế sao không đòi mấy thầy đưa đi?

– Không vui bằng đi với cô. Cứ học trò con trai thì đi với thầy, năm nào cũng vậy. Tụi em muốn lạ, muốn thay đổi.

Trâm vui vẻ chỉ cái gậy lên đỉnh đồi:

– Tiến lên đi các đồng chí!

Bọn oắt con lẹ như sóc, một thoáng đã đứng trên đỉnh đồi trông xuống. Lên đến lưng chừng đồi, Trâm dừng lại nhìn quãng đường dốc đứng vừa vượt qua, hai chân rã rời sắp quỵ xuống giữa vùng cỏ sắc ẩm ướt. Một đứa la lên:

– Cô chờ anh Tôn chúng mày ơi!

Tôn là thằng học trò lớn nhất trong lớp. Nhưng không phải vì Trâm chú ý nó to xác. Nó có cái gì đặc biệt lạ lùng giữa đám bạn bè lóc chóc ồn ào. Ít nói, vẻ lặng lẽ trầm tĩnh nhuốm một chút dửng dưng, hững hờ, lạnh nhạt và hoài nghi buồn rầu nữa. Ngồi trong lớp, tâm trí Tôn như lạc loài bay bổng đi đâu. Mỗi lần điểm danh, Trâm gọi hai ba lần, cả lớp nhôn nhao lên cười, nó vẫn đăm đăm tỉnh khô nhìn ra cửa sổ hay cúi mặt xuống bàn, táy máy kẻ một chữ vô hình nào đó. Suốt giờ học, Tôn ngồi thẳng, chăm chú nghe giảng bài hay cẩn thận ghi chép, nhưng những công việc đó hình như chỉ có một phẩm mười tâm trí dự phần. Mỗi lần Trâm gọi đọc bài, nó vội vàng và rụt rè để quyển vở lên bàn, cố tránh không nhìn mặt Trâm ngay cả khi nàng hỏi. Đọc xong, Tôn đi như chạy về chỗ, cúi đầu xuống mặt bàn, mái tóc rũ che từ trán xuống mắt và cả khuôn mặt đỏ bừng như hơi lửa. Những dáng điệu đó hồn nhiên ngộ nghĩnh và có gì khác thường của thằng học trò làm Trâm nhiều lúc chợt có ý hỏi ngay nó điều nàng muốn biết. Nhưng mỗi lần gọi Tôn lên bàn, lưỡi nó như lú lại, lắp bắp không ra lời, và Trâm vừa xuống gần đến bàn nói, đã thấy mấy ngón tay Tôn run run bám chặt vào mép vở. Lũ bạn bè cũng nhận ra và trêu chọc Tôn mỗi ngày một quái ác. Một hôm Trâm đặt câu hỏi về giảng văn. Nhiều đứa đưa tay trả lời. Trâm chỉ một đứa, thằng Dư thông minh và láu lỉnh. Nó đứng dậy, rồi giữa lúc cả lớp và cô giáo lắng nghe. Dư buông một câu lạc đề động trời:

– Thừa cô, anh Tôn đẹp trai ạ!

Cả lớp nhảy lên đám bàn đấm ghế âm ầm. Trâm không phạt, không mắng, không cho số không, chỉ yên lặng cười và để yên vụ đó, gọi đứa khác.

Tôn đi một mình, lớp ngóp bở lên đến gần chỗ Trâm đứng. Thấy cô giáo, nó giấu biến cái khẩu cầm vào túi quần rồi chạy lên nhập bọn với đám đông. Đứng trên cao còn nhìn xuống con đường ngoằn ngoèo phía dưới, không đứa nào chịu cầm trại, đòi đi xa hơn nữa. Đoàn người băng thung lũng, đi sâu vào vùng đồi thông trùng điệp bên kia. Đến nơi, Trâm chỉ còn bó chân ngồi nhìn bọn nó cầm trại.

Lạc loài giữa một đám trẻ con huyền ảo, tự nhiên Trâm nhớ nhà, nhớ phòng khách có lò sưởi, cái thang lầu gỗ đen, những tiếng nói cười, những bước chân lên xuống quen thuộc hàng ngày. Như đã lâu lắm, Trâm không về nhà đó. Buổi đi chơi bỗng trở thành một bốn phận nặng nề chán ngán. Bỏ mặc chúng nó loay hoay đóng cọc, giăng dây, Trâm lững thững xuống đồi, đi sâu vào thung lũng, lần về phía con suối uốn quanh giữa hai bờ cỏ sắc điểm trắng màu lan dại. Những học trò đã cầm trại xong, đổ ào xuống, đòi Trâm lên xem. Chúng nó bày sân banh quanh trại, chia phe giao đấu. Ngồi yên dưới bóng cây một lúc lâu, Trâm buộc khăn quàng vào cành thông rồi đứng phắt dậy, đứng chờ. Thằng trứ cao giò gàng chân thẳng Lai, thẳng Năng lùn tịt chặn được banh, bất ngờ đá móc về đằng sau. Trái banh lăn tròn trên cỏ, về phía cô giáo. Trâm sẵn chân không, đá hất thật mạnh về đằng trước. Trái banh lao ngược vào mặt thẳng giữ gôn đang ngồi nhấp nhóm đằng kia. Cả bọn la lên ào ào đòi Trâm cùng chơi. Trâm xăn tay áo đứng vào giữa hai phe cầu thủ:

– Đá thì đá, chia phe đi.

Có tiếng đứa nào cười lớn trong đám đông:

– Coi chừng cô đá bay cả ngọn đồi này bụi bầy ơi.

Trâm đá và chặn banh rất hăng. Nhưng đến lúc cả bọn túm lấy nhau, gàng chân, huých tay để lừa chộp banh, Trâm đột ngột nghĩ đến khoảng cách giữa học trò và cô giáo, nhuệ khí bỗng tiêu tan, dùn chân lại. Đang dùng giăng, hai thằng oắt con đã dúm vào nhau, giành trái banh dưới chân Trâm, và chúng nó ngã vật xuống. Trâm vừa ngã sắp, chưa kịp gượng dậy, bỗng cả khối nặng của năm sáu đứa học trò đang gàng bắt, quật túi bụi ập lên trên người. Cười đến ngất đi không góc đầu lên nổi, nàng nghe tiếng la hoảng hốt của thẳng Thiên từ phía trại:

– Buông ra, tụi bây ngã lên cô rồi.

– Chạy đi, đồ quỷ sứ, tụi bây đánh cả cô đó hả?

Trong cơn hoạn nạn, Trâm vớ được trái banh trườn mình lên, và cái khối nặng trên lưng lúc đó cũng vừa được nhất bổng lên, giãn ra, biến theo những tiếng chân chạy tán loạn. Khi cô giáo ôm trái banh đứng dậy được, bọn học trò dàn ra chung quanh thành vòng tròn im phăng phắc. Có đứa không nhìn được, cười rúc rích. Có đứa đạp chân phình phịch xuống cỏ như ngựa sấp lên đường. Một vài cặp mắt lăm lét nhìn Trâm.

Cố nín cười, Trâm gọi:

– Đội banh đâu rồi, ra đây.

Không ai dám nhúc nhích.

– Một người trên lưng, một người trên cổ, một người trên đầu tôi, và hai người chổng lên ba người ấy là năm. Mời quý vị ra đây. Mau lên. Ra ngay đây.

Một giọng rụt rè:

– Thôi cô, tội em lỡ ra. Tại trái banh, tại thằng Trứ gàng tội em mới nhào xuống.

Thấy cô giáo vẫn đứng yên, lừ lừ nhìn một lượt hết vòng tròn học trò xung quanh, một vài đứa cố van nài:

– Thôi cô đừng phạt tội em đi cô. Tội em lỡ ra...

– Tôi bảo, mấy người đó ran gay đây.

Năm đứa nhìn nhau rồi lảng lảng ra khỏi hàng ngũ đến trước mặt Trâm đầu hàng. Cả bọn lặng yên chờ cử tội. Vòng vây xung quanh hồi hộp theo dõi từng cử chỉ của Trâm. Nhưng cô giáo đẩy năm tội phạm ra làm hai phe, từ từ đặt banh xuống chân và đột ngột tuyên bố:

– Đá nữa.

Trái banh tung lên giữa những trận cười khoái trá của bọn học trò.

Xong bữa cơm trưa tập thể đạm bạc, Trâm đang nằm nghỉ dưới bóng một gốc thông non trên chót vót đỉnh đồi thì tên canh gác học tốc như chạy mã tà rượt đến phi báo:

– Thừa cô, thừa cô có người lạ đến.

– Mấy người?

– Dạ, có một người.

Mấy thằng học trò đứng vây quanh sẵn tin tức, bàn góp:

– Chắc là một sứ giả nào đó.

– Quân do thám...

– ... Trưởng ban ám sát.

Trâm nhóm dậy, mắt không rời đám mây cao như núi tuyết đóng lại trên đỉnh trời chói nắng:

– Tên đó ra sao?

– Dạ, choai choai. Nhỏ, gầy, chạy nhanh như hươu.

– Hắn đi bằng gì lên đây?

– Dạ hình như xe gì nổ pạch pạch có khói phun đằng sau đó. Hắn cho xe phóng thẳng lên sườn đồi và đang chạy về phía trại mình.

Trâm đứng dậy vắt cái áo choàng trên cổ lưng thường đi vòng sau trại nhìn xuống:

– Có ai đâu nào.

Mấy đứa học trò chỉ tay quanh quất:

– Dạ, đúng quân gian rồi, nó biến đâu nhanh quá.

Từ dưới suối, bọn lâu la vừa tắm vừa reo hò inh ỏi. Phe trên này nóng lòng muốn sát nhập với nhóm dưới kia:

– Thừa cô, cho tội em xuống suối.

Trâm muốn ở lại để chờ tên gian ban này xuất đầu lộ diện, nhưng cả bọn không chờ lệnh đã kéo nhau rùng rùng chạy xuống sườn đồi dốc đứng, băng qua thung lũng, lượn vòng xuống bờ suối.

– Cô xuống xem tụi em làm xiếc đi cô.

Trâm tháo giày, nhìn những cánh tay nhỏ xíu vẫy gọi dưới kia và băng băng chạy xuống. Qua thân cây nhỏ bắc ngang dòng suối lục, Trâm tìm một gò đất cao, cỏ mượt dày như nệm nhung, duỗi chân ngồi nhìn bọn học trò nô đùa dưới suối. Chúng nó chia hai phe đứng dàn ra hai bên bờ. Một sợi dây thong lớn một đầu thả lửng lơ dưới nước, một đầu buộc vào lưng thẳng học trò mập ú cởi trần đứng bên kia bờ. Bỗng một tiếng la: “nhào” thét lên và một thẳng lệ làng nhảy xuống suối. Nó lặn sâu xuống, nhả ra một mớ bọt cái, ngoi đầu lên, một tay đưa lên chào và tay kia nắm chặt lấy đầu dây thong. Bên kia bờ có tiếng hô kéo và thẳng học trò bị buộc dây vào lưng giậm chân thành thạch như ngựa sắp phi nước đại. Rồi nó cất vó chạy như biến về phía trước. Dưới suối, tên học trò bắt đầu nằm ngửa, hai tay buông thõng lên trên đầu túm lấy sợi dây, mặc cho thẳng bạn trên bờ chạy toát mồ hôi kéo, nó phây phây nhìn lên vòm trời sáng rực trong biển nắng. Chúng nó thay phiên nhau, lần lượt hết đứa này đến đứa khác nằm dưới suối để được kéo đi. Và mỗi lần chiếc thuyền người vào đến bờ, những tiếng hò reo cất lên, gửi niềm vui thơ dại vào hoang vu của gió lũng mây đồi.

Trâm ngồi tì tay vào má, nhìn xuống lũ trẻ con nô đùa dưới kia, lòng nao nao gợn lên những xúc cảm hồn nhiên của một thời ấu thơ huyền diệu. Khu vườn ở quê nội chập chờn ánh trắng và bóng lá những đêm mùa hạ. Tiếng chày giã gạo nhịp nhàng vang vang theo tiếng hò. Mùi mít chín phảng phất thơm lẫn với mùi nồng nồng của đuốc nhựa thông bùng cháy.

Bao nhiêu năm qua rồi, Trâm không dám đếm, sợ nhìn vào sự thực tàn nhẫn của thời gian. Nhưng những ảnh hình hồn nhiên tươi đẹp cũ lắng chìm trong tâm tư mỗi khi thềm vui tiếc đời, thương về tuổi thơ đã mất, Trâm lại bàng hoàng nghe từng loạt hình ảnh đó dào dạt trôi về ký ức, như những loạt sóng lìa bờ xô đuổi ra khơi rồi lại trở về bờ vuốt ve xoa dịu dải cát cô liêu dưới mặt trời nung nấu.

Hôm nay ngồi trong hoang vắng, Trâm quên đường về thành phố, quên hiện tại chán chường, quên những ưu tư não nuột trong lòng mình, nhìn lũ học trò bé bỏng nô đùa với nhau, Trâm thấy hiện lên từng khuôn mặt ngơ ngác, bé thơ của thời tuổi nhỏ. Nàng chớp mắt rất nhẹ và một giọt nước mắt cảm động nhỏ xuống vỡ tan hình ảnh bé Trâm lên sáu mỗn mỗn ngày xưa. Rồi tất cả chao lượn, trôi về xa tít như những cánh chim trắng mờ dần ở chân trời sương khói hoàng hôn.

Trong một phút nhớ về quá khứ êm đềm, Trâm tiếc xót xa đời mình và lòng chột dội lên những ước ao thầm lặng: được trẻ thơ, được trong sạch, được dịu hiền trở lại, dù chỉ trong một năm, một tháng, một ngày rồi thôi, rồi lại trở về cho mắt nhìn xuống vực sâu thăm thẳm của nỗi buồn hon héo cũ. Phút giây Trâm bỗng khám phá vì đâu, lòng mình thay đổi, nhẹ nhàng hơn, dịu dàng hơn, mong manh êm ái hơn, từ ngày có Minh đến ở trong nhà. Niềm tiếc đời và nỗi khát khao trở về với thời trong sáng cũ bắt Trâm tìm kiếm, thiết tha tìm kiếm một cái gì đó, cái gì vô tội, hồn nhiên, trẻ dại, cái gì đó, cái gì có mãnh lực thu hút Trâm vào một thời giới khác, trong sáng và huyền ảo hơn, nên thơ và vĩnh cửu hơn cái thế xô bồ, náo loạn trong xa hoa, trong giả tạo, trong những cơn lốc đam mê vội vã mà nàng đã khước từ trốn tránh để về đây. Minh hiện đến trong đời Trâm như một biểu tượng hoàn toàn cho những bước chân vu vơ tìm kiếm đó. Nàng đã gặp ở Minh không những một phần tuổi nhỏ của mình đã tàn phá theo năm tháng, mà còn một tâm trạng mệnh mang khắc khoải giữa cuộc đời.

Nhưng còn có điều gì hơn thế nữa. Ở mỗi người đàn bà cô đơn, dù là cô đơn tình nguyện, đều có một cái gì thừa, một cái gì thiếu ở trong cùng thẳm tâm hồn u uẩn, trong cùng thẳm trái tim hoang vu như bến bờ không người chờ đợi một con tàu, một ngọn sóng, một dấu chân qua hờ hững thờ ơ nào đó. Thừa tình thương và cũng thiếu tình thương. Tình thương đó không phải chỉ là tình yêu, mà tổng hợp của nhiều cảm

xúc không tên, dịu dàng đắm thắm mà cũng nồng nàn say đắm nữa. Đôi tay chọt chới với giữa khoảng trống không khi chiều xuống chậm. Cái nhìn chột buồn rầu lặng lẽ in hình ảnh giấc mơ nào không thành tựu bao giờ. Đôi môi gợn buồn cúi xuống làn da se sắt của bàn tay. Khuôn mặt nào nùng úp xuống mớ tóc dài vương rối những đêm khó ngủ. Đó là những cơn bão loạn âm thầm đánh thức giác quan của người đàn bà. Và người đàn bà muốn nâng niu muốn ấp ủ, muốn nuông chiều một ai đó, dù chỉ là hình bóng. Thứ tình đó nhẹ nhàng, phảng phất mà sâu kín bù ngùi như tình mẹ con, tình chị em, tình vợ chồng pha lẫn. Thứ tình đó mơ hồ văng lên trong lòng Trâm những chiều gió mưa Đà-lạt, và nàng nhận ra mình còn cả một quãng đường tương lai xa tắp để ngập ngừng những bước tìm yêu, đòi yêu và được yêu, dù cuối cùng của mỗi tình yêu rồi cũng chỉ là vực sâu, biển thẳm, non mù heo hút...

Trâm thường có những phút giây giằng đặc đắm chìm vào ý nghĩ mông lung như thế. Những phút hồn đi rất xa. Thế phách chỉ còn là hương hơi tụ đọng, là hồn ma bóng lá. Ngoại giới bỗng lung linh trong suốt như một phiêu thủy tinh ngăn chia người suy tư và cuộc đời thực thế. Những phút mà tất cả như rơi chìm vào hư không, chỉ còn tiếng gió vi vu cuốn theo những ảnh hình trầm trầm ẩn hiện chạy dài suốt con đường ba trạm tương lai, hiện tại, quá khứ, như chuyến tàu tốc hành băng qua đồng luau bình yên, chở nặng bao hoan lạc, đau buồn, hoài niệm. Trong cơn mơ tưởng mê hoang đó, Trâm mơ hồ cảm thấy có người đến bên mình, ngồi xuống. Như cái bóng nhẹ nhàng, hư ảo, không gợn lên trong lòng nàng một cảm xúc nào, trong dáng điệu nàng một phản ứng nào. Có thể là một đứa học trò dưới tuổi lên vừa mặc áo ngồi phơi nắng. Có thể một đứa vừa ở rừng lan về, đem hoa đặt bên cạnh nàng rồi lẳng lặng bỏ đi. Nghĩ đến cảnh hoa tím óng mướt nõn nà thơm ngát mùi cỏ dại và đất ướt, Trâm quay nhìn lại. Và một thoáng, một thoáng chớp mắt của thời gian, tâm trí chất đầy hoài niệm, hình ảnh của Trâm vỡ tung ra. Nhưng đợt sóng ào ạt dâng lên bến bờ đâu đó theo cơn nước lũ. Rồi tiếng kêu của nàng bật lên, ứ nghẹn:

– Trời ơi, Minh!

Từng chòm hoa nắng lá tả rơi xuống dòng suối biếc lấp lánh dưới kia. Trâm tưởng mình lao đao ngã xuống chìm lấp trong đáy nước. Minh gỡ một cọng cỏ khô vướng trên giày, ném xuống dòng suối trôi lặng lẽ trong nắng, nhẹ nhàng hỏi Trâm:

– Em ngồi đây lâu lắm, cô không biết sao?

Miệng Trâm cười bát ngát niềm vui:

– Không, nhưng biết cũng không tin.

– Sao vậy cô?

– Làm sao em biết tôi đến thung lũng này?

– Ban sáng em nhìn thấy đoàn quân của cô đi về hướng này. Trưa em cứ theo dấu mà tìm.

– Dấu gì?

– Không có dấu gì cả. Nhưng khi đi về phía này, có cảm tưởng là đi trên con đường cô đã đi qua.

– Mỗi người có một lối riêng chứ. Vì mỗi người nghe theo một nhịp điệu để dẫn thân tiến tới.

– Cô nói gì vậy?

– Không.

– Phải rồi, em có nghe, nhưng không phải nhịp điệu mà tiếng gọi...

– Tiếng gọi nào?

– Tiếng gọi từ thung lũng này. Cô có gọi em không? Em nghe như cô gọi em vắng vắng và em đi tìm.

Trâm vụt nhớ tới tiếng gọi thầm “Minh ơi” khi nàng bắt được con chuồn chuồn cánh đỏ ở dưới suối và khi ngồi một mình giữa rừng lan bát ngát sớm nay. Nàng sửng sốt nhìn đắm đắm vào hai con mắt trong sáng của Minh và nhận ra mình chưa bao giờ nhìn một người nào như thế.

– Em có nghe tôi gọi sao?

– Có... hay là em tưởng tượng như vậy?

– Nếu ở xa, thật xa em tưởng tượng như vậy làm sao tìm đến?

– Em sẽ làm chim bay.

– Ừ, một ngày kia em cũng sẽ là chim. Em biết cái gì có cánh không? Tình yêu.

– Vậy tình yêu là một loài chim?

– Ừ, nhưng chim vỗ cánh còn bay về, mà tình yêu đã vỗ cánh thì bay đi, bay đi mãi...

Tự thấy mình lạc đề, Trâm đổi đề:

– Minh đến đây, chị tôi biết không?

– Không. Nhưng em phải về trước. Chốc nữa em trở lại.

Minh không trở lại một mình, mà với hai thằng bạn. Chúng nó đứng dưới chân đồi, Minh đi vòng xuống suối tìm Trâm. Bọn học trò đã tản mác trong rừng lan hay tìm chỗ ngủ dưới rặng thông non bên kia đồi. Tìm quanh quất không thấy Trâm đâu, Minh gọi ầm ĩ. Ngồi vắt vẻo trên một cành thông cao, cách xa chỗ bọn học trò. Trâm nhìn xuống thấy Minh, cổ im hơi nín tiếng. Khi Minh đi qua ngang dưới cây, Trâm ngắt một cành thông non ném xuống đầu Minh, cười khanh khách.

Minh vít một cành thông đánh đu người, trèo lên. Trâm kêu lên cuống quýt:

– Đừng, xuống đi Minh.

Minh không nghe, thoăn thoắt vít cành này sang cành khác như vượn, một thoáng đã níu vào cành cây Trâm ngồi. Vỗ cặp mắt đen, vằn đôi môi hồng ửng, vằn mái tóc bông bênh biếng chải, nhưng Trâm không thấy Minh như mọi ngày nữa. Bỗng nhiên nàng có cảm tưởng như đang chạy trốn, bị rượt bắt đến đường cùng. Nàng nhìn lại Minh và hoảng hốt buông tay, nhào xuống.

Minh cũng nhào xuống theo như một trái mít rụng. Cái ngã đau làm Trâm bừng tỉnh nhìn về phía học trò. Một vệt khói xám bay lên từ thung lũng bên kia. Bọn học trò chạy tán loạn, lệch thếch ôm những cỏ khô, cành thông bời thêm vào đám cháy.

– Trời ơi, chúng nó đốt rừng.

Ngọn lửa theo gió, lan dần ra phía bờ suối.

Minh đứng nhồm dậy:

– Em xuống bảo chúng nó dập tắt lửa.

Minh sắp chạy, nhưng Trâm đột ngột kéo tay áo Minh:

– Đừng. Không sao đâu. Mặc chúng. Tôi thềm đốt cả Đà-lạt.

Thấy lửa, hai thằng bạn đi theo Minh chạy lên theo. Nhưng chỉ một thoáng, hết những cỏ khô, lá thông, đám cháy rạp dần rồi tắt hẳn.

Thằng bạn Minh giục:

– Đi, mày.

– Sớm mà.

– Hẹn rồi, chúng nó chờ.

Hẹn hò, chờ đợi. Với ai Trâm nhìn Minh dò xét.

– Cô cho em đi với tụi nó, tối về.

Trâm bề càn thông ném xuống đất:

– Tùy.

Thấy Trâm chột hờn dỗi, gay gắt, Minh ngơ ngác một lúc rồi đưa chìa khóa xe cho Trâm:

– Cô không bằng lòng thì thôi, em không đi nữa.

– Chiều thứ bảy thuộc về các cậu, tội vạ gì không đi chơi.

– Em đi chơi gì đâu nào, Billard là cùng.

Trâm nghĩ đến lũ con trai ăn mặc kỳ cục lối lẳng, dáng điệu lừng khừng ngổ ngáo tụ họp ở những phòng Billard chật chội vừa chơi vừa liếc ra đường, thấy bóng con gái là chéo hai ngón tay lên môi, huýt một cái. Minh cũng lúi vào đám du côn đó, thấy bất cứ một ai thoáng qua cũng huýt. (Không khéo có hôm mình xõa tóc đi ngang, nó cũng huýt luôn...)

Có cái gì sôi sục lên trong lòng Trâm. Nàng quên cả bọn học trò dưới kia nhìn lên, quên vai trò mình đang đóng, quên khuôn khổ cuộc đời đã hạn định, tiến lên một bước. Rồi bất ngờ, nàng dang tay tát mạnh lên má Minh. Tiếng hét tắt nghẹn ở nửa chừng:

– Đi đi, tôi bảo đi ngay đi!

Minh sững sờ nhìn Trâm rồi xoay người, chạy băng xuống sườn đồi như lao mình vào một biển lửa. Từ đó, Trâm ngồi bất động im lìm như một cái xác không hồn. Lũ trẻ hết trò chơi, người chỉ huy cũng bại trận, cho nên mới bốn giờ chiều Trâm đột ngột ra lệnh hạ trại, bọn binh sĩ tí hon hưởng ứng ngay.

Một thoáng, ngọn đồi chỉ còn những vùng cỏ chơ vơ bẹp dí những dấu chân dày xéo. Nhìn bãi đất trống xác xơ như một chiếu bạc tàn, lòng Trâm chùng xuống trong một nỗi ngao ngán mênh mông. Thân thể rã rời, Trâm leo lên sườn đồi, lao đảo chực ngã. Bọn học trò đã vượt lên trước đứng trên cao nhìn xuống, bàn tán với nhau rồi xuôi theo dốc chạy xuống. Cả bọn nhào lại tháo cuộn dây thong dài quấn chặt mấy vòng ngang lưng cô giáo, rồi sằng hàng chữ nhất, mỗi đứa níu chặt hai tay vào dây kéo lên. Trâm lơ lửng như một tảng đá, mặc cho chúng nó kéo lên dọc theo sườn đồi dốc đứng. Lên đến đỉnh đồi, chờ tụi nó tháo dây xong, Trâm ngồi phịch xuống cỏ nhìn con đường về xa tắp quanh co. Không còn dấu vết gì của Minh chưa đến một lần, như suốt cả ngày nàng không thấy Minh, tự nhiên Trâm chán ngán, buồn rầu và muốn khóc. Thấy cô giáo ngồi rũ rượi, một đứa học trò la lên, khoát tay cho cả đám nhóc con tiến lại.

– Vua bị thương rồi, tụi bây ơi.

Trâm gượng cười, đóng nốt màn kịch bất đắc dĩ.

– Trầm đuổi sức rồi, các Khanh mau đưa Trầm về cung.

Trâm cúi xuống lòng mình thầm như nhủ: ừ, mình bị thương. Đời mình thêm một vết thương. Nhưng vô lý, vô lý quá...

Sự xuất hiện bất ngờ đột ngột như khuôn mặt của định mệnh. Tuấn bàng hoàng im sững một lúc lâu rồi lùi khuất sau cánh cửa của đoàn tiếp viên phi hành, cho những hàng ghế chao trọng, những hành khách lặng lẽ lùi lại phía sau. Nhưng chàng vẫn thấy, vừa rõ ràng vừa huyền ảo, khuôn mặt đó, như một hóa kiếp kỳ diệu, phảng phất vẻ dịu dàng đắm thắm của một người đàn bà và niềm vui xao xuyến của trẻ con, trên đôi môi chợt hé một nụ cười vào khoảng không trước mặt. Tờ báo mở rộng cho hai con mắt đen muôi tỏa xuống cái nhìn mông lung. Như nàng không đọc thấy gì trên những hàng chữ đó. Nàng thấy gì đâu đâu. Và nàng mỉm cười, mỉm cười mà không một lần ngẩng đầu lên cho Tuấn gặp lại đôi mắt xưa đã làm lòng chàng xao động như cánh bay giữa vùng bão tố. Người con gái đêm Sài-gòn xưa ngồi ở đây sao? Hay chàng lầm lẫn? Hay là một liên tưởng mộng mị. Bởi nàng đã khác xưa nhiều. Ở dáng ngồi. Ở mái tóc. Ở cái vẻ nghiêm trang già dặn làm cho toàn thể người con gái khoác một vẻ đắm thắm an phận. Đâu rồi những chớp mắt tươi vui, những nguẩy đầu nhí nhảnh, những tiếng nói cười ríu rít lời chim? Vậy là đời nàng đã có gì đổi thay. Nàng đã là một con thuyền có bến, bỏ quên những dòng sông, những dốc suối cho thời gian quá khứ. Để hiện hình lên như một đỉnh tuyết lạnh lùng kiêu sa ở đó. Và Tuấn chơi vơi nhìn lên, hồi hộp, ngại ngùng, không dám tiến tới. Mà cũng không thể lùi lại được. Không thể lùi lại được từ khi qua hai dãy hành khách yên lặng để đến đầu máy bay, chàng đã thoáng thấy Trâm.

Cho nên để người phụ lái, chàng đẩy cửa, đi ra làm nữa. Tờ tạp chí Pháp hờ hững trên đùi Trâm. Mắt nàng nhìn xuống những hình ảnh rục rờ trong đó. Và nàng lại mỉm cười. Nụ cười lặng lẽ và cô đơn như không vì một ai, không trao gửi cho ai đó, Tuấn đã ngắm thấy một lần qua đáy cốc long lanh, một chiều Saigon ở nhà Thúy. Cuộc săn đuổi bắt đầu từ đó. Tuấn không bao giờ ngờ mình là kẻ chiến bại tuyệt vọng. Vì chàng là đỉnh núi trước những kẻ khác làm đồng bằng. Vậy mà điều có thể giản dị lại biến thành vô cùng khó khăn. Chưa quen biết hẳn, Trâm đã biến mất đi, như con chim chỉ một thoáng động cánh cũng lạnh lùng vỗ cánh. Bây giờ Trâm đó. Chắc Trâm đã của ai rồi! Tuấn muốn biết, muốn thấy suốt đời Trâm trong hai năm qua bằng tình cờ gặp gỡ hôm nay. Nên Tuấn đi xuống, đi qua, mà không thể dừng lại. Một nỗi vui xôn xao nhẹ nhõm nhuốm vào lòng chàng khi Tuấn trông thấy bàn tay trái Trâm đưa lên vuốt tóc, không ngón nào đeo nhẫn. Chưa một dính ước với đời. Em tự do và em cô đơn, bao giờ cũng vẫn thế phải không Trâm. Cho nên Tuấn lại đi trở lên. Đẩy cửa. Và chàng mỉm cười xôn xao ngồi nhìn xuống dưới. Núi Đà-lạt nhấp nhô trong chiều xám. Những vết khói xanh biếc lơ mờ uốn éo bay lên từ những chấm nhà sàn nhỏ lí tí. Tiếng bay sè sè như mùa sương đang rụng xuống mặt kính không gian dày và phẳng. Những thảm cỏ xanh, những đồi suối lượn nghiêng mình phía dưới. Rồi một thoáng, tất cả vùn vụt dâng lên cao. Thân máy bay nhẹ nhàng rung động. Những chong chóng quay chậm lại trông rõ từng nan. Bánh cao su lăn nhẹ trên con đường nhựa dài uốn cong vào sân phi trường.

Tuấn ra đến thang máy bay thì đám hành khách đã vào đến trong kia sân. Không đợi những bạn đoàn viên phi hành đi cùng như mọi khi, chàng hấp tấp đi trước. Màu áo xanh của Trâm loáng thoáng sau rèm hoa đỏ. Tuấn bước mau, thật mau. Và chàng dừng lại ở chỗ kiểm soát vừa lúc Trâm đi vào đó. Người ghi vé nháy mắt cười với chàng như muốn bảo, phi công tán hành khách đấy à?

Trâm bỏ vé hành lý vào ví tay xong, ngẩng đầu lên. Tuấn gọi nhỏ:

– Cô Trâm.

Một giây ngỡ ngàng hồi tưởng. Và Trâm dè dặt quay lại:

– Ông Tuấn. Ông lái chuyến này, sao tôi không thấy?

– Không thấy, vì tôi lái máy bay, và cô đi trên mây.

– Tôi di chuyển hoài như con thoi giữa Đà-lạt Sài-gòn Nha-Trang, sao hai năm nay không gặp ông một lần?

– Tôi mới đổi qua đường bay này. Trước tôi đi những chuyến Bangkok và Hongkong.

– Ông phiêu lưu nhiều quá, nhưng đã gãy cánh chưa?

Tuấn đưa bàn tay trái lên trước mặt Trâm:

– Chưa. Tôi vẫn một mình.

Trâm mỉm cười thấy người đàn ông nổi tiếng nguy hiểm cho đàn bà đang đứng trước mình có vẻ ngây ngô bé bỏng thế nào. Chiếc nhẫn trên ngón tay đầu phải là bằng chứng xác thực của một cuộc đời đã mệnh chung, người đàn ông có vợ hay người đàn bà có chồng, ai khờ khạo tin ngay dấu hiệu đó. Khối đàn ông dấu nhẫn cưới vào trong túi áo khi ra khỏi cửa gia đình, và tròn xích nô lệ ngay vào ngón tay khi trở về đến cổng. Cũng như khối đàn bà hai tay trợ trụ dù đã ba bảy đời chồng đổi thay. Mỗi lần đi đường xa một mình, để yên thân, Trâm đeo nhẫn vào ngón tay để tạm thời đẩy lui đám con trao láo liên xuôi ngược.

– Còn Trâm?

– Đi dạy học. Ở một mình. Bình yên.

– Trâm... dạy học?

– Vâng. Có gì làm ông ngạc nhiên? Vì tôi có vẻ thiếu tác phong giáo sư, hay vì ông căn cứ vào những ngày tháng cũ?... Tôi cần sống nhiều đời khác nhau trong một đời. Sài-gòn giờ là quá khứ. Hiện tại của tôi là Đà-lạt.

– Thế... tương lai?

– Tương lai là một bí mật, ông hỏi làm gì?

Giọng Trâm bất ngờ lạnh lùng trĩu xuống và Tuấn nhận ra vẻ dừng dừng tàn nhẫn trong cách xưng hô mà này giờ chàng không chú ý đến. Ông, tôi. Danh từ đã đổi thay sau hai năm vắng tiếng im lờì. Ngày trước Trâm gọi Tuấn bằng anh, như gọi Lam, anh nàng và là bạn Tuấn. Cô em gái trưởng thành ở một phương diện nào đó, và ngăn cách như một lưỡi dao sắc lạnh cắm xuống miền hoa cỏ giao thân. Ngăn cách hiện hình rõ rệt như một dụng ý khi Trâm đưa bóng dáng thứ ba vào câu chuyện:

– Ông vẫn thường gặp Thúy?

– Thúy? Không. Nhưng sao Trâm nhắc đến Thúy?

– Nghe Thúy nhắc đến ông.

– Chỉ vì Thúy vẫn gửi tôi mua đồ ở Hồng-Kông đấy thôi. Có gì đâu!

Trâm nhướn mày và mỉm cười tinh nghịch như bảo thầm, mặc ông chứ can cố gì tôi mà dính chính. Tuấn xem đồng hồ tay, nhìn ra những người hành khách chờ đợi tiếp tục đi Sài-gòn rồi nhìn vào hai mắt Trâm:

– Hết giờ rồi. Nếu có người lái thế, tôi sẽ ở lại Đà-lạt chiều nay. Trâm cho biết địa chỉ. Tôi trở lại. Thế nào cũng trở lại.

Trâm đáp cộc lốc:

– Không.

– Cho tôi gặp Trâm lại một lần. Một lần thôi.

Trâm quắc mắt cười nhạt:

– Ông coi tôi là loại đàn bà nào? Vừa gặp một người là đưa địa chỉ. Ông quen dùng lối đó với hành khách trên máy bay?

Sửng sốt một giây, rồi Tuấn thản nhiên phân trần:

– Hình như Trâm quen buộc tội cho tất cả những người nào tìm đến Trâm. Trâm quen là mình biết nhau từ trước, Trâm em gái Lam mà Lam không bạn tôi sao. Còn Thúy. Chuyện Lam với Thúy nữa. Hồi ấy Lam ngờ tôi với Thúy, bọn này giận nhau. Lam buồn lang bang một dạo. Sau tôi đưa Lam về cho Thúy. Cả bọn xử huê. Trâm thấy, tôi không có gì với Thúy cả...

Tôi tìm em gái của bạn, tìm thăm một người quen cũ là có tội sao.

Trâm cúi mặt.

– Nhưng... tôi muốn yên và không nhắc đến Sài-gòn thuở trước.

– Tìm thăm Trâm, tôi không mang không khí Sài-gòn theo đâu. Trâm không cho địa chỉ, nhưng thế nào tôi cũng trở lại.

Phi trường Liên Khương lùi lại phía dưới. Tuấn trở về Sài-gòn hôm đó bằng cánh bay lão đảo trong biển mây giăng mắc đầy trời, bằng tâm hồn xôn xao bỏng cháy dập dờn hình ảnh. Cho đến khi đèn thành phố sáng lên đón chào phía dưới, khi từng điệu nhạc réo rắt, bập bùng xoáy lên từ vực thăm của ban đêm, Tuấn chợt thấy Sài-gòn xa lạ hẳn. Tâm hồn Tuấn lịm trong một cơn mê sáng rạo rực kỳ dị. Ngọn lửa đam mê cháy bùng trong cơn gió lốc bất ngờ của kỷ niệm.

Trong khoảng một đêm, Trâm lảng vảng hiện lên cùng khắp, trước khoảng không mắt chàng mở ra ngó thấy, trong bóng đen mịt mù mắt chàng khép kín lãng quên. Và mớ tóc dài huyền hoặc của người đàn bà như con sông đêm cho thuyền hồn người đàn ông trôi về bờ bình chết đuối. Những mớ tóc vàng như mùa lúa chín. Những mái tóc bạch kim như tơ trời mùa đông. Từng nổi vẩn vương suốt đời chàng nở thắm hoa hương lên cánh đồng tình ái. Một thoáng chàng không còn nhớ gì được nữa. Chỉ còn màu đêm vĩnh viễn của mái tóc Trâm xoa buồn lên nền trời hoàng hôn Đà-lạt đầy mây bay và gió cuốn. Mái tóc biến thành con rắn. Con rắn trườn mình vẩn lấy cổ chàng, vẩn khắp thân thể chàng và cơn sốt cảm giác rần rần cháy lên.

Cơn đam mê lặng lẽ trở thành một gọi kêu, một thúc đẩy mãnh liệt. Và trưa hôm sau, Tuấn lên máy bay, về Đà-lạt, tìm tên người đàn bà hôm qua trong tờ danh sách hành khách chuyến đi Nha-Trang Đà-lạt, hỏi dò ra địa chỉ ở Hàng không Việt-Nam.

Chương 7

Từ cửa sổ lầu cao nhìn xuống, Trâm nhận ra dáng người cao lớn của người đàn ông thấp thoáng sau bờ hoa quì. Nàng nghĩ ngay đến chuyện lần trốn, quay lại bảo thẳng Tuấn:

– Cháu ra bảo ông khách kia, cô đi vắng rồi.

Nhưng Tuấn đã ngơ ngác nhìn lên trông thấy Trâm và gật đầu mỉm cười. Đối diện nhau ở ngưỡng cửa phòng khách dưới lầu, Tuấn nhìn mái tóc xõa dài không chải gỡ của Trâm:

– Trông Trâm không giống hôm ở sân bay tí nào!

Trâm đứng nép sang một bên nhường lối cho Tuấn vào, bối rối vuốt mớ tóc lòa xòa che mặt.

– Khác sao anh còn nhìn ra?

Tiếng anh thốt ra bất ngờ không tính toán làm Trâm hoảng hốt muốn giữ lại. Nhưng nhân cơ hội, Tuấn đã bám lấy danh từ mới đó:

– Nhìn ra chứ. Như anh còn nhìn ra Trâm trên máy bay sau hai năm vắng mặt.

– Cái gì làm anh nhận ra Trâm?

– Đôi mắt.

– Mắt làm sao anh.

– Anh không diễn tả được.

Hai người thong thả lên lầu. Trâm kéo chiếc ghế nhỏ:

– Anh ngồi tạm. Nhà Trâm chẳng có cái ghế nào đáng cho anh ngồi.

Nói xong, Trâm cúi xuống mỉm cười bằng lòng câu khách sáo đó. Để Tuấn có thể nhận ra giới hạn và sự cách bức hoàn toàn giữa hai người, và nàng không tiếp Tuấn như một người thân để có thể chấp nhận những thiếu sót hay bừa bãi trong nhà. Bởi nếu thân thiết nhau, thì nhà lộn xộn, không ngăn nắp càng dễ gây “cảm hứng” cho câu chuyện. Khung cảnh bừa bãi bao giờ cũng thuận tiện cho những nhân vật đồng lõa với nhau.

Nhưng Tuấn không hiểu, chỉ tưởng là chủ nhà quí mình.

– Anh là gì mà ghê vậy?

– Khách. Là người khách một buổi chiều.

– Có gì lạ đâu?

– Lạ chứ! Bởi Trâm không bao giờ có khách.

Nhận thấy giọng mình xạo bà đều thế nào, Trâm tiếp:

– Cũng có nhưng không phải khách muốn tiếp.

– Sao Trâm tiếp anh?

– Vì anh là bạn anh Lam của Trâm, Trâm tiếp người anh về thăm, vậy thôi.

Tuấn vắt cái manteau qua thành cửa sổ, nhìn quanh phòng:

– Trâm ở đây với ai?

– Một mình.

– Vô lý!

– Sao?

– Anh đi qua bao nhiêu miền cô đơn chưa bao giờ gặp một quanh hiu tuyệt đối thế này, cả đến đời sống sa mạc.

– Sao anh biết nhà Trâm.

– Hỏi nhân viên ở hãng máy bay. Đến đầu đường tìm quanh quẩn, người ta chỉ lại đây. Sao ai cũng biết nhà Trâm vậy.

– Dĩ nhiên. Như anh hỏi đã nhờn đâu là người ta chỉ anh lại sở thú. Ở đâu rồi Trâm cũng là quái vật cho thiên hạ tò mò.

– Không phải thế, tại Trâm khác thường đấy thôi. Ở một mình, Trâm không sợ sao?

– Sợ gì?

– Ma quỷ, cướp trộm, bao nhiêu chuyện bất ngờ.

– Trâm là ma rồi còn sợ gì ma! Ăn cướp. Chẳng có gì để lo bị cướp. Chỉ sợ một thứ: ma quỷ và đạo tặc chính ở trong lòng mình nổi loạn.

– Trâm nói cái “passion” của con người phải không?

Trâm cười nhẹ, chớp mắt, giọng myến Bắc của Tuấn trầm ấm vuốt ve như một nhạc điệu cảm dỗ:

– Anh cũng thế.

Rồi Tuấn ngừng bật yên lặng nhìn Trâm một lúc lâu khiến nàng bối rối cúi mặt. Trâm sợ một phút giây nào đó, Tuấn sẽ nói thẳng điều Tuấn muốn nói với nàng hai năm trước. Trâm lảng sang chuyện khác:

– Buổi chiều ở đây dài quá!

Nhưng Tuấn như không nghe, thông thả nói lời:

– Hôm gặp Trâm trên máy bay, anh như bị xô đẩy vào một vùng gió lạ. Anh mang cảm giác choáng váng đó theo khi lái máy bay trở lại Sài-gòn chiều hôm ấy. Suốt đêm anh nghe tiếng gọi của “passion” trong lòng mình. Sáng nay anh giao chuyển về Tuourane cho một người khác lái, anh đi tìm lại Trâm không đắn đo suy tính. Có thật Trâm còn một mình không? Chính anh cũng không thể sống được một ngày cô đơn trong nhà này. Cái gì làm cho Trâm chịu đựng được cuộc đời như thế?

– Anh làm như Trâm bị lưu đày?

– Còn hơn cả lưu đày nữa, nhất là với một đàn bà như Trâm. Trâm phải sống thế này, anh nghĩ là Thượng Đế bất công.

– Anh lạc quan thật, còn tin có Thượng Đế, và Thượng Đế xếp đặt số phận mình!

– Trâm có vẻ không vui tươi thế, bị quan sao?

– Trâm có bi quan đâu. Trái lại ấy chứ. Nhưng không tin tưởng gì hết. Hoài nghi chính mình. Con người như một hành tinh bằng cát bụi lơ lửng giữa không gian, bắt đầu bằng hư không rồi cũng chấm dứt ở đó. Sống như một di chuyển lạnh lùng. Mỗi người chỉ có thể xây dựng hay tàn phá chính mình. Không có một bàn tay cứu trợ nào khác. Trong cô đơn tự ý đó, Trâm muốn mình là Thượng Đế của chính mình, và hướng dẫn đời mình theo con đường này, lang thang và khổ ải.

– Vậy chính Trâm bắt công đối với Trâm.

– Có lẽ. Nhưng trong lúc tự hành hạ mình, Trâm cảm nhận một hờn tủi và hoan lạc xa xôi. Điều đó kỳ dị lắm, anh quen sống sung sướng, anh không hiểu đâu. Điều khác thường mà anh gán ghép cho Trâm thật ra chỉ là một cố gắng mơ hồ và vô ích. Cố gắng tìm một nghĩa lý trong mỗi mấp máy của đời sống. Chấp nhận suông đời mình. Trâm không chịu được. Tìm một nghĩa lý cho những điều hoàn toàn không nghĩa lý. Thế nào cũng thất vọng, như thất vọng trong những tình yêu đã tưởng thần tiên, biết vậy mà vẫn kiếm tìm, cho đến khi gục xuống.

– Không ai can đảm tìm, Trâm ạ. Như mỗi lần bay xa mặt đất, đỉnh trời anh ngó thấy đó thật gần gũi như mình có thể với tay là chạm đến vô cùng. Nhưng nhận ra sự cách xa vời vợi, điều không thể đạt đến đó làm cho mình thất vọng và đau đớn vô cùng. Như trường hợp một người đàn ông tìm đến một người đàn bà...

Trâm chợt nhận ra mình vô ý khơi nguồn mạch suối từ lâu quên trôi chảy, những lời độc thoại âm thầm trong tâm hồn mình và tình cảm xa xôi vừa trở về đốt cháy trong lòng Tuấn. Bao nhiêu ý tưởng Trâm ủ kín qua thời gian không trao đổi cùng ai, hôm nay bất ngờ nằng trút vào câu chuyện với Tuấn. Mà Tuấn, sau mỗi câu, mỗi chữ đáp lời Trâm, đều cố ý chuyển xoay về một điều duy nhất: gọi những cảm xúc sôi nổi trong lòng người đàn bà và tìm cách lung lạc... Trâm biết, nhưng vẫn ru mình trong cơn hoang mê kỳ thú, nói hết những điều muốn nói một lần sau bao nhiêu lâu câm nín không có người nghe. Từ lâu, Trâm sống như mộng du trong một vũ trụ bồng bềnh mây khói. Vậy ra Trâm đã câm. Đã hoàn toàn câm trong suốt quá khứ mù mịt đó. Ngôn ngữ đích thực như một chìa khóa mở cửa vùng tâm thức huyền bí không bao giờ được dùng. Không ai trao đổi. Chiều nay là Tuấn. Nhưng Tuấn không phải là người đối thoại chờ mong. Còn ai, ở đâu Trâm không biết, không bao giờ có. Không bao giờ gặp. Như Tuấn ngó thấy mà không thể chạm đến đỉnh trời. Như Trâm làm con thuyền lênh đênh qua nhiều bến để cuối cùng lại tiếp tục xuôi dòng theo tháng năm trôi. Như những bóng hình lao xao suốt đời Trâm cũng rã xuống, tan tành theo bọt sóng... Cả đến đời sống ở đây, trong nhà này, tự chọn, cuối cùng cũng là một vảy bụi cỏ con trong dự định trùng điệp không bao giờ thành tựu. Và đời sống đó, một hương thơm, một hoa thắm sẽ có nghĩa lý gì không. Mình như một chiếc bóng nhỏ bé lèn vào cuộc đời cô quạnh của nàng, có nghĩa gì không. Hay cũng chỉ là một đáp số vu vơ cho một bài toán đời đã sai ngay từ phần giả thuyết. Làm sao có thể nhận định dứt khoát rằng tôi không có gì, không được gì, mọi sự phi lý vô nghĩa hết và mỗi cuộc đời sẽ chẳng đi đến đâu. Còn ảo tưởng. Và những viễn tượng vô cùng. Một ngày nào đó em sẽ thuộc về tôi. Đời em nhập vào đời tôi. Tâm hồn em chảy vào tâm hồn tôi như một dòng sông xuôi về biển cả. Đời này cũng như mọi đời khác trên địa cầu mỗi một. Có gì khác lạ kém khay hơn không. Tôi từ chối. Tôi đuổi theo nhưng ai dừng lại tôi sẽ vội vàng từ chối. Để còn ảo tưởng rằng điều mình có thể tiếp nhận lớn gấp nghìn lần mình muốn xin. Và ở bên ấy, bên kia bờ cách ngăn không thuyền nào ghé tới đó, là cõi lạc thú hoang đường, là thần tiên diễm ảo. Bởi không có nghĩa lý ở những thực tại gần gũi.

– Anh nghĩ là Trâm hy sinh đời mình cho một thái độ sống... Hy sinh vô ích.

– Trâm khó hiểu thật! Trâm kéo dài cuộc phấn đấu phi lý này đến bao giờ?

– Không biết, một hai ba năm. Có thể suốt đời.

– Như một nữ tu?

– Không bao giờ thế, trái lại.

– Trâm thích thú nghề nghiệp hiện tại?

– Chán ngấy. Không phải chán học trò, chán vai trò mình. Mà không khí và cách thế của những người sinh hoạt trong vòng đó.

– Trâm xin đổi về Sài-gòn không?

– Việc gì phải đổi. Ở lại hoặc bỏ đi, cắt đứt một quãng đời, ném cho quá khứ, không mang gì theo tương lai và cũng chẳng cần bám víu vào hiện tại nữa.

Thấy câu chuyện đẩy ra vấn đề Tuấn mở đầu lúc này, Trâm tưởng đã yên thân.

Nàng pha trà ra chén và mở hộp bánh mời Tuấn. Tuấn chọn một chiếc bánh chocolat nhỏ nhất cuộn trong giấy bóng đỏ thắm.

– Sao anh ăn cái nhỏ xíu vậy?

– Cái nhỏ xíu dễ thương. Trâm có thấy Trâm nhỏ xíu trong tòa lầu này không. Ban nãy thấy Trâm, anh tưởng cô bé nào. Hôm ở máy bay, Trâm mang giày cao, trông “proportionnée” lạ, vừa kiêu kỳ vừa lãnh đạm.

Rồi Tuấn lơ đãng ngắm bức tranh dở dang trên giá vẽ cạnh lò sưởi.

– Ai vẽ thế.

– Trâm vừa bắt đầu.

– Trâm cũng vẽ. Tiếc Trâm không vẽ chính mình. Nếu anh biết vẽ, chiều nay anh xin phép Trâm ở lại để pha màu đôi mắt Trâm.

– Mắt Trâm không màu.

– Có màu, một màu không tên...

– Có lẽ vì thế mà không một cái nhìn nào gọi được mắt Trâm. Chẳng ai gọi đúng nên Trâm nhìn lại đám đông, mà không thấy ai cả.

Chiều xuống thấp trên những đồi cỏ già. Hơi lạnh vì gió ẩm ngất ngây tỏa xuống. Tự nhiên Trâm nhìn Tuấn và nhìn quanh. Im lặng đè nén như báo trước một tàn phá bão táp nào. Mắt người đàn ông nhìn nàng mỗi lúc một chăm chú hơn, và giọng nói chàng dịu xuống như sắp sửa chỉ còn là hơi thở.

– Máy giờ máy bay về Sài-gòn?

– Anh không cần máy bay nữa. Trâm đuổi anh thật à?

– Chiều rồi, anh về thôi. Anh làm Trâm sợ. Trâm hét lên cho xem.

– Hét đi, chỉ có anh nghe thôi mà.

– Minh ời.

– Ai vậy?

– Một người đi vắng rồi.

– Thảo nào Trâm đuổi anh.

– Không phải lý do ấy. Vả lại không đuổi, chim trời cũng lại bay.

Bàn tay Tuấn dịch lại gần cánh tay Trâm trên bàn. Nàng thu tay lại lắc đầu thật nhẹ.

– Nhưng bay lượn trong vòm trời nhỏ hẹp và quen thuộc chỉ cảm thấy thân phận lưu đầy của con người. Nhiều lúc anh nhớ tiếc vô cùng, những năm đầu được huấn luyện ở gần miền sa mạc. Bọn anh thường tập dượt buổi chiều và bay về trong đêm. Vòm trời đêm sa mạc xanh vô cùng. Nhiều lúc anh bay lượn bồng bềnh giữa những mảnh vỡ các vì sao. Với những chiều chiều bay về phía mặt trời lặn. Người Á-Rập lùng thùng trong những chiếc áo trắng lê thê phủ kín đầu đến chân, nối tiếp nhau thành hàng dài như một đoàn cửa trắng lô nhô vượt qua những cồn cát bỏng cháy. Vẻ yên lặng của họ lạ lùng bí hiểm thế nào. Có một điều anh cho khó hiểu nhất là đôi mắt của người đàn bà Á-Rập. Bắt gặt đôi mắt đó, mình vừa bàng hoàng xao xuyến vừa khoắc khoải chờ mong, vừa buốt tê rung động trong lòng. Khi nhìn trong mắt Trâm, anh cũng cảm thấy thế, Trâm biết không.

Từ dạo ở Sài-gòn, Trâm đã nghe Tuấn nổi tiếng là một cây tán cự phách, nên nàng không chút ngạc nhiên khi thấy chàng giở ngón tuyệt diệu ra như vậy. Nhưng Trâm muốn trút cái lốt em gái ngoan ngoãn từ đầu câu chuyện và tìm cách choảng Tuấn:

– Anh đọc nhiều St. Exupéry lắm nhỉ?

– Thăng nào lái máy bay cũng có đọc Exupéry. Nhưng Ex. đâu có diễn tả nổi cảm giác kỳ diệu của những chuyến bay đêm. Nếu anh bay đêm qua Đà-lạt, anh sẽ băng khuâng tự hỏi có phải tất cả những đốm sáng long lanh dưới kia là ánh sáng từ đôi mắt một người nhìn lên và nghĩ đến mình không.

– Anh tự tin đến tưởng có một cặp mắt nhìn lên và nghĩ đến anh trong thành phố này sao.

– Không bao giờ Trâm nhìn một máy bay trong vòm trời đêm?

– Có chứ.

– Trâm nghĩ gì lúc đó?

– Trước thì không nghĩ gì. Nhưng từ nay nhìn máy bay, Trâm nghĩ máy bay sắp đâm vào một đỉnh núi nào đó.

– Trâm làm anh nhớ một người đàn bà ở sa mạc. Chồng bà ta chết trong một chuyến bay. Anh hỏi nhìn máy bay sẽ nghĩ gì, bà ta cũng trả lời như Trâm.

– Bà ấy muốn ai cũng phải chết như chồng mình. Còn Trâm muốn máy bay anh lái đâm vào đỉnh núi để sống cảm giác có người thân chết cách ấy ra sao!

– Nếu thật sự Trâm nhận anh là người thân, anh sẽ đền đáp bằng cách... đâm máy bay vào núi.

– Vậy để cứu những hành khách, Trâm sẽ không bao giờ nhận anh là người thân.

Tiếng cười hai người vui vẻ hòa lẫn vào nhau. Giọng Tuấn bỗng buồn buồn xao xuyến:

– Như thế, hai năm trước, và bây giờ, anh chẳng là gì đối với Trâm?

– Trâm sẽ nghĩ đến anh như người khách bất ngờ một chiều nào đó... Còn cao hơn nữa, anh là chim trời, rồi anh lại bay đi.

Tuấn rút một đóa cẩm nhung đỏ thắm trong bình đưa lên môi:

– Nhưng nếu chim trời gãy cánh ở nơi này, Trâm nghĩ sao?

Câu chuyện kéo dài lan man để cuối cùng dồn mình đến chân tường cao đó, Trâm nghĩ thế và đứng lên thong thả đến tận tay vào khung cửa sổ nhìn qua bên kia đồi. Nắng vàng đã nhạt. Vòm trời thấp xuống âm u và nàng bỗng cảm thấy tất cả nỗi lạnh lùng tê dại của đời cô quạnh chụp xuống hai bờ vai yếu đuối. Nghĩ sao. Nhất là lúc này, Trâm không muốn nghĩ sao. Hiện tại êm đềm đầy đủ và Trâm không muốn vẽ thêm một đường cong nào khác trong đời. Có lẽ một ngày nào đó, ý định suốt đời cô đơn sẽ không còn quyết liệt nữa. Bao nhiêu lạnh lùng kiêu ngạo cũng mất đi. Rồi chính nàng sẽ bơ vơ tìm kiếm một bóng mát bờ cây ấp ủ đời mình. Bây giờ thì không. Như trước kia, những tháng ngày rực rỡ như dung nhan phù du của đời con gái.

Tuấn chầm một điệu 555 rồi thong thả đứng dậy, đến bên Trâm. Mùi thuốc thơm gần gũi gợi nhớ một điều gì quen thuộc. Cảm giác thiếu vắng bỗng xoáy vào lòng Trâm như một vết thương. Và nàng quay lại nhìn Tuấn. Nhưng đôi mắt van nài xưa đâu đó, người đàn ông hiểu lầm như một gọi mời níu kéo. Chàng tiến lên một bước. Cánh cửa lắc nhẹ trong cơn gió bất ngờ. Cánh thông quất lên đập mạnh xuống mái cao. Vòm trời chao động trong một giây biến thay đột ngột. Và giọng Tuấn trầm xuống trên mái tóc Trâm tả tơi bay

– Anh có làm Trâm buồn không?

Cánh tay Tuấn tì vào cánh cửa, mở thành vòng cung ấm áp và xa cách trên đầu Trâm. Tường như một vòm lá hoa nhiệt đới sắp sửa choàng xuống vai mình một vòm trời đầy mây và nắng lung linh thấp dần kết vông đan tơ cho thân thể rã rời ngã xuống ngủ thiếp mê, bằng một liều lĩnh quyết liệt và lạnh lùng, Trâm đặt bàn tay lên ngực áo Tuấn, đẩy nhẹ ra:

– Chiều rồi, anh đi đi.

Rồi nàng xoay người lùi lại cách xa Tuấn và yên lặng nhìn ra nét đồi dịu dàng sắp chìm vào hoàng hôn. Sau lưng nàng, Tuấn đứng im như một đợi chờ vô vọng. Cảm giác có một người đang ở gần mình mà rất xa xôi, ngăn cách làm bằng từ chối của người này, van xin của người kia, dấy lên trong lòng Trâm một nỗi bức rứt khó chịu, Trâm chợt kêu gọi, cầu cứu đến một người nào, dù là hình ảnh, để nhận ra mình sắp định đoạt đời mình ra sao. Minh ơi, sao Minh chưa về. Tiếng gọi thăm lén rơi vào lòng cho khuôn mặt Trâm buồn ngơ ngác. Nàng cảm thấy bơ vơ lạc lõng trong một nỗi buồn chán mênh mông vô cớ. Trâm không biết mình muốn gì lúc đó. Cuộc đời dài ra trước mặt. Dĩ vãng vây kín sau lưng. Đi đâu Trâm không biết. Chờ đợi đòi hỏi gì thêm Trâm không biết. Sự hiện diện của một người đàn ông làm nàng mệt mỏi khó chịu lúc này. Như thêm một lần dẫn đo quyết định lại tất cả. Tuấn đến. Rồi Tuấn đi. Những bước chân đàn ông vào thêm đời người đàn bà rồi chỉ là những đợt sóng khóa lấp bờ xa, thoáng qua một lần rồi mất hút không còn dấu vết.

– Anh Tuấn, sao anh đi tìm Trâm?

– Anh theo một đam mê không kháng cự nổi.

– Tìm đam mê là tìm chán nản. Thỏa mãn hay tuyệt vọng, sau đó cũng không còn gì. Bây giờ anh nên về, anh về ngay. Không phải Trâm đuổi anh đâu, nhưng đuổi chính mình. Cảm thấy như thế.

Đưa Tuấn xuống thang lầu, qua những gian phòng trống không lạnh lẽo, lòng Trâm chợt chùng xuống trong một niềm bồi hồi thương tủi. Tuấn đến và đi như một người khách lạ lẫm đường. Trước, sau Tuấn, những người đàn ông khác cũng thế đối với Trâm. Nàng lạnh người nghĩ ra rằng nếu một ngày mình yêu, thiết tha cần đến một người trong đám xô xao đó. Rồi tất cả đều lạnh lùng đi qua, đi qua mãi mãi trong đời không bao giờ trở lại, dù chỉ là một lần thăm viếng sơ giao. Biết thế nhưng Tuấn, hay một người nào

khác, nấn ná thêm, nàng sẽ lạnh lùng xua đuổi. Hay Tuấn trở về một ngày nào đó, Trâm sẽ trốn lánh ngay. Mặc cảm tù đầy lạc long đầy xa Trâm tất cả những người giả dối hay chân thành tìm đến. Người ta đến một lần rồi bỏ đi, tiếp tục với những người đàn bà khác, những say đắm khác. Còn nàng chết ở đó, quần quai giữa khoảng trống vô cùng đó, cho đến ngày rêu cỏ thời gian chôn vùi nhan sắc. Và một mình nhớ đến, những co đò qua bến, những chuyến tàu rời ga, những cánh chim quen lối mây trời.

Trâm đẩy nhẹ cánh cửa. Gió lạnh vùa vào làm nàng đứng nép vào tường, hai tay choàng chéo trước ngực ôm lấy vai. Hai con mắt nhuốm buồn ngược lên phút đó, Tuấn tưởng là quyến luyến nào nùng.

Trâm nhắc lại:

– Thôi anh đi đi. Đừng trở lại. Trâm không muốn nhìn thấy anh nữa.

Hai người đứng im một lúc lâu trong khung cửa lộng gió. Tuấn xốc cao cổ áo, đốt một điếu thuốc. Chàng nhìn trời, nhìn Trâm, rồi nhìn ra con đường rừng heo hút ngoài kia.

– Thôi anh đi. Cho cánh chim trời lượn bay, và trở về với Trâm một ngày nào đó.

Tự nhiên Trâm muốn khóc. Không phải vì Tuấn, mà hình ảnh một người đàn ông qua đời mình, để hồn cô đơn lại bỏ ngõ. Tuấn lách mình ra ngoài. Lên đến đường, chàng quau lại vẫy tay Trâm. Trên lối Tuấn đi, mùa xuân đã qua mau như đời người con gái. Hai hàng hoa đào trơ những xương trắng gầy guộc vươn lên níu gượng chút nắng tàn đi khuất trong hoàng hôn.

Những ngày kế tiếp đó, Trâm không làm gì được, dù một việc nhỏ. Ra vào lên xuống, thần thờ câm lặng như một bóng ma Ban đêm thức giấc, nàng nghe như có tiếng ai mơ hồ gọi cửa, đốt nển cầm tay lảng lảng xuống lầu. Chỉ thấy bóng mình chập chờn yêu ma hiện lên trong khung cửa kính mờ với mớ tóc dài xoắn tung rũ rượi chảy xuống bộ áo ngủ trắng xóa hắt hiu. Trâm đứng lặng người nhìn rất lâu hình ảnh đó như đang đối diện một người khách bí mật và quyến rũ. Nhiều lần như thế, rồi Trâm nhận ra mình say mê ảo ảnh đó, và nàng có ảo giác là đang hóa thân, đã hoàn toàn biến thành hai trong cùng một xác thân một số kiếp. Trong những phút giây kỳ ảo đó, Trâm nhận ra mình thích cô đơn vì chỉ yêu mình, yêu chính mình. Tình yêu đó là một huyền nhiệm không thể hiểu được. Thôi phải rồi, chỉ vì vậy mà từ trước đến giờ tôi chưa đánh thức yêu ai. Vì vậy mà tôi từ chối hết, tôi đùa cợt và lãnh đạm với tất cả những cơ hội có thể làm cho tôi không là tôi nữa. Nếu bị lôi cuốn hoàn toàn, có người làm chủ đời tôi, sai khiến tình cảm tôi, tôi sẽ là một phần đời của họ, vâng chịu và hòa điệu theo họ, nghĩa là tôi phải mất tôi, mất tình yêu tôi chỉ dành cho một mình tôi. Tôi tự đầy đủ cho tôi và tôi là đối tượng tuyệt đối của chính mình. Nhưng sao bây giờ với Minh. Minh như một hiện hữu thiết yếu trong đời sống. Tôi thích gì ở Minh. Người con trai đó không có gì cả. Không là gì cả. Một khuôn mặt. Một giọng nói. Một hiện diện thần nhiên và lạc lõng, không thay đổi, không thêm bớt, không dự phần gì vào những dự định đời tôi. Thế mà tôi không thể thiếu vắng. Lúc này tôi cảm thấy thế từ những ngày về nhà nghỉ Tết. Từ hôm trở về Đà-lạt sớm hơn hạn định. Từ khi gặp lại Tuấn và nói chuyện với hắn suốt buổi chiều để nhận ra rằng không có một hiện diện nào thay thế được Minh trong tâm trí tôi. Bởi người đàn bà chỉ hoàn toàn chú ý và nhận ra bên mình sự hiện diện của một người khác phái. Hiện diện trong ngăn cách. Cho nên nó cứ là nó. Tôi cứ mãi là tôi. Rồi tôi sẽ lướt qua đời nó. Rồi nó sẽ lướt qua đời tôi. Tất cả rồi đâu lại vào đấy, phẳng lặng, trơ lì, như thuyền không để dấu trên nước sông trôi chảy mãi. Trong những ý nghĩ đó, Trâm đợi Minh về, như rằng hoa đào bên kia rừng chờ đợi ngày nắng ấm cuối cùng rồi vĩnh biệt mùa xuân.

Từng buổi chiều yên tĩnh kéo dài vũng bóng tối hoàng hôn chập choạng cho những tiếng động mơ hồ gợn dậy trong lòng Trâm những cơn thức tỉnh bàng hoàng. Tiếng xe nào gần lại trong một thoáng, xa tắp trên đường. Tiếng vỗ cánh nhẹ nhàng và rung động của bầy chim sẻ trên mái cao, những côn trùng nhỏ bé không tên bắt đầu khóc đêm trong bờ cỏ. Những bước chân nào xào xạc ngoài xác lá ven rừng. Mỗi một mấp máy không gian đều như báo tin giây phút Minh về. Niềm mong đợi sôi nổi điên mê Và dịu dàng lắng

xuống. Như con nước thủy triều dào dạt xuống lên đều đặn ở một bờ hoang. Giác quan Trâm nhạy bén hẳn lên, và sau đó lằm lằm xáo trộn. Một con chim quết nhẹ mỏ vào cánh cửa. Chiếu lá rơi siết mình trên thềm. Như Minh đã về. Trâm mở cửa. Bóng tối ập vào lạnh ngắt trong khoảng trống heo hút tan hoang của đời người đàn bà. Rồi lòng Trâm chín héo, tê dại, không còn trông đợi nữa.

Cho đến buổi chiều mồng bảy Tết. “Chiều buồn dần xuống đời người tình tìm đến người thấy run run trong ngày phai...” Tiếng hát ru cơn sầu muộn tắt nửa vời trong tiếng gõ cửa rộn ràng. Đang nấu ăn, hai tay bám đầy bơ và than bẩn, Trâm nghe đau nhói trong lòng, từng bước từng bước một chầm rãi và hoài nghi, băng khuâng và hồi hộp. Cửa mở. Cái đĩa thủy tinh trong tay Trâm rơi xuống đất. Nỗi mừng vui đột ngột kéo dềnh lên như một lượn sóng và Trâm lao đao cả người, đưa hai tay về phía trước cho tiếng kêu chết ngắt giữa môi cười.

– Minh, trời ơi! Trời ơi!

Minh đặt hành lý xuống ngoài ngưỡng cửa, lách mình vào cùng với cơn gió lạnh. Hai người chỉ còn cách nhau khoảng không lời mờ tối. Trâm buông thẳng hai tay và vừa ngạc nhiên vừa chăm chú nhìn Minh như nhìn một người lạ.

Ngón tay Minh phúi nhẹ một vết bụi trên má Trâm:

– Cô sao thế:

– Có thật Minh về đây không? Chiều nào hình như tôi cũng thấy Minh về như thế, vào đúng lúc này.

– Sao vậy? Cô có gì khang khác. Nghe tiếng cô hát từ ngoài đường, cô có chuyện gì vui phải không?

– Thì vui như thế này này...

– Cô nấu gì thế?

– Chiều nào cũng làm thức ăn, sợ Minh về bất ngờ...

– Để em mang đồ vào.

– Khoan...

Trâm đứng chặn ngang cánh cửa mở hé, tường như chỉ một xê dịch nhẹ nhàng, Minh cũng biến tan vào sương khói ngoài kia. Họ nhìn nhau, cười với nhau, cùng cảm thấy khuôn mặt nhau lạ lùng mới mẻ lại sau những ngày vắng mặt. Có tiếng động nhẹ ngoài phòng khách. Thăng Tuân la lên: a, a anh Minh, anh Minh về. Nó nhảy cẫng lên và nhào tới, đánh đu cả người lên cổ vai Minh. Minh gỡ ra gành lấy chân Tuân, cả hai quấn vào nhau lăn xuống đất.

Một lúc sau, tòa nhà huyền ảo như phút giây Hoàng tử đánh thức nàng Công chúa ngủ giấc cổ tích trăm năm. Cười vui suốt bữa cơm chiều, Minh bỗng hỏi đột ngột:

– Này Tuân, có gì lạ trong nhà phải không bồ?

– Gì đâu? A cách đây mấy hôm có một người khách.

– Lưu chứ ai.

– Lưu thì cũ mềm rồi. Ông kia cự phách lắm. Kia kia, ông ta hút 555, cô còn để dành cái bao không đăng lò sưởi.

Minh trườn người xuống nhà, bên lò sưởi tìm bao thuốc. Nhưng thăng Tuân tinh quái đã chộp lấy định ném qua cửa sổ. Muốn trêu tức Minh, Trâm giăng lấy bao thuốc không trong tay Tuân:

– Đừng nào, người ta giữ làm “qui liêm”.

Tuân bồi thêm:

– Ông ấy phi công, cứ nghe tiếng máy bay là cô nhìn lên trời.

Minh bỗng nhiên phá lên cười:

– Ê Tuân, bồ biết chuyện tàu thủy của cô chưa?

– Giảng bài thỉnh thoảng cô vẫn ví dụ bằng tàu thủy.

Minh cười nhạt và điều thuốc rít chặt giữa hàng răng:

– Cô tội mình xài sang quá phải không Tuân, đủ phương tiện tàu thủy tàu bay...

Trâm nhìn nghiêng, thần nghiên:

– Ủ, tàu thủy tàu bay tàu lửa, xe hơi xe ngựa xe bò xe kéo xe ba bánh xe xích lô...

Rồi Trâm vặn xoắn cái bao thuốc không ném vào lò sưởi:

– Còn Minh, không có xe gì cả: ngoại số.

Đối thoại rắc rối dần theo khí căng thẳng. Thăng Tuân lẩn vào phòng riêng. Còn lại hai người trong căn phòng thanh thang lơ mờ tối chưa lên đèn. Trâm ngồi nhìn mũi giày vàng bụi của Minh, giọng chùng xuống:

– Những ngày Tết, Minh vui chơi đâu.

– Lang bang rồi kéo bạn bè vào đồn điền cà-phê phá phách. Đêm giao thừa, cô làm gì?

– Ngồi bờ biển, nghe bọt sóng tan, cố quên thành phố và tiếng pháo.

– Sao cố quên?

– Mỗi lần đi phố đêm, thấy người ta vui chơi, tôi lại nghĩ đến Minh. Tôi tức không chịu được. Giao thừa dương lịch, Minh với tôi, giao thừa âm lịch, Minh với ai?

– Cô hỏi làm chi vậy?

– Biết, vậy thôi, nói thực là cái biết sẽ làm tôi khó chịu.

– Với... với... một con bạn cũ. Mà cô có biết tại sao phải làm thế không? Để xao lãng, để tìm quên, để thử quên người khác. Không được, vô ích. Thử vô ích. Cho nên về sớm, không mua được vé máy bay lại phải chờ mấy hôm. Thành ra cô về sớm hơn. Cô định về sớm hơn để gặp tên phi công chứ gì.

– Thôi đi, thế em không nhận được thư tôi?

– Thư nào?

– Gửi cho Minh từ trước Tết, có mấy chữ: tôi về Đà-lạt khoảng mùng ba Tết, nếu có thể, Minh về sớm...

– Thôi chết, chắc lọt vào tay ông bà “via” rồi. Các ngày đang điều tra vì bắt đầu nghi Ông già hỏi cô giáo bao nhiêu tuổi, em nói... hơn ba mươi.

– Nếu ông bà về thăm em sẽ tính sao?

– Đến đó hãy hay.

Một lúc rồi Trâm nhớ lại chuyện cũ:

- Sao không đem cô bạn về đây chơi? Nhà còn rộng...
- Sao cô không mời ông-máy-bay của cô ở lại vài hôm?

Trâm đứng phắt dậy:

- Đừng nói khùng vô lý vậy.
- Đã khùng còn có lý sao được.

– Mỗi người một khác, mỗi chuyện một khác, đừng lý luận người ăn chả kẻ ăn nem vậy. Với lại mình không liên quan nợ nần gì nhau.

– Phải, khác nhau vì chuyện cô với người khách đầu năm của cô mới quan trọng; còn em với con bạn thì không sao.

– Thôi, thôi đừng nói càn, hã là bạn anh tôi, hã tìm thăm, tôi nói chuyện với hã, rồi hã bỏ đi, thế là quan trọng? Còn Minh, Minh làm gì, trong lúc tôi ngồi bãi biển, tôi nghĩ đến những điều thật đẹp, thật hay, thật trong sạch, thật dễ thương về Minh, về tôi, về chúng mình, thì Minh lại... với một người con gái. Không sao, ừ phải, cậu quen quá những trò đùa ấy, những thói chơi ấy, nên có thấy sao đâu.

– À, bây giờ gọi bằng cậu, cô coi em là đồ trẻ con phải không? Không trẻ con đâu, không với cô, với ai hết. Em là đàn ông, đàn ông như họ, như chúng nó, như những đứa bám cô.

Chỉ có thể đến đó. Rồi Trâm mỉm cười. Thôi, im cả đi, cả em cả tôi. Tức tối gây gỗ đã chứng minh mình nghĩ đến nhau quá nhiều. Tự đổ dành, nhưng Trâm vẫn bức rức:

- Thôi, tôi nói nhảm, quên đi. Minh làm gì thì làm, có ăn thua gì đến tôi đâu.
- Cô giận em đấy à. Chuyện đó thường mà, một phút vui thoáng qua.

– Cứ việc đổ lỗi cho trời. Cái gì cũng tại trời. Cái gì cũng tại trời sinh. Như trời sinh ra thân thể đàn bà. Cũng được. Nhưng tôi không nghĩ Minh như một người đàn ông hoàn toàn. Vòng tay Minh là vòng tay học trò. Vòng tay khoác kính bao nhiêu hy vọng tương lai, bao hoài bão của một đời mê say vươn lên sự sống. Vòng tay đó không có quyền sớm một mồi buông xuôi. Nếu coi Minh như một người đàn ông, tôi cũng đã điên cuồng, đã chán mửa, đã cùng cực hoài nghi Cuộc đời tàn phá tôi. Còn Minh, Minh đã sống những gì, đã làm gì đến nỗi phải chán chường bê tha đến thế.

Minh cười nhạt:

- Lại khinh thẳng nầy trẻ con nữa rồi. Cô đã biết gì về đời sống em?

– Quá khứ Minh tôi không thể biết và cũng không cần biết. Nhưng không ai xóa hết vết tích quá khứ trên hiện tại này. Minh đi chơi, hút thuốc liên miên, bất chấp luật lệ, thách thức và chống đối tất cả. Như tôi cũng đã làm thế. Tôi đã vùng vẫy quẩn quại để ngoi lên, tôi thêm ánh sáng dù vẫn linh cảm suốt đời bóng tối vây quanh. Chỉ cần có ảo tưởng bắt gặp một ánh đèn le lói trong đêm sâu hút. Ở đoạn đời này, với tôi, Minh là thứ ánh sáng mong manh và có thật đó, hay rồi Minh cũng chỉ là bóng đêm, đời là vực sâu và chúng mình sẽ cùng mù lòa rơi xuống đó. Minh đừng làm tôi tỏ vẻ khó chịu khi nhắc đến những vui chơi của Minh. Minh vô phận sự đối với nhau, tôi cũng chẳng có quyền hờn dỗi ganh ghét gì ai. Người ta chỉ ghen với những kẻ hơn mình, đàn bà với nhau cũng thế. Tôi tự tin, tự hiểu, và tôi nghĩ là không ai hơn tôi, không có một người nào đối với Minh lại có thể hơn tôi đối với Minh. Trong hiện tại thì như thế. Tôi không nói tương lai. Tương lai mỗi người trong chúng ta sẽ thuộc về một cuộc đời khác, nếu còn sống, sẽ

có những liên hệ, những ràng buộc hay tự do khác. Vì thế, người ta phải mất nhau, mất nhau từ hiện tại. Minh mất tôi khi tôi ngồi nói chuyện với Tuấn. Tôi mất Minh khi Minh tìm đến một người không phải là tôi. Minh mất nhau trong những ngày nghỉ Tết vừa rồi. Mỗi người là một hành tinh lạc lỏng, trừ khi hai người có thể trộn lẫn đời nhau bằng một tình yêu tuyệt đối. Tôi đọc thấy hàng chữ khắc trên mộ bia ngoài nghĩa địa: si loin de nous, so près par la pensée... Có thể, một ngày kia tôi hay Minh không còn nữa trên đời, hơn bây giờ người sống sẽ cảm thấy gần người chết. Tôi hay nói dài dòng, sao Minh không bắt tôi câm đi?

Phòng tối hắt. Tiếng Trâm vút nhẹ, xa dần như hơi gió. Bên khung cửa sổ, hai ngôi sao đầu đêm về thấp sáng đôi mắt long lanh của người đàn bà. Khuôn mặt Minh gần gũi và xa mờ như giấc chiêm bao nghiêng dần vào má, môi Trâm. Ngực áo len người con trai nồng ấm như hơi thở gần kề. Bỗng dưng. Trâm muốn chết.

Hai mắt mở lớn, sững sốt và căm hờn, Trâm nhìn bất động vào cánh cửa như nhìn một quái vật hiện hình. Những nét phấn trắng lơ mờ nguệch ngoạc hằn lên nền sơn xám. Nét chữ từ từ lớn lên, lớn mãi lên và bắt đầu quay cuồng nháy múa. Trâm nghe cả tiếng reo cười, la hét văng vẳng bốn bề. Dòng chữ trở thành một lời nguyện, lời nguyện thành điệp khúc, điệp khúc kêu gào huyền ảo trong đầu óc đảo lộn của Trâm. Thôi im đi, đồ khốn nạn, khốn nạn. Nhưng bốn bề yên tĩnh và tiếng thét điên cuồng cũng ngừng lại trên đôi môi mím chặt. Trâm nhìn quanh, như có hàng ngàn con mắt len lỏi sau những bụi bờ khuất tịch đó đang rình mò nhìn lại phía mình dò theo từng cử chỉ, rồi nàng rút khăn tay, dí mạnh lên khung cửa, mím môi xóa sạch những hàng phấn trắng.

Tiếng cửa quật mạnh vào vách bên ngoài đánh thức Minh dậy. Chân tay lười biếng yên nghỉ trong khoảng trống ấm áp của nệm giường chậm chạp vươn lên rồi ngã xuống. Giấc ngủ chạy dài trên khoảng ý thức lơ mơ dày đặc, nhận chìm Minh xuống đáy nước sâu lãng quên vi vu, không biết đã bao lâu rồi. Không bóng dáng thời khắc trong khoảng ngày rực rỡ bình yên ngoài kia. Trời vẫn mênh mang nhìn xuống dãy đồi mệt mỏi đuổi dài. Nắng như ở một thế giới chói lọi nào chiếu xuống. Không cảm thấy gì trong vùng yên lặng này, như không biết tới đâu trong đời sống nữa, Minh thả trôi những ý tưởng theo giòng nước lũ vô tư, chao lượn giữa hai bờ bông bênh kỷ niệm. Như tôi đã đứng hằn ra ngoài đời sống. Không còn bản khoản suy tính nữa. Tôi bơi thoải mái giữa một lưu vực bình yên không còn sóng gió. Thỉnh thoảng là một động chạm nhẹ nhàng. Con sóng bất ngờ trườn lên khóa lấp thân thể. Như có nhiều ngón tay móng nhọn và dài, êm và sắc cấu nhẹ vào từng đường huyết quản tôi.

Nhắm mắt lại, nằm yên, tưởng tượng đến Trâm. Miệng Trâm cười lấp lánh màu ngà của từng chiếc răng. Những lần đau ốm, nụ cười rực rỡ đó phủ xuống mặt tôi như một vùng ánh sáng đầu ngày. Hai con mắt lúc nào cũng náo nùng vương vất sâu đau như chìm khuất trong mắt tôi với cái nhìn hoang mê tiền sử. Bàn tay ngón nhỏ giật mình thức giấc trong tóc tôi, rồi ăn năn chạy trốn vào khoảng không lạnh lẽo. Hoan lạc và tội lỗi tràn đầy trong lòng tôi, hỏa diệm sơn gần đến ngày bốc lửa. Một lần nào đó, nói với Trâm một câu, trả thù những ngày câm nín đến điên cuồng. Rồi sau đó không cần gì nữa, nếu thiên đường này sụp đổ.

Minh vùng dậy, khoác thêm áo lên rồi lên lầu. Vừa đi về, để nguyên bộ quần áo, Trâm ngồi ở bàn viết, đầu gục giữa hai tay. Áo choàng và ví tay rơi giữa sàn nhà. Từng ngón tay nàng bấu chặt trong tóc rối. Rồi những ngón tay đó lỏng ra, rồi rời để xoải xuống mặt bàn, nắm chặt lại, bóp nát cái gì vô hình. Nàng hỏi không quay lại:

– Minh nghỉ chiều nay?

– Có chuyện gì vậy cô?

– Không.

Rồi Trâm đột ngột xoay lại nhìn chăm chú vào mặt Minh một lúc, trong một vẻ đau đớn sững sờ.

– Sao vậy. Cô.

– Thật khốn nạn quá...

– Ai?

– Chúng nó. Không biết bọn nào. Viết bậy ngoài cửa.

– Nói về cô, phải không?

– Về Minh với tôi.

Minh chạy lao xuống lầu. Trâm thông thả xuống theo, đến cửa thấy Minh đang tìm tòi, nàng chán ngán:

– Tôi xóa hết rồi.

Minh vào, đóng cửa lại. Trâm đứng trong khoảng trống hai tay Minh chống vào tường, nhắm mắt, cảm giác một mũi nhọn xuyên nhanh qua đầu, chưa kịp đau đớn đã buốt tê chết điếng. Hơi thở Minh gần gũi trên trán nàng như rượu nồng xoa rửa vết thương. Tự nhiên Trâm ước ao bé bỏng lại phút đó, lệ thuộc vào một người nào, bất cứ một người nào, gục đầu vào ngực ấm, khóc cho kẻ khác dỗ dành và mặc cho ai giải quyết chuyện mình ra sao cũng được. Nhưng Trâm là vai chủ động, trong hoàn cảnh tự tạo này, phải chọn lựa và định đoạt tức khắc, không còn chậm trễ níu kéo thêm một phút giây ảo tưởng nào nữa. Nàng đẩy nhẹ Minh:

– Biết trước sẽ có lúc như thế này rồi. Tại sao tôi...

– Nhưng nó viết gì thế?

– Thôi, không nhắc lại nữa. Chỉ biết mình được xuyên tạc và phóng đại dư luận.

– Tại sao thiên hạ biết. Biết cái gì. Có gì đâu chứ. Cô đoán đũa nào, hay thẳng Tuân, mấy người làm?

– Thẳng Tuân? Không đâu, nhưng nó sau này thế nào ấy... Cũng có thể cô bé ở, bị đuổi thù hằn đặt điều ra nói. Phường giá áo túi cơm thì thế. Thôi không cần biết là ai. Tất cả chúng nó, đám đông, mọi người, thiên hạ, dư luận. Tôi cũng không cần, nhưng không chịu được vì ngộ nhận gớm ghiếc của chúng nó. Vậy là thiên hạ biết. Nhưng biết cái gì, biết gì về mình?

Minh ngồi xuống góc nhà. Mái tóc rũ nghiêng một vùng bóng tối lên khuôn mặt đã dụi.

– Cô tính sao?

– Tính gì, thầy kệ chúng nó.

– Không, không được, em không muốn vì em cô quên hết. Còn gia đình, bè bạn, danh dự.

– Vì em? Không, Minh lắm, tôi ích kỷ và không bao giờ vì ai cả. Nếu Minh cảm thấy tôi liều cho Minh, tôi làm gì cho Minh là vì tôi cảm thấy sung sướng được làm thế. Tôi tìm niềm vui cho tôi, tôi mặc những ảo tưởng hạnh phúc cho tôi, tôi tự mang cho mình những nhãn hiệu... Tôi vì tôi, vì mình tôi. Bè bạn, tôi không có. Những người tôi phải giao du đó, đâu phải là bè bạn. Bè bạn đích thực của tôi không bao giờ có lấy một người. Tình nghĩa quái gì những mối liên lạc trá hình trên đời sống này. Vờ hùn hạp để lợi dụng xâu xé nhau. Còn gia đình. Tôi chọn đời sống bình yên khổ hạnh vì gia đình, tôi giết chết bản tính tôi, tôi muốn sống một đàng phải đi theo mỗi nẻo khác vì gia đình, chưa đủ sao? Lòng biết ơn của tôi vô ích trong một vũ trụ cứng nhắc khô độn không ai hiểu biết gì tôi cả. Bao nhiêu đời sống tan tành vì điều công phần đó đối với gia đình, với xã hội, Minh không nhìn thấy bao giờ sao? Danh dự, thế nào là danh dự, có phải

là miếng huy chương giả dán vào vẻ phè phỡn khôn nặn của những đứa thối nát ngằm không. Còn mình, mình đã làm gì, mình đã xúc phạm điều lệ nào của đời sống, chúng đã cướp phá gì của ai chưa. Nhưng nếu chúng nó cho rằng mình thối nát? Ít ra mình cũng dám thối nát công khai, còn chúng nó vừa đánh trống vừa ăn cướp. Tôi xấu xa, tội lỗi đó, dựng một thiên đường nhỏ riêng biệt trong đời sống bản thủ giả dối này là xấu xa tội lỗi sao?

– Nhưng... không thể đứng hằn ra bên lề đời sống. Cho nên không thể tiếp tục mãi tình trạng, còn một cách...

– Tình trạng nào? Minh đứng về phe với đời, với tôi hay tách riêng một vũ trụ thứ ba, để vừa chống đối với đời vừa tìm cách biệt lập với tôi?

– Cô nghĩ sao cũng được, không thể bàn cãi nữa, phải giải quyết ngay. Còn một cách, tất nhiên phải thế. Em... em đi.

Trâm cười nhạt:

– Đi, hay nhỉ?

– Thật đấy, em phải đi.

– Đi đâu, trốn đời hay trốn tôi? Dễ lắm hằn đời người là vòng tròn, không phải đường thẳng, đừng mong tìm lối thoát ly ở những ngõ tắt lối rẽ.

– Sự vắng mặt cần thiết. Thiên hạ bàn tán mỗi miệng cũng có lúc câm chữ. Em đi chỗ khác, rồi đời sống cô lại như cũ, như những ngày chưa có em.

– Nếu con chó có tâm hồn, nó cũng không thể tìm lại được trạng thái tâm hồn cũ. Tưởng Minh bỏ đi là đâu vào đấy được sao? Minh đi mọi sự trong tôi mới bắt đầu. Bắt đầu trong đổ vỡ mất mát. Đến thế này, Minh có thể đùa với tôi sao?

Trâm đứng hằn vào góc phòng, tựa lưng vào vách. Đôi mắt đã thú bị thương phóng cái nhìn ứa máu tới người săn đuổi, vừa oán hờn vừa thu hút. Và Minh đứng bật dậy. Hai vai Trâm như rã tan dưới bàn tay bóp chặt của người con trai. Cổ họng Trâm khô cứng lại, và nàng gằn ngất ngư trong nỗi ghen ngào đau đớn.

– Không đùa đâu. Em phải đi. Đổi thay vắng mặt không phải là mất mát. Rồi cô sẽ bình tĩnh lại. Ngày nào mặt trời cũng mọc lên. Khoảng cách nào cũng còn ánh sáng. Không còn cách nào khác, em phải đi.

– Nếu vì dư luận, vì ngại cho tôi mà bỏ đi, tôi sẽ ngăn Minh lại. Nhưng nếu vì tự ý Minh muốn đi vì một lẽ khác, cứ đi đi, tôi đưa Minh về đời sống cũ, còn tôi, có lẽ cũng thế thôi. Tôi đã nghĩ đến điều đó rồi từ bao giờ. Bao giờ tin yêu và hy vọng bỏ đi, tôi lại lao mình vào vùng trời bão tố xưa kia phá hủy và quên sống. Sẽ không còn cảm thấy gì nữa cả. Rồi tôi lại trôi trong đời sống đó, như một cành củi mục vật vờ theo sóng nước thiên tai định mệnh. Ủ, nếu Minh muốn đi, cứ đi đi, không nói gì với tôi. Minh không cần giải thích gì với nhau cả. Có gì đâu mà giải thích kia chứ. Tôi lầm lẫn. Tôi uống và say với một cái cốc không, tưởng đầy tràn rượu trong đó. Phải, Minh cũng nên đi, thay đổi không khí, có lẽ Minh cũng lầm lẫn như vào một chợ phiên không tìm thấy trò giải trí.

Bàn tay Minh lỏng dần trên vai Trâm:

– Phải đi, không là muốn đi.

– Đẳng nào cũng giống nhau, Minh sẽ vắng mặt trong nhà này. Hôm nay, ngày mai hay bao giờ Minh đi?

Tiếng chân Minh nhẹ và xa trên nền nhà. Gió từ cửa sổ vào, quần tóc Trâm lên mặt. Một lúc lặng yên.

Bàn tay nào vén nhẹ rèm đêm trên mặt Trâm, nàng bắt gặp hai con mắt lạ lùng nhìn xuống tâm hồn đau nhức của mình:

– Ví dụ như bây giờ em không nói đùa nữa, mà từ trước đến giờ, em chỉ nói đùa với cô thôi, cô để cho em đi chứ?

Hai hàng mi Trâm trĩu xuống. Minh tiếp lời trên đôi môi mấp máy của Trâm:

– Coi như em đến quấy phá cô, rồi xong là đi, cô không tin sao!

Mắt Trâm bỗng nhức buốt trước một vùng tuyết băng trắng xóa. Không còn cây cỏ xanh tươi. Không còn màu trời mờ đục thủy ngân gần gũi trên đầu. Không còn dấu vết cũ những sinh vật thoảng qua. Tôi rơi vào khoảng không. Tôi bị ném vào một vực sâu không đáy. Lạnh buốt khắp xương dao cho đến phút giây bị đập nát xuống một bờ đá âm u nào đó. Mảnh vỡ những hành tinh ngập lụt thì hài tôi. Tôi quần quai với những vết thương, soi thấy bóng mình một lần cuối lơ mờ trong hồ nước băng giá như gương. Tiếng cười hắt lên trong thoáng rùng mình hóa kiếp:

– Việc gì phải ví dụ. Thì mọi điều thật như Minh nói, tôi chỉ đùa mờ đối với tôi, không đùa mà mờ đến không thấy người khác. Tôi không chơi cái trò đùa chác bán mua, có đi có lại. Tôi ném bông hoa vào cơn gió, tôi không lấy lại được gì, dù là một thoáng hương thơm. Minh tưởng tôi mong kẻ khác đối với tôi như đối với kẻ khác, Minh cứ đùa, Minh cứ tìm đến, cứ bỏ đi, điều đó liên can gì đến ý nghĩ tôi về Minh, ảo tưởng tôi nuôi từ ngày có Minh.

– Cô cho là em đùa thật sao? Nhưng nếu em thực và đến một lúc nào đó, không thể đùa được. Nghĩa là trò đùa dẫn mình đến sự thực không trốn tránh. Em...

Mắt Minh dịu xuống trong một thoáng cười vu vơ:

– Đi một nơi nào xa trái đất. Cô đi với em không?

– Nếu nổi chết trong đời này đưa đến sự sống ở một đời khác.

Tiếng chiều vi vu ngàn thông khơi gió. Hai người yên lặng mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Giọng Minh bỗng dừng lay đổ cả vòm trời yên tĩnh trong hồn Trâm cho cơn mơ mộng bàng hoàng vụt tỉnh:

– Thế nào em cũng phải đi.

– Minh muốn đi, đừng vịn vào cớ này cớ nọ.

– Sao cô không chịu hiểu.

– Tôi không muốn hiểu gì, hiểu ai nữa. Tôi nói thẳng là tôi cần có Minh hiện diện ở đó. Minh cũng biết rõ điều ấy nhưng nếu Minh muốn đi... Chính Minh chờ cơ hội bỏ đi, bây giờ được lý do rồi, còn chần chờ gì nữa? Tại sao lại phải chờ cơ hội? Minh trọ Ở nhà tôi, muốn đi lúc nào thì đi chứ, ăn thua gì đến tôi. Nhưng đã định dọn đi, cứ đi ngay, đi ngay chiều nay, cho tôi yên.

Minh vuốt mớ tóc rối và đi nhanh vào phòng. Một thoáng Minh trở ra với chiếc áo ấm khoác ngoài, điều thuốc cháy trên môi. Nét mặt người con trai chột cau lại trong một vẻ lạnh lùng quyết liệt. Đi ngang qua mặt Trâm. Minh nói nhanh, em đi tìm chỗ ở. Minh đẩy cánh cửa. Gió ập vào. Trâm tối tăm cả mày mặt, kêu thét lên. Minh. Rồi nàng quì gục xuống, hai tay ôm chéo qua vai. Hai mắt Trâm nhìn trừng trừng bất động mũi giày Minh dí chặt mẩu tàn thuốc. Người con trai đứng dang chân, khoanh tay nhìn xuống, chiếc áo vắt hờ trên vai. Khói thuốc lơ mờ vờn lên khuôn mặt bỗng nhiên kiêu ngạo, tàn nhẫn và đều giả. Khoảnh khắc, Trâm nhận ra khuôn mặt thực của Minh và lâu nay, mình thích khuôn mặt đó, tình cảm vô lý và kỳ dị đến không thể tự thú với chính mình. Khuôn mặt vẽ ra hai nét đối lập của một đời sống xao động: thiết tha

và hờ hững, non trẻ và già nua, say đắm mà bất cần. Vừa chiếm cứ vừa thụ động, vừa thụ động vừa âm thầm quật khởi tàn phá. Tự nhiên, Minh nhìn xuống nhếch môi cười nhạt. Mắt nhìn và miệng cười đó bỗng xóa hết những kiêu ngạo tự tin trong lòng Trâm. Kiêu ngạo và tự tin, em tước đoạt hết hai khí giới cuối cùng của tôi, để tự vệ trong đời sống. Là tôi mất hết không còn gì nữa. Ảo tưởng cũng tan tành. Tôi tàn phá, chà đạp những khung trời rộng lớn, tôi khước từ xưa đuổi làm cao, tôi tưởng mình là một đỉnh trời vươn lên giữa những cánh tay người đời níu kéo. Để bây giờ tôi chẳng là gì cả, với vết thương ngày cúi xuống bên em. Cho miệng cười em đậm suốt linh hồn âm u thầm kín. Em hiểu và em cười trong tiếng khóc tôi. Tôi không đóng trò với em dài dòng thêm nữa. Khán giả đi rồi. Mắt đời đã khép trên những hàng ghế trống chờ vợ Không ai làm nhân chứng cho chúng mình, cho vở bi hài kịch, cho riêng tôi với vai trò chiến bại từ nay.

Chương 8

– Em đi, biết đâu lại có người khác đến. Cô còn ông Lưu, còn bè bạn ở Sài-gòn về tìm, còn ông Văn, còn chàng phi công có thể bất ngờ trở lại, còn...

Tiếng thét của con thú bị thương hắt lên từ môi Trâm nín chặt:

– Thôi, đủ rồi, quá lắm rồi!

Trâm choáng váng đứng tựa vào khung cửa. Bàn tay nàng run ray bám vào khuôn kính vỡ lổm chổm. Từng mũi nhọn sắc kính vỡ siết vào lòng bàn tay, và thịt da Trâm như mềm nhũn tê điếng trong cơn đau cùng tột. Trâm nhắm nghiền mắt cho nước mắt khỏi trào lên, tiếng gió vù vù tới tấp đẩy nàng xuống một dốc cao thẳng tuột. Cả người Trâm vô tri như treo lơ lửng giữa khoảng không mịt mù, cho đến khi một bàn tay bóp chặt cổ tay nàng gỡ ra khỏi mặt kính. Trâm mở mắt nhẹ nhàng như mới thức giấc bàng hoàng, choáng ngợp trong cái nhìn Minh nhẹ nhàng vây phủ. Tay nàng lạnh ngắt run ray trong tay Minh ấm dịu. Người con trai như trưởng thành trong lời khuyên dỗ một người đàn bà đau đớn vì mình:

– Như vậy là hơn. Em đi nhưng thỉnh thoảng em lại về với cô. Mình có mất nhau đâu. Tuần nào em cũng về thăm cô, ngày nào cũng về thăm cô, có gì khác đâu nào?

Trâm gỡ tay ra khỏi tay Minh:

– Rồi Minh đi đâu?

– Không biết đi đâu nữa, nhưng không thể ở lại đây được, làm thế nào. Cô tưởng đi sướng lắm sao? Giờ lại tìm một góc tối nào đó, ăn uống bất thường, bữa có bữa không, đi học về nằm vùi đầu trong giường, không một người thân bên cạnh. Trời lạnh và đêm dài. Không ánh đèn, không lò sưởi, không tiếng nói, không ai thăm viếng hỏi han. Chán cảnh đó bỏ đi bây giờ lại phải về... Giờ em phải đi ngay, không dùng giằng nữa, rồi lại không quyết định được.

Hơi thở Minh bỗng lướt nhẹ lên mặt Trâm. Rồi tiếng chân xa dần ngoài cửa.

Trâm nói một mình với lòng bàn tay rướm máu:

– Em đi thật sao. Rồi tôi cũng đi, chịu làm sao được đời sống này nữa...

Vào lúc Trâm đang rối loạn với những ý nghĩ lẫn lộn đó, Loan sang chơi mang theo len đan áo cho đứa con đầu lòng sắp ra đời.

– Lâu lắm cô không qua bên em.

– Chị cũng chẳng qua tôi. Buồn buồn tôi không muốn đi đâu.

Loan nhìn mái tóc bơ phờ của Trâm:

– Như cô có điều gì lo nghĩ?

– Không, có gì đâu, tôi vẫn thế.

Khuôn mặt Loan dịu dàng chăm chăm cúi xuống một mũi đan nhăm. Màu len xanh ánh lên gò má của người đàn bà trẻ. Nỗi buồn chao động vô cơ trong lòng Trâm. Trâm thấy rõ mình là kẻ đứng hằn ra ngoài lề cuộc đời, xa lạ những hạnh phúc, đau khổ, chờ đợi và hy vọng trong sinh hoạt bình thường của thiên hạ, của những người như Loan. Giọng Loan buồn và nhỏ, âm thầm như tiếng ru ngủ một đời an phận hiền lành, kể cho Trâm những ngày mới quen Chụ Rồi chọn lựa giăng co, và đám cưới. Đời sống nên thơ giản dị như

trong chuyện cổ tích. “Hồi mới cưới, anh ấy đi chấm thi, em ở nhà một mình em sợ quá...” Loan nói và hai mắt rưng rưng. Chạnh nghĩ đến mình, Trâm vừa kiêu hãnh vừa tủi thân. Mình cũng đàn bà như Loan, đâu phải xương đồng da sắt mà chịu đựng nổi bao nhiêu lần, suốt một đời...

- Hôm trước hình như bên cô có tiệc tùng gì vui lắm?
- Tiệc tùng nào đâu, mời mấy đứa học trò trong ban biên tập báo trường...
- Nghe cô hát hay lắm.

Trâm mỉm cười nhìn qua lò sưởi trống. Ở đó, đêm ấy. Tiếng hát nàng. Khuôn mặt Minh. Ánh nến lung linh in lên bức tường tối mờ những bóng người lặng lẽ nhìn nhau. Trâm nhìn và không thấy như tất cả nhòa trong một màn mưa sương loáng thoáng. Đôi mắt vô thức bất động mở lên trên từng khuôn mặt quen thuộc phút trước bỗng chốc vô cùng xa lạ phút ấy. Dưới đáy tiềm thức chợt dềnh lên những hình ảnh nhấp nhô sóng cuộn. Âm thanh ngậm ngùi, xa hút từ những phương trời hiu quạnh lãng quên nào lắng đọng giữa lòng Trâm nao nao xót xá Khúc ca cuộn tròn dâng lên môi, Trâm nhìn vào những khuôn mặt đó. Trâm chỉ thấy khoảng không, và Trâm hát. Khung cảnh lùi dần như đám tĩnh vật lướt qua sau một chuyến xe tốc hành mê cuồng bay bổng. Chỉ còn vầng tóc rối lòa xòa trong biển đêm vờn quanh khuôn mặt rượu hồng, hai con mắt đêm đen, đôi môi ướt hồng như nụ hôn trao gần gũi của Minh. Trâm nhìn hình ảnh đó và Trâm hát. Tôi nhìn em tôi hát. Tiếng hát ấy cho em, cho âm vang còn mãi bay về khắp vùng đời lạnh lẽo. Cho tràn đầy khoảng tối tâm hồn này hình ảnh đêm vui, giữ lại cho những tháng ngày sau tan tành rain vờ. Tôi hát cho nỗi đau thương không một người san sẻ trong đời. Tôi hát cho những miền hoa đào tuổi biếc giữa mùa xuân em đến đời tôi. Tôi hát cho con tim chín muồi vết thương một lần thao thức. Tôi hát cho những ngày những tháng năm trong mai sau thiếu vắng mặt trời. Khi em đi rồi, tôi chẳng còn gì trong đời để lo âu khắc khoải nữa. Tôi gửi vào màu đêm đen mắt buồn, lời ca sầu muộn của nửa đời dang dở héo hon. Cho vết thương kỷ niệm sẽ vì em suốt đời còn đau đớn. Nên tôi nhìn em đêm đó tôi hát. Những người xung quanh là nhân chứng vô tình, là tha nhân cách trở. Cho nên tôi nhìn em tôi thản nhiên hát. Tôi nhìn nhưng chẳng thấy em đâu. Bởi mỗi lần nhìn em chỉ thấy khoảng trống vô cùng của ngày mai vắng ngắt. Một ngày em không còn đó nữa, không còn trong ý nghĩ, trong ưu tư, trong hơi thở đời tôi nữa. Mình khuất bóng nhau trên băng giá địa cầu. Cho mỗi một người hiện hình lên trên một trạng thái khác của đời sống luân lưu biến đổi. Một ngày trùng lai tình cờ không nhìn ra nhau nữa. Em qua bên tôi như thuyền qua trước bến. Tôi sẽ mất em như bến không giữ nổi thuyền. Xa lạ vô cùng như hai kẻ ở khác hành tinh. Như chưa một lần nước mắt này vì em nhỏ xuống, chưa một lần làn môi đó vì tôi bát ngát hương hoa. Thôi, đêm ấy rồi thôi, tôi cảm lời không bao giờ hát cho mình em nữa. Tiếng hát cô đơn không thể của một người, như cánh gió lang thang bốn phương trời không biết về đâu. Không vì ai cả. Em. Tôi. Hay đời sống.

Vì đời vô tội và trong sạch như bản thể nguyên thủy của mọi người. Tất cả đã xảy ra như thế và đều phải nhào lộn trong một gánh xiếc đại cuộc. Không ai có quyền chạy trốn. Như tôi bây giờ không thể chạy trốn lòng tôi. Trong miền giá buốt xương da, tiếng động đã vang rền cho tâm hồn cự mình nổi loạn.

Hai mắt nhìn và thờ ơ không muốn thấy người đối diện của Trâm cho Loan biết mình phải ra khỏi vùng không gian yên tĩnh mơ màng của bạn. Loan về rồi Trâm còn ngồi đó, còn lắng nghe tiếng hát mình vọng về từ sao xuyên mê một đêm nào. Trời khuya và lâu vắng sau những bước chân của đám học trò mất hút trên đường. Vòng tay Minh chặn lối đi nàng giữa cầu thang mờ tối phảng phất mùi thơm ấm lạnh quen thuộc.

- Minh tối nay làm sao thế? Khó chịu ạ!
- Khó chịu thật. Đáng lẽ em vắng nhà để cô vui cho trọn.
- Minh muốn nói gì. Vô lý quá.
- Tất nhiên là thằng này vô lý. Bọn chúng nó mới có lý. Và càng có lý hơn nếu chúng còn ở lại suốt

đêm.

... Minh. Tôi đã đuổi khéo họ về. Chỉ cái lão Tuyền lớn nhất trong bọn mà không biết tự xử lý.

Minh hẳn học:

– Không phải tại ai cả. Tại cô. Cô như vậy làm sao họ ra về được.

– Thôi đi, đừng xuyên tạc. Bọn họ không có gì đâu. Vả lại với tôi họ lễ phép lắm.

– Lễ phép gì. Thế lúc đầu đến đây em không lễ phép với cô sao. Chúng nó nhân danh văn nghệ, báo chí, báo hại ấy à. Sao cô mặc cái áo màu đỏ thẫm đó tối nay. Cô chưa mặc áo đó lần nào, mà sao mặc tối nay. Cô không thấy cái áo đó mỏng à. Cô đẹp. Cô biết cô đẹp. Cô muốn làm cho đẹp hơn, đẹp hơn, càng ngày đẹp hơn lên. Sao cô không chịu xấu. Sao cô không xấu đi, xấu hẳn đi!

Hai bàn tay Minh xoắn chặt vào nhau. Một lúc Trâm đang ngẩn ngơ chưa biết đối xử ra sao, Minh đã nhìn thẳng vào mặt Trâm:

– Chính cô có ác ý. Cô muốn làm vậy chọc cho em điên lên phải không. Cô còn hát cho chúng nó nghe.

– Những ngày cuối năm vẫn hát cho học trò nghe là thường, có sao?

– Thường, với cô cái gì cũng thường được. Cô quen như thế nên không còn rõ tính cách quá đáng bất thường ở những việc cô làm. Thấy cách chúng nó nhìn cô hát cũng đủ hiểu. Làm cho kẻ khác mê mệt khổ sở vì mình, cô khoái lắm phải không. Cô làm em điên đầu lên, giọng Minh bất ngờ dịu xuống, và em sợ. Lúc nào cũng sợ. Tối nay thấy rõ điều lo sợ có lý. Sao cô hát cho chúng nó nghe Tiếng hát của cô thuộc về em...

Vầng trăng nhạt nghiêng khuất sau rừng. Con đường bằng bênh nổi giữa hai bờ cỏ đen thẫm. Đêm cửa mình giữa lời nàng thờ nhẹ. Và nàng còn nhớ rằng Minh nở đều trong tóc mình vương rối. Nàng còn nhớ má Minh thơm và ấm mùi rượu nho ngày hội lớn nào.

Tất cả qua rồi. Qua rồi niềm vui đêm ấy. Chỉ còn nỗi buồn chiều nay, Trâm ngồi chết lặng chờ Minh trở về. Đến chín giờ tối. Mặt mày nhợt nhạt, tay chân lạnh ngắt, Minh ngã sõng soài ra sàn nhà gỗ lạnh. Tôi làm gì cho tôi, tôi làm gì cho em đêm nay, ngày mai? Trâm xát đầu vào ngực Minh, những ngón tay buồn kiếm tìm vô vọng cảm xúc bàng hoàng vô tội của lần lo âu thứ nhất. Hai mắt Minh ngơ ngác mở lên vùng ánh sáng ảm áp.

– Phải nhà mình ở đây không?

– Nhà tôi. Nhà Minh. Minh uống Whisky ở đâu?

– Không, 33 thôi.

– Mặt em đầm mùi Johnny Walker. Uống ở đâu? Hình như cả Ballantine nữa.

– Ở café Tùng.

– Mấy ly?

– Hai ba không biết nữa. Không say, chỉ mệt và nhức đầu.

Tiếng nói đứt quãng và đầu Minh quẩn quại giữa sàn nhà.

– Em mệt quá không chịu đựng được nữa. Cô làm gì cho em khoẻ ra được không?

Trâm vuốt mặt Minh với năm ngón tay gầy lạnh lẽo.

– Minh đi đâu suốt chiều nay?

– Tìm chỗ.

– Không có chứ?

Minh ngồi bật dậy, mùi Whisky phả vào mặt nàng như hơi ấm của đêm yên.

– Mai đi, trưa mai đi.

Gọng kim nào siết chặt trái tim Trâm và nàng lại giọng:

– Chỗ nào?

– Nhà thẳng Hải.

– Việc gì phải uống rượu?

– Mai đi, yên làm sao được đêm nay.

Đêm nay. Có thể nào đêm nay là đêm cuối cùng của một thời gian huyền thoại. Trăng ngà ngà khóa thân giữa đỉnh trời màu khói xám. Bụi bờ u uất chìm sâu như vực thăm quanh lâu. Minh theo Trâm xuống ngồi ngoài hiên gió. Khoảng cách mở rộng trong đêm sâu trũng giữa hai người. Trâm nhìn nét đôi mờ ảo dưới ánh trăng và bỗng thêm bỏ đi xạ đi thật xạ Không một người nào còn thấy bộ mặt thực ngày mai cau có hiện hình lên nữa. Thời gian và lãng quên. Để bắt đầu lại những cuộc tình thoáng qua ngăn ngui khác... Bao giờ niềm tin cuối cùng mất đi, mình sẽ hư hỏng, Trâm tự nhủ, nhưng nói gì với Minh? Mỗi người là một ốc đảo cô liêu, tự tạo hay tự hủy. Cho nên nàng im lìm ngồi chờ Minh tỉnh hẳn cơn say, rượu hết nồng và trưa mai Minh trở về chỗ khác.

Những tiếng động dưới phòng Minh đưa lên vang động cùng khắp tâm trí. Trâm từng sờ chết điếng. Cái giường. Cái ghế. Cái bàn học. Những đồ đạc nhỏ nhặt vô nghĩa trong phòng. Chúng rủ nhau ra đi, thản nhiên và dễ dàng như ngày tìm đến. Chúng nó theo Minh về một nơi nào khác, lấp đầy một khoảng trống khác, bắt đầu lại một chuỗi ngày tháng tươi vui khác. Còn Trâm ở lại. Khoảng trống tan hoang mở rộng trong nhà, trong tâm hồn, trong đời sống liên tiếp những đợi chờ vô vọng, những kỷ niệm rã tan, hình hài héo hắt chính mình. Như dưới đáy một hầm sâu không ai hay biết đến. Trên xa kia là cuộc đời và ánh sáng. Cuộc vui vẫn còn. Mùa xuân vẫn còn, bao nhiêu hoan lạc và đau thương vẫn còn tiếp diễn với những người khác. Còn tôi ở lại. Quặn quại ngày đêm trên sân khấu vắng ngắt này, dở sống dở chết, mang án tử hình xử chậm suốt đời như thế. Giờ em đi rồi. Một phần đời tôi cũng bỏ đi theo. Còn gì không trong căn phòng nhỏ bé đó? Tất cả lần lượt lách mình ra khỏi cửa đời tôi. Hoặc âm thầm lẩn trốn, hoặc vang động ồn ào.Ồn ào như em đang bỏ đi. Tiếng động chạm của ghế bàn đồ đạc. Tiếng âm âm của một góc địa cầu này sụp đổ lên tôi. Tiếng đá rơi và đất đổ, sóng thét và gió gào giờ nguyệt tận. Tôi biến thành dã thú bị thương, quay cuồng điên dại trong bay đời rộng lớn không còn lối thoát. Hai mắt mở to sâu hút đại khờ trường trường trong khoảng trống không này. Bóng tối xiêu đổ gục xuống như thân cây sét đánh. Đầu tôi chỉ còn là xương sọ rỗng nứt điên mê Mái tóc hoang biến thành rừng cây chẳng chịt. Mỗi cành cây biến thành con rắn lớn, trườn mình khắp mặt đất bốc cháy này quấn lấy chân em. Cho em biến thành con chim nhỏ bay bổng lên trời, ca hát tình yêu ở một thiên đường khác.

Trong cơn mê thiếp đó, tiếng Minh phả vào trí óc mù tối của Trâm hơi ấm thức tỉnh của đời sống:

– Xong cả rồi, em đi...

Yên lặng một lúc lâu, hai tay sóng soài trên mặt bàn, rồi Trâm nhẹ nhàng quay lại như trong chiêm bao nhìn lên chơi với. Đứng sau thành ghế, Minh cúi xuống và trong một khoảnh khắc bất ngờ, hai tay người

con trai vòng lấy đầu tóc bờ phờ rũ rượi của người đàn bà. Mắt nàng khép chặt trong một màu trắng xóa. Màu trắng đó chập choạng như một tấm màn sương phủ, chập chờn trải ra mênh mông thành tấm khăn liệm cho nàng bình yên nằm ngủ đời đời trong đó. Tấm màn bỗng cuộn lên, Trâm níu theo và hai tay hao hụt ôm choàng tới trước, và Trâm mở mắt, xoay người, úp mặt vào tay, im theo từng đợt sóng cuộn cuộn dâng lên khắp người như bão lụt. Chỉ một thoáng, rồi tất cả chìm xuống, ném Trâm vào khoảng không vi vu, và nàng lại tê đống trong chiều sâu hun hút của lòng vực không có tận cùng.

– Cô ngồi yên đây, đừng xuống cho đến khi em đi khuất rồi nhé, cô đừng xuống, đừng nhìn thấy em đi ra...

Tiếng giày xa dần ngoài thang lầu. Dưới đường, chiếc xe chở đồ mở máy. Trâm mở diêm, đốt điều thuốc, đi như người mộng du ra khỏi phòng.

Nghe tiếng động, Minh nhìn lên. Giữa hai song gỗ đen thang lầu lơ mờ tối, khuôn mặt Trâm nín câm nhìn xuống, Minh. Tiếng khàn đục vương mắc mấp máy trên đôi môi nhợt nhạt như một lời trắng trời cuối cùng. Minh đến dưới thang lầu, hai mắt hoe đỏ nhìn lên. Cánh tay Trâm luồn qua song gỗ buông xuống, đặt vào môi Minh điều thuốc sắp tàn. Rồi cánh tay Trâm treo lủng lẳng bất động ở khoảng không đó, như đã mệt mỏi. Khuôn mặt Minh ngửa lên sau vầng khói thuốc lung linh. Trong khoảng cách đầy dọa tự ý hai người khoắc khoải nhìn nhau. Như chân tay tôi nặng trĩu gông cùm. Như em đứng ở ngoài song cửa tù, tự do nhìn vào thăm hỏi già tử cho tôi sắp phải lưu đày ra một ốc đảo hoang vu và suốt đời chết đó. Chỉ còn một phút này thôi. Một phút vô cùng trong một đời ngắn ngủi. Dồn tốc độ đam mê trong khoảnh khắc cho tôi sống một lần và chết một đời. Tôi phải làm gì, tôi phải nói gì với em. Tôi phải làm sao để kéo dài giây phút tận cùng này. Cái phút giây không bao giờ dừng lại, không bao giờ đến hai lần trong một đời người, cái phút thoáng qua huyền ảo trong dòng trùng trùng điệp điệp của thời gian hai hành tinh cách xa hàng triệu triệu năm mới một lần gặp gỡ. Không, tôi không còn nữa. Tôi ngày em đi không phải là tôi ngày em đến nữa. Tôi những ngày em vắng mặt không phải là tôi những ngày tháng ngày em có mặt ở đây. Sự chết im lìm nào đã chết đi một phần nào đó thể xác tâm hồn. Nên nhìn em phút này tôi buốt tê không còn cảm nhận được đớn đau hay buồn rầu nữa. Tôi kêu la vô vọng trong sa mạc cuộc đời bằng âm thanh chiêm bao tưởng tiếng mình chuyển đi khắp mặt địa cầu mà miệng vẫn câm lời khó nói. Tôi đã nói gì với em. Minh đã nói gì với nhau. Những con người câm trong một vũ trụ điếc. Những tâm hồn lưu lạc trong một ốc đảo bơ vơ. Cho đời sống giữa em và tôi, giữa tôi với mọi người chỉ là thiếu sót ngộ nhận và vô cùng ngăn cách. Không làm gì được. Như tôi nhìn em ở giây phút tận cùng và không biết sống làm sao đầy đủ khoảnh khắc giới hạn này. Để khi em đi rồi, tôi ôm khoảng trống vào vòng tay cho đến ngày rã mục di hài.

Trong im lặng rợn rùng của xúc động, tay Trâm níu xuống, tay Minh vương lên, hai bàn tay đan nhau thành hình ảnh níu kéo vô vọng của hai người trên hai bến thiên đường cùng sắp đổ vỡ.

– Thôi cô quay lên đi, đừng nhìn thấy em đi. Mai em về, mai em về với cô.

Trâm ngồi xuống thang lầu, mái tóc rối vòng qua cổ. Nàng tỉnh dậy một khắc trong tiếng nói đó và nhận ra mình không là gì cả, không chủ nhà, không cô giáo, không người yêu, không đối tượng. Chỉ là đứa trẻ con. Đứa trẻ con hiện hình nguyên vẹn trong cái lối đàn bà, như chồn hiên nguyên hình từ cái lối hồ ly tinh. Và đứa trẻ con sắp bị bầu bạn bỏ rơi ở một thềm nhà hoang vắng, kêu khóc đòi trở về giữa cánh tay đầm ấm của một người nào thân thuộc.

– Minh!

Minh lại nhìn lên, và Trâm thấy mình đang khóc bằng nước mắt trên hai mắt Minh hoe hoe đỏ.

– Không, không có gì cả, thôi, Minh đi đi.

– Thứ bảy chủ nhật em về.

– Ủ, về “xem lễ”, nhé.

Một thoáng xê dịch mơ hồ trên mười ngón tay đan nhau khăng khít. Khoảng mê muội nồng nàn vừa trôi qua trong hai bàn tay yên ngủ trong nhau. Cơ thức tỉnh bàng hoàng đến búa vây, kéo hai bàn tay về hai ngã. Từng ngón tay Trâm còn mê thiếp níu lấy khoảng không cho đến khi tiếng chân Minh im lìm trước ngõ. Và tiếng xe mất hút trên đường. Hai hàng mi Trâm khép chặt bóng dáng Minh đi nhanh về phía cửa, chiếc áo len trễ tràng khoác lên vai, chiếc đàn kéo lê dưới đất theo đà tay rã rời mệt mỏi. Từ phút này, tôi sẽ ra sao. Đập hết những gương soi trong nhà để không còn thấy bóng mình trong đó nữa. Hai tay níu riết vào mớ tóc bờ phờ che vầng trán, đầu óc vô tận cho bay biến nỗi dầy vò đau đớn. Đập phá hình hài này ra xem tôi có mê có dại có điên không. Khoảng trống nhức nhối kêu gào trong lồng ngực. Miền tri giác cuối cùng nào đó trong thể phách thừa thãi bỗng lỏng xuống làm vực sâu đáy gió lạnh, bóng tối và tuyết băng. Cơ đau như thắt lại từng hồi theo từng điệp khúc ý nghĩ: Minh đi rồi, Minh đi thật rồi.

Trâm nhắm mắt kẹp chặt những hình ảnh gây vụn vào hai hàng mi. Bên ngoài, chiều len lén trôi vào tiếng gió vi vu chạy dài thung lũng. Cánh cửa nào dưới lầu quật mạnh vào vách. Và tiếng mơ hồ của những bước chân xa vọng về trên con đường heo hút chạy dài. Nàng vòng tay ôm những thanh gỗ thang lầu, mở mắt xuống những bậc thang đều đặn. Những bậc thang lầu em đã lên đã xuống, những bậc thang lầu chúng mình cùng xuống cùng lên những buổi đi về. Hai bàn chân hồng non da thịt trẻ con nước mưa loáng ướt bên bờ cỏ sau vườn. Chiếc quần jean ngổ ngáo bê bết từng vết đất bẩn và dầu xe. Áo len màu xanh viền thảm đường cổ trắng. Tiếng huýt sáo một khúc nhạc sai. Tiếng cười huyên náo ngày nghỉ học của lũ bạn bè. Những lầy hờn vô cớ. Những triu mến không tên. Những ước muốn không lời. Tất cả bỗng cháy, ứa trào lên theo nước mắt Trâm. Tất cả còn phảng phất đâu đây, quanh Trâm, hư ảo hiện về trong tòa lầu vắng lặng từ nay im tiếng nói cười.

Lần xuống hết thang lầu, Trâm đi như một xác không hồn từ phòng này qua phòng khác, dừng lại ở bức màn đỏ thắm gió cuốn phập phồng. Tấm màn vén lên. Bên trong trống trơn như sân khấu sau giờ trình diễn. Nền nhà vương vãi những tàn thuốc đã đổi màu lẩn vào những que diêm cháy xém. Mẫu giấy thời khóa biểu dán trên vách từ bao giờ rơi xuống, nét mực nhòe nhoẹt, lẫn giữa những mảnh giấy vụn, bụi rác mơ hồ. Chỉ còn có thể, giữa bốn bức tường nhân chứng trống trải đứng im. Trâm lao đảo trở ra. Thang lầu như những bậc đá đen hầm mộ. Hun hút xuống. Vời vọi lên. Với những bậc tối tăm buồn nản như tuổi đời nàng. Những bậc thang lầu em đã lên đã xuống. Những bậc thang lầu chúng mình đã cùng xuống cùng lên. Từ đây là những bậc thang âm u dẫn tôi lên đêm ngày đều đặn chán chường trống không trên đó. Cuộc đời vô vị thiếu vắng mất em. Cuộc đời ấy kéo dài cho đến mòn, đến hết.

Trâm quay lại bàn khách, mở hộp kẹo mời Hải. Hải cười:

– Bây giờ cô lại co tụi này như khách.

Trâm nhún vai thật nhẹ:

– Chứ gì, từ nay Minh cũng chỉ là khách của tôi.

Minh đứng ở cửa sổ trong ánh nắng chói lòa của vầng mặt trời mới mọc. Nàng nhìn Minh. Đăm đăm. Quẩn quít. Dại khờ. Một thoáng Minh cũng nhìn lại nàng như thế, và cả hai cùng cảm thấy như có con sóng lớn lượn khắp thân thể mình, Trâm nhìn và Trâm nghĩ hôm nay Minh là người lạ. Tương quan giữa hai người cũng có quyền thay đổi theo. Không còn học trò cô giáo, chủ nhà khách trọ nữa. Người con trai đó đi lạc vào đời sống tôi, tôi có thể tiếp nhận cách này cách khác, với ý nghĩ nào đi nữa cũng không can dự gì đến đời sống bên ngoài. Trường học với những danh từ gán ghép cho khuôn mặt sân khấu giả trá của tôi bên đó, phút này không còn nghĩa lý nữa. Tôi mệt mỏi gằng gượng đã quá lâu rồi, không còn suy tính ngăn ngừa nữa.

Mái tóc bông bênh mềm dịu. Thân hình trung mảnh dẻ. Quần jean vàng sẫm và áo sơ mi trắng toát, Minh đứng gác tay lên thành cửa sổ, điều thuốc vương khói trên môi. Minh đứng đó nhìn lại nàng, nhìn lại hình ảnh mất hút sau một chiều một đêm xa cách. Minh nhìn lại nàng. Một thoáng. Nhưng rất lâu cho đôi môi nhếch lên gợi hình một chiếc hôn nồng nàn đắm thắm. Nàng cúi mặt, thoăn thoắt xuống than lâu, chạy vào phòng Minh cũ. Tiếng giày xuống thang lầu nhẹ nhẹ đuổi theo. Sau lưng Trâm, tấm màn đỏ rung động vén lên rồi buông xuống. Nàng mơ hồ cảm thấy như những lần khêu gợi từ ký ức một xao xuyến chiêm bao, vòng tay Minh làm vòng đai mây khói khép nhẹ quanh lưng nàng. Khuôn mặt thơ ngây tình nghịch dịu dàng quen thuộc cúi xuống, như hiện lên từ ngày tháng nào xa tắp. Bàn tay Trâm quờ quạng lên khuôn mặt lờ mờ kỷ niệm đó. Cảm giác xô lừa rào rạt từ má môi Minh xuống bàn tay Trâm như những đợt sóng tới tấp mùa biển động. Thân thể nàng biến tan, nhẹ nhàng bay bổng trong một khoảng không đầm ấm mệnh mông nào. Tiếng gió rì rào và tiếng trong rặng cây xanh, những cánh bèo xô dạt trên mặt ao tịch mịch. Tiếng nằng cười khúc khích trên những bờ lau trắng ngút ngàn. Đỉnh trời thấp xuống mãi trên đầu và thân thể nàng chao lượn trong một vầng mây trắng xóa. Lửa mặt trời nhảy múa rạo rực trong hồn như biến thành những tia pháo bông trong đêm trăng tân hôn, tàn rụng xuống hai hàng mi Trâm long lanh choáng ngợp...

Tiếng Minh như một thức tỉnh lạ lùng vội vã:

– Đêm rồi, nhớ cô quá.

Giọng nàng lạc đi:

– Tôi cũng thế. Tưởng điên lên mất. Bỗng dưng Minh bỏ đi.

– Đến thế này, cô còn nói thế được sao? Cô không chịu hiểu sao phải đi, vì sao phải xa nhau.

– Từ hôm qua, tôi bỗng thấy mình hoàn toàn tự do, không phải kịch nữa. Và vai trò cũ mất rồi. Nhưng vì thế tôi mất Minh, tôi đang mất Minh đây. Tôi không chịu được. Thèm đập phá. Đập phá hết cả đời mình còn lại.

Có tiếng động nhẹ Ở cầu thang. Trâm thức giấc từ cõi sống đam mê trở về nỗi chết cuộc đời. Nàng nói to cho người bên ngoài nghe thấy:

– Minh mang theo hết rồi, còn gì trong phòng này đâu.

Khi Minh và Hải về rồi, đã gần mười hai giờ trưa. Trâm thay áo chờ xe ra phố. Nhà hàng ăn quen thuộc ở một góc phố khuất. Những bộ mặt thường trực ăn cơm tháng ở đây. Thoáng thấy Tồn, bạn đồng nghiệp ngơ ngẩn hiền lành nhất trường ngồi một mình ở bàn trong góc, Trâm nhìn xéo đi không chào, muốn là kẻ lạ mặt hẳn giữa những người lạ mặt để được yên thân. Trâm gọi thức ăn và nhìn ra thiên hạ đi lại ngoài đường phố. Trưa chủ nhật nhà hàng đông khách. Bạn bè chồng vợ, tình nhân. Trâm bỗng nhận thấy sự khác thường kỳ dị của đời mình: Cô độc, nổi trôi và phiêu lưu không ngừng nghỉ. Cứ cả đời như thế. Đi làm, về nhà, thỉnh thoảng khóa cửa, bỏ nhà không, đi tìm một đôi giờ huyền ảo âm ỉ ở một thành phố khác, nhớ lại những vui chơi sôi nổi của quãng đời quá khứ khuất xa. Rồi lại trở về, lại tiếp tục nếp sống bênh bồng cô độc lang thang tâm hồn. Một vài vẻ đẹp thoáng qua. Dư vị của yêu thương nồng nàn và cay đắng. Bao nhiêu đổ vỡ tan tành. Bao nhiêu gấn hàn chấp nối vô ích. Chẳng đi đến đâu. Không ngã gục cũng lết lê buồn nản... Ăn xong, buổi trưa không biết làm gì, Trâm gọi xe đến thăm một nhà bà con. Những đứa trẻ tút đòi quà. Một đứa sơ sinh trong nôi im ngủ. Chiếc màn cửa cắt xén vá vúi. Mấy chén nước vàng ngàu nguội lạnh. Bàn ăn còn bám những hạt cơm, ruồi bu đen đặc. Và giọng kể lể đầy nước mắt của người đàn bà, về chồng con, nợ nần bệnh hoạn, số kiếp... Nàng lạnh toát người nghĩ nếu nhận lời lấy Ngừ hay những người cầu hôn trước Ngừ, những kẻ gặp sau này, biết đâu một ngày nào đời nàng cũng như thế. Lấy chồng, chúi đầu vào gông, đẻ ra một “chùm” con nheo nhóc. Rồi gây gỗ, lấy hờn, ghen tuông, cấu xé, dò xét nhau. Cho đến ngày kẻ này coi kẻ kia là của nợ. Sống với nhau chỉ để bổ túc những điều kiện vật chất cho nhau.

Cứ thế cho đến già, đến chết.

Nỗi chán ngán bức tức lại vô cớ trào lên. Trâm muốn về nhà một mình với chiều Chủ nhật trống không, nhưng trốn những ám ảnh về mình, Trâm đến Thư. Ngồi chờ bạn sấy tóc, Trâm lơ đãng nhìn ra ngoài. Năng chiều yếu ớt rung động trên hàng rào hoa hồng trắng. Yên tĩnh lùa vào tâm hồn và Trâm tự nghĩ vì sao mình không thể chấp nhận được sự sống dễ dàng như mọi người, như Thư để suốt đời lên đèn và cuối cùng trong vòng tay cũng chỉ còn ảo ảnh. Lại một cặp choai choai phóng xe đi qua trước đường. Một sáng một chiều nào trong mai sau, nàng sẽ tình cờ thấy Minh đi với một người nào khác, trẻ thơ nhí nhảnh như đôi lứa vừa thoáng qua. Rồi nàng sẽ ra sao lúc đó, ảo tưởng cuối cùng về một vẻ đẹp mong manh cũng tan tành rạn vỡ...

Tiếng Thư từ trong phòng bên vọng sang:

– Mình lái xe đi chơi nhé. Mấy hôm nay tự nhiên buồn quá.

Một ý tưởng mãnh liệt vụt đến: “giá moa có xe như bồ, lúc này moa chạy về phía đèo Prenn, nhấn hết ga, vèo một cái là xong”. Cho xong. Cho xong những khát vọng vô biên. Những ưu tư quẩn quại. Những ám ảnh hoài niệm không nguôi trong lòng mình bất di dịch giữa sắc bóng trên đời luân chuyển đổi thay.

– Trâm mệt à. Mấy tên học trò đi rồi, Trâm ăn một mình sao?

– Một mình.

– Chiều chủ nhật một mình buồn chết, mình đưa Trâm đi ăn.

Trong tiệm ăn, Thư hỏi han săn sóc bạn thật ân cần dịu nhẹ đến nỗi Trâm tưởng như Thư đoán biết những gì trong lòng mình và tìm cách an ủi cho khuây nguôi. Bảy giờ tối, Thư đưa Trâm về nhà. Con đường vắng lạnh. Những cánh cửa im lìm đóng kín, tiếng chìa khóa lách cách trong ổ. Thang lầu gỗ đen tối mịt mù. Đèn bật sáng lên những dấu vết tan hoang. Vỏ trái cây vứt bừa bãi từ bàn ăn xuống sàn nhà. Chiều thứ ba nếu rồi em đến, Minh bảo thế trước khi ra về. Trâm vượt nhẹ nhẹ miệng ly Minh uống và nàng hỏi thăm “ly ời, môi đâu rồi, môi đâu rồi ly ời”.

Chủ nhật, thứ hai, thứ ba Thứ ba sáng rồi chiều. Trâm đếm thời khắc như thuộc lòng thời khóa biểu của mỗi lớp. Nhưng Minh không đến và Trâm muốn đi tìm không gian u tối lạnh lẽo của rạp hát cho quên mình trong suốt buổi chiều. Nàng xuống xe ở Vĩnh Chấn định mua Chocolat vào rạp hát gặm một mình, bỗng có tiếng gọi bên kia đường:

– Cô. Cô. Cô.

Không về thăm, để thời gian ngênh ngang ngoài phố. Trâm nghĩ và làm mặt lạnh chờ Minh đang “phấn khởi” băng ngang qua đường.

– Cô đi đâu thế?

Trâm ngổ và bướng “thành thật”:

– Đào quanh vài vòng, lâu không đi lượn phố, mai một cả tài năng. Còn Minh chắc đang chạy áp phe.

– Cô giận. Tự nhiên em thấy lo sợ thế nào và không dám đến cô.

Mắt nhìn buồn và đáng điệu mệt mỏi của Minh làm Trâm dịu xuống.

– Minh có chuyện gì đấy.

– Không. Buồn và lang bang. Cô đi đâu.

– Vào Ngọc-Lan, phim hay.

– Cô cho em đi với nhé.

Một điều giản dị và tuyệt diệu như thế mà từ lâu Trâm không nghĩ đến.

– Sao lại không. Tôi đi lấy vé. Minh mua hộ kẻo, nhanh lên, trễ rồi.

Hai người ngồi vào một lô ghế trong góc trên cùng. Rạp hát tối đặc lạnh ngắt, chỉ khoảng mười người khách rải rác.

Phim bắt đầu, hình ảnh trên màn bạc và trong trí Trâm chập chờn ráp nối vào nhau. Les chemins de la haute ville Khuôn mặt khoắc khoải tuyệt vọng của Simone Signoret từ khung cửa lầu cao nghiêng xuống. Ly rượu trên tay và điều thuốc trên môi. Trâm chỉ nhìn thấy thế. Chỉ nhớ có thế. Rồi hết. Khắp nơi trong bóng tối lờ mờ tội lỗi của căn phòng lạnh lẽo mênh mông, khuôn mặt Minh chập chờn hiện lên gần và xa, và gần mãi lại trước hai mắt nàng thảng thốt mở lớn. Mùi kẹo thơm và chua gần gũi. Đầu Minh nghiêng xuống vai Trâm. Cánh tay nàng như một con trăng lớn quấn chặt trên lưng ghế Minh cho tiếng nói chỉ còn là hơi thở:

– Em biết từ ngày em đi, tôi như thế nào không. Hôm thấy tôi trên trường sao Minh quay mặt đi?

– Bọn họ sẵn và truy kinh khủng, em phải tránh cô.

– Chỉ vì thế thôi phải không.

Minh cúi đầu vào vai nàng:

– Ừ. Cô không tin gì em.

Trâm cười trong màu tối mê hoặc của không gian đồng lõa.

– Nếu tin Minh, tôi sung sướng. Vì vậy tôi vẫn có tin, cố tin cho đến ngày... Thôi không thềm nói đến ngày mai. Minh này.

– Sao cô.

– Không, không có gì cả. Tôi cảm thấy sung sướng. Lẫn một chút đau đớn và sợ hãi.

Rồi Trâm ngồi im. Với đầu Minh êm ái trong cánh tay. Với những cảm giác nao nức buồn vui bằng lòng và ray rứt lẫn lộn với những ảnh trước mắt như mờ mịt sau một lớp sương dày trắng xóa. Cho đến hết phim.

Ra đến ngoài, trời còn sáng, Trâm bỗng nghĩ đến nhà hàng vắng hôm đến ăn với Thư:

– Mấy hôm rồi mình không ăn với nhau. Đi tìm chỗ ăn nhé.

– Thiên hạ...

– Coi như không có thiên hạ. Đà-lạt của mình.

Nhà hàng vắng sạch. Minh đẩy mạnh cánh cửa căng màn hồng bước vào, Trâm theo sau sung sướng mông lung và bang khuâng e sợ như lần thứ nhất hò hẹn với người tình đầu đời. Trâm chọn một bàn gần ngoài cửa để xem chừng những khách vào ra qua bức màn mỏng. Một thoáng ngập ngừng chờ đợi, Trâm mong Minh kéo ghế cho mình ngồi và đứng yên sau đó cho đến khi nàng chọn xong một dáng ngồi thích hợp, dễ chịu. Nhưng Minh chỉ vụng về luống cuống ngồi xuống ghế bên kia, những ngón tay loay hoay trên mặt bàn phủ khăn kẻ ô lớn nhìn ra ngoài hai mắt lơ đãng như Minh không chú ý nghĩ ngợi điều gì trong hiện tại. Dáng ngồi lạc long trong khung cảnh một nhà hàng ăn đó làm Trâm nhận ra vẻ trẻ con giấu kín của

Minh thường che lấp dưới những cử chỉ thành thạo của kẻ sỏi đời. Trâm kéo ghế ngồi xuống và chăm chú kín đáo theo dõi Minh. Những lúc ở nhà, lẽ ra phải trẻ con, hồn nhiên, Minh lại xử sự như người lớn, đủ “khả năng” điều khiển Trâm, đến nỗi biên cương tuổi tác giữa hai người gần như bị xóa bỏ hẳn. Lẽ ra Minh phải kéo ghế cho nàng ngồi xuống. Hỏi nàng uống gì. Ăn gì. Lau cái miệng. Đẩy cái cốc lại gần trước mặt nàng hơn, như thường lệ những người đàn ông “phục dịch” cho đàn bà, không phải vợ, trong nhà hàng. Minh không là đàn ông như vậy, nhưng Trâm chờ đợi những cử chỉ săn sóc nhỏ nhặt đó, để quên đi trong một lúc vai trò thực sự của mình, quên thể chủ động làm cho nàng chột mặt mũi, chán ngán và bức tức vô lý. Nhưng Minh ngồi lơ đãng nhìn ra ngoài, những ngón tay thừa trên mặt bàn gỗ nhẹ theo một nhịp ý nghĩ mơ hồ nào đó. Bao lâu rồi Trâm nghĩ và nhìn theo những ngón tay Minh nhịp xuống mặt bàn - chính mình tự tạo vai trò chủ động trên đời sống mình, để được ảo tưởng về một sức mạnh tinh thần nào đó, can đảm, nghị lực, phấn đấu hăng hái trong cô đơn. Minh khoác cho mình những lớp vỏ cứng đó. Thật ra thì mình mệt mỏi cùng tột tận tủy xương rồi, ước ao an nghỉ nhưng không chùa gài bướng... Mệt mỏi và an nghỉ, sự thực là thế. Nhưng mình không chấp nhận, vẫn hoài công tìm kiếm một miền xa lạ nào, một cứ điểm mơ hồ nào. Với Minh hôm nay, mình vẫn phải làm chủ tình thế, phải tự quyết, một mình chiếm đoạt vùng tự do trống rỗng này Minh hút thở vòm không khí lạnh ngắt của khoảng không suốt những chuỗi dài năm tháng. Nếu Minh có chút quyền lực gì đối với mình, cuộc diện sẽ đổi thay, và như thế mình sẽ tức khắc sống hay chết. Sống hay chết, chỉ có thế, tình yêu sự sống và sự chết. Trâm với tay, qua mặt bàn đặt lại cái khăn ăn ngay ngắn cho Minh và nhận ra mình hơn Minh không biết bao nhiêu tầng thời gian vời vợi.

Bà chủ nhà quán chậm chạp đi ra. Trâm chờ bà ta lên tiếng trước, mong một danh từ xác định tình trạng. Có thể bà ta sẽ hỏi cô thầy dùng chi. Có thể ông bà dùng chi nếu Minh quay khuất mặt hẳn ra phía ngoài cho bà ta chỉ thấy mái tóc, hai vai và lưng áo ấm. Nhưng bà ta như một nhân chứng câm, lặng lẽ đứng chờ Trâm gọi. Trâm đẩy cái thực đơn về phía Minh.

– Tùy cô, gì cũng được.

Trâm gấp thực đơn, gọi món ăn quen:

– Soupe vermicelli và poulaille à la galantine.

– Thừa bà, hôm nay không có gà, chỉ còn thỏ nấu rượu.

Trâm bỗng lạnh người nhận ra trong chớp mắt vẻ sững sờ của Minh quay nhìn lại bà già, nhìn nàng, nàng chột hiếu. Nàng hiện hình sừng sững trong một tấm gương khổng lồ so lên những hình bóng chập choạng. Trâm nghiêm trang lặng lẽ qua những hành lang lớp học. Trâm tro trọi cứng nhắc lúc gặt đầu đáp lại những cái chào kính cẩn của bọn học trò trên suốt đường về. Mái tóc chải cao gọn ghẽ. Những chiếc áo dài màu thẫm vải dày. Đôi giày mũi nhọn bít kín những móng chân hồng lấp ló dưới nếp quần satin láng lẩy với những bước đi dè dặt chậm và đều như đời sống một nhà mô phạm chính cống tác phong, như chương trình học, như ngày hai buổi đi về chừng mực. Cái hình nộm lộng lẫy và khô khan, đoan trang và giả tạo đó, bây giờ ngồi trước mặt người con trai như một người đàn bà cần cỗi. Thế xác mày là đàn bà, tâm hồn và tình yêu mày là con gái, suốt đời con gái... Trâm muốn đâm vỡ tấm gương vô hình cho bóng mình nát tan trong đó. Nàng tháo găng tay ném mạnh xuống bàn cái kính vô lý:

– Gì cũng được, thông thả chúng tôi không gấp.

Chúng tôi. Hai chữ bất ngờ bật lên trên đôi môi đề nén hậm hực, và lòng Trâm dịu xuống trong một thoáng lắt lay buồn tui. Trâm muốn xóa, muốn quên, muốn bỏ hết trong giây phút này và nàng nhìn lên quầy rượu dịu dàng hỏi Minh:

– Chiều lạnh, uống gì không Minh? A, đây có cả Pernod. Whisky chỉ choáng váng nhưng Pernod thì út mù...

Minh kiễng chân rút bao thuốc luồn trong tất, lấy một điếu, bập lửa nhưng lại tắt ngay. Sắp sửa và dừng lại. Như Minh đè nén một cái gì đột ngột phát khởi.

- Lúc này em không muốn say.
- Chiều nay Minh có gì lạ lạ, buồn và...
- Và sao?...
- Và đứng đắn hơn mọi hôm.

Minh nhếch nụ cười mỗi một:

- Thằng này mà đứng đắn. Đứng đắn để làm gì? Chỉ tỉnh ra thôi. Minh uống 33 đi cô.

Trâm gọi bia. Màu vàng óng ả sáng ngời dưới lớp bọt xốp trắng ngần. Đôi môi loáng ướt hé ra và hai con mắt Minh nhìn nàng lúc đầu thờ ơ rồi dần dần buồn chăm chú:

- Em tỉnh ra từ mấy hôm nay. Tỉnh ra và không biết xử thế nào nên không đến thăm cô.

Bia thoa hồng lên má Minh và Trâm bỗng thêm bỏ xõa tóc, chùi những vết điểm trang trên mặt mình để được bé nhỏ lại giây phút đó. Nàng nhắm mắt nốc một hơi nửa ly 33 và giọng nàng thoảng lên từ cảm giác cồn cào xót xa chuyển khắp người:

- Tỉnh ra nghĩa là chán.
- Cô...
- Cứ nói phăng ra là chán.

Đừng viện cớ, vì không lý do nào tiêu diệt nổi đam mê trừ khi chán ngán. Chán và dừng lại. Tỉnh và mê là những trạng thái thuộc về ý thức đạo đức. Nhưng đạo đức em, tôi, mọi người, đã chết từ lâu trong đời sống, chỉ còn lại vài lớp vỏ giả trên thiêu số hình hài nguy trang khéo léo. Em chán, đừng phản đối, tôi biết là em chán sự thực và đời sống trong đó có tôi là một hiện tượng trơn lì thừa thãi. Trâm muốn nói với mình như vậy. Nhưng nàng ngồi yên, những ngón tay bám chặt dần vào thành ly long lanh nước đọng.

- Trước kia cô có thể nghĩ vậy về em, nhưng bây giờ thì khác, khác hẳn rồi.

Trâm cười nhạt:

- Đầu vá cuối một trò đùa có gì khác nhau.
- Cô coi em là trò đùa?

– Có lúc tôi muốn nghĩ thế. Tàn nhẫn sẽ cảm thấy bớt đau đớn. Nhưng tôi không nghĩ thế được, vì không phải em, mà tôi là trò đùa, của tất cả những tình cờ định mệnh. Có thể nói trắng ra, một ngày nào đó hiện tại này qua mất đi, những gì xảy đến sẽ chứng minh xem coi tôi như một trò đùa, khá hơn, một cái đích chiếm cứ để thử thách thao dượt lại khả năng của mình.

Minh đột ngột đẩy ghế đứng lên:

- Em về. Cô cứ dẫn vật em đi. Cô không biết em khổ đến chừng nào sao?

Bà già bừng thức ăn lại và khuất sau cánh cửa.

- Ngồi xuống. Minh!

Nàng mỉm cười, lắc đầu thật nhẹ và múc xúp vào đĩa cho Minh. Và thềm hôn bàn tay mũm mĩm của người con trai múc những viên bánh mì chiên bơ bỏ vào đĩa xúp vàng ánh của nàng. Tiếng đĩa muống khua động lanh canh gợi nhớ cái gì trong trí chập choạng của Minh:

– Nhớ xúp khuya ở nhà quá.

Những khuya trời lạnh như tuyết đổ bốn bề, tiếng động dưới bếp đánh thức Minh từ giấc ngủ đăm đăm mê mết. Đèn sáng lờ mờ phòng ngoài và tiếng dèp Trâm đi nhẹ nhàng từ bếp đến cầu thang. Minh tung mền nhòe dậy chạy ra. Trâm lễ mễ bưng sòng đĩa lên lầu. Gì thế cổ Thức giấc tự nhiên thấy đói quá lấy xúp ăn. Minh cầm hộ một tay nào. Rồi hai người lúi húi hâm thức ăn ở réchaud điện cạnh lò sưởi. Dứa ánh nến hồng lay lắt, hai khuôn mặt chỉ cách nhau đĩa xúp còn bốc hơi thơm ngát. Làm biếng đến nỗi mỗi lần lấy thêm muống đĩa hai người phải “oánh tù tù” xem ai bị xuống bếp. Nhiều lúc lại làm biếng kinh khủng hơn, cóc cần nhúc nhích, họ ăn chung với nhau một muống một đĩa. Bình trà nguội lạnh phá tan giấc ngủ và hai người ngồi yên lặng hút thuốc cho đến hết phần đêm còn lại. Minh một bao Winston. Trâm Salem. Khói thuốc quện lẫn vào nhau cho hơi ấm lan tỏa một vùng đêm giá buốt. Không nói. Không nhìn. Nhưng mỗi người nhìn thấy trong bóng tối mịt mù ngoài khung cửa kính, hình ảnh, ý nghĩ và rung động của người kia rõ ràng như cúi xuống vực sâu lòng mình.

– Thôi đừng nhắc nữa em, hết rồi.

Nói thế nhưng Trâm còn gợi nhớ. Những đêm nào thức giấc trăng lên. Khung cửa gió mênh mông vằng vặc sáng lạnh. Rặng đồi duỗi mình ngủ yên dưới vòm trời bàng bạc trăng sương. Bóng tối dày đặc dâng đầy lũng thấp. Tàn thông kẻ từng nét đậm và sắc lên nền ánh trăng vàng nhạt lờ mờ. Mặc phong phanh chiếc áo mỏng, Trâm đứng chơi vơi trong khung cửa gió, mái tóc dạt dào quấn quai trong hơi thở Minh nồng ấm. Nàng nói với Minh trong khoảng cách xót xa, tôi sung sướng, chưa bao giờ sung sướng như thế, Minh à. Gió đêm ào ào tới tấp thổi bùng ngọn lửa cảm giác trườn lên quanh lưng Trâm, đốt cháy những miền đồng bằng tâm hồn lạnh lẽo. Nụ cười nàng mê đắm nằm chết trên mớ tóc Minh rồi bỗng bành, phảng phất hương thơm không tên của những loài hoa vườn cấm.

Giờ mái tóc ấy bơ phờ.

Giờ mái tóc ấy bơ phờ gục xuống cánh tay duỗi mệt mê trong khoảng cách gần gũi mà xa vô cùng. Trâm nhìn Minh và gọi hồn đêm cũ trở về:

– Minh.

– Sao cô gọi tên em hoài vậy.

– Tôi quen gọi những lần không có em. Sao Minh ăn ít thế.

Minh ngẩng lên:

– Cô, em định nói hết với cô một lần...

– Có gì để nói đâu em. Giữa chúng mình có nhiều chuyện nói nhưng không bao giờ nên nói cho nhau.

– Không, em phải nói. Em hối hận.

– Thì Minh đã bỏ đi, còn gì.

– Không phải thế, em sợ, sợ vô cùng. Rồi em phải mất cô. Và những gì sẽ xảy ra cho cô, cho em.

Một khắc yên lặng rồi Minh bàng hoàng:

– Trâm.

Bao nhiêu băng giá trong lòng, trong đời Trâm bỗng vỡ tan cuồn cuộn chảy xiết. Nàng choáng váng trong cảm xúc ủa ngập. Xung quanh chìm hẳn xuống và Trâm không còn biết mình ở đâu, mình làm gì. Đầu Minh bỗng trĩu nặng xuống bàn tay Trâm thờ ơ đặt trên bàn. Nhưng ngón tay nàng lượn lơ di động rồi im lìm chết ngất trong hơi ấm nồng nàn của má môi Minh.

– Em tội lỗi vô cùng, phải không Trâm. Đáng lẽ em không nên như thế. Tại sao em dám yêu cô, sao em lại làm thế...

Môi Minh nóng bỏng trong bàn tay trái của nàng:

– Cô không biết, không hiểu đến thế nào đâu. Suốt đêm những ngày tháng ấy, cô nghi ngờ em. Cô nói đi, Trâm nói đi, bảo em phải làm gì cho cô hiểu.

Bàn tay phải Trâm vươn qua mặt bàn, những ngón buồn thon nhỏ luồn nhẹ trong tóc Minh, và nàng thềm cúi khóc trên rừng đêm u uất đó.

– Thôi em, đừng nói gì, đừng nói gì nữa hết.

Bàn tay Trâm vỗ về nhẹ chậm và buồn xuống vai Minh như xoa vuốt dịu dàng vào khoảng trống đau nhức của vết thương mình. Rồi bàn tay nằm an nghỉ bình yên ở đó. Như đầu Minh đắm thắm an nghỉ trên cánh tay Trâm buông xuôi rã rời. Gió phập phồng len qua bức màn cửa. Tiếng còi xe văng lên từ ngoài đường như điệu kèn lạ của một thế giới nào xa xăm tắp. Chiều đi mau theo những bước chân vội vàng trên khoảng đường phố nhỏ. Bỗng nhiên Trâm chợt mong mỗi lạ lòng một người quen nào đó đẩy cửa bước vào nhận ra Trâm, ra Minh, mang tiếng xôn xao đầu tiên về ném vào dư luận đang găm gù săn đuổi. Nhưng không gian đồng lõa bao dung buông màn quanh hai người, và Trâm nghe rõ tiếng mình kêu thầm vô nghĩa: tình yêu ơi, vai ơi, môi ơi, mắt ơi, Minh ơi. Và Trâm chìm dần, chìm dần trong sự biển trôi lặng lẽ của đời sống có thực bên ngoài. Chỉ còn mắt Minh như đang khóc trên bàn tay Trâm. Chỉ còn môi Minh đốt cháy dần từng bó đuốc cảm giác, thấp sáng những miền xương da cô quanh giá tuyết từ mùa đông hiu hắt đầu đời. Khuôn mặt Minh bỗng nhẹ nhàng xê dịch trên tay nàng. Bốn mắt ôm nhau trong thoáng nhìn rã tan trời đất. Minh cười bằng tia nắng yếu sau mùa gió bão:

– Em sợ mất cô, nhiều lúc em cảm thấy mình bé bỏng hẳn đi và em sợ mất cô, Trâm ơi.

Trâm nói nhỏ cho mình:

– Em không mất tôi. Nhưng rồi tôi sẽ mất em. Mất tất cả tương lai, những điều kiện sống. Mất hết, mất hết nhưng có em và hiện tại.

Mắt nàng sáng lên nhìn ra ngoài phố và nàng tự nhiên cười. Cười những buổi họp hội đồng giáo sư hai hàng người gổ đối đáp nhau bằng ngôn ngữ đá. Cười vẻ trịnh trọng hài hước của những hình múa rối trên một sân khấu trơ lì quen thuộc. Cười những lời cảnh cáo, khen chê, đua nịnh, mỉa mai, hiểm khích toa rập ở đời sống đó. Trâm bỗng mong mỗi một cơ hội để chống đối phản kháng, để buông rời tức khắc những cành gỗ mục, những thềm nhà hư, những cái móc hỏng mà thiên hạ đang chen chúc nhau bám víu và tưởng nàng cũng nôn nao giành chỗ. Nhưng tôi sẽ không cho các người đủ bằng chứng lật tôi ra khỏi hàng ngũ. Tôi chống đối lắm lì và rút lui lặng yên. Cho các người thợ săn giăng hoài một cái bẫy không bao giờ bắt nổi thú. Rồi tôi sẽ chạy thoát với vết thương tự tạo. Săn đuổi rình rập tôi, các người quên rằng tất cả đều ở trong móng vuốt định mệnh cùng dây dụa trong một tấm lưới đời rộng lớn.

– Trâm ơi.

– Gì Minh.

– Cô hiểu không.

– Thế nào.

– Em...

– Thôi đừng nói, đừng nói.

Trâm nhắm mắt nói thầm, em yêu tôi, thôi đừng nói, một triệu lần như thế tôi đối với em, nhưng đừng nói đừng nói... chúng mình câm đi, đừng nói với nhau.

Trời tối hẳn khi hai người ra khỏi nhà hàng. Sắp rời hai ngã, không ai muốn bỏ về trước cho người kia chơi với trông theo. Thôi em quay mặt và đi đi, như nhìn thấy xác chết. Trâm nói với Minh giữa ngã ba đường và gọi taxi về khi bóng Minh thu nhỏ chênh vênh đầu con phố dốc. Xe qua những cửa hàng lấp loáng đèn màu. Trâm lịm cười với tiếng hát Paul Anka: I love you so but I still know it was crazy love.

Crazy love. Gió lạnh đầu đêm vuốt mặt Trâm nghiêng bên cửa kính xe. Nàng bỗng thèm đốt một điếu Salem và mớm khói lên đôi môi Minh hồng ướn nảo nùng.

Chương 9

Trong đám đông, họ nhận ra nhau và ngẩn ngơ nhìn nhau. Một thoáng. Một thoáng đủ cho những lời cảm vang vọng trong mắt nhìn chỉ thấy bóng hình nhau dưới vực thẳm những đêm dài mất ngủ. Một thoáng khơi dậy trong lòng nhau những êm đềm khuất xé vào một góc đời âm u từ ngày vắng mặt, tiếng gọi nửa vời im bật bỗng cuồng dại cất lên đầu đó trong tâm tư, xô đẩy vùng thiên hạ lô nhô xung quanh đi chỗ khác. Hành khách ra vào chen lấn phút đó như lão đảo chìm xuống một khung cảnh một thế giới nào xa lạ khác, không chút liên lạc tham dự nào vào đời sống đang bất ngờ bùng cháy lại của hai người vừa nhận ra nhau, không phải giữa đám đông, mà trong đáy lòng mình tưởng đã rã rời vắng lạnh. Tiếng người cười nói, dặn dò ríu rít lao xao như từ một phố phường xa xôi huyền ảo nào vọng về lay động giấc ngủ đang bình yên của những người dìu nhau vào mộng. Ánh sáng trắng nhạt của buổi sáng mù sương hắt lên từng khuôn cửa kính lẳng đọng hơi ẩm, phảng phất từng khuôn mặt nể chán ngán của một thời gian xe dịch bồi hồi. Kim đồng hồ trên vách chỉ đúng bảy giờ sáng. Nhân viên hàng không gọi vào ghi vé và Trâm chột tỉnh nhìn lên thấy thời khắc hiện hình trên mặt đồng hồ vô tri. Lối vào phòng trong vương đầy những hành lý và người ra kẻ vào tấp nập. Bây giờ họ vẫn nhìn thấy nhau, chỉ còn cách xa nhau bằng hai người khác đứng chờ ghi vé chắn ngang trước mặt. Nàng chen tới một bước và nhận thấy mình lần đầu tiên liều lĩnh công khai, mặc cảm tội lỗi và niềm rung động sung sướng bắt lên cùng một lúc đầu môi mấp máy:

– Minh!

Minh lách mình qua những người hành khách ngăn trở và hai người đứng sát vào nhau giữa một vùng hương hơi ấm áp. Cảm tưởng bị bao vây và liệu chết làm Trâm muốn ngạt thở trong một rung động bàng hoàng quay cuồng kỳ dị. Nàng nhìn lâu vào khuôn mặt còn ngái ngủ, xanh xao trắng lạnh như ướp sương của Minh và muốn hỏi đêm qua sao em không ngủ. Nàng thoáng thấy khuôn mặt Hải lẫn trong đám đông, mỉm cười gọi Hải. Nhưng Hải đứng yên ở góc phòng lơ đãng nhìn lên bảng ghi giờ những chuyến bay, dường như không gian đồng lõa cho hai người chuyện trò bằng mắt.

Mùi thơm quen thuộc ở ngực áo len Minh phả lên mặt Trâm, tiếng nàng nhỏ như lời bông lau run trong gió lạnh:

– Không ngờ Minh đến tiền tôi.

Minh cười cho một phần đời thơ ấu của Trâm trôi về trên đôi môi đỏ. Tự nhiên Trâm cảm thấy mình như bé bỏng và thơ dại trước mắt Minh lúc đó, lòng nhẹ nhàng trong sạch với những cảm giác ngây ngất đầu đời con gái, bao nhiêu ray rứt đớn đau đẩy nàng vào chuyến đi không vui thú bỗng chốc tiêu tan, và nàng muốn trở về nhà nàng ngay lúc đó, về với khoảng trống thường xuyên của đời sống tàn tạ, và tìm cách rũ Minh cùng về với mình... Để làm gì, đi đến đâu, Trâm không biết. Nhưng nàng không chạy trốn nữa. Miền lửa cháy không ở trong ngôi nhà lạnh lẽo hoang vu đó, không ở trong những lần chờ mong gập gờ, mà ở ngay trong đầu óc điên cuồng nàng đang mang theo. Nàng nhìn lại Minh bằng những ý nghĩ đó và băng khuâng chớp mắt cho những cánh hoa đêm u tối lả tả rụng xuống trong hồn trầm trầm nhạc điệu.

Trâm nhìn xuống. Minh cúi nhẹ vào tay nàng bó hoa và gói giấy nhỏ màu xanh. Một thoáng rung động nhẹ nhàng trườn khắp người và từng ngón tay nàng run ray lẫn vào những cánh hoa rục rờ.

– Gì đấy, Minh.

– Khoan, bao giờ lên xe rồi cô mở ra xem, nhé!

– Cô...

– Hoa này ở đâu.

– Hái.

– Trộm?

– Không, xin trong vườn.

– Láo.

– Thật mà, nói gì cũng không tin, hỏi thẳng Hải xem.

– Ai bảo nói dối quen đi, nói thật cũng không ai thèm tin nữa. Hải, hoa ở đâu đây.

Hải lừng khừng đến rút bao thuốc trong ngực áo Minh châm một điếu.

– Của bọn này hái trộm lúc năm giờ sáng.

– Chưa thấy hoa này bao giờ, hoa quý, ai mất sẽ nhận ran gay, hai người thủ phạm, tôi đồng lõa hưởng của phi nghĩa. Minh hại tôi nhé.

– Cô hại em. Vì cô em mới gian, biết đâu có ngày giết người nữa.

– Nói thử xem ai nào?

– Những người trong danh sách riêng của cô.

– Nếu tình trạng cứ kéo dài, có lúc tôi cũng tập giết người.

Trâm nhìn vào đường cổ trắng noon của Minh và nghĩ: có ngày tôi cũng sẽ giết người, giết em. Nhưng nàng chỉ lướt nhẹ môi trên những cánh hoa:

– Minh ơi.

– Sao cô.

– Làm sao cho hoa đừng tàn.

– Làm sao được, tàn nhưng còn đó, miễn cô còn giữ lại được.

– Giữ mãi để một ngày kia xem lại không tìm thấy những màu sắc này nữa. Rồi không còn sắc còn hương còn gì nữa.

– Còn kỷ niệm.

– Ừ, thì gắng sống với kỷ niệm và một ngày chết vì những vết thương kỷ niệm đó. Nếu em đừng cho tôi...

Người thư ký quen gọi Trâm lại ghé vé hành lý:

– Cô đi một mình?

– Vẫn như thường lệ.

– Còn người kia?

– Không, chỉ đi tiễn, học trò của tôi đấy.

– Người ở trọ trong nhà cô?

– Vâng sao anh biết?

– Thiên hạ nói.

Trâm thoáng cau mặt, bỏ vé vào ví trở lại chỗ Minh đứng.

– Gì vậy cô?

– Không, không có gì cả.

Nàng muốn nói thiên hạ xôn xao rồi đó Minh. Nhưng Trâm hất đầu, nhìn thoáng qua những khuôn mặt quen trong đám hành khách, thấy họ chào mình và không tỏ vẻ chào lại, nàng đẩy nhẹ vai Minh vào phòng đợi. Hành lang sạch và vắng. Hàng ghế mây bỏ trống. Trâm ngồi xuống divan cạnh Minh, cách một quãng. Hai ngồi một ghế khác lơ đãng nhìn lên những bức hình thẳng cảnh thế giới mời gọi phiêu du treo trên tường. Trời lạnh buốt, hơi gió từ ngoài cửa thốc vào suốt hành lang lạnh buốt, hai người nhìn nhau rùng mình.

– Kéo tay áo xuống, trời lạnh đó Minh.

Trâm nghiêng người kéo tay áo xắn cao của Minh xuống.

– Sáng nay Minh bỏ học giờ đầu.

– Bỏ luôn cả buổi sáng.

Trâm nhìn mái tóc bơ phờ và khuôn mặt xanh xao của Minh:

– Minh cứ bỏ học luôn, tôi không muốn thế.

Có nỗi gì già cỗi chán chường trong giọng Trâm lúc đó, nàng khoác lại cái khăn san trễ xuống vai, những ngón tay chợt dừng lại ở đường viền ren lông lánh. “Mình cố giữ lại vẻ hồn nhiên trẻ dại và bình dị trong sạch ở tâm hồn trong khi bề ngoài đã hằn động những chứng tích kiểu cách mệt mỏi ứa tàn rồi sao”. Tự nhiên nàng cảm thấy trống rỗng khô khan lạ lùng, và cơn rung động bàng hoàng phút trước chỉ ánh lên như một tàn lửa mong manh rồi vội vàng lịm tắt. Nàng nhìn qua Minh buồn buồn ngó xuống sàn gạch hoa và tự hỏi thứ tình cảm thông tên nhóm lên trong lòng mình vì Minh bao lâu nay là tự nhiên hay giả tạo, có thật hay chỉ là ảo tưởng. Hay trong những lúc chơ vơ không còn tin tưởng vào đâu, Trâm nghĩ đến tình cảm đó như một điểm tựa ngậm ngùi làm ga tạm cho một chuyến tàu phiêu lưu không biết bao giờ ngừng nghỉ. Hay cảm giác hao hụt chói vớ của nàng ngày Minh đi chỉ la nổi tiếc nuối với quãng đời hồn nhiên thơ dại đã vĩnh viễn mất đi trong đời mình. Nàng thích gì ở Minh, nếu có câu hỏi, nàng sẽ không trả lời đúng được. Trâm có thể dừng dưng với những điều thật quan trọng lớn lao nhưng lại yêu ghét vô cùng những điều bất ngờ nhỏ nhặt. Với Minh là thế. Một thoáng nào đó nung nấu thương yêu. Rồi một thoáng nào đó tưởng như mình lầm lẫn và chán nản. Có lúc Trâm nhận ra tình cảm mình thay đổi tùy thuộc đối tượng, theo một cử chỉ, một tiếng nói, một dáng dấp nào đó. Nhưng nàng cũng tự hiểu trong sâu kín, tâm hồn mình mong mỗi một cái gì bền vững, thiết tha, và một ngày nào đó tìm ra, tình cảm bất biến đó sẽ là khổ đau đắng đặc suốt đời. Suốt đời với một cơn đam mê vô vọng.

– Đến giờ rồi, sao xe chưa đi.

Giọng Minh trách móc hờn dỗi:

– Cô gấp đi lắm sao.

Bỗng dưng Trâm thềm làm khổ một người nào:

– Ủ, ngồi mãi, chán quá. Hôm nay thứ sáu, chắc là anh chàng Tuấn lái máy bay.

Minh châm một điếu thuốc đặt lên môi và húng hắng họ Trâm lơ đi như không thấy Minh đưa tay lên nén ngực như đỡ lại một cái gì tan rã trong đó. Một lúc rồi Minh châm tiếp điếu thứ hai.

– Minh đừng hút nữa.

Tiếng Hải:

– Thôi đi mày, ho suốt cả đêm qua mà hút hết bao này đến bao khác. Cô bảo nó cũng không nghe sao. Nó bây giờ sao ấy. Em chịu.

Gió thổi tạt chéo khăn quàng của Trâm xuống vai, nàng trao bó hoa hồng lớn cho Minh cầm hộ. Sửa khăn xong, Minh trao bó hoa cho Trâm. Bàn tay hai người chạm nhẹ vào nhau và nàng cảm thấy mơ hồ như từ một ngày nào xa xôi đã mất, những ngón tay Minh vội vàng dịu nhẹ quấn lấy ngón tay mình.

Nhân viên của hãng máy bay mời hành khách lên xe.

– Bao giờ cô về?

– Thứ ba, hay thứ sáu.

– Mỗi lần đi đưa cô, tưởng như cô không về nữa. Có một ngày nào đó em ra đón mà không thấy cô trở về nữa.

– Lúc nào không ai chờ, tôi sẽ không về nữa.

– Cô bỏ nhà cho ai?

– Không ai cả, con bé ở tôi cho nghỉ những ngày đi vắng.

– Nếu ai thù hận đốt cháy nhà?

– Xem như nhà cháy rồi Minh ạ, cháy từ ngày Minh đi, và tôi từ đó ở giữa đám tro tàn.

Mắt Trâm ôm kín khuôn mặt Minh lần cuối, rồi nàng lặng lẽ r axe. Qua cửa kính, bàn tay Minh vẫy nhẹ trong nắng Đà-lạt vừa lên. Xe chạy và nụ cười buồn của Minh rơi vào khoảng không phía sau như cánh hoa lạc loài trong một mùa xuân quá khứ.

Xe lên đến đèo Premn, Trâm đọc hết bức thư bốn trang dài của Minh để lặn vào hộp kẹo nhỏ. Nàng đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần đoạn cuối cùng không ngờ:

“Mai cô đi rồi để lại em những lo lắng không nguôi, đầu óc trống rỗng, ý nghĩ khô khan, chữ nghĩa thiếu hụt. Biết lấy gì viết để cô hiểu và tin em yêu cô, yêu cuồng dại, yêu tha thiết, yêu với niềm lo sợ mất cô yêu bất chấp cả mấy thăng giáng sư trù mạt, yêu say mê, yêu liều lĩnh đến cùng. Mai cô đi rồi, để lại em với bao điều hối hận dày vò, tự trách đã si mê cuồng dại, đặt tình yêu không đúng chỗ, trút đã trào cao. Vì dù sao, dù sao cô còn trẻ đẹp quý phái biết bao người âm thầm hay bộc lộ tình cảm đối với cô. Tỉ phú, giáo sư đại học, phi công, bạn đồng nghiệp hiện tại và còn nhiều, nhiều lắm... Còn em, một học trò, mà tàn ác nhất là học trò trường cô dạy, hai bàn tay trắng không biết đếm tiền, chỉ biết đánh lộn, đánh vỡ hết những gì làm mình thất vọng khổ đau, với vòng tay học trò không bao giờ ôm giữa nỗi đời cô”.

Người hành khách ngồi cạnh tò mò nhìn sang. Trâm xếp thư bỏ vào ví, thần thờ nhìn xuống thung lũng vàng úa dưới chân đèo. Lá cây ngàn biếc lục rạng rỡ chiếu lên nền da trời xanh thoảng nhạt mơ hồ. Nỗi buồn dịu nhẹ âm thầm bỗng trào lên hai mắt Trâm, những giọt nước ấm chảy dài xuống má môi như có ai đang âm thầm cúi xuống khóc trên mặt nàng. Lũng sâu như quay tít dưới con đường xe chạy. Một khắc Trâm bỗng điên cuồng muốn lao mình xuống đó, chạy như bay biến về thành phố tìm lại Minh. Và ôm Minh

trong tay. Cho nụ cười nước mắt mái tóc hương hơi quyến luyến vào nhau. Cho đời sống chấm dứt bình yên giây phút. Rồi sau đó, mọi điều xảy ra sao, không cần nữa. Cho Minh hiểu lòng một người đàn bà cô đơn, tình yêu còn mãnh liệt gấp trăm nghìn lần tình yêu của một người con trai vừa mới lớn. Nhưng chuyến xe vượt đèo vun vút lao đi và Trâm ngồi bất động như tượng đá, trong những cảm giác dạt dào nung nấu, cho Đà-lạt lùi dần, mất hút phía sau, lẫn vào màu xanh trùng điệp của núi đồi ký ức mê thiếp.

Máy bay rời phi trường mười lăm phút sau khi xe hãng về đến Liên-Khương. Trâm đi lướt qua những khuôn mặt quen trong đám hành khách không chào hỏi, chập choạng bước vào mau đỏ chói của vùng trời lảo đảo trong hồn. Nàng lên thang, vào máy bay, chọn chỗ khuất và riêng gần sau đuôi, ngồi xuống. Người chiêu đãi viên buộc dây nịt bụng cho nàng. Hẳn hỏi gì nàng không nghe, cũng không hỏi và đáp lại. Một bọn người cao lớn dừng lại ở hàng ghế nàng ngồi, dừng một thoáng rồi đi thẳng về phía đầu máy. Tiếng cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại. Động cơ nổ ầm ầm. Rồi nàng như bay bổng trong khoảng âm thanh và tốc độ, giữa cơn sốt hâm hấp bàng hoàng se sắt. Giờ này chắc Minh lang thang trên con đường nào đó, đang nghĩ đến mình. Chắc Minh đang nhớ mình như mình nhớ Minh. Ý nghĩ thoáng đến gợi lại khuôn mặt trẻ con ngớ ngẩn của Minh giữa đám hành khách. Hai con mắt hoe đỏ ngày đi, cánh tay ôm liều lĩnh buổi sáng trở về. Minh yêu mình thật sao, trời ơi trời ơi, tôi sẽ làm gì được cho em, cho tôi, cho đời sống chúng mình, không không... Một lần nàng hỏi Minh trống không: bắt đầu từ bao giờ, Minh cười: từ đêm giao thừa... Những câu đối thoại trống không đồng lõa. Trâm cũng từ hỏi mình từ bao giờ. Không biết. Tình yêu thường đến thường đi trong đời người như một chiếc bóng, xuất hiện dưới nhiều khuôn mặt khác nhau, nhưng cũng bình bằng bất định như nhau. Trâm không biết từ lúc nào, Minh đối với nàng và nàng đối với Minh. Những mảnh ký ức rạc rời không thể là những bằng chứng xác thực. Nhất là nàng không còn tin tưởng nữa ở tình yêu. Tình yêu đã chết theo một thời đại vàng son nào đó. Chỉ còn lại những danh từ và nhãn hiệu. Gán ghép cho nhau những ảo tưởng, bám víu vào đó mà đòi hỏi phỉnh phờ nhau. Nhưng giữa em với tôi không phải thế. Cũng không là gì cả. Một niềm hoan lạc xa xăm hay nỗi đớn đau dăm thắm như một điệu nhạc kỳ diệu trôi lên một thoáng trong đời người rồi lịm tắt. Cái vắng nổi xao động của tâm hồn cô độc im lìm. Đám cháy tan hoang giữa một mùa đông khô khan thâm thẳm. Hay những níu kéo vội vàng tuyệt vọng về tuổi trẻ đã đi qua vĩnh viễn trong đời. Tôi không muốn giải thích về em. Tôi chỉ cần nhớ. Những kỷ niệm nhỏ trong ngôi nhà ốc đảo đó. Những dấu hiệu này phát khởi đam mê Khi mắt nhìn ngại ngùng trốn tránh, cảm giác cháy sém hai bàn tay âm thầm giao nối trong khuya, tàn thuốc dính son hồng của tôi, em giữ trên bàn học... Điều cảm thấy bằng trái tim không bao giờ có thể giải thích trung thực cho nhau. Cho nên trong yên lặng bồi hồi, tâm trí tôi căng tròn kỷ niệm. Tôi sống với em hình ảnh, và ngăn cách cuộc đời như những thách thức thừa.

Máy bay đáp xuống phi trường im vắng. Nha-Trang. Khuôn mặt đời quen thuộc đã biến thành người lạ. Xuống máy bay, đi nhanh qua khoảng sân rộng, Trâm bỗng tự hỏi mình về đây làm gì. Không mục đích. Về đâu, đi đâu cũng không còn cứ điểm, nguyên do Thế mà hôm Minh hỏi vì sao lại phải bỏ Đà-lạt trong mấy hôm, Trâm nói, mỗi lần cảm thấy tuyệt vọng, tôi lại bỏ đi... Tuyệt vọng điều gì, chính Trâm cũng không rõ. Nhưng nàng tuyệt vọng thật, và cường độ chán nản chơi với tăng dần theo thời gian, ngập lụt tâm hồn, như một vết dầu loang thấm ướt những tháng ngày đáng lẽ phải rộn ràng tươi thắm trở lại. Nghĩ đến Minh, nàng lại cảm thấy tuyệt vọng, dù Trâm không hề khát khao, mong ước hay đợi chờ một điều gì ở cuối con đường phiêu lưu tình cảm đó. Tình yêu, nếu có, của em, vẽ ra khoảng cách của trăng sao, của đất trời, giữa hai người ở hai cực muôn trùng của trái đất. Tôi khoắc khoải trong một ám ảnh tuyệt đối không thể chiếm đoạt. Điều không thể được đó lay chuyển những dự phóng tương lai đang mờ mờ giăng như sươngmưa ở chân trời ảo vọng. Tôi mỗi m刻 nhìn thấy cái tuyệt đỉnh không bao giờ vượt tới, cái vô cùng cao rộng đối diện suốt đời người không một lần được ôm trọn trong tay. Chính em gợi nên niềm tuyệt vọng ngán ngao vô lý đó. Vì thế tôi tạo dựng thiên đường tâm tưởng cho hình ảnh em về yên giấc ngủ đó. Em đánh thức đời sống tôi, từ một cơn mê thiếp rã rời, một giấc ngủ dập vùi tri giác đến những đớn đau, hờn tủi, xót xa, đến những bằng khoán, vang động trong hư vô tiềm thức. Tôi tỉnh dậy giữa niềm mất mát lớn lao, được đớn đau, theo

định luật muôn đời của con người ý thức là dự phần thống khổ, dù với nguyên nhân nào, vào sóng biển mênh mông của người đời. Tôi cũng cảm thấy điều em không thể hiểu vì sao; em là người duy nhất trong suốt đời tôi, cho tôi niềm đau đớn kỳ diệu đó. Em không hiểu. Không ai hiểu. Và suốt đời tôi độc thoại dưới một vùng trời tâm thức lạnh lẽo này.

– Trâm.

Trâm nhìn lên người vừa đến bên cạnh:

– Anh Tuấn.

– Lúc này, Trâm cố ý lơ anh?

Nhớ ra cái bóng ban này là Tuấn, nhưng Trâm làm như mình có ý định quyết liệt với Tuấn:

– Vâng, Trâm không muốn gặp anh nữa, không muốn gặp một người nào, vì...

Ngần ngại một giây, rồi Trâm cúi mặt nói liều:

– Vì Trâm... fiancer rồi.

Tuấn đứng dừng lại trên thềm, giữa đám đông hành khách:

– Trâm đùa anh đấy à.

– Thật, anh Lam không nói với anh sao?

Trán Tuấn thoáng cau lại dưới viền mũ lưỡi trai láng bóng:

– Vô lý quá, ai vậy?

Trâm nói dối như thật:

– Có lý lắm chứ, vì người đó là người yêu. Thôi đừng hỏi thêm, không chức tước địa vị điều kiện gì cả, một người yêu thế là đủ, anh tránh lối cho khách đi chứ.

Cánh tay Tuấn buông thõng xuống, lòng Trâm cũng hắt lên tiếng thở dài mỗi một, nhưng nàng còn cứng với Tuấn một câu cuối cùng:

– Rồi anh lại mở cuộc tuyển lựa tài tử trong đám hành khách đó, khó gì.

Rồi Trâm nhìn Tuấn một cái thật nhanh, mỉm cười lạnh nhạt, đi lướt qua mặt chàng. Ra đến sân trước, Trâm còn cảm thấy Tuấn vẫn đứng yên chỗ cũ nhìn theo. Nàng bỗng nhiên tần ngần dừng lại, “sao mình không yêu Tuấn.” Quần dạ màu xanh thẫm, áo chemise trắng nuốt nàn, viền mũ che khuất nửa vầng trán rộng và cái nhìn đăm đăm dịu dàng, thu hút, bây giờ Tuấn đứng dưới cánh máy bay, sắp sửa bắt đầu một chuyến đi trong trăm ngàn lần di chuyển khác. Những gặp gỡ phân ly khác. Những đam mê và từ chối khác. Những vui buồn luân phiên trên một mặt đời xa cách khác. Cho đến một ngày gặp lại tình cờ, chàng sẽ không nhìn ra Trâm nữa. Một thoáng trách móc lạnh lùng sẽ vờn lên hai cặp mắt xa lạ nhìn nhau. Rồi anh sẽ bỏ quên trong trí nhớ như một đám mây chiều qua dưới cánh bay, còn gì...

Buổi chiều nằm trên bãi biển, nghe bọt sóng tan lao xao, nhìn vòm trời mênh mông trên biển, Trâm băng khuâng tự hỏi mình đi tìm gì trên những chuyến đổi đời, tìm gì mãi mê ở những trạm nghỉ của cuộc hành trình vô vọng cho tốc độ đam mê từ đầu dốc hiện tại này tuột thẳng xuống đáy vực tương lai. Tôi tìm gì trên mắt môi em thương nhớ không lời, hình ảnh nửa đời tan rã hôm nay. Can đảm đương đầu với những biến cố tự tạo để băng mình chạy trốn trước tiếng kêu vừa chớm của lòng mình. Tôi ngồi bờ biển này trông lên và những ý nghĩ về em hiện hình hàng hà sa số như vầng sao chiều trên vùng trời hoàng hôn yên nghỉ

đó. Những bản khoản ray rút vọng âm vào tiếng sóng vỗ bờ. Mình sẽ làm gì được cho nhau. Em đem gì che lấp khoảng trống mịt mù của đời sống tôi hay em sẽ ép, sẽ vắt khô trong tâm não tôi chút tin tưởng tôi nâng niu thầm kín. Hay em sẽ tàn phá vùng an nghỉ cuối cùng cho trái tim mỗi một đập vui theo ảo tưởng bình bông trôi nổi. Cho nên sau ba hôm như một tháng lưu đày, Trâm trở về Đà-lạt. Trở về Đà-lạt với Minh, như con thú dữ bị thương kiệt sức trở mình phủ phục trước người săn đuổi.

Trâm vừa xuống xe, con bé ở đã chạy ùa lại: cô ơi, cô ơi, anh ấy đợi cô cả buổi chiều. Ai, Trâm ngỡ ngàng hỏi. Con bé kéo tay nàng lôi bừa đi. Anh Minh chứ còn ai. Anh ấy ngồi trong kia. Trâm dứt tay con bé, ném cả hành lý cho nó rồi đi mau về quán cà phê Trong khung cửa đen, Minh đứng im sững từ bao giờ. Điều thuốc trong tay rơi xuống đất. Trâm dừng lại. Niềm vui trào vỡ lên, hai người lao đao cùng bước tới.

- Minh mặc áo len mới đấy à.
- Mới tậu. Vì cô bảo thích áo len đen.
- Nhưng ai chọn áo cho em.
- Em.
- Không phải. Đàn bà con gái mới chọn nổi áo này.
- Chịu cô. Bà bác mua giùm.

Chỉ ba hôm vắng mặt. Minh hoàn toàn thay đổi. Từ đứa bé đến con trai. Từ con trai đến đàn ông. Già dặn Đom đóm. Và thành thạo trong cách hiên diện trước mặt đàn bà.

- Có quà cho Minh.
- Trâm mở ví dúm vào tay Minh chiếc hộp nhỏ màu hồng. Nụ cười căng tròn môi má người con trai.
- Minh ngồi trong đó bao lâu.
- Từ hai giờ chiều.
- Chờ ba giờ. Sao em làm như vậy.
- Đến ngồi chờ xe về. Ở nhà sốt ruột không chịu được. Cứ tưởng xô đọc thư rồi không về.

“Yêu thầy kệ mấy thằng giáo sư trù mạt”. Trâm nhớ hết bức thư nàng đọc thuộc trong mấy ngày đi xa và bỗng thấy Minh lớn hẳn lên trong một vẻ liêu lĩnh và thản nhiên đến một thái độ quyết liệt, một dự định táo bạo nào đó. Vẻ tươi vui tình nghịch mất dấu trên khuôn mặt buồn rầu trầm tĩnh và đắm say nồng nhiệt. Điều gì đã biến đổi Minh trong những ngày mình đi vắng. Trâm vừa sung sướng vừa sợ hãi nhận thấy mình bé bỏng hẳn đi và Minh bắt đầu có những uy quyền tinh thần đối với nàng.

- Giờ mình về nhà Hải chứ. Tôi đưa Minh về.
- Không. Về nhà cô. Ăn cơm với cô và ở lại cho đến tối lúc nào em thấy cần về đăng thẳng Hải thì về.
- Nếu tôi không bằng lòng như vậy?
- Cô không bằng lòng nhưng cô cũng muốn vậy.
- Tự tin thế. Tôi không cần gì Minh mà.
- Cái gì đây.

Minh đưa cái hộp quà lên mặt Trâm rồi bỏ vào ngực áo len.

– Tặng vật không phải là bằng chứng...

Bằng chứng của cái gì, Trâm hoảng hốt tự hỏi. Trong lòng nàng, bờ đê bỗng vỡ ra và sóng nước ào xuống.

– Gọi taxi đi Minh.

Giọng Trâm chỉ còn là một tự thú buồn rầu. Cánh tay nàng yếu lả như không còn nối liền vào thân thể nữa. Thân thể người đàn bà buông xuống nệm xe như rơi vào một khoảng không đầm ấm. Trâm không muốn nói gì nữa, không nghĩ gì nữa, nhưng tiếng nàng bật lên:

– Minh ngồi sau này đi.

Trâm ngồi giữa Minh và con bé, ở ghế trước là chiếc valise, tự nhiên nàng rung mình và tiếng Minh dịu dàng len vào cơn rung động bàng hoàng của nàng: cô lạnh sao? Nàng nhắm mắt trong mùi áo len thơm và ấm của Minh phảng phất. Không, tôi đang nghĩ mình cùng trở về nhà. Tiếng con bé ở. Sao cô đi lâu thế, con đi lang thang ngoài đường gặp anh Minh cũng đi lang thang. Cô đi lâu quá Trâm nói, mới có ba hôm. Tiếng Minh, lâu thật, thôi cô đừng đi bao giờ nữa. Trâm cười. Minh có ở với tôi nữa đâu, đi hay không cũng thế. Giọng Minh thấp xuống sau vai nàng, mỗi ngày không thấy cô nhưng cô có mặt trong thành phố này còn hơn là cứ ở một nơi nào không biết với những người nào không biết. Con bé ở luôn tay vào trong vạt áo Trâm. Những ngón tay nó xoa nhẹ lên đùi nàng. Con cũng nhớ cô quá đi, không biết tại sao vậy.

Trâm nhột nhật hất tay nó ra, chỉ miệng mày thôi, ai nữa đâu mà cũng. Nó lú lo, mấy anh học trò lớn đó, đến hỏi thăm luôn. Ông Lưu cũng dừng xe trước nhà mấy lần không vào. Cả mấy ông thầy dòng sau tu viện cũng theo hỏi cô giáo đi rồi sao nhà bỏ trống. Con lang thang ngoài chợ chờ cô về, anh Minh cũng thế.

Qua khúc quanh xe lăn về một phía. Con bé ngã dúi vào Trâm, cả người Trâm đổ nghiêng lên cánh tay Minh, tiếng cười hinh hích của con bé nghe xa lắc. Nàng gượng dậy, Trâm choáng váng trong mùi thơm nồng ấm của ngực áo Minh và muốn khóc theo tiếng thở dài của buổi chiều cuối đời dịu hui.

– Đừng sợ. Mình tao đây thôi có ai đâu. Ra mà ăn đi. Tối đừng sục sạo để cho tao ngủ nhé. Tao mất ngủ hoài. Bọn mày phá tao. Tao sợ tiếng chân chúng mày trên trần nhà, sợ yên lặng, sợ bóng tối, sợ cả tao nữa. Thôi ra mà ăn đi. Tối tao để dành mấy khoanh chuối và bánh mì ở góc lò sưởi, ăn rồi chuồn đi, đừng làm ồn...

Trâm len lén đặt miếng fromage cạo thừa ra giữa sàn nhà gần chỗ con chuột nằm. Nó quay đuôi thụt lùi xa hơn, mắt dán vào miếng mỗi một lúc rồi lẹ làng vụt tới gặm ngấu nghiến. Nàng ném tới một mẫu ruột bánh mì.

– Tao sắp có khách. Thôi đi đi. Bao giờ tao một mình, nhớ ra với tao.

– Cô nói với ai thế?

Trâm quay lại. Minh và Hải lên đến cầu thang từ lúc nào nàng không biết.

– Đói rồi sao đến sớm thế? Tôi nói một mình.

– Chưa đói, đến làm giùm cô.

– Giùm, phá thì có.

– Làm một mình, sao cô nấu nhiều món thế?

– Sinh nhật Minh mà. Không có sinh nhật, Minh không về ăn cơm lần nào nữa. Vào phòng đi, tôi xong

việc rồi, chỉ còn rửa tay. Minh xắn tay áo lên hột tí nào.

Hải chào Trâm rồi yên lặng rút vào phòng. Minh cúi xuống chỗ Trâm ngồi. Mùi thơm quen thuộc từ tóc và vai áo nàng phả lên. Bỗng nhiên Minh vu vơ hồi hận, không hiểu vì lẽ gì, Trâm nhìn lên thật dịu dàng. Trong hai mắt nàng đầm thắm, chiều bỗng hoàng hôn. Nàng thoăn thoắt xuống lầu. Tiếng nước xối xả dưới bếp. Minh chợt nhớ buổi chiều trời mưa lất phất hai người rửa tay lẫn cho nhau wau khi giấy cỏ ngoài vườn. Bao nhiêu năm tháng dài thăm thẳm trôi qua giữa hôm nay và ngày ấy. Cuộc biến động đã xảy đến trong tâm hồn và đời sống Minh. Những rung động âm áp đầu tiên và cơn lửa bây giờ tàn phá. Minh tưởng bỏ đi là xong. Nhưng sự thật như Trâm nói, Minh đi mọi sự mới bắt đầu. Minh đã níu vào những lý lẽ chính đáng tốt đẹp để bỏ đi, muốn cho Trâm hiểu như vậy. Minh dối nàng, dối mình, cũng không hiểu và không cần hiểu tại sao. Con đường nào dễ đi, Minh chọn. Bỏ qua những rắc rối phiền phức. Sự trống không thừa thãi trong tâm hồn và đời sống cũng đã phiền phức rắc rối lắm rồi. Tính tình và tâm hồn Trâm, những cách thế của nàng đối với đời sống phức tạp, dày đặc và rối mù như một đám rừng dại. Minh muốn chiếm cứ vũ trụ tối bùng đó nhưng ngại khám phá những bí ẩn bên trong. Một mối chán chường và ngờ vực thường xuyên. Không làm gì thể xác cũng bần thần nặng nề bài hoại. Không lo nghĩ gì óc não cũng bùng bít tràn đầy. Chưa dựng xây gì đã thấy hết vẻ hoang tàn đổ vỡ. Cho nên không bao giờ cảm thấy thành thới trong lười biếng, thoải mái trong vô tư, rảnh rỗi trong những giờ giấc buông thả. Không tra hỏi và suy luận, nhưng một lần Hải hỏi vì sao không ở nhà Trâm nữa, Minh nói ngay vì chán. Không hằn Trâm, không hằn sự quạnh hiu, không hằn những ngày đều đặn chùng mực ở đó. Ít ra Minh đã sung sướng, sung sướng thật dễ dàng mà không mất mát hay băn khoăn gì cả. Nhưng sự sung sướng, dễ dãi, mãn nguyện đó, Minh cũng chán ngán. Như giữa những cuộc vui chơi mê say, giữa những hội hè huyên náo, bỗng cảm thấy rã rời ngao ngán. Rồi bỏ đi. Bỏ đi và nhớ. Nhớ và muốn trở về. Trở về lại muốn bỏ đi. Bỏ đi và trở về lần nữa, lần nữa. Cường độ chán nản dần tăng theo ngày tháng buông xuôi không cứu vãn nổi.

– Chân Minh làm sao thế?

Trâm trở lên nhìn vết cắn ở quần Minh gần đầu gối.

– Hình như chảy máu. Không sao.

– Đánh nhau nữa rồi phải không?

– Ngã xe, không tin hỏi thẳng Hải xem.

– Xức thuốc cho Minh nhé?

Khi Trâm lấy thuốc và bông trở lại, Minh đã ngồi vào ghế, quần xắn cao lên đầu gối, chân duỗi dài. Trâm cúi xuống vết thương, vừa xoa nhẹ miếng bông nhúng thuốc lên đùi Minh vừa nghiêng đầu thối nhe nhe. Cử chỉ dịu dàng và lòng thương âu yếm vô tư bỗng đui xa trong Trâm những dày vò mệt mỏi, những xao xuyến khát khao. Chỉ còn lại tình cảm dạt dào bao dung của người mẹ đón tiếp đứa con trai phung phá trở về. Và người chị ân cần săn sóc đứa em hoang đàng ngổ ngáo. Trâm buông miếng bông dầm thuốc xuống, xoa nhẹ ngón tay buồn quanh vết thương và nhìn lên. Hai mắt Minh lúc đó như hai vệt sáng lơ mơ vừa cuồng dại vừa náo nùng của tia nắng quái chiều hôm. Từng lỗ sâu đen còn cào dấy lên trong mạch máu, bên thành những dây chằng mềm tằm điện, quất suốt người Trâm và nàng lao đao nghe cơ thể của loài quỷ đói vận mình rùng rục trong mình.

Trâm đứng vùng lên, nghe tiếng mình lạ lùng gọi hai người ngồi vào bàn ăn, và giọng Minh mang mang trong tiếng cười trầm ấm:

– Hải ơi, mày xem cô tao này, có đẹp không?

Bây giờ là thời khắc của buông trôi lãng đãng. Những vùng biên giới mất hút lính canh. Những ngón tay

vặn mình ray rứt quanh ly rượu luân hồi cạn vơi. Trong mắt Minh long lanh, Trâm thấy khuôn mặt mình chói lọi sáng ngời với nụ cười ngát thơm mùi rượu ấm. Bây giờ tôi đang đẹp. Quyến rũ nữa. Vẻ đẹp của ác quỷ sắp vươn mình phá phách điên cuồng để trả mối hận thù truyền kiếp. Bao nhiêu người lao xuống vuốt tôi. Bao nhiêu nước mắt trút đầy vào miệng cười ngạo nghễ và đói khát của con thú vờn mồi. Chiếc khăn choàng mỏng đen trên tóc Trâm trễ tràng rơi xuống bờ vai tròn kín. Xuống sàn nhà. Dưới chân Minh. Người con trai cúi xuống, bàn tay quờ quạng. Trâm bắt một que diêm, búng nhanh qua cửa sổ, nhìn theo và cười. Chân nàng nhếch lên một tí, đậm xuống. Bàn tay em ở dưới bàn chân tôi. Trâm nghe tiếng la hét nổi đau đớn chính mình nghiền nát giữa cơn say tràn ngập. Ánh đèn chớp choạng trên cao. Những cành hoa lắc lư. Bóng ba người in trên tường. Nàng chợt thấy mình bị bao vây giữa những lớp người chen lấn ủa vào dạ hội. Trâm tưởng mình xoay người rất tròn rất nhẹ rất êm quanh một cái trục thu hút vô hình, và biến thành trăm nghìn người đàn bà giống nhau, bay lên cao cho những chuỗi cười vỡ tan trút xuống. Bay xa dần những cánh tay chơi với đưa lên. Mãi mãi cho đến khi đèn tắt, khi trục ngừng quay, khi nhạc đời thôi ngân tiếng, khi tôi không còn đẹp nữa, thể xác và tâm hồn.

Bữa ăn kéo dài cho đến khi đêm im vây phủ bốn bề. Hơi rượu rã mềm trong những cơ thể chín muồi đã dượi. Tâm hồn Trâm lắc lư theo một điệu nhạc jazz dồn dập xa xôi nào đang trào lên khắp miền cô đơn réo gọi. Bỗng nàng lắng nghe. Tiếng xe qua trước đường.

Xe ngừng trước nhà Chụ Tuân nhìn Trâm:

– Ông Lưu.

Hải nhìn Minh thật nhanh:

– Thế nào hân cũng qua đây.

Trâm lắc đầu:

– Cam đoan là xử ta không bao giờ vào nhà này nữa. Đến không tiếp, gặp không chào, chẳng lẽ tìm gây hấn?

Minh buông đũa, châm thuốc hút.

– Cô cứ giảng hòa lại đi.

– Từ hôm tôi với cô Thư bàn kế hoạch xỉ vả hân, thật không còn muốn nhìn mặt hân nữa. Hân tự tin và quá khích. Về tôi giáo, lập trường, thái độ, những hoạt động riêng nhưng đối với đàn bà cũng thế thì hồng bét.

– Cô hiểu kỹ thế.

– Người khác cũng nói về hân như vậy, đâu phải ý kiến riêng của tôi. Đàn ông bê tha đùa bỡn khó mà lâm nguy lúc gặp một người đàn bà, một mối tình, một cú sét. Còn như hân, cái gì cũng cho là quan trọng hết, nhưng lại cứng va tình trước đàn bà, đến lúc vướng phải một sợi dây thông lọng nào đó. Chỉ một cái gút là sụp.

Hải cười thích chí:

– Cô gút đi là vừa.

– Tôi không có dây thông lọng. Mà nếu có cũng không thể gút xù ta. Nguy hiểm lắm đó, sợi dây phản chủ đó có thể thắt cổ chính mình. Đàn bà con gái bây giờ thảm bại ở chỗ đó. Cứ tưởng quyến rũ người ta, chưa kịp khoái trá đã chết ngủm.

– Cô với cô Thư xỉ vả gì vậy?

– Mới thảo kế hoạch thôi, chưa hàng động, chuyện cũng chẳng ăn thua gì tôi, nhưng thấy Thư “xùng” quá, tôi cũng nổi máu anh hùng. Hẳn tưởng đàn bà con gái nào hội ngộ hẳn một phen cũng lăn đùng ra cảm mạo hết chẳng. Hình như cô Thư gặp hẳn hồng xe giữa đường, thương tình cho quá giang về phố. Hôm sau hẳn rao rằng Thư định quyến rũ hẳn. Hẳn còn tuyên bố bên Đại-học rằng các cô bên trường mê hẳn chí chóe. Thế có chết người không.

Minh búng tróc tàn thuốc xuống sàn nhà:

– Trong số đó có cô.

Trâm dẫn mạnh cái ly xuống bàn hét vào mặt Minh:

– Thôi đi.

Hải cười:

– Cô không tiếp, không chào, trực xuất hẳn như vậy có thể bị hiểu là xoay không xong nên nổi nổi.

– Lý luận nghe được đó, nhưng không đúng trong trường hợp này.

Minh cười gằn:

– Phải. Cô có nhiều trường hợp lắm. Tuân, qua mời ông Lưu sang giùm cô.

Trâm lăm lè bỏ bàn ăn ngồi sà xuống lò sưởi. Cả bọn kếp ly chai qua theo. Minh trườn mình với chai Martini.

Trâm chặn lại:

– Thôi không uống nữa, say rồi.

Hay cặp mắt hằm hè tức tối nhìn nhau.

– Cứ ngồi tĩnh bơ nghe cô nói về họ sao. Lưu với liếc hoài.

– Ai bảo Minh, động đến là nói móc nói xéo. Sinh nhật của Minh, buổi tối vui của tôi cũng muốn phá hỏng. Đây, rượu đây, uống say tít rồi về đằng nhà Hải mà đập phá.

Trâm đặt mạnh chai rượu xuống trước mặt Minh. Minh hất cái ly, vặn nút chai, cười trên cánh tay úp mặt:

– Hải, chốc nữa mày về một mình đi, tao ở lại, ở lại với cô tao.

Trâm ngồi im sững nhìn một lúc lâu vào chai rượu, đột nhiên thấy nhớ lạ lùng một cái gì đã mất. Chuyển xe bay vèo vào xa lộ. Những chiếc ghế chông chênh bốn cẳng lên trời của nhà hàng tàu nổi khoảng hai giờ sáng. Bờ sông đêm và sườn ghế đá ẩm sương. Những cánh hoa sứ rụng trên sân cỏ loáng thoáng vài con dế. Những đêm đi chơi khuya không về nhà trọ, ngủ luôn trong xe anh Lam. Tiếng nhạc bập bùng từ một phòng trà đóng kín. Đình nhà thờ và vòm lá đêm reo bay. Tiếng chuông chiều chủ nhật. Lối đi lát sỏi ngập lá vàng quanh sở thú. Con giả nhơn vừa thụt lùi vừa sồn sột gãi ngực trong chuồng. Vòm không gian thân mật và quen thuộc đó đã che chở nuôi dưỡng Trâm suốt dòng năm tháng một mình. Bây giờ Trâm bỗng nhớ và thèm trở về nhìn lại một lần tất cả. Cho tôi tìm thấy tôi trong mắt nhìn kẻ khác. Không ai nhìn tôi nữa nên tôi mất hút tôi rồi. Cho tôi gặp tôi trong phản ứng nồng nàn đột ngột của một người nào đó. Một người nào từ xa xôi đến, ở hẳn ngoài tiềm thức vọng động của tôi, xa ngoài cõi bờ ưu tư khép kín của tôi, không mang theo cùng những xôn xao đòi hỏi, những cám dỗ vội vàng, những lầy hờn tủi cực. Không ai đến

cả. Tôi gục xuống một mình giữa vực lửa réo sôi này. Vực lửa réo sôi dưới con dốc đời lạnh giá.

Bây giờ nó đấy. Mũi nó ập lên cánh tay. Mũi giày nó nhọn vắt đen bóng và thon nhỏ. Thằng con trai nào cũng chỉ mang kiểu giày như nó. Nhiều thằng con trai khác cũng ngổ ngáo, lừ đừ, ngu ngơ, mệt mỏi, bê tha, liêu lĩnh, phung phí và phần uất cái gì không biết như nó. Sao tôi thấy nó khác. Sao mũi giày nó cũng khác, như rình chực hất hung, chặn lại hay đập nát một cái gì. Cái gì tôi không biết, nhưng đau buốt với ý tưởng lờ mờ đó. Dưới ánh đèn sáng láng, qua cái nhìn bốc men, tôi thấy nó rõ ràng gần gũi vô cùng. Nó không đẹp. Không dễ thương. Không một đặc điểm nào hết. Nhưng một cái-gì- đó, cái-gì- tôi không bao giờ níu giữ được dù đuổi bắt đến hết đời, cái-gì- đó mê hoặc tôi, đảo lộn tôi, biến cải tôi hoàn toàn. Hoàn toàn về ý nghĩ, suy tư, đời sống... Với nó, tôi vừa tìm gặp vừa mất tăm tôi. Nhưng điều khó hiểu và vô lý đó có thực. Có thực như tôi ngồi khoanh tay tượng đá đêm nay nhìn xuống nó.

Phòng mạch nhỏ hẹp đông đúc. Hai người chờ đến một giờ mới đến lượt Minh khám. Trâm lắng nghe những tiếng nói bên kia tấm vách mỏng. Chỉ có tiếng giày nhẹ nhàng xê dịch, và ống chích chạm xuống hộp sắt. Tiếng rì rầm thật nhỏ. Một lúc. Rồi cửa bật mở, Trâm xô ghế đứng lên.

– Thế nào Minh?

Mặt Minh đỏ hồng cúi xuống hai bàn tay lúng túng vôn vê cái toa thuốc. Nụ cười lệch lạc trên nét mặt căng thẳng, Minh vò tay lên đầu tóc rối, cơn xao động mất thăng bằng đẩy dúi Minh về phía trước và Minh nói trong tiếng cười ghen tặc:

– Tên bác sĩ... mất dạy, hần bảo không được thức đêm hút thuốc nữa. Sao lúc này hần chào cô lịch sự thế. Quen à?

Có gì rạn nứt, ào ào đổ xuống trong hồn Trâm. Như máu chảy nhiều trên vết thương cho cơ thể yếu mòn ngã xuống, ngôn ngữ trở tráo rút hết thăng bằng trong trí Trâm, hai tay lạnh ngắt và nàng bước lảo đảo xiêu đổ xuống con đường phố dốc. Nặng xoay vòng tròn trên những mái nhà xô gập đổ nghiêng. Trâm đi mỗi lúc một nhanh. Dây phố chạy lùi về phía sau và Trâm như đứng im bất động chết điếng ra đó. Tất cả lùi xa và lún sâu xuống cho mình nàng chênh vênh trên một bờ vực trong vòm trời tranh tối tranh sáng giữa bình yên và bão tố. Mùi sương giăng mờ hai mắt nhìn chập choạng. Vừa đủ cho nàng trông thấy Minh thoát xa mờ và lạc loài đi như ngã xuống một vực sâu trước mặt. Bàn tay buông xuôi. Những ngón trắng hồng rời rạc xa nhau đuổi xuống theo chiều dài thân thể. Trâm ngó xuống những ngón hồng hồng măng muốt mềm thon đó. Nhớ đến lời người thầy thuốc qua giọng cười thản nhiên của Minh. Nàng muốn soi thấy trong bàn tay ấy những ngổ ngách lù mờ đời Minh giấu kín. Năm ngón đã điêu tàn phung phá. Năm ngón bàng hoàng thức tỉnh trong tay tôi, năm ngón chập chờn sóng bão tình yêu đang vào năm ngón tay tôi không lời ước hẹn.

Bằng phản ứng cửa quái vật bị thương, nàng đi lùi lại một bước. Bọn người qua phố bỗng nhiên phá lên cười với nhau. Trâm lừ mắt vào khuôn mặt mình hiện lên một tấm kính nhà hàng lớn. Sao mà lại trăn trối nhìn tao Trâm. Một mảng trời hư vỡ xuống. Nàng trôi trên một dòng sông đều đều chuyển động như nước mã chảy từ nôi gạo xuống thùng chứa. Và nàng nhìn lại Minh. Đôi môi hồng của người con trai hé cười trong một cơn say trở tráo mê muội nào đó với mũi giày mờ bụi và những ô đá vuông hè phố. Áo Minh bỗng trắng ngát như một vầng mây nổi mùa hè giữa đỉnh trời xanh. Tại sao như thế, Minh ơi. Tại sao em như thế. Từ bao giờ. Trước ngày có tôi. Trong lúc còn tôi. Và bao giờ không còn tôi nữa. Sao em như thế. Sao tôi như thế. Sao sự sống của mỗi người lại bị thương và hài hước như thế.

Bên lề một ngã tư đường, hai người đứng song song nhau. Một người con gái áo trắng đi gần lại, mấp máy môi: cô ạ. Hai con mắt đen mở lớn trong vành nón che nghiêng. Cái nhìn xéo qua phía Minh trước khi mất hút. Trâm nhìn bốn phía. Nhiều cặp mắt đổ dồn lại nơi nàng đứng. Mái tóc xõa rối. Cái áo dài kẻ sọc nhiều màu. Và sự có mặt ngang nhiên của người con trai bên cạnh. Sao mình lại là cô giáo. Trâm gào lên bằng tiếng câm.

Nàng nhìn lên mặt Minh không hiểu vì sao mỉm cười và nổi vui căng tròn hai gò má.

– Đi đâu cô?

– Mua thuốc cho Minh.

– Không chịu uống đâu.

– Tôi bắt Minh uống.

– Cách nào?

Trâm cười nguẩy đầu cho tóc cắt đôi khuôn mặt. Con mắt đen muôi hột nhãn còn lại nhìn lên. Mua thuốc xong, hai người còn đi quanh quẩn trên đường phố. Dần dần, rồi Trâm không còn cảm thấy gì cả. Những điều đã làm đã sống. Trâm tưởng là ghê gớm là tràn đầy khác thường liêu lĩnh. Bây giờ tất cả vô nghĩa và rỗng tuếch. Cả đến ý định thách bất chấp của Trâm đi công khai với Minh ngoài phố một lần cho những người quen bắt gặp cũng không còn hứng thú nữa. Minh làm gì vậy, ích gì, thay đổi gì được bộ mặt đời sống đâu. Nàng lại nhìn sang Minh. Nụ cười trên đôi môi hồng đã chết. Vệt tóc bơ phờ vương xuống trán. Hai con mắt lơ lảo nhìn ra bốn bề quanh quất vô thức kiếm tìm. Sau hình hài có thực đó là gì. Màn sương mờ mờ trắng đục. Màu đen màu đỏ màu trắng quay cuồng trong tâm thức kín đặc hư vô Cũng đến như nàng. Như mọi người. Điều mỗi người tìm không thể có bất cứ nơi đâu trong đời sống. Minh xa lạ và riêng rẽ hoàn toàn. Trên hè phố chiều nay, Minh với nàng là hai người lạc long tầm thường, như hai phiến lá quay theo chiều gió, hai viên sỏi lăn êm xuống bờ vực sâu. Sự có mặt tro tro mất liên lạc với đời, với nhau hoàn toàn. Những tương quan gán ghép chỉ là nhãn hiệu, ảo tưởng. Sự nhàm nhạt thành thói quen và con mắt vô thức của thiên hạ không nhìn thấy khía cạnh méo mó của đời sống nên vẫn thản nhiên chịu đựng. Nhưng với Trâm, khuôn mặt nham nhở của thực tại đủ hiện hình. Không còn gì lý tưởng và cao xa hết. Ngủ và chiêm bao. Thức giấc và mơ tưởng. Đói là phục vụ bao tử. Làm việc để cung cấp nhu cầu vật chất. Tiếng quay đều của bánh xe rời rã không ngừng: ăn ngủ, nghỉ ngơi, yêu thương, thù ghét, chiếm cứ, chán bỏ, khổ sướng.

– Đói chưa Minh?

Tiếng Minh lơ lửng:

– Không biết. Không đói không no, không cảm thấy gì hết.

– Tôi cũng thế. Nhưng phải đi ăn. Cho xong chuyện.

Họ lững khờng đã dượt lên xe. Taxi lao xuống dốc phố. Ngồi trong xe với Minh, bỗng dưng Trâm cảm thấy hết nỗi chán ngán nhục nhằn, sức cố gắng thâm thẳm của sự sống muốn vươn lên khát khao đạt đến một hy vọng, một tin tưởng nào. Tất cả bỗng bẹp dúm méo mó xô lệch hoàn toàn trong một xẹt chớp suy nghĩ; tất cả bỗng đổ nhào như một mảng trời sụp xuống nát vụn trong hồn Trâm lúc đó.

Quán ăn cũ. Nhân vật cũ. Những tĩnh vật cũ. Và dáng điệu cũ, Minh lấy thuốc ra hút. Khói luồn vào hơi thở Trâm. Không hỏi Minh, Trâm gọi hai Martini và nói luôn:

– Minh bị cấm... nhiều thứ phải không? Nhất định là rượu nữa. Không chết nổi đâu. Dân chì chết thì còn ai phá phách đời. Cấm, uống càng ngon. Sự cấm đoán nào cũng hấp dẫn. Phần đông chỉ thích những điều cấm.

Minh bỗng nói:

– Cô đừng mặc áo này nữa, không đẹp.

Trâm cúi xuống những đường kẻ dài vàng đỏ nâu trên nền áo.

– Ủ, trông như cái cờ.

Men rượu ấm là là bốc lên miền tâm tưởng xôn xao. Một lúc, Trâm thấy mình hoàn toàn cô lập trong một vũ trụ riêng mù tối. Nàng lơ đãng nhìn ra đường. Một chiếc Anglia màu đỏ sẫm vụt qua. Xe của ông Thường, một người quen của Văn. Văn và chiếc Viat trắng nệm đen đỏ. Buổi chiều đi với Văn đến nhà trung tướng Khánh. Và giọng Văn: ngày nghỉ, sao cô không chịu đi chơi. Sau đó Trâm trở lại phố, vào Rex một mình. Phim Vérité. Brigitte kêu gào trước tòa án. Sami Frey chờ đợi trong khuya ở bậc thềm. Hai người yêu nhau, nhưng không cùng một lúc. Trâm nhớ mang máng sự thật đó như chỉ có thể. Lạc lối ngộ nhận và muộn màng. Trâm nghĩ gì lúc đó, nhớ mong gì lúc này. Trâm không biết. Đến một người. Đến nhiều người có nghĩa là không có ai cả. Sự tuyệt đối tìm kiếm, không có trong đời sống, trong lòng người, và trong chính mình. Trâm nghĩ và nhớ đến những sự thật trông gần, trần trụi và nhom nhếch. Áo ảnh lóng lánh đã tan theo khoảng cách. Như khuôn mặt Trâm nhìn xa và gần trong gương. Khi bóng và hình chập vào nhau, không còn gì đẹp nữa. Hàng lông mày lớn lên như một bờ cỏ hoang. Lông mi đen ướt như châu muỗi bị giập nát. Tròng mắt nhờn như một viên bi lớn, láng và mềm, trườn qua lại khó nhọc giữa một lỗ lũng thịt da. Sống mũi bắt ngang từ vầng trán phẳng và buồn như ruộng khô xuống làm chiếc cầu treo nhẵn và gãy khi cười, ướt và trơn khi khóc. Sự thật trần trụi đó là hình ảnh chung cho tất cả kể những khuôn mặt đàn bà đẹp nhất. Vẻ đẹp của chính mình, của mỗi người, ở đâu, Trâm thường tự hỏi mỗi khi ngồi rũ tóc trong nắng nhìn lên. Những sợi tơ đen ánh lên màu đỏ hung và vàng sậm dưới ánh mặt trời. Loang loáng màu cầu vồng bảy sắc. Tóc tôi nhiều màu, như tình yêu, và tôi không biết đích thực màu sắc muốn thấy. Khuất xa ánh sáng, tóc chỉ còn màu đen. Chia lìa ảo tưởng tình yêu còn gì.

Cửa mở. Minh lừng khừng bước vào và Trâm đẩy cơn gió lạnh lại ngoài kia cánh cửa đóng kín. Yên lặng, lấm lì, Minh đi lướt qua mặt Trâm không nói một lời, không phát một cử chỉ, lão đảo vịn thang lầu đi lên.

Trâm ngơ ngác lo âu theo Minh qua lò sưởi. Minh ngồi duỗi chân ra sàn nhà, tựa lưng vào vách, đầu như lả xuống một bên vai, hai mắt nhìn vào khoảng không mất thần.

– Chuyện gì thế Minh?

Đôi môi người con trai vẫn lạnh lùng mím chặt không phải giận hờn, gầy gổ, Trâm linh cảm một biến cố gì xảy ra cho riêng mình, Minh cố giấu kín và nàng không có quyền biết.

– Minh có chuyện gì rắc rối lắm phải không?

Yên lặng, rất lâu. Rồi Minh nói như với khoảng không:

– Cho xin thuốc.

Châm đốt thuốc, đặt lên môi Minh, kiên nhẫn ngồi xuống chờ câu trả lời. Nhưng Minh yên lặng hút thuốc, điều này sang điều khác. Bỗng nhiên, đầu Minh cúi về đằng trước, hai vai rung lên trong một cơn ho rũ rượi. Nàng giật lấy thuốc trên tay Minh và đẩy nhẹ nó nằm xuống. Nhưng Minh bật dậy ngay và thản nhiên cười nhạt, hai mắt vẫn mở vào khoảng không nào đó.

– Trời ơi, nói đi, nói ngay đi chuyện gì xảy ra?

Minh quay ngoắt lại:

– Chuyện riêng, đủ thứ chuyện. Cô biết ích gì.

– Tôi biết. Tôi chẳng ích gì. Tôi chẳng là gì. Nhưng không lo lắng về Minh sao được. Minh đến, Minh

đi, Minh giữ một phần đời tôi...

– À, ra cô nghĩ đến người khác chỉ vì cô, cho cô.

– Tôi ích kỷ, nghĩ thế cũng được. Nhưng lúc này tôi không chịu đựng được thấy Minh sống dần vật như thế. Chuyện gì Minh không cho ở nhà biết, không cho tôi hay, Minh giải quyết lấy một mình... Có phải chúng nó lười thôi gì với Minh?...

– Chúng nó nào?

– Tôi không biết. Tôi không biết gì đời sống và những vấn đề riêng của Minh, nhưng tôi linh cảm thấy những điều không hay nào đó. Và cũng có thể... ừ, hay Minh tìm cách hằn học với tôi. Minh sắp làm gì?

– Thôi, chán ngán cùng tột rồi, cả mọi chuyện, mọi chuyện. Cô muốn biết. Cô dò hỏi. Để làm gì, làm gì được đâu. Những chuyện đó không liên can gì đến cô cả, hoàn toàn không. Cô không tin?

Minh vớ bao thuốc, sắp bật diêm thì cơn ho rũ rượi lại kéo đến quặn quại cả người. Trâm gỡ điếu thuốc trong hai ngón tay Minh kẹp chặt:

– Đừng hút nữa, tôi van em.

– Gì vậy, đêm qua hút hết mấy bao thì đã sao. Hút thuốc mà chết nổi à. Chết sao được. Phải chết phất được là dàn xếp xong tuốt.

Giọng Minh bỗng dịu xuống bất ngờ:

– Mấy đêm rồi cô không ngủ sao? Cô còn xanh xao mệt mỏi hơn em nữa. Sao cô không chịu sống cho cổ Cô quên mất cô rồi.

Đầu Minh cúi gần vai Trâm. Nàng bỗng lặng người cảm thấy hàng răng Minh cắn nghiến vào mái tóc bơ phờ của mình. Giọng Minh lạ lùng hẳn:

– Sao cô lo lắng đến thế?

– Minh biết rồi mà.

– Cô vô lý lắm, cô biết không?

– Ừ, vô lý.

– Mình tội lỗi cả phải không?

– Ừ, tôi tội lỗi nhiều hơn Minh. Có thể Minh vô tội.

– Đừng giành phần, mình bằng nhau.

– Không, tôi hơn em, về mọi thứ, tuổi đời đau đớn, tội lỗi và... tình cảm nữa. Giá em không tìm đến.

– Cô vẫn thích những điều dang dở?

– Vì mê thú đau thương. Nhưng chỉ chịu đựng được đến một giới hạn nào đó. Dang dở nhưng còn đó. Nếu bây giờ bỗng dưng mình mất hút nhau, tôi không thấy Minh nữa. Rồi tôi sẽ ra sao.

Minh cười trong tóc Trâm:

– Cô sẽ tập sống lại như mọi người, lâu rồi quen đi.

– Quen rồi quên, như bọn qua đường!

– Còn cách nào nữa đâu. Mình làm gì được cho nhau, chỉ tàn phá. Em quyết định rồi. Đến gặp cô lần cuối chiều nay. Mai đi.

– Minh.

– Đi xa hẳn không ai biết đến nữa, cả cô, bè bạn, gia đình.

Trâm giật mở tóc trong tay Minh:

– À, ra thế. Sao không nói ngay còn quanh quẩn. Minh tưởng tôi đi tìm đây hẳn. Việc gì phải đi đâu xa. Ở đâu thì ở, nếu Minh đã muốn vậy thì mình coi nhau là người lạ, khó gì. Muốn tránh tôi, việc gì phải trốn cả gia đình, bạn bè. Thật tiếc đã làm Minh vương vীu bao lâu nay.

– Ai vương vীu ai? Chính em làm mất tự do của cô, mất liên lạc của cô với thiên hạ, những người khác.

Trâm hét lên:

– Thiên hạ, kẻ khác nào? Thôi đi, đừng gán ghép liều mạng như thế. Đối với tôi, chúng nó không bằng một sợi tóc của Minh. Trong đời sống này tôi như con ma chập chờn giữa những xác chết. Minh đi đi là phải.

Cườm tay Trâm chợt đau điếng trong bàn tay Minh siết chặt điên cuồng.

– Cô tưởng chỉ mình cô biết buồn biết khổ biết ray rứt. Còn em là thằng con nít ngu ngờ thôi sao, điếc đui trước những việc riêng của cô sao? Tại sao cô kể, cô kể hết ra với em như vậy. Cô khoái trá nhắc nhở lại những chiến thắng oanh liệt ấy. Cô nhắc đến từng tên, nhớ lại từng người, vẽ lại từng kỷ niệm. Họ thuộc về quá khứ, nhưng họ chiếm cứ vĩnh viễn đầu óc cô. Cô lôi em ra làm nhân chứng cho những cuộc phiêu lưu phung phá đó. Một thoáng gì của em, cô cũng dò xét, ganh tức. Còn chuyện của cô, cô bắt em chịu làm sao được. Tại sao cô đã sống như thế. Tại sao, tại sao cô nói hết với em. Sao cô không chịu giấu bớt đi. Cô khoe khoang dĩ vãng, bắt em phải so sánh thân phận mình với họ, bắt em điên khùng lên vì thấy mình không làm gì nổi, không làm gì nổi cho cô. Sao cô đối xử như vậy được. Em xéo đi chỗ khác cho cô tiếp tục đời sống đó. Còn gì. Thu xếp như vậy chỉ êm đẹp cho cô thôi. Còn em. Đi xa, xa hết, sống với cái gì, bằng cái gì. Em đã thử rồi mà. Ở lại trong nhà này, thấy cô và cảm thấy xa cách mất mát cô thường xuyên, hay đi xa, để nhớ lại hết những tháng ngày ở đây, nhớ phát điên đến bất cần học hành, thuốc men, ăn ngủ. Cô xem phải mặt này không còn giọt máu, không còn sự sống nữa phải không. Em chán ngấy, chán ngấy hết mọi thứ từ bao nhiêu năm nay rồi, em sống lết lê tự hủy, vì sao cô cũng không hiểu. Cứ coi thằng này trẻ con đi. Thằng trẻ con già cỗi không còn một chút tin tưởng nào vào đời sống. Em không cần tự tử. Chỉ chết dần chết mòn. Mỗi lần bệnh, mua thuốc về là đập vỡ hết. Đi chơi lẩn chơi lóc hết chỗ này sang nơi khác. Bất chấp cả giờ giấc ăn ngủ. Hút thuốc, uống rượu, ăn mảnh chai. Đập vỡ hết mấy cái cốc thủy tinh của cô để nhai rồi, cô nhớ không? Còn ỳnh lộn đâm chém. Không thù hẳn gì tui nó. Tui nó cũng như mình. Nhưng lúc choảng vào nhau cứ tưởng như sắp giết chết được nỗi thất vọng chán nản cùng cực của mình. Người ta chửi rửa, kết án, khinh khi. Người ta cũng như cô, cóc biết những nguyên nhân, những bí ẩn không thể nào giải quyết nổi. Dặn dò bọn thằng Hải xong rồi mai đi. Em xéo đi chết vui chết đập một xó nào, em chết, đời cô lãng mạn hơn lên một tí, phải không?

Minh buông tay Trâm ra gặp đôi người trong một cơn ho quần quại. Nàng quì gối xuống sàn nhà, vuốt ngực Minh với năm ngón tay dịu dàng run rẩy. Minh thì thảo trong hơi thở nóng bừng của cơn sốt đang lên:

– Dùng dằng đã lâu rồi. Bây giờ phải quyết định, cô xua đuổi, cho em có can đảm bỏ đi.

– Nhưng tôi làm sao xua đuổi nỗi chính mình. Không, Minh không thể bỏ đi, tôi cũng không thể nghĩ rằng một ngày nào Minh sẽ mất hút trong thành phố này, trên đời sống này không còn dấu vết.

– Đến một lúc, em cảm thấy không còn ở được trong một gia đình nào hay sống với một người nào được. Nhà thằng Hải tử tế vô cùng. Những chỗ khác cũng vậy. Nhưng còn mình, dở sống, dở chết, ở đó, vô ích thừa thãi.

– Không phải Minh mà là tôi, tôi vô ích thừa thãi. Cái gì cũng vô ích thừa thãi hết, tôi không còn tự tình nữa, từ ngày Minh đi, Tôi không làm gì được cho đời tôi nữa. Tất cả đều vượt quá tầm tay với rồi. Minh cũng thế. Tôi không nói nhiều nữa, nhưng nếu Minh có thể dừng lại, chậm lại rồi Minh bỏ đi, tránh tôi, không phải bây giờ mà chữa lành bệnh, khoẻ mạnh, rồi tôi sẽ để Minh đi, an lòng và vui vẻ. Tôi hứa.

Minh nhếch môi:

– Bệnh gì mà phải chữa. Thuốc có chữa nổi một tình trạng, một hiện tượng được đâu. Mà lành bệnh, để làm gì. Sống đường hoàng tử tế phải chăng, để làm gì, để làm gì đời sống rộng tuếch chán ngán này?

– Nghĩa là Minh nhất định bỏ đi?

– Sáng mai.

Khuôn mặt của Trâm nhợt nhạt cúi nghiêng vào mái tóc. Một lúc, rồi nàng mím môi:

– Nếu vậy, sáng mai tôi cũng nghỉ dạy. Bỏ trường, bỏ học trò, bỏ nghề nghiệp, bỏ hết, bỏ hết. Tôi cũng cần đi, cần phải đi, đi theo con đường khác hẳn của Minh, thế là xong, quyết định cả rồi. Minh đừng tưới tôi mê đời sống này đến nỗi trơ lì gan góc ở lại với khoảng không trống lốc. Minh vô trách nhiệm với nhau. Tôi đi vì tôi muốn đi. Minh đi vì Minh muốn đi. Vậy thôi. Giờ thì Minh có thể về, thu xếp cho xong...

– Chúng mình cùng điên cả.

Nước mắt Trâm trào lên hàng mi khép kín:

– Cùng điên. Không đi đâu cả. Cùng điên trong nhà này...

– Con bé ở đâu rồi cô?

– Nó đi chợ sắp về.

– Bảo nó đến nhà thằng Hải đưa valise em về.

– Còn thiên hạ?

– Họ ở trong đời, mình ở ngoài đời, mình tự lưu đầy trong một hành tin biệt lập.

Chiều len vào khung cửa. Trâm quì gối giữa sàn nhà, trước mặt Minh ngồi yên lặng khoanh tay. Trên mái cao là đỉnh nhà mồ lặng lẽ, tiếng thông reo vi vu như lan truyền đi khắp lưng thấp đồi cao tin lạt của một chiều gần tận thế. Vó ngựa lóc cóc rạc rờn heo hút trên đường về nghĩa địa ngoài xạ Đất trời xung quanh quay cuồng tan rã. Hư không ngập tràn trên hai đôi mắt quẩn quít tìm nhau. Bỗng đôi môi Minh mấp máy bật lên, nét mặt căng thẳng rướn tới trước đè nén một cơn ho, hai vai mỏng manh của người con trai như sắp gập xuống, đổ xô về phía trước. Trâm bàng hoàng mở rộng vòng tay. Giọng người đàn bà vương vương nước mắt:

– Đừng dọa nhau như thế nữa, nghe Minh. Thế nào rồi cũng xa nhau. Bây giờ thì chưa. Minh còn hiện tại. Còn Đà-lạt. Hiện tại thuộc về mình. Đà-lạt thuộc về mình.

Chương 10

Biết mọi người qua lại sau lưng đang tò mò dò xét nhìn về phía mình, nhưng Trâm vẫn yên lặng nhìn qua cửa kính. Bên ngoài, nắng vàng hoe nhảy múa trên những cành thông chót vót cao. Mặt hồ phía dưới lóng lánh như một tấm gương phản chiếu những tia mặt trời chói lọi. Bên kia hồ, trên con đường vòng cung lượn quanh rặng đồi thấp, bọn học trò rũ lượt nhau về. Tiếng nói cười la hét xôn xao vang theo gió. Trâm tự nhiên nao nức trong lòng, thêm bỏ buổi họp hội đồng giáo sư sáng nay, tìm đến một nơi nào thật vắng vẻ yên tĩnh, có cỏ mượt và bóng cây chen ánh nắng, nằm xuống cho cảm thấy tiêu tan trong những ý tưởng mơ hồ. Đoàn người li ti dưới ấy thoáng qua rất mau, một lúc sau không còn bóng dáng nào trên đường. Trâm thích đứng sau khung cửa kính đó nhìn xuống con đường học trò ấy từ ngày Minh đi. Những lần đầu tiên, lòng nàng như rơi rớt vào khoảng không chơi vơi dưới đó, như chao lượn trên những tầng dấu vết và kỷ niệm chập chùng của Minh để lại. Trạng thái đau đớn mơ hồ dần dần biến thành một cảm xúc nhẹ nhàng quen thuộc, và Trâm im lìm nhận chịu như một vết thương êm, như nàng đã đành lòng nhận rằng tất cả những điều xảy đến trong đời mình từ khi có Minh, gặp gỡ hay chia lìa, đa mang hay chán bỏ đều là những sự kiện tất hữu không thể trốn tránh hay phủ nhận. Còn hơn là giữa dòng đời buồn tẻ không còn mức ngăn chia của tháng năm, sống bình yên như cỏ cây, không đau thương không khoái lạc. Minh đi. Và Minh trở lại cho cường độ đau buồn và cảm xúc trong lòng Trâm vơi vơi tăng lên. Cho khoảng thời gian giới hạn cuối cùng đốt cháy ngọn lửa đam mê trước ngày tàn lụi. Trâm nhìn thấy suốt lòng mình, hiểu thấu hiện tại và nhận định rõ ràng những đường ngang ngõ tắt trong tương lai gần gũi. Cho nên nàng không cần gì nữa, kể cả nỗi băn khoăn của chính mình và sự hoài nghi đối với người con trai bất thường đó. Nàng thần nhiên và chừng mực hút thở vùng không khí cuối cùng còn lại trong một đường hầm định mệnh bí bưng trước khi bị lấp kín hoàn toàn, Minh trở về cho nàng thấy rõ hơn một lần nữa ngõ cụt gần kề, nỗi mất mát sắp tới. Mất mát vĩnh viễn. Cửa lòng sẽ mở, và con chim quý bị giam cầm bấy lâu sẽ vỗ cánh bay đi. Nàng ở lại, đau xót ở lại, như con dã tràng loay hoay vô ích trên bãi cát tan hoang những lớp sóng đời không ngừng tàn phá. Nàng sẽ nghĩ là Minh trưởng thành biến đổi, trong suốt những ngày tháng qua, bằng trái tim và tâm hồn nàng. Để rồi con chim sẽ cất tiếng hót ở một vòm trời xa lạ khác. Để rồi mỗi lần nàng thức giấc trong khoảng trống đời mình, cất lời gọi kêu, không một tiếng gió lời chim nào đáp lại. Nhưng đó là thân phận nàng, ý nghĩ của nàng, Trâm sẽ không bao giờ nói ra, không bao giờ truyền sang tha nhân ngăn cách hơi thở nồng nàn thâm kín đó. Lòng Trâm sẽ vĩnh viễn khép lại như một loài hoa kỳ dị, chờ mở cánh chỉ trong một mùa xuân ước mộng không bao giờ về.

Chờ cho mọi người vào phòng họp, Trâm mới quay lại cửa văn phòng đón Thư cùng đi. Nàng ngạc nhiên thấy ông Hiệu trưởng còn đứng ở phòng khách, như chờ một người nào. Bỗng nhiên ông ta đến gần Trâm, và nàng có linh tính một điều gì quan trọng sắp xảy đến cho mình, quan trọng theo cái nghĩa thông thường của thiên hạ, còn với Trâm, đất có suit xuống dưới chân hay trời sập lên trên đầu nàng phút đó cũng thể thôi, không có gì lay chuyển những ý nghĩ riêng tư của nàng. Quả nhiên, ông Hiệu trưởng nhìn Trâm một cách rất nhanh, như để đo lường, dò xét phản ứng của Trâm trước sau câu nói, rồi giọng ông ta nhỏ xuống:

– À cô Trâm, chốc nữa họp xong, mời cô lên văn phòng tôi, tôi có việc bàn với cô. Định nói với cô mấy hôm nay nhưng chưa có dịp.

Nụ cười hiền lành và khuôn mặt vui tươi của ông tự nhiên Trâm thấy nhuốm một vẻ lạnh lùng đe dọa. Cả trường, nhân vật duy nhất mà Trâm tương đối kính nể và có một thái độ điềm đạm tử tế là ông Hiệu trưởng. Không vì chức vụ của ông ta, dĩ nhiên, mà vì cách cư xử khoan hòa giản dị của ông. Trâm đã tính đã nghĩ trước có một ngày ông ta sẽ nói với Trâm tình trạng của mình mà ông ta có nhiệm vụ phải vạch rõ. Rồi sau đó nàng sẽ phải cương quyết xác định một thái độ dứt khoát, và lựa chọn một trong hai con đường. Nếu với một người khác, Trâm sẽ quyết liệt trình bày ý kiến mình, và quật lại, chống đối. Nhưng nàng

không muốn làm thế với ông Hiệu trưởng này, không muốn tranh chấp một quan niệm sống với một người đàn ông. Nhưng đây là chiến trận và Trâm không có quyền nói với một người đàn ông, mà với người Hiệu trưởng, một đại diện giáo dục, một vai trò trong một guồng máy lớn. Động chạm đến cá nhân tức là phản đối tất cả. Cho nên Trâm chỉ lễ phép vâng dạ, lễ phép với tuổi tác chứ không với cấp bậc, và nàng đón Thư cùng vào phòng họp.

Tiếng hô nghiêm chào cờ the thé của Khoa cất lên và những mấy mươi thân hình mô phạm vây quanh cái bàn mặt đá dài thượt cùng đứng lên một loạt thẳng tắp. Quý vị an tọa bật lên cười tiếp tục câu chuyện vui đang truyền miệng nhau trước đó. Trâm đối diện với ông Hiệu trưởng đằng xa kia mút bàn, khoanh tay lặng lẽ ngang ngạnh nhìn lên. Ông Hiệu trưởng xoa tay vào nhau, nhìn xuống một lượt những rường cột nước nhà phía dưới rồi mỉm cười ban bố chút cảm tình và chậm rãi lật hồ sơ, đọc qua những mục cần bàn cãi trong buổi họp cuối cùng: thăng tiến và thưởng phạt học trò. Nữ giới thuộc thiểu số, và hình như trên ngọn đồi lạnh lẽo này bỗng cảm nhận sâu xa thuyết phận gái chữ tòng nên tất cả ngồi im, đưa mắt nhìn đấng nam nhi tranh hùng hăng hái xung quanh. Những nhân vật hoạt động nhất trong buổi họp bao giờ cũng quanh quẩn chừng đó: Tran, Thiệu, Chu, Khê, và thỉnh thoảng, Lưu nổi gàn góp ý kiến. Vấn đề thưởng phạt được thông qua mau chóng. Các giáo sư chỉ đạo mỗi lớp chỉ việc ghi danh sách những tên đầu số, có thành tích, cả tốt và xấu, rồi họp tất cả lại thành một bản kê khai đầy đủ của những danh nhân trong trường, để tùy đó chọn phần thưởng hay ra hình phạt, thông thường nhất là gọi cha mẹ đến cảnh cáo, hoặc bắt ở lại lớp hoặc phải qua một kỳ thi, hay giải pháp cuối cùng quyết liệt nhất là tống khứ tên tội phạm ra khỏi trường. Tên này phải thuộc vào hạng dân chài, nghĩa là cảnh cáo, cấm túc, đuổi tuần, đuổi thẳng, làm đủ mọi cách mà vẫn trơ lì như Từ Hải chết đứng không chịu lặn đùng ra. Nhưng ngoài thủ tục còn có ngoại lệ. Những đứa không phạm lỗi, nghĩa là không thiếu điểm trung bình những kỳ thi lục cá nguyệt, không bị cấm túc, không có một thành tích phản loạn bạo động nào đối với nhà trường, vẫn được quý vị giáo sư có lòng ưu ái đối với con em, chiếu cố, xướng danh từ trong hội đồng giáo sư kiêm hội đồng kỷ luật nhà trường không có gì lạ, bởi một tư thù vẫn có thể đem thanh toán trên bãi chiến trường mà đôi bên đều có tác phong đấu tranh cho chính nghĩa. Ai biết, nhưng nếu biết thì cũng là kẻ doing lừa. Ở đâu mà chẳng có phe đảng, có hận thù, có mảnh khõe trên khắp hành tinh củ giống người hai chân. Ở đây những thù vật được tỉ lệ thuận với địa vị và phạm vi hoạt động. Bản nội qui nhà trường do bộ ấn định biến thành một chiếu chỉ quan trọng của triều đình ở xa về rơi vào tay những quan liêu thích tiền trạm hậu tấu. Vì thế đến mục truy tầm những tên học trò bị đuổi, hội đồng đã bàn cãi giằng co suốt tiếng đồng hồ, giữa thực trạng trong trường và những nguyên tắc bộ đề ra.

Trâm vờ lơ đãng nhưng thực ra nàng chăm chú theo dõi không bỏ sót một ý kiến nào của các đồng nghiệp từ đầu cuộc thảo luận, nhất là ở mục đuổi học trò. Nàng vuốt nhẹ lên tay áo len Minh xắn giùm sáng hôm nay trước khi qua trường và mỉm cười băng quợ Minh đã nghiêng đầu ngắm Trâm thật lâu:

- Ước gì mỗi lúc qua trường, cô lại xấu đi. Sáng nay họp hội đồng giáo sư, cô mặc áo mới nữa đó à?
- Áo cũ đấy chứ, tại em chưa thấy. À này, vấn đề của em bên ấy ra sao?
- Họ đuổi mấy tháng cuối, không cho thi.
- Lý do?
- Lý do khách quan là nghỉ nhiều, chủ quan là... cô.
- Bậy nào, can dự gì tới tôi.
- Bọn nó truy và trù mạt em ghê gớm lắm, tội bạn cũng thấy, cô không tin à?
- Nhưng sao lại thế, những ai?

– Phân nửa trường, tội bạn nó bảo vì cô, và các ông nào không có trong danh sách... cũng bênh bạn, về hòa với nhau.

– Tôi không nghĩ thế... Vô lý, ai đối với tôi ra sao tôi biết. Ngoài đối xử bạn bè, không ai có gì với tôi đâu.

– Chẳng lẽ họ nói với cô à.

– Cần gì nói, nhưng linh tính đàn bà như máy ra-đa, đàn ông nào muốn nỗ mình là nhận ngay.

Minh vùng dậy hét lên:

– Thôi đi, cô làm bộ hoài, khối đứa mê cô.

Mấy ngón tay Trâm xoa nhẹ và dừng lại đột ngột trên làn áo len ấm. Thế cũng được, nghe Trâm, khối đứa mê mày, ở quá khứ, hiện tại, và có thể ở tương lai, nếu còn sống cho đến tương lai. Nhưng vì thế mà mày cảm thấy chán chường và nhục nhĩ. Bởi không bao giờ tìm ra một yêu thương chân thành và đích thực trong những trái tim mê muội lửa, như không bao giờ có một giọt nước ngọt ngào giữa một trùng dương mặt đất mênh mông. Đàn bà trẻ có thể sống kiêu hãnh bằng yêu mê của đàn ông. Nhưng trong buổi chiều tàn tạ của dung nhan, chỉ có tình thương thấm thiết và dịu dàng mới giúp trái tim căn cỗi gượng lại chút hơi tàn thoi thóp. Nhiều khi Trâm đã chua chát nghĩ thầm: tốt đẹp gì, đàn ông vây quanh mình như điều qua. vỗ cánh xuống một xác chết... thềm rĩa thịt và sợ phải tha theo xương.

Phòng họp bỗng huyền ảo nhiều tiếng nói vang lên cùng một lúc. Một bàn tay nổi hứng nào đó nện mạnh xuống bàn và Trâm ngơ ngác nhìn lên. Giọng điềm đạm của ông Hiệu trưởng:

– Nhưng thằng học trò ấy có đủ điểm trung bình hàng tháng không?

Một người trả lời:

– Đủ điểm, nhưng trường không thể chấp chứa một tên có thành tích hạnh kiểm như thế. Nếu không đuổi cũng bắt nó thi lại tất cả các môn.

Giọng khác phản đối:

– Theo nội qui, không thể bắt nó thi lại tất cả các môn, nếu đủ điểm, và lại nó không đủ số cấm túc và số ngày nghỉ, tóm lại nó không đủ điều kiện để bị đuổi.

Chu đưa tay:

– Theo tôi thì không thể hoàn toàn theo đúng nội qui, phải châm chước theo trường hợp ngoại lệ, nếu tên học trò quá đáng không thể dung túng được, có lẽ ta nên tìm cho nó một tội nào đó

Có tiếng cười nhạt phía Khê:

– Nghĩa là nó không có tội, nhưng mình tìm tội gán cho nó rồi xử tội, như vậy có thể mang tiếng là thù hằn riêng tư.

– Hay trường bằng lòng giữ lại những phần tử xấu để cho học trò ngang nhiên tiếp tục những chuyện không thể ra sao trong lớp?

Ông Hiệu trưởng chỉ Trâm:

– Anh thấy tên học trò đó thế nào, có nên đuổi, hắt ra sao trong lớp?

Trâm miễn cưỡng:

– Nó là một trong ba tên học trò lộn xộn nhất lớp do tôi chỉ đạo. Nhưng tôi nghĩ nó không có lỗi gì rõ rệt. Nó nghĩ nhiều nhưng không đủ lý do đuổi. Tôi đồng ý với anh Khê trước ý kiến của anh Chu vừa nêu lên.

Hai cặp mắt đối lập hàm hồ nhìn nhau.

Ông Hiệu trưởng ghi vài chữ lên giấy rồi hỏi:

– Như vậy không thể đuổi hoặc thi lại tất cả các môn. Nhưng thằng đó tên gì?

Trâm nắm chặt tay vào mép bàn. Giọng Trâm:

– Nguyễn Duy Minh.

– Được, tôi ghi tên nó đây, có thể xét lại sau.

Trâm nhìn thẳng lên Hiệu trưởng, cảm thấy nhiều cặp mắt lặng lẽ quay về nàng chụp hình phản ứng. Nhưng Trâm hoàn toàn thản nhiên như giữa nàng và cái tên của bị cáo không một liên lạc nào, và mọi sự khiêu khích gây chiến như những mũi tên lướt qua khuôn mặt lạnh lùng cẩm thạch. Nàng nhìn rất lâu vào từng nét mặt xung quanh, thăm đoán một chiến trận tiếp diễn ở thời gian địa điểm khác không có nàng tham dự, nghĩ đến nhiều vấn đề rắc rối gay go sẽ xảy ra, nhiều bàn cãi sôi nổi sẽ thức tỉnh bầu không khí bình lặng của đời sống Đà-lạt, vì Minh. Trâm khoan khoái mỉm cười. Nụ cười có vẻ mĩa mai và hài hước trên khuôn mặt ngênh ngênh của Trâm. Vẻ hằn học bất mãn ở bàn tay nắm chặt. Dáng lặng yên nhẩn nhục của Tồn. Giọng nói sắc và êm của Khệ. Những câu khôi hài tế nhị của Thiệu giải tỏa bầu không khí căng thẳng của buổi họp. Tất cả bỗng thật gần gũi và xa lạ với Trâm, như những cô bạn gái ngồi bên cạnh. Hiền mang bụng mấy tháng, ngồi lâu mỏi lưng, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ tay. Diên đói bụng, chốc chốc nhăn mặt. Thư thấp nhóm lần tay vào xắc tìm gói ô-mai. Lòng Trâm tự nhiên gợn lên một băng khuâng dịu dịu. Cuộc đời sẽ bình yên tiếp tục trên ngọn đồi măng trẻ này. Buổi họp sẽ tái nhóm giờ cuối cùng mỗi buổi sáng thứ ba hàng tuần. Những khuôn mặt này lại nhìn nhau, thông cảm hay hằn học, dò xét hay biểu đồng tình. Công việc được lập lại đều đặn như những cái nan quay tròn quanh trục bánh xe. Người này mừng sinh đứa con đầu lòng, kẻ khác vui sướng với chỉ số lương vừa tăng, kẻ nọ hân hoan được nhận dạy thêm một số giờ ở lớp khác. Hình bóng cuộc đời phảng phất thường xuyên trong những cử chỉ, những lời nói, những nét mặt đó. Còn Trâm, chơ vơ và lạc loài không bè phái, không bầu bạn, không gì cả, như người bị lưu đày trong một hành tinh riêng biệt. Cho nên xa cách ngay từ khi gần gũi. Biết bao nhiêu dặm đường thời gian biên biệt giữa Trâm với các người kia một ngày xa khuất nơi đây.

Tan buổi họp, Trâm chờ ông Hiệu trưởng ở cửa văn phòng. Nhưng ở phòng họp ra, ông ta nhìn đồng hồ tay lắc đầu bảo Trâm:

– Muộn rồi, thôi để sáng mai.

Trâm lễ phép vâng dạ rồi ra cửa, đi ngược lên dốc đồi vắng sau sân trường. Trâm dừng lại một phút, nhìn lên dãy lầu cao im vắng trong nắng trưa và nghĩ thầm: sao ông ấy không nói phăng ngay ra còn chờ dịp mới nạo được mình? Nàng tưởng tượng ra một mẫu đối thoại ngắn ngủi, cộc lốc và dứt khoát ở ngày mai, bởi đã đoán trước và chờ đợi từ lâu giây phút ấy. Trâm bỗng cảm thấy kiêu hãnh một cách rờm rờ và ngu ngốc: trong khi mọi người đều khúm núm, sợ sệt, chiều chuộng để bám chặt lấy mảnh vỏ đời như một loài sên giữ lấy thân cây, thì nàng không cần gì cả, ngẩng đầu lên cao, khẳng khái bước theo một lối riêng của mình và sẵn sàng rời tay khỏi sự sống đang nhìn mình gặm gừ, xua đuổi. Và ngày mai, nàng sẽ vào văn phòng một mình, cánh cửa khép lại như thái độ cẩn thận của cai ngục đối với tên tù nhân. Ông Hiệu trưởng có thể sẽ hỏi dè dặt về vấn đề nội bộ của nàng, về tình trạng ăn ở bất hợp... luân lý của tên học trò trong nhà nàng. Rồi nàng sẽ gật đầu chấp nhận hết, không một lời đính chính hay chối cãi, phân trần, về tất cả

những ngộ nhận, vu khống hay châm biếm chỉ trích, buộc tội của thiên hạ. Sao cũng được. Sự thật của Trâm không bao giờ những người xung quanh được biết. Vòng đai kín đặc của dư luận sẽ không gây một tác dụng nào trong đời sống nội tâm của tôi. Tôi đánh liều cả đời mình vào một canh bạc lớn. Tôi biết là cuối cùng sẽ rỗng túi, đứng lên, ra khỏi cuộc tranh chấp đó, thật dửng dưng và nhẹ nhàng. Tôi không cần, tôi đã nói và đã sống không cần như thế. Mọi trường hợp kết án, ân xá hay giảm khinh của những phiên tòa đời trở thành vô ích hoàn toàn đối với một tử tội đã âm thầm dự định tự tử. Tôi muốn chết, không phải chán đời, nhưng vì tôi yêu đời vô cùng mà cuộc đời đã phản bội không bao giờ như ý tôi. Như vậy mai kia đời sẽ lôi tôi ra đòi giao chiến. Tôi sẽ đến. Không mang khí giới. Tôi chỉ cười. Và cũng mình tôi biết đó là cái cười vắt ra nước mắt. Cũng như chỉ mình tôi hiểu thăm trạng nào đã bắt tôi có thái độ làm lì công phần như thế với đời. Thôi, thôi cứ giết tôi đi, đừng nhiều lời quanh quẩn.

Trâm vùng chạy xuống đồi về phía nhà mình. Nắng gió lao xao ở trên đầu đuổi theo. Những ý tưởng đó cũng điên cuồng đuổi theo. Và tất cả dừng lại, dừng hẳn lại trước mặt người con trai đứng đón trên đường. Trâm chợt nhớ ra điều gì, nhìn về phía nhà bếp lạnh ngắt rồi nhìn Minh:

– Gần một giờ rồi, chưa cơm nước gì, Minh đói lắm không?

Minh dứt hay tay vào túi quần jean, hí hửng như có điều gì vui vẻ lắm:

– Ủ, đói quá đi, xuống phố ăn cô, trong nhà chẳng còn gì.

– Đồng ý, lâu rồi không xuống phố. Cùng vào thay áo đã chứ, ăn mặc như thế này.

Hai người đi song song xuống thềm. Gần đến cửa, Minh đi lùi lại, Trâm bước vào trước. Nàng buông thông hai tay xuống kêu lên:

– Cơm nước ở đâu này?

Giữa bàn, chén đĩa sạch sẽ bóng loáng đặt ngay ngắn cạnh muống, dưa và khăn ăn tươm tất. Dĩa cơm đầy trắng noon còn bốc hơi thơm. Cũng xào, cũng canh cũng kho chiên đủ thứ.

– Minh chị Ba đến giúp việc lại cho mình đấy à?

– Không.

– Thế ai nấu cơm, em nhờ con bé ở bên thầy Chu?

Minh kéo ghế ngồi xuống:

– Thôi thôi ăn đã, đói mà cô tra khảo hoài.

– Kỳ dị quá, phải biết ai nấu mới ăn chứ.

Minh thản nhiên xới cơm ra hai chén, đáp gọn lỏn:

– Em.

Trâm ném ví tay sách vở lên bệ lò sưởi, chạy nhanh vào bếp. Trên lò ấm nước đang sôi. Những su đậu, cà rốt, khoai, trứng trong tủ đã biến đi, chỉ còn vỏ lẫn rác bữa bữa giữa nhà. Cái đồng hồ tay của Minh cỗi ra để quên trên góc bếp. Trâm áp tay lên má, sững sờ một giây rồi cầm chiếc đồng hồ Minh trở lại phòng ăn. Tiếng nói Trâm rung động từ trên vai Minh tỏa xuống:

– Đưa tay đây bồi, mang đồng hồ vào cho.

Minh quay đầu lại, ngược lên nhìn Trâm, chuôi hai bàn tay ra. Những ngón tay dài thon trắng bám đầy những vết nhọ cháo. Trâm kêu lên trời ơi, trời ơi, nâng chéo áo lông trắng lên, cầm mấy ngón tay bẩn của

Minh và lau thật nhẹ. Rồi nàng cởi phăng áo khoác đã ố hoen những vết nhơ đó, cuộn tròn, ném vục vào góc phòng. Chiếc áo trắng nuốt số tung, rơi xuống. Trâm ngồi xuống bàn, bên cạnh Minh. Minh trao đôi đũa cho nàng: thôi, cô ăn đi cô. Ăn được vài miếng, Trâm buông chén đũa ngồi lặng người một lúc lâu, Minh ngơ ngác nhìn vào hai con mắt ngân ngấn lệ của Trâm. Nàng nhìn lại Minh thật lâu, mỉm cười, chớp nhẹ hàng mi và giọt nước mắt rụng xuống gò má thoảng hồng giây phút:

– Tự nhiên tôi cảm thấy sung sướng vô cùng, cảm thấy... khó diễn tả được tình trạng này, nhưng một đời người nhiều lắm cũng một đôi lúc được cảm thấy như thế. Đến hôm nay tôi mới cảm thấy, mới nhận ra điều ấy. Thật muộn. Vì vậy mà tôi chợt thấy lo sợ mong lung, như có một mất mát đổi thay nào sắp đổ ào tới. Và mình cũng không còn đủ thì giờ để cảm thấy, nhờ nhau mà sung sướng nữa Minh à. Cũng không còn trở lại những ngày qua được. Điều đó thật dĩ nhiên, nhưng phút này tôi thật đang cảm thấy điều đó, như có thể chạm được bàn tay vô hình của số mệnh. Minh ăn đi chứ, tự nhiên tôi ghen và no, và thế nào ấy, như bữa ăn này là bữa ăn cuối cùng có em hoàn toàn...

Nàng nhìn vai áo len ấm áp của Minh và nghĩ nếu Minh nhỏ hơn thế hoặc lớn hẳn hơn nàng, Trâm sẽ nghiêng đầu qua, úp mặt vào đó. Trong một phút thôi. Để lắng nghe cảm giác mơ hồ đang rì rào chảy xuống khắp cơ thể, tâm hồn mình như những dòng nước ngầm chảy qua khe đá trên thác cao. Giọng Minh vẫn hồn nhiên:

- Sao thế, bữa nào mình cũng ăn cơm với nhau mà.
- Có thể vẫn còn, nhưng không vui nữa, tôi linh cảm như thế.

Im một lúc, rồi Trâm đem chuyện trong buổi họp hội đồng giáo sư nói cho Minh nghe, kể cả việc ông Hiệu trưởng hẹn sẽ “ban huấn từ” cho nàng vào ngày mai. Minh nói:

– Trường làm như vậy, nếu học trò căn cứ theo nội qui Bộ ấn định mà phản đối và khiếu nại, họ sẽ bị lật tẩy. Thế nào cũng có đứa làm như thế. Nhiều chuyện vô lý đã xảy ra, bọn nó công phần lắm dòi. Em thì không cần, cóc thêm học trường này nữa, sẽ rút học bạ xin thôi trước khi họ tìm cách tống khứ. Bọn hèn!

Trâm định nói: tôi cũng định làm như vậy. Nhưng nghĩ nên chưa cho Minh biết quyết định cuối cùng vào lúc này nên lại thôi.

- Liệu họ có làm lòi thôi gì không?

– Họ có quyền gì mà làm lòi thôi với tôi? Tôi làm đầy đủ bốn phận, chấp nhận những luật lệ qui tắc của trường. Tôi cũng không động chạm gì đến quyền lợi hay phe đảng của họ. Nhưng nếu họ kiếm cớ... họ cũng không làm gì nổi tôi. Tôi không cần xoay sở, và họ cũng không kịp trở tay trước tôi đâu. Đời của tôi, tôi sống, việc của tôi, tôi tự xử lý, không một người một nhóm một mưu toan nào có quyền phê phán hay định đoạt đâu. Tôi không cần nữa vì không muốn bị lệ thuộc, tôi không muốn sự sống của tôi bị tổn thương với những điều bắt bẻ đó. Tôi không cần nữa.

- Hay là... cô định bỏ trường này?
- Sao Minh nghĩ thế?
- Nghĩ chứ, vì tất cả nguyên nhân rắc rối cho cô là em.
- Và nguyên nhân rắc rối cho em là tôi. Vậy huề nhé.

Minh cười buồn:

- Huề sao được. Em thì nghĩa lý gì, nhưng còn cô...

– Làm sao biết ai nghĩa lý và giá trị hơn ai, cũng chỉ là những con cá tuyệt vọng trong tấm lưới đời khe khắt. Thôi cho qua chuyện đó, còn sống chiều nay, ngày mai... Chiều cấm không được nấu ăn, mình xuống phố.

Mười ngón tay lùa trong tóc rối, đôi mắt mở lớn trong gương, Trâm bỗng lặng người với ý nghĩ mình là cô dâu trong giờ trang điểm cuối cùng. Nàng mím môi mắng bóng mình trong gương:

– Đồ hư.

Rồi thuận tay, Trâm vớ cái gương soi ném vụt xuống giường. Tiếng giày Minh chạy lên thang lầu thoăn thoắt. Đứng ở khung cửa, nó hỏi vọng vào:

– Xong chưa cô?

– Sắp, mấy giờ rồi Minh?

– Sáu rưỡi.

– Hẹn papa mấy giờ?

– Bảy.

Minh đứng chống tay vào cửa ngăn Trâm từ đầu đến chân.

– Đẹp quá.

– Minh nói nhảm bao nhiêu lần rồi?

– Cô soi gương xem.

– Trong gương không phải tôi, chỉ bóng. Tôi không thấy được tôi. Minh cũng chỉ thấy cái bóng đó, không bao giờ biết tôi. Nghĩa lý gì cái bề ngoài của một người đàn bà.

– Vậy mà đàn ông cứ chết vì cái bề ngoài đó. Đàn bà mê đàn ông vì tiền, địa vị, đàn ông mê đàn bà vì nhan sắc, nguyên tắc đời nó thế. Nhưng cô đừng lo cho em. Em con trai không phải đàn ông.

– Minh ăn nói lạ.

– Cô cũng lạ. Nhưng mình quen cái lạ của nhau rồi.

– Này Minh, chốc nữa trước mặt papa đừng đùa với tôi đấy nhé.

– Dạ, rồi sẽ thừa bầm đàng hoàng.

– Không phải kịch, miễn là đừng du côn. Thôi xuống nhà dưới cho tôi chải tóc, nhé.

– Em đứng đây, được không?

– Gì vậy?

– Nhìn cô chải tóc. Đàn bà ngồi trang điểm hay lạ.

Trâm nguẩy đầu cho mái tóc bung ra che kín khuôn mặt. Minh nói:

– Thôi cô đừng chải tóc, có phải đi dạy đâu.

– Nhưng gặp papa em.

– Em biết, nhưng cô triu em một chút đi, một lần này thôi, để tóc vậy, đi với em.

Trâm mỉm cười yên lặng chải tóc bằng năm ngón tay, rồi nàng ném chìa khóa cho Minh.

– Minh khóa hết những cửa dưới lầu, trên lầu giùm.

– Khóa cô lại trong phòng này nhé?

– Tưởng chìa khóa giam được tôi sao, tùy ở người khóa ấy.

Minh đặt chìa khóa xuống bàn:

– Em không khóa nổi...

– Minh...

Minh quay lại bắt gặp hai con mắt Trâm đăm đăm nhìn mình chưa bao giờ lạ lòng thế. Trâm nhặt chìa khóa đặt vào lòng tay Minh rồi nàng ra đứng chờ Minh ở thang lầu.

Bên ngoài trời vừa tối. Tiếng giày hai người trộn lẫn vào nhau trên bậc thềm đã tối lờ mờ. Con đường như một giải lụa xám bông bênh nổi lên giữa hai bờ cỏ đen thẫm thoang thoang hơi sương. Thỉnh thoảng Minh đứng lại chờ Trâm lùi lại với những bước giày cao ngập ngừng. Màu áo Trâm lẫn vào trong tối, chỉ còn lờ mờ vết trắng của bàn tay mang găng. Tiếng gót giày gõ trên mặt nhựa đường loang lổ.

– Cô đau chân không, dừng đây chờ xe.

Giọng Trâm thoảng trong tiếng xạc xào của gió lá về đêm:

– Thôi cứ đi, lâu lắm tôi không được đau chân.

Trâm hoảng hốt nghe lời mình như một tự thú vâng chiều theo mời gọi phiêu du liêu lĩnh và nao nức nào. Bóng tối chìm sâu xuống và con đường như nâng cao vẽ thành lối đi xa thẳm hoang đường. Trâm chưa bao giờ đến. Cách nhà một khoảng xa mới thấp thoáng có bóng đèn xe đầu đường. Có bóng người trên xe. Minh đứng gần Trâm cho tiếng nói phủ lên mặt nàng hơi ấm.

– Mình chờ xe tắc xi đó trở lại.

Nhưng khi xe trở lại vẫn còn bóng người trên. Trâm đã thất vọng thì xe bỗng đột ngột dừng lại, cửa bật mở và Trâm nhận ra cái đầu bao giờ cũng đi trước thân hình của Thâm giáo sư trên trường mình. Minh lùi lại một bước. Thâm hỏi bất đắc dĩ:

– Quảng này vắng xe, chị đi đâu mời chị đi cùng chúng tôi.

Vợ Thâm ngồi cạnh chồng quay ra cười gượng:

– Vâng mời cô cùng đi cho vui.

Nàng phân vân trong một thoáng suy tính. Cùng đi thì Trâm không muốn vì phải chung với vợ chồng Thâm, dù chỉ tạm bợ một quãng đường. Không đi, họ tưởng nàng ngán vì có Minh kèm theo. Để hợp thức hóa tình trạng, Trâm chọn giải pháp thứ nhất:

– Phiền anh chị quá, thôi tôi xin đi nhờ một quãng.

Trâm có ý chần chờ xem Thâm xếp vị trí trong xe ra sao. Lẽ ra thẳng thắn và giản dị, vì đã cùng đi, cứ việc chia ra hai cặp, nghĩa là vợ chồng Thâm ngồi trước, còn cặp kia đằng sau. Nhưng Thâm có lẽ lo lắng theo vấn đề thọ bất thân quá kỹ nên mời Trâm ngồi sau với vợ và tóm thẳng đệ tử động trời ra ngồi đằng trước với mình. Xe chạy, Trâm mỉm chặt môi cho tiếng cười khô bật lên khi thấy thầy giáo ngồi cạnh học trò cứng ngắt, im phắc, như khúc cây, tưởng chừng một cử động, một lời nói, cả bọn người trên xe đều phá

lên cười rũ rượi, hay một trong bốn người sẽ nhảy ra khỏi xe chạy trốn. Ngồi đằng sau, Trâm tưởng Minh cũng đang cố nhịn cười như mình trong buổi kỳ ngộ tay tư quái gỡ. Vợ Thâm lí nhí hỏi Trâm chuyện nhà cửa. Trâm cố giữ giọng mình thật thản nhiên, che lấp những tiếng cười, nhưng như dầu đổ vào lửa, vợ Thâm đột ngột chém một câu vô ý:

– Thưa... anh chị xuống đâu?

Trâm tưởng mình sẽ phá lên cười và mặt Thâm sượng cứng lại vì câu hỏi tàn khốc của vợ. Nếu kẻ khác nói, Trâm đã cho là tình quái độc địa, có ác ý cố nói lầm. Nhưng trái với chồng, vợ Thâm hiền lành giản dị, không thể ngang nhiên chơi xỏ phá Trâm như vậy. Vì sau khi lơ lờ có lẽ vợ Thâm tưởng đang đi với cặp Chu Loan hay Khoa Yến, người đàn bà tỏ vẻ bối rối ngượng nghịu. Trâm gỡ rối cho vợ Thâm và chính mình, phớt tỉnh và ngang nhiên tuyên bố:

– Anh chị cho chúng tôi xuống gần phố.

Gã tài xế tắc xi nhấn ga cho xe vút nhanh qua con đường đồi.

Thấy vợ Thâm len lén nhìn áo quần giày ví lóng lánh sáng chói của mình rồi lại nhìn lên khuôn mặt trang điểm kỹ càng, đoán là nàng sẽ nghĩ mình đi chơi đâu đó với Minh, Trâm hỏi lớn:

– Minh này, phái bác dặn em đúng bảy giờ chứ?

– Thưa cô vâng.

– May gặp xe, không có cả nhà đằng đó lại chờ.

Lúc xuống xe, Trâm cố giữ vẻ tự nhiên và khoan thai cảm ơn vợ chồng Thâm. Minh gật đầu chào nhanh giáo sư rồi nhảy xuống đường. Xe khuất, Trâm bật lên cười khanh khách. Minh tỉnh khô chìa tay:

– Cô cho hai chục đi.

Trâm đưa tiền cho Minh, chưa kịp hỏi Minh đã giải thích:

– Mai hăn dạy em giờ đầu. Thế nào hăn cũng phát thanh trong hàng ngũ mô phạm tin tức sốt dẻo tối nay. Cả bọn lại trù mạt em tha hồ. Mai vào lớp em sẽ trả tiền xe buýt cho hăn giữa mặt cả lớp và cảm ơn trọng thể cho coi.

Minh nghênh mặt đút tiền vào túi:

– Thật mà, cô không tin sao?

– Tin gấp, Minh xếp sòng làm tàng.

– Lịch sự thế chứ làm tàng gì.

– Minh kỳ quá à.

Minh đứng dừng lại nhìn Trâm. Hai người quay mặt trông nhau bờ ngỡ. Gió đêm phơ phất mái tóc loạn của người đàn bà trẻ. Ánh đèn phố văng hắt lên khuôn mặt lồ lộ từng nét bàng hoàng rung động và vành môi thoa son misssdawn vẽ một nét cong Sài-gòn-con-gái. Trâm là sự pha lẫn giữa dịu dàng cổ kính của Huế và man dại nồng nàn của Sài-gòn, qua tiếng nói trang phục và tâm tính quay theo chiều chong chóng. Kỳ quá à. Những lúc cảm thấy thân nhau không còn biên giới, Trâm thường gắt Minh như thế.

– Cô nói nữa đi nào.

– Nói gì?

– Nói kỳ quá à đi.

– Thôi, cảm rồi.

Cả hai cùng bật lên cười và niềm vui đậu mãi trên môi cho đến khi vào nhà người bác họ, nơi ông Hân ở. Tiếng nói chuyện ở bàn ăn ngừng bật khi Trâm theo Minh bước và khung cửa sáng chói ánh đèn. Trâm cúi chào mọi người một lượt, luống cuống trong một mặc cảm lạ lùng đến nỗi không dám nhìn thẳng vào một ai, nhất là ông Hân. Ông đặt khăn và xô ghế đứng lên qua phòng khách, chỉ Trâm ngồi ghế đối diện nói bằng giọng kẻ trên với người dưới:

– Cô đã dùng cơm chưa? Nghe con tôi bảo cô không có người làm, có lẽ cô khó lắm...

Những chiến thuật Trâm sắp đặt sẵn dành đối phó với ông Hân bỗng nhiên tiêu tan hết. Nàng ngồi khép nép hai tay ngay ngắn trên tà áo, khốn khổ như con cá rơi vào lưới rộng. Lâu lắm nàng không nhớ ông Hân hỏi gì và ấp úng:

– Lẽ ra tôi phải đến thăm ngay khi ông mới về. Thế mà hôm qua ông đến thăm trước.

– Tôi đến thăm cô phải hơn. Để cảm ơn cô đã săn sóc con tôi và... cho biết cô luôn thế.

Trâm cố quên mái tóc mình, quên Minh, quên đoạn đường vừa đi qua, trở lại nghiêm trang giả dạn trong vai cô giáo, ở bậc phụ huynh, ngang hàng với ông Hân. Nhưng trong câu chuyện, vẻ lúng túng dè dặt của Trâm và giọng nói vừa thân nhiên dò xét của ông Hân đã vô tình phân định vai trò mỗi người.

– Nó ở trong nhà hẳn là phiền cô nhiều chuyện lắm?

– Thưa ông, có gì là phiền. Chỉ sợ em ở với ông sung sướng đã quen, nay trọ nhà tôi cách cuộc gì cũng khác, đâu có đầy đủ được cho bằng ở nhà.

– Sướng mới hư thân mất nết. Chúng tôi thật khổ theo nó nhiều quá rồi.

– Ở với tôi, Minh lo học hành, cũng ngoan lắm, có gì đâu thưa ông.

Ông Hân nhìn Trâm chăm chú và mỉm cười. Trâm chợt lặng người như ông đang cười nhặt vào mặt mình, này cô kia không qua mắt tôi nổi đâu đừng biện bác vô ích.

– Mỗi năm đi học, nó đổi chỗ hàng chục lần. Xài tiền, ham chơi, học hành gì được. Cô không thấy nó như thế sao?

Trâm nhìn qua Minh đứng khuất bên kia cái cột lon rồi nhỏ giọng:

– Nhưng theo tôi nghĩ thì điều đó cũng chưa tai hại bằng tính khí bất thường. Trường hợp Minh, tôi đã cố gắng tìm hiểu mong có cách gì cứu vãn. Tôi tự biết là không có quyền, chỉ mong gặp được ông để thưa chuyện.

Lời nói chân thành và Trâm nhớ đến dự định sửa đổi Minh biến cải đời Minh ngày trước. Nhưng giờ nàng tự thấy mình không còn xứng đáng với vai trò đó và mọi điều giải bày với ông Hân sẽ không dễ dàng được chấp nhận cảm thông như nàng tưởng.

– Vâng, nhưng đó là bốn phận chúng tôi, cô không nên quan tâm.

Nhịp cầu giao nói đến đó là gãy đổ, Trâm tự thấy không bao giờ còn can đảm và trơ tráo để nói với ông Hân một lời nào nữa về Minh. Lời ông như một hất hủi, khước từ. Trâm tự nhiên cảm thấy mình lỗ bịch như kẻ diễn tuồng sai lạc mất vai trò mình từ đầu. Nàng đứng lên:

- Minh ở lại đây tối nay, tôi xin phép về nhà.
- Không được, mời cô ở lại, cùng đi chơi với chúng tôi.
- Thôi ông để cho khi khác.
- Biết còn dịp nào nữa không, cũng trong nhà cả có ai đâu.

Trâm nhìn về phía thang lầu, Minh cũng vừa nhìn lại ra dấu cho nàng bằng lòng rồi nghiêng đầu nhìn nàng chăm chăm tình nghịch, nàng cũng hất đầu nhẹ bảo ngầm: đừng Minh, papa kìa. Minh cũng lắc đầu như đáp lại: bất cần.

- Minh, có phim gì hay không con?
- Có, papa.
- Mời cả nhà đi, cũng vừa kịp xuất tối.

Ở rạp hát ra đã mười một giờ khuya, ông bác họ Minh đưa xe cho cả nhà đi ăn. Xuống xe, Trâm choáng váng đi vào vùng ánh sáng như người chưa tỉnh ngủ. Màu đen xanh nhạt tỏa lên khuôn mặt Minh lơ lơ một mõi. Tự nhiên hai người mỉm cười yên lặng với nhau. Minh nói nhỏ khi đi lùi lại trên lối hẹp vào nhà hàng ăn.

- Thèm thuốc quá, muốn về ngay cho rồi.
- Có thuốc đấy chứ, vào phòng bên kia hút xong rồi ra, papa không biết đâu, nhanh lên, nhé.

Minh khuất vào cánh cửa tối. Chừng hai phút sau Minh ra ngồi vào chiếc ghế trống còn lại, đối diện Trâm. Dưới ánh đèn sáng, cạnh những người đang kín đáo dò xét thái độ mình, Trâm không dám nhìn lên mặt Minh. Minh ngồi loay hoay, bức tức cảm thấy bị trói buộc trong không khí nặng nề khó chịu. Cái bàn lúc đó rộng ra như một con sông lớn, mỗi người ngồi bên này bờ nhìn sang bên kia, nhìn thấy nhau và cảm thấy ngăn cách với với. Chưa bao giờ như thế, Trâm lau nhẹ đôi đũa trao cho Minh. Trâm nói với Minh lúc ra xe.

- Tối nay Minh về đàng bác, nhé.

Minh nháy mắt lắc đầu. Ông Hân bảo:

- Thôi mai, con đến với bạ Giờ con phải về với cô.

Trên xe, Minh ngồi dựa hẳn đầu vào cánh tay ông Hân. Hai cha con thỉnh thoảng thì thầm với nhau Trâm không nghe rõ. Sự thân mật đó bỗng nhiên chuyển qua Trâm một cơn xao động êm ái và buồn rầu. Nàng ngồi im, tựa đầu vào kính xe vờ mõi mõi cho không ai hỏi đến. Gió quạt mõi tóc vào mặt và Trâm nhắm nghiền hai mắt.

Đến nhà, ông Hân mở cửa xe cho Minh xuống, quay lại dặn Trâm:

- Mai cô sửa soạn sớm chúng tôi đến đón đi Blao.

Trâm gật đầu như máy, chào mọi người lẳng lặng xuống xe. Ánh đèn và tiếng động mất hút sau rừng trong một thoáng. Từng cơn gió giá buốt tới tấp tạt vào mặt, vào người làm Trâm choáng váng trong một cảm giác lao đao kỳ thú. Vòm sao long lanh sáng trên đầu. Thung lũng, đồi cao, cửa nhà mất hút trong đêm sâu. Chỉ còn tiếng rì rào của lá cây chải gió. Từng bậc thềm đá lở mờ như lối đi xuống nhà mồ hoang. Tòa lầu bỗng rờn rợn trắng lẫn giữa màu đen u uất bốn bề vây phủ. Hai người men theo lối cỏ ngập ngừng bước xuống như bóng ma bơi chập chờn trong biển đêm. Gió vẫn ào ào thổi tới, lay chuyển cả linh hồn thể phách

Trâm vào hoang mộ Tiếng Minh như từ một đáy vực sâu hun hút nào vang vọng lại:

– Vào thôi cô, lạnh quá.

Lời người đàn bà run ray vu vơ:

– Sao đêm nay nhiều gió thế?

– Tối quá, cô đi được không?

– Không thấy gì hết, cứ bước xuống.

Hai bàn tay lạnh buốt tìm nhau. Một hòn sỏi lăn nhẹ xuống bậc thềm đá. Dưới cở, một con vật không tên nào tìm đường lẫn trốn, tiếng động nhỏ, buồn mà vang xa như một lời van xin yếu đuối tuyệt vọng. Trâm nghiêng người bước hụt bậc thềm cuối. Cánh tay nàng chạm vào ngực áo len mềm dịu ấm áp của người con trai. Nàng nhắm mắt, mặc cho Minh dẫn đường. Thôi thôi tôi sống cho đời đã quá nhiều, đã quá lâu, giờ xin một phút cho tôi. Một phút mong manh đem trải dài khắp thời gian mai sau cao rộng. Cho tôi sống một lần dù phải chết một đời. Thôi tôi không còn quá khứ không còn tương lai không còn phải trái tốt xấu tội phúc. Tất cả thuộc về đời rồi. Tôi còn mình tôi dưới vực sâu này, ở xa tít một hành tinh khác, một số kiếp khác. Cuộc phấn đấu dằng dai đến đây là hết. Những tháng ngày bình yên, những tiếng tăm mua thuộc những dẫn vật khoắc khoải ưu tư, đến đây là hết. Là hết.

Lời Trâm lúc đó là lời của một con đồng nhật xác vắng lên:

– Chìa khóa đâu rồi Minh?

Tiếng lách cách ở ổ khóa đáp lời. Hai người bước vào yên lặng. Cửa khóa lại sau lưng. Trâm với tay tìm chỗ bật đèn. Ngoài kia tiếng thông reo huyền ảo lan xa khắp mấy bờ trời khuya khoắt. Những vì sao rộn ràng lấp lánh như chỉ sáng một lần cho đêm nay rồi chìm khuất trong hư vô Từng trục hành tinh quay nhẹ nhẹ, lặng và buồn rồi ngừng hẳn. Trái đất chừng như mềm vỡ tan biến thành hương hơi.

Chương 11

Lão bá ngồi xuống bậc thềm đá, ném cái mũ lác rách lên bãi cỏ rồi nhả mũi hít những bông hồng đỏ nâng niu trong tay. Một cái gai nhọn đâm vào da làm lão buột miệng chửi đổng: Mẹ kiếp, nắng một tí cũng héo mất rồi. Lão đặt hoa xuống mặt cỏ và nhào tay ra đằng sau vận người, đâm lưng. Lão giẫy cỏ và xới đất suốt cả ngày hôm nay, chưa một miếng cơm, một hớp rượu vào bụng. Người trưởng ấp đưa cho lão mấy chục bạc trả tiền công, nhưng lão trả lại và chỉ xin mấy bông hồng nhung, đem về biếu cô giáo. Thường thường lão chỉ biếu hoa cho Trâm ngày chủ nhật, vì Trâm muốn thế. Hôm nay thứ mấy rồi, lão không biết, nhưng không là ngày chủ nhật, vì ban sáng không có chuông nhà thờ đổ, và không có bóng người đi lễ ngoài đường. Sáng nay lão gặp Trâm đi chợ, thật sớm, mang theo nhiều xách, giỏ. Đoán là Trâm có tiệc tùng khách khương gì đó, nên lão đem hoa về, lẽ tất nhiên, không phải cho khách của Trâm, mà cho mình Trâm.

Mùi bơ cháy từ trong nhà bếp cô giáo thoang thoang bay ra ngào ngạt. Cơn đói cồn cào xoắn lấy dạ dày của lão. Mọi hôm cứ đói là lão xách cái hộp sắt Tây tròn qua cô giáo xin cơm. Nhưng giờ có hoa trên tay, lão thấy ngần ngại. Lão không muốn cô giáo tưởng mình đem hoa này về để đổi lấy miếng ăn. Dù với lão, hoa chẳng nghĩa lý gì hơn một nắm đất, những cuống cỏ. Những thứ đó không giúp lão được gì. Còn miếng cơm. Lão nhớ đến những buổi chiều mưa trở về thật muộn, đói lả người trong cái lạnh xẻ thịt cắt da của Đà-lạt đầu đêm, lão lén vào trong cánh cửa bếp của Trâm sáng chói ánh đèn. Buổi chiều, Trâm thường nấu món xúp đó. Cái vá sáng bóng nhúng vào nồi xúp mọng vàng những mỡ và bơ trên mặt, khoảng lên những cà-rốt, khoai, đậu cắt từng viên nhỏ hình vuông, lẫn lộn giữa cuống mì cong vàng nuốt. Lão tò mò nhìn Trâm múc xúp ra cái đĩa men trắng có in hình cảnh trúc óng ánh. Trâm ngừng tay và cười hiền từ với lão:

- Ông Bá ăn xúp La Strada không?
- Xúp gì tên kỳ vậy?
- Xúp thẳng Zampano nấu cho con bé Gelzomina ăn đó mà.
- Ngon không cô?
- Ngon chứ. Cho nên về sau không ai nấu xúp cho con bé ăn nữa, nó buồn, nó chết. Nó ôm cái kèn đồng nó chết...

Lão Bá chẳng hiểu cái gì cả. Mà cô giáo cũng không cần người nghe lão hiểu mình hay không. Lời nàng như hương tới khoảng không, như những chiếc lá, những sợi lông gieo xuống mặt biển im lìm phẳng lặng. Cô giáo thường nói những chuyện kỳ cục không đâu đó. Có lúc lão nghe tiếng cười khúc khích và tiếng nói thì thầm trong bếp. Lão gõ cửa bước vào, thấy Trâm đứng một mình trước bếp lửa hồng, đang nấu thức ăn. Trâm nói một mình. Như nói với một kẻ vô hình nào đó. Như lão vẫn lăm bắm một mình trên con đường vào rừng mỗi buổi sáng mặt trời chưa dậy.

Những sợi khói mong manh xám nhạt vươn lên từ mái nhà nâu thẫm gợn gợn từng vết rêu mốc lâu đời. Nắng chiều vàng thẫm trải dài mênh mông từ thung lũng lên đồi cao. Cỏ cây rục rờ như những tấm thảm nhung dặt kim tuyến. Tiếng một con chim cu văng vẳng từ sau rừng vọng lại như từng nốt đàn mơ hồ thánh thót đệm vào ca khúc vi vu mơn trớn của gió chiều trong rừng thông.

Lão Bá đứng dậy phúi quần phanh phạch, cầm hoa đi vào sau bếp nhà Trâm. Lão đặt bó hoa lên thành bể nước ngoài cửa và lẳng lặng quay ra. Nhưng cánh cửa mở và cô giáo tươi cười gọi lão lại:

- Ông Bá về đó à? Đem đồ sang tôi chia phần ăn cho nào.

- Ăn xúp, khuya đói lắm cô giáo.
- Hôm nay không nấu xúp. Nhiều thức ăn lắm. Vậy là cho ông ăn trước chúng tôi đấy nhé.
- Cô có khách à?
- Không, khách nào, cô giáo với học trò như mọi hôm thôi chứ.

Lão Bá nhìn một lượt những thức ăn la liệt quanh căn phòng nhà bếp.

- Hai người ăn mà làm nhiều thế cô giáo?
- Mấy ngày cuối, ăn thật no cho những ngày nhịn đói sau này.
- Cô định đi đâu à?
- Định vậy, nhưng chưa ai biết.
- Sao vậy?
- Không biết. Nhưng có lẽ không ở đây nữa.
- Còn học trò, còn nhà tự tay cô sửa chữa lấy... Cô bỏ đi à?
- Ừ, bỏ hết.
- Đừng đi, cô giáo. Cô không chờ đợi có trái à?
- Không có trái đâu mà chờ.

- Không mong trái, sao cô làm cỏ, cô vỡ đất?
- Lúc đầu thì thế. Tôi tin là việc gì cũng làm được, cũng có được. Nhưng bây giờ...

Đang buồn rầu, tự nhiên Trâm tươi tỉnh và tíu tít:

- Chiều rồi, mau chứ. Nào, ông Bá lấy thức ăn đi cho tôi còn dọn cơm ăn nữa. Đói rồi đây.

Lão Bá đưa bó hoa cho Trâm. Nàng ấp những nụ hoa vào má, lão Bá nhận ra cô chủ nhà hôm nay tô môi son và mặc bộ áo ngủ màu hồng mới viền ven trắng.

Nàng đưa cho lão cái sông đầy ắp thức ăn và xua tay như đuổi lão:

- Thôi ăn đi, ăn đi ngủ đi cả bây giờ.

Trâm đẩy lão Bá ra ngoài rồi chốt cái then cửa bếp lại.

Cắm vào bình, những đóa hồng nhung thắm như tươi hân lên, Trâm nghiêng đầu ngắm bình hoa lộng lẫy giữa chiếc bàn tròn phủ khăn trắng. Căn phòng không còn vẻ bừa bãi và lạnh lẽo của những ngày tháng trước, Trâm đã bỏ cả ngày hôm nay để dọn dẹp, sắp đặt lại những đồ đạc, sách vở và trang hoàng lại căn phòng lò sưởi. Tất cả như sửa soạn cho một cuộc đời mới, những ngày tháng và dự định mới. Nhưng chỉ mình Trâm âm thầm biết rằng còn có một đêm nay, ngày mai nữa là hết. Trâm đã tính toán suy nghĩ dẫn đo từ bao nhiêu đêm thao thức để tìm ra một lối thoát, cho mình, cho đời mình. Chỉ còn có một cách đó, không thể làm thế nào khác. Trước phút quyết định là những vò xé giăng co não ruột. Trâm muốn hỏi, Trâm muốn kêu. Muốn làm một cái gì để trở lại nhịp đời bình thường cũ, tìm lại thăng bằng trí não, gầy dựng lại những dự định dở dang. Nhưng Trâm yếu lả như một cành lan sau cơn gió. Lả xuống nhưng còn nhận ra nỗi yếu đuối khốn khổ của mình, và nhìn thấy màn chót thê thảm của một bi kịch nếu mình nấn ná ở lại chờ khi vỡ

tuồng chấm dứt. Điều Trâm nuôi dưỡng, bám víu trên đời không phải là một niềm tin, một cửa cải, một sức mạnh nào cả. Mà một vẻ đẹp nào đó. Tìm kiếm, bắt gặp rồi là chạy trốn. Chạy trốn tức khắc. Nếu dừng lại với một nghiêng mình xao xuyến, một vương tay nhẹ nhàng, một hơi thở phập phồng nao nức, là thôi, ảo ảnh vỡ tan. Hay thoát bay đi như một cánh bướm chập chờn. Chạy trốn bởi tự biết còn ở lại, vẻ đẹp đó một phút giây nào cũng rạn vỡ, được cũng như mất. Không ai đủ can đảm sống cô đơn với một đám tang tình ái cho đến hết đời buồn tủi. Chạy trốn như một tự thú tuyệt vọng. Một hoảng hốt cầu xin để thoát ra khỏi vùng bóng chấy của tâm tư mình thiêu đốt. Lại đi dạy, soạn bài, chấm bài. Ăn ngủ. Đếm tiền đầu tháng để hết ba mươi ngày không còn gì trên tay. Như làm cu li cho cuộc đời lì lợm để đổi lấy miếng cơm hằng ngày. Một cu li buồn nản giữa bao nhiêu cu li háo hức giành giật đua tranh. Để làm gì vậy. Cơn mỏi mệt như thấm vào xương tủy, làm tê điếng cả làn da, và, Trâm rùng mình nhận ra nỗi chán nản vô lý của mình chỉ có thể chữa bằng một thứ độc dược cuối cùng là nỗi đam mê núi lửa nào đó. Để sau đó, buồn nản hơn, chán ngấy hơn, ghê tởm hơn cả mọi người, cả cuộc đời và nhất là chính mình nữa. Cho nên xin nhường chỗ lại cho các người, tôi ra đi. Đi đâu không biết, nhưng tôi ra đi. Vì không muốn ai nhìn thấy mình, một mai kia, còm cõi già nua ở cuối đời trong vai trò giả dối đó, hay trong lối rã rời ma quái của con phù thủy sau phút điên mê... Một nơi nào khác đó, tôi sẽ đổi thay trong những màn thay đổi không ngừng của một sân khấu đời rộng lớn. Có thể thắm tươi hơn mà cũng có thể tàn rữa hơn. Nhưng sẽ mãi nguyện đã chiếm cứ một quãng đời rực rỡ thần tiên ở nơi này. Dồn kỷ niệm đẹp của hôm nay cho những tháng ngày mai sau thiếu vắng.

Trâm rút một bông hoa trong bình đặt lên nền drap trắng phủ nệm trước lò sưởi rồi quì gối nhìn ra khung cửa sổ. Ngoài trời nắng tắt từ bao giờ. Vòm trời cao còn lờ mờ ánh sáng. Bóng cảnh thông già in một nét xám mờ hồ lên vách tường và Trâm nhận ra một vùng ánh trắng non trong vạt dịu dàng tỏa khắp phòng. Đêm nay có trăng. Tự nhiên Trâm mỉm cười nhớ đến câu tán dóc ngộ nghĩnh của thằng bạn sinh viên hồi còn đi học. Mỗi lần có trăng tôi lại nghĩ đến Trâm mà đêm nay có trăng đêm mai có trăng, bao nhiêu đêm còn trăng nữa...

Có tiếng xe gần lại trước đường, Trâm lắng nghe. Tiếng xe lướt qua, xa dần mất hút. Trâm nhìn đồng hồ tay và bắt đầu sốt ruột: Sao Minh về muộn thế. Hay xem hát rồi còn đi chơi. Một thoáng nghi ngờ nhóm lên và Trâm bằng lòng đã từ chối không nhận hai giấy mời của gánh hát chiều nay Minh đem về. Minh nài nỉ Trâm đi xem cho bằng được từ chiều hôm qua, Trâm từ chối, lý do giản dị là không muốn gặp lại Thúy, không muốn gợi nhớ những ngày Sài-gòn vui chơi cũ, những khuôn mặt quen xưa, những âm thanh rộn ràng huyền ảo của một đoạn đời không bao giờ Trâm trở về tham dự nữa. Giấu chỗ ở chỉ vì muốn đoạn tuyệt với những ngày tháng cũ, cho nên nàng đã căn dặn Tuấn đừng chỉ nhà nàng cho Thúy, cho những người quen ở Sài-gòn, Trâm sợ họ như người dưỡng bệnh sợ khách khứa vào thăm, mang theo bao nhiêu dấu tích, kỷ niệm ngoài đời đánh thức cơn đau của một vết thương chưa lành. Nhưng ban chiều lúc Minh đã đi và trở lại cùng với Hải để thay giày và áo khác, ngắm nghía trước gương lâu hơn, thì nàng đoán hiểu điều gì đã xảy ra, điều gì sẽ xảy đến với Minh trong chương trình xem hát đó và nàng cương quyết, thần nhiên từ chối lời mời của Minh đã bớt hăng hái.

Bây giờ Trâm không muốn suy nghĩ điều gì và không cần khám phá một sự thật nào nữa. Cái gì có xảy ra, một mất mát đổ vỡ ghê gớm thế nào, nàng cũng không cần, không cần gì nữa. Bởi nàng đã xóa bỏ tên tuổi mình trong danh sách những kẻ chạy đua, về mọi phương diện. Dù gượng gạo, dù chán chường hoài nghi bao nhiêu, Trâm cũng muốn cho thật vui tươi, thật đầy đủ rờ ràng những phút cuối cùng trong hiện tại. Cho nên Trâm chờ đợi Minh về. Chờ đợi và chưa bao giờ nôn nao đến thế. Nàng tưởng đến lúc Minh nhảy tưng tưng xuống những bậc thềm ngoài kia, gõ gấp rút cánh cửa bếp, chạy ào vào nhà như mỗi buổi chiều đi học về, như mỗi lần đi xa hai ba hôm trở lại. Tiếng chân dồn dập ở thang lầu. Rồi tiếng cười. Tiếng huýt sáo.

Có tiếng gõ cửa gấp rút dưới lầu thật. Trâm thông thả từng bước một xuống thang lầu. Cửa mở, Minh vào, cúi đầu, đi lướt qua mặt Trâm vào phòng một thoáng rồi trở ra.

Trâm hỏi Minh, lơ đãng, giả tạo:

– Minh ăn cơm chưa?

Minh cúi mặt tránh cái nhìn xoi mói dò xét của Trâm, giọng nhỏ như không muốn nói:

– Thôi em không ăn kịp. Đi ngay bây giờ.

Trâm vẫn dịu dàng, nhẫn nại:

– Gấp lắm sao, cùng ăn đã chứ.

Minh tránh hẳn những câu chất vấn của Trâm bằng cách đi thẳng lên lầu. Một lúc sau, Trâm còn đứng sững tựa vào cầu thang, Minh đi xuống.

– Minh đấy à?

– Đêm nay... đi không về.

Ánh trăng xanh nhạt bỗng chảy ùa vào phòng, hắt bóng Trâm lơ mơ bất động lên bức tường trước mặt, giọng Trâm chợt u uất huyền hoặc như vọng âm từ một bức tượng đá.

– Minh đi đâu?

– Đi xạ Có lẽ đi Blao.

Mỗi một lời nói ra phút đó là mỗi một nhát cuộc đào sâu thêm đáy huyết, nhưng Trâm không còn là Trâm nữa:

– Sao không đi từ sớm hoặc để sáng mai đi Có ai cùng đi với Minh chứ?

– Đi xem nhà với bác mà. Việc gấp lắm không thể chờ đến mai.

Trâm quay mặt đi, lặng lẽ cười nhạt, nhưng nàng vẫn cố “kịch” cho Minh yên chí lớn bỏ đi, làm như nàng “hết lòng” tin Minh và ủng hộ hoan nghênh cả bốn vó. Đến một độ nào đó, bị kịch đột biến thành hài kịch, vết thương đau trở nên vô nghĩa trên một làn da tê buốt vô tri sau những cơn đau đớn rã rời. Cho nên lòng Trâm chợt cứng lại, lạnh ngắt như một tảng băng khuất bóng mặt trời. Một thoáng, bao nhiêu hiên dịu đoan trang, bao nhiêu ý tưởng vị tha tốt đẹp như bị tước đoạt hết trong lòng Trâm. Bầu độc được phù thủy bị khuấy động trong tâm hồn quẩn quại của người đàn bà và Trâm nghĩ rằng từ phút đó về sau, nàng không còn tin có một cái gì tốt đẹp nữa trên đời này để yêu thương và hy vọng.

Minh có vẻ lúng túng bức bối muốn chạy vụt ra cửa. Nhưng Trâm muốn giữ Minh lại, xem sự dối trá còn khô hài đến đâu. Sự im lặng đè nén xuống và cả hai như nghẹn thở.

– Thôi đi. Xe chờ.

Nhưng Trâm gọi giật lại:

– Minh này. Chờ một tí nào.

– Gì nữa cô?

– Lên đây.

Trâm thoăn thoắt lên thang lầu và Minh lê từng bước nặng nề lên theo, vào phòng lấy cái ví tay trở ra ngồi bên bàn, Trâm gọi Minh lại:

– Minh hết tiền tiêu rồi phải không?

– Nhưng... tối nay không cần tiêu gì cả.

Trâm cười nhạt:

– Đi đường xa phải mang tiền theo chứ, nhớ ra...

Nàng mở ví lấy mấy tờ hai trăm trao cho Minh:

– Không tiêu thì sáng mai về trả lại tôi. Nhớ là phải trả lại tôi.

Rồi Trâm nghiêng đầu ngắm nghía:

– Đề nghị Minh thắt cravate và thay bộ complet đi. Đi chơi sao ăn mặc lôi thôi thế.

Minh nhìn Trâm, vẻ sững sốt thoáng lên đôi mắt bối rối. Rồi Minh vuốt cổ áo:

– Thế này được rồi.

– Không được. Phải có tiền trong túi, và ăn mặc đẹp, nghe không, Minh.

– Đi có việc mà.

– Thì tôi có nói là em đi chơi đâu. Nhưng phải đàng hoàng tử tế.

Trâm đứng lên:

– Thôi Minh đi đi, còn cần gì nữa không?

Minh nhét tiền vào túi áo chemise, vò tóc, lắc đầu rồi quay đi.

– Cô xuống khóa giùm cửa.

– Được, để đấy.

Bước chân Minh uể oải xuống thang lầu. Đột nhiên, Trâm đứng phắt dậy chân không chạy vụt ra khỏi phòng. Minh đã xuống đến cửa bếp, nghe tiếng động quay lại. Dưới cầu thang, trong vũng ánh trăng huyền ảo, tóc xõa dài xuống mặt, cổ, vai, hai tay buông thõng, Trâm đứng đó sững sờ thảng thốt trong một nỗi căm lặng nào nề.

Minh vắt cái áo len lên vai bước đến bên Trâm:

– Cô muốn em ở nhà không?

Hai con mắt Trâm mở lớn long lanh nhìn Minh như bàng hoàng ngạc nhiên nửa buồn nửa tức giận. Đầu Minh cúi gằm lại và môi Minh gần chạm vào vai Trâm. Nhưng bàn tay người đàn bà đã đặt nhẹ lên ngực áo Minh và đẩy ra xa:

– Thôi đi đi.

Thấy Minh còn dứng giăng, Trâm quắc mắt:

– Đi đi mà. Tôi bảo đi ngay đi.

Tiếng giày Minh xa dần ngoài ngõ, mất hút trên đường. Gió đêm cuốn ánh trăng lạnh lẽo vào khắp tòa nhà trống trải. Trên lầu, những cánh cửa sổ quật vào vách vang lên những tiếng kót két ma quái. Mùi ẩm mốc từ một phòng bỏ trống sau thang lầu xông lên. Bất giác Trâm đưa mắt nhìn quanh và tưởng như vừa bị chôn sống trong một nhà mồ heo hút giữa những oan hồn yêu ma phảng phất.

Khóa cửa xong, Trâm trở lên lầu, nằm sấp xuống nệm, úp mặt vào cánh hoa hồng, một chiếc gainhòn dằm vào má Trâm như một mũi kim sắt. Lịm người trong cái đau nhói truyền khắp những mạch máu đường gân, đầu Trâm gục xuống, đôi môi mím chặt cuống hoa hồng lờm chờm gai. Và nước mắt nàng lặng lẽ dâng lên, ướt dầm những cánh hoa tươi tắn... Viên merinax đưa người đàn bà qua một đêm đen hờn tủi.

Đến trưa, viên thuốc ngủ mới hết hiệu lực, Trâm bàng hoàng tỉnh dậy với cảm giác bơ vơ hoang vắng lạ lùng. Như một cơn bão nào đêm qua đã tàn phá miền thung lũng này và vẻ bơ phờ tiêu tụy còn in lên màu nắng hắt hiu lắt lay từng bờ cây ngọn cỏ. Một khoảng cách mệnh mông đã mở ra ngăn chia giây phút bình tĩnh đó với những ngày êm đềm cũ. Trâm như vượt qua một chặng đường đua mệt mỏi cả thể xác lẫn tâm hồn và bây giờ chỉ còn sự yên nghỉ trống không. Có cái gì thật đã vỡ tan, đã đổ ào sụp xuống trong đời, trong lòng Trâm đêm qua. Cơn bão tố xa rồi, giờ chỉ còn bãi cát hoang vu trải dài câm nín in hình những dấu chân kỷ niệm lờ mờ. Trâm như thêm một lần thoát lốt để trở thành người đàn bà kiêu ngạo dừng dừng tàn nhẫn của những tháng năm Sài-gòn huyền ảo.

Vào lúc hai giờ trưa, Minh trở về, áo quần xô lệch, mặt mũi bơ phờ. Trâm chỉ lạnh lùng hỏi:

– Minh về đấy à. Sớm thế.

Giọng Minh vương vượng khó khăn:

– Chiều có giờ học.

– Học à. Thế sáng nay nghỉ cả buổi, đã sao!

– Thôi đi, cô đừng nói giọng đó.

– Ờ hay. Tôi nói gì mặc tôi. Minh làm gì mặc Minh. Mai Minh dọn đi và bốn phận tôi cũng hết rồi mà.

Minh tránh không nhìn mặt Trâm, nhả nhó đi thẳng vào phòng. Nỗi căm tức không đâu chen lấy cổ, Trâm hếch mặt lên, bữu môi rồi đóng cửa lên lầu. Nàng đứng ở cửa sổ, nhìn ra đường, thấy Minh cầm quyển vở cuốn tròn trong tay, chạy băng lên bên kia đồi. Trâm kéo mạnh cánh cửa đóng ập lại:

– Gớm, học với hành.

Rồi nàng quay vào, ngồi xuống nệm, nhìn quanh phòng và ước có thể thu dọn kịp để bỏ đi ngay chiều hôm nay, không nhìn lại mặt Minh nữa, không chào hỏi một ai trước khi rời thành phố này. Và thế là màn hạ, yên thân. Nhưng Minh còn phải trở về, thu xếp đồ đạc của nó đem đi gửi và nàng đã hứa tối nay đi chơi với Minh. Đi chơi với Minh một lần cuối cùng. Như níu kéo một kỷ niệm đẹp cho dư âm vọng vang về những bờ thời gian xa vút về sau. Để bao giờ cũng còn băng khuôn ngậm ngùi hoài niệm như tiếc. Thế mà bây giờ... Châm đốt diêm châm một điếu thuốc, ngửa cổ nhả một vòng khói tròn rồi bật lên cười. Âm thanh vỡ nát của tiếng cười sắc lạnh đưa Trâm vào những tiếng cười khác. Bốn bức tường như rạn vỡ lung lay. Và Trâm ngừng lại nhìn sững vào bóng mình lờ mờ in trên khung cửa kính:

– Thật khôi hài. Một cuộc khôi hài vĩ đại. Biến cải nó. Biến cải mình. Mày leo lên mây xanh và mày rơi tòm xuống thấy không, Trâm? Tình cảm. Tình cảm là cái thứ gì?

Một giờ sau Minh trở về, ném quyển vở xuống sàn nhà, nó kéo thùng sách ra, tung tất cả đồ đạc lật vạt vào đó rồi quì gối trên sàn nhà, mím môi buộc một sợi dây. Vẻ lầm lì, câm nín hẩn học và ngượng ngịu của Minh làm lòng người đàn bà nao nao chùng héo xuống. Nàng ném bao thuốc lá về phía Minh:

– Để đấy, tối hãy thu xếp. Giờ Minh đi ngủ một chốc cho tỉnh người ra đi. Có đói thì thức ăn dưới tủ. Xúp hay trái cây hay bánh hay trứng gà. Ăn gì thì ăn đi. Muốn rượu thì còn nửa chai Martini sau lò sưởi.

Rồi nàng xây lưng bỏ vào phòng riêng, đóng cửa lại. Một phút. Hai phút trôi qua căng thẳng như thời gian giữa một bãi chiến trường đôi bên đang hầm hè chực nhả đạn.

Trâm buộc valise thì có tiếng Minh gọi bên kia. Nàng im. Minh gọi lần thứ hai. Rồi lần thứ ba Trâm ra. Minh nằm sấp xuống nệm, hai bàn tay nắm chặt úp xuống sàn nhà như muốn đâm vỡ một cái gì vô hình đâu đó.

– Cô ngồi xuống em nói cái này.

– Đừng nói. Tôi dạy học, có phải là linh-mục đâu mà đòi xưng tội.

Minh sừng sốt nhìn Trâm, cánh tay nhấc lên và để rơi xuống sàn nhà. Đầu người con trai cúi sâu vào mặt nệm, Trâm vẫn cười nhạt:

– Đùa đấy. Tôi tạm nghe cũng được. Minh nói đi, nói cho nhẹ, cho vơi bớt đi. Căng thẳng quá đứt dây thừng ngay bây giờ.

Nàng nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Minh gối nghiêng trên cánh tay rồi đứng lên mở rộng cánh cửa sổ. Giọng Trâm hắt lên cũng lạnh lẽo và ào ạt như cơn gió đang lùa ngập căn phòng:

– Sao thế? Nóng lắm à. Sốt à. Nói đi chứ. Nói cho xong rồi còn nghỉ ngơi lấy sức. Tôi nay đi phố, đi chơi đi đâu thì đi. Tôi đã hứa thì nay đưa Minh đi chơi, hứa từ một tuần, mười ngày, từ một tháng trước rồi mà, mệt lắm sao. Liệu tôi có ra phố được không? Không nấu nướng, đi chơi, ăn ngoài phố, theo thủ tục thì ngày cuối cùng của tôi phải như vậy. Có phản đối khiếu nại gì không?

– Sao cô thay đổi mau vậy?

– Tôi hay Minh thay đổi? Nào, nào, nói đi.

– Muốn nói hết với cô. Nhưng... khó nói quá. Không nói thì ray rức khó chịu lắm, mà nói ra thì sợ...

– Cái gì?

– Cô hứa đi. Nói cho cô biết, nhưng cô sẽ không thay đổi gì và tối nay vẫn đi chơi chứ?

– Tất nhiên như vậy, việc gì phải hứa hẹn lời thôi. Hay không nói thì thôi. Tùy.

– Cô giúp em với đi.

– Kỳ chưa. Muốn tôi làm sao hơn nữa?

– Cô hỏi cho em trả lời.

– Chuyện đêm qua chớ gì?

Minh bật lên như lò xo:

– Cô biết rồi à?

Trâm nói liêu:

– Biết và thấy nữa. Tội nghiệp Minh thức suốt cả đêm qua. Thôi giờ thì ngủ yên đi.

Minh hét lên:

– Thăng Hải khốn nạn thật, nó nói với cô phải không?

Trâm lắc đầu bình tĩnh:

- Từ chiều hôm qua đến giờ không gặp thằng Hải.
- Thế ai bảo với cô?
- Tôi biết vì tôi biết, thế thôi.
- Nghĩa là cô không biết và đoán liều.
- Nhưng tôi biết rồi và không cần Minh phải nói nữa.
- Không, để em nói, em nói. Đêm qua em không đi Blao. Em nói dối cô...

Trâm dang tay bịt miệng Minh lại:

- Thôi thôi van em, tôi biết rồi, đừng nói ra điều đó. Im đi, im đi Minh.

Nhưng sẵn đà, Minh nói tuôn ra:

- Đêm qua em đi với con Phượng, Bích Phượng.
- Những ngón tay Trâm bung ra, để xoải trên mặt nệm.
- Sao phải khai tên kỹ thế. Không nghe cô ta bao giờ.
  - Bích Phượng ở sân khấu Anh Vũ.
  - Vậy à. Nhảy hay hát?
  - Cả hai.

– Vừa xài quá nhỉ, nhưng sao đêm qua em không lấy thêm tiền, chừng đó tiêu làm sao cho đủ, thật mất mặt cho em quá. Phải tỏ ra hào phóng một chút chứ.

Minh xoay người móc túi lấy tiền ném ra sàn nhà.

- Tiền còn đó, không tiêu một xu. Đi với loại đó không phải mất tiền.

Trâm đau buốt trong lòng, thôi câm đi, câm đi, đồ đĩ trai. Nhưng nàng chỉ lẳng lặng đứng lên:

- Gánh hát còn ở lại đây?
- Đi sáng nay rồi.
- Nếu còn, tối nay Minh nên đi chơi.

– Đi cả rồi. Đêm qua Thúy vừa hát vừa nhìn xuống khán giả như tìm kiếm ai. Nghe Thúy hát, nhớ cô quá. Không biết sao, mỗi lần nghe hay thấy Thúy là nghĩ đến cô. Cô có cái gì phảng phất của Thúy. Tiếng hát, vẻ buồn, và sự dịu dàng rất Huế. Em đã tính bỏ về, nhưng chúng nó kéo đi. Rồi thì...

- Đẹp lắm à?
- Phượng ấy à? Cũng không đẹp lắm, nhưng có một phút nào đó, thật quyến rũ...

Minh dúm mặt xuống nệm giọng tăm tức văng lên:

– Trưa hôm qua em ở lại lữ quán với thằng bạn. Nó đi qua giường em. Đi qua đi lại nhiều lần. Nó mím cười, nháy mắt, rồi nó ngồi xuống đó. Nó chọc điên em lên, cố biết không? Cho đến tối, thấy nó ăn mặc để hở cả bụng, uốn éo trong ánh đèn sân khấu. Xong màn vũ, nó để nguyên cả bộ áo đó, xuống ngồi cạnh em ở hàng ghế đầu. Nó lại chọc em điên lên, cô biết không?...

– Thôi quên chuyện đó đi. Không sao cả.

Minh vươn lên níu lấy bàn tay Trâm, nhưng nàng giăng ra ngay.

– Em xin lỗi cô, xin lỗi cô...

– Sao lại xin lỗi tôi?

– Như vậy là em có lỗi với cô.

– Tôi chỉ buồn em đã nói dối. Còn chuyện em đi chơi không sao cả. Nhưng sao em lại nói dối tôi thế Minh. Sao thế Minh?

– Em sợ... sợ mất cô.

Trâm thần thờ:

– Em mất tôi à. Tôi mất em chứ. Mất còn mà làm gì. Mai em đi rồi. Mai tôi đi rồi.

– Nhưng cô trở về chứ?

Trâm xoay mặt đi:

– Ừ, trở về.

– Suốt mùa hè cô ở đây chứ? Em không về nhà, em ở đây với cô. Cô dạy em Anh văn nhé. Mùa học năm sau cô còn đi dạy ở đây, em đi học ở đây và cô còn cho em ở trong nhà chứ?

– Ừ, năm sau cũng còn như năm nay. Không có gì thay đổi hết. Năm sau, năm sau nữa, sau nữa...

– Sao cô có vẻ lạ lùng thế. Cô nói dối em phải không?

– Thật chứ không có gì thay đổi. Đời cũng còn mãi mãi như hôm nay, như những ngày mình đã sống ở đây. Mình sẽ xóa hết những chuyện buồn, bắt đầu lại niềm vui, trồng thêm hoa trong vườn, nghe Minh... Còn một buổi chiều nay, còn một đêm nay. Thôi em ngủ đi, ngủ đi, tối mình đi chơi. Nhưng em phải thay áo, tôi không muốn thấy em như hôm qua nữa.

...Ánh trăng thượng tuần xanh xao vẽ những bóng cây rung động xuống con đường rừng vắng ngắt. Mới tám giờ tối, những nhà cửa bên kia ấp đã im lìm ngủ sớm không còn một đốm đèn, một tiếng động. Đến một chiếc cầu nhỏ bắc ngang cái lạch con dẫn nước vào ruộng dâu, Minh đứng lại chờ Trâm:

– Cô đau chân phải không?

– Không. Đi chậm cho con đường dài thêm một chút. Sao Minh đi nhanh thế?

– Ở đây nhiều người quen. Người ta thấy, phiền cho cô.

– Tôi đang mong gặp một ai để làm chứng nhân đây. Nếu phải che giấu lẫn tránh ai thì tôi đã không đi với em. Đi thế này thì có làm sao đâu.

– Bọn nó kháo nhau, vẽ rồng vẽ rắn thêm vào.

– Mặc. Mai Minh đi rồi.

– Nhưng còn lúc trở về?

– Cứ tưởng như đi không bao giờ về. Và đêm nay là cuối cùng...

– Nhiều lúc cô liêu và buồn lạ.

Trâm đứng dừng lại:

– Bây giờ vai trò thay đổi và Minh giáo huấn tôi đấy à?

– Thôi thôi xin cô giáo đi cho.

Rồi giữa hai người là một khoảng khách lạnh lẽ. Trăng như một vành môi đang cười duyên với nốt ruồi đêm là ngôi sao lấp lánh. Con đường trăng nâng lên cao lượn vòng như một dòng sông ngà qua những vùng đồi thoai thoải dốc xuống ruộng vườn chìm sâu vào bóng tối. Màu trắng mỏng và nhẹ phủ một lượt tơ vàng lên bờ cỏ bắt đầu loáng ướm sương đêm. Bước chân đi gõ nhẹ hư huyền tịch mịch. Gió lạnh lùa vào trong tóc khiến Trâm ngửa mặt nhìn lên, lòng lắng dịu trong một cảm xúc êm đềm thanh thoát bất ngờ. Nàng thì thào một mình như đáp lời tiếng suối róc rách chảy qua một bụi bờ nào bên lối đi:

– Đêm đẹp quá.

Nhưng tiếng Minh như một ngọn roi quất lên cho ảo giác tan tành:

– Đêm qua trăng đẹp hơn. Trăng khuya ngoài bờ hồ...

Bỗng nhiên Minh cảm thấy có gì đang rã tan như bọt sóng bên cạnh, và biết mình lỡ lời, Minh nói thêm:

– Đêm nay trăng không đẹp, vì trăng mờ hơn một người.

Câu “bốc thổi” không phải lúc như đổ dầu thêm vào lửa. Trâm quay phắt lại, vẫy chiếc xa ba bánh vừa chạy tới và từ đó ra đến phố, nàng không trả lời một câu hỏi cầu hòa của Minh, ngồi trơ như cột nhà.

Nhưng khi làn ánh sáng mờ mờ tỏa xuống bàn ăn phủ khăn trắng, khi bức tường vàng nhạt in hình Minh đầu cúi ngời lặng yên trong qua Trâm, khi người bồi lễ phép nghiêng mình hỏi, Cô dùng gì? Trâm bàng hoàng tỉnh lại. Cái màn trắng xanh xao, trắng toát rung động những vầng sương lạnh lẽo vén lên từ từ. Như quãng đường chấp nối, những nét đời trùng điệp, những bước chân lơ đãng theo nhau, tất cả chìm hẳn vào bóng tối bên ngoài. Trong hồn Trâm lúc đó là cơn đau thức tỉnh, vết thương mở lớn và mỗi khắc nhìn nhau giữa người đàn bà, gã con trai là một nhát dao chém lún xuống lòng Trâm thì thào tuyệt vọng. Đầu đó phảng phất mùi khói thuốc. Nàng nhìn lên môi Minh tìm ánh lửa cháy đầu điều bastos. Nhưng Minh không hút, không xoay trở, không tỏ một vẻ gì nôn nao hay vội vàng, bức tức hay khó chịu như thường lệ. Cả khuôn mặt Minh tằm đằm màu hồng diễm ảo của ánh sáng từ chao đèn tỏa xuống. Cặp môi hé mở. Vệt tóc rũ xuống trán. Sợi dây chuyền ánh lên bên nét nở trắng ngần. Vẫn là Minh những ngày tháng cũ. Không có gì khác. Những cái nhìn của Trâm chiếu rọi vào hình ảnh đó, là đổi thay, đã hoàn toàn thay đổi, từ dò xét lạnh lẽo ban đầu gửi trao khắc khoải. Vì em không bao giờ hiểu. Không bao giờ hiểu những gì tôi nghĩ về em. Những dự định âm thầm, những ước mong vớ vẩn, những đau đớn xót xa Em không biết như em nhìn tôi mà chẳng thấy. Em nói như người diễn tuồng học thuộc vai trò. Cô đẹp quá. Cô đẹp quá, không, không bao giờ em hiểu về đẹp đích thực của con người tôi. Em không biết gì hết. Và em ngồi đó. Em nhìn tôi. Em nhìn tôi không phải như tôi nhìn em, phút trước, phút này, cả ngày sau xa vắng nữa.

– Hai Martini.

Trâm nói vào khoảng không và cúi nhìn bàn tay mình mới sơn móng hồng đặt trên mặt bàn. Từng ngón vuốt thon nhỏ nhắn. Mỗi ngón vẽ lên một con đường heo hút chạy dài. Không biết về đâu, không biết đi đâu từ nay. Hình ảnh tương lai lảng đãng yêu ma vừa thoáng đến đã thoát biến đi rồi. Mớ tóc nàng xoa dài như một dòng sông đêm. Không một chuyến đò ngang dọc trôi về. Lênh bênh những vết hôn kỷ niệm, những khoắc khoải chờ mong. Và bao nhiêu cơn gió lốc. Bây giờ thôi hết. Chỉ còn bọt sóng tan lao xao. Tiếng

chuông reo vi vút ở phương nào khuya khoắt, linh hồn rã mục như một cánh bướm sau bão táp gục xuống và chấm dứt.

Người bồi đặt trước mặt mỗi người một cốc rượu hồng. Trâm lơ lửng gọi một món xúp thường ăn. Ngón tay dừng lại ở hai hàng chữ trên thực đơn. Và người bồi xoay lưng vào bếp. Mặt bàn rộng như một dòng sông. Bên này bên kia bờ nhìn nhau im lặng. Trong yên lặng đè nén đó, Trâm cảm thấy hết tất cả nỗi tê buốt nghẹn ngào của cơn đau không còn cứu chữa nổi. Nàng nhìn vào đáy cốc. Mắt môi Minh lơ dờ trôi vào đó, những khuya trắng, những sáng gió, những mưa chiều. Nàng ly lên môi, và nàng nhắm mắt. Rượu luồn vào thân thể như một luồng hơi lửa hồng má môi nàng, thấp sáng cả đôi mắt, Minh buồn rầu ngơ ngác nhìn lên. Bồi mang thức ăn đến. Trâm đặt cái muỗng vào chén xúp vi cá và nhận ra từ phút đó mình là khách của người đối diện, người đối diện là khách của mình. Tương quang ngượng ngùng giả tạo như một nítu kéo chơi với không còn những em tôi thân yêu nhẹ nhàng ngày nào. Không còn những chè chiều cháo sớm, những săn sóc nâng niu, những nuông chiều nhõng nhẽo. Người lạ hiện đến đột ngột. Khoảng cách rộng thêm từng phút giây. Họ nhìn nhau và cùng cảm thấy mất mát quá nhiều.

Minh nhìn đăm đăm chút cạn rượu thừa trong đáy cốc.

– Quên chuyện đó đi được không cô?

– Có thể quên, nhưng thật mất cả rồi.

– Chuyện đùa, đâu có đáng gì.

– Một hòn sỏi làm ngã được cỗ xe, em biết không?

– Em xin lỗi cô rồi mà.

– Em không có lỗi. Tôi không có lỗi. Không ai có lỗi gì cả. Những điều xảy ra đều ở trong vòng tròn cuộc đời. Nhưng một lần em nói dối, một lần em phản bội, ảo tưởng tôi mong mang theo suốt đời đủ tan rã từ đây. Với em, tôi kiếm tìm và nuôi dưỡng vẻ đẹp tuyệt đối. Bây giờ là hết. Không lỗi ở ai cả. Như lá trên cành, không đủ diệp lục tối nữa, úa vàng và tự rơi rớt xuống. Trong tình yêu, phấn đấu, hay bình diện nào của cuộc đời, mỗi người đều vâng chịu một định mệnh cơ đơn. Điều mình nhận được của tha nhân nhiều hay ít, tùy ở chất liệu mình dâng trao gửi gắm. Tự ý em đã lìa xa khỏi vùng hào quang ảo tưởng của tôi bằng một lần dối trá, một chuyển tách rời. Từ nay tôi lạ em. Chỉ còn kỷ niệm. Kỷ niệm phảng phất sau lớp sương mù ảo vọng.

– Có cách nào hàn gắn...

Trâm mỉm cười lạnh lẽo. Qua ngấn nước mắt mơ hồ và men rượu nồng nàn đến xót xa, Trâm nhìn bàn tay Minh thon dài buông xuôi trên mặt bàn, bàn tay bây giờ đã hàng vạn dặm xa xôi...

Hai người đẩy cửa kính vào phòng giải khát của phi trường. Khang hích tay Minh chỉ người con gái mặc jupe serré và áo cánh ngồi một mình nhìn xuống sân bay chói nắng. Đôi mắt sắc của người con gái liếc xéo lên:

– A, anh Minh, về Sài-gòn từ bao giờ thế. Cứ tưởng mất tích.

Minh chỉ Khang nói bạn tôi và thản nhiên kéo ghế ngồi xuống.

– Phụng ngồi với ai đấy?

Minh nhìn cốc 33 với quá nửa và chiếc valise nhỏ dưới chân ghế.

– Sắp đi đâu?

– Đà-lạt. Đi hụt với một tên bụi. Phút chót vợ hấn cắn mũi.

Phượng vòng tay ra sau gáy với một dáng điệu mệt mỏi cố ý.

– Buồn ngủ quá. Vũ suốt cả đêm qua.

– Sao không về mà ngủ?

– Về nhà sống sao nổi. Các anh uống gì?

Không đợi trả lời, Bích Phượng cầm cái chai không gõ lạnh canh vào ly gọi bồi và nói luôn hai cái băm ba nữa. Phượng dốc ngược bia vào ly hai người:

– Anh đi đâu đấy?

– Đón một thằng bạn ở Đà-lạt về, không thấy tới.

Phượng nhìn mông lung khoảng trống chiếc máy bay bỏ lại trên sân, vuốt hơi lạnh đọng trên thành ly bia sủi bọt:

– Đang ở đâu đấy?

– Tầng chót khách sạn Y.

– Phòng bao nhiêu?

– Trăm rưỡi.

– Tả thế. Nóng thấy mồ.

Minh nhỏ giọng bên tai Phượng. Bích Phượng phá lên cười, những ngón tay dài móng hồng nhọn vắt xòe rộng úp lên khuôn mặt nhoè nhoẹt những nét điểm trang. Nàng cụng hai cái ly vào nhau gọi bồi và xòe một tờ năm trăm mới tinh chận xuống vỏ chai.

– Về đâu cũng được. Ngủ một giấc cho quên mệt. Anh có vướng ai đấy không.

Minh nhả khói thuốc vào má Phượng và yên lặng lắc đầu.

Về đến khách sạn, Phượng khoan thai đi thẳng lên lầu như vào nhà riêng. Khang bảo Minh không quay lại:

– Tao đi có việc.

– Chốc nữa mày lại đây, khoảng tám giờ.

– Thôi, tao có hẹn.

– Hẹn quái nào, đến cùng đi chơi.

Phượng chen vào:

– Anh không đến tôi lại mang tiếng phá hỏng chương trình.

– Có thể trở lại.

– Khang này, mày gọi đây nói cho thằng Lộc bảo tao kệt không đi ăn cơm với ông bà “vía” nó được, nghen. Ở dặn nó có thư hay điện tín từ Nha-Trang hay Đà-lạt đưa đến cho tao ngay.

Khang đi ra đóng cửa lại. Ánh sáng bị đuổi hết ra ngoài trời, chiều tối lại trong căn phòng bưng bít.

Minh nằm ngửa hai tay vòng sau gáy, mắt mở lớn lên trần nhà màu trắng đục nhờ. Chiếc quạt cũ sè sè quay tít. Hai con thần lẩn bắt kịp nhau trên vách, đuôi nhỏ xíu ngo nguậy một lúc rồi bất động. Tiếng nước chảy rả rích một phòng bên cạnh.

Bao nhiêu thời khắc trôi qua, Minh không biết. Tiếng Phượng nói đứt quãng như hụt hơi. Chóng mặt, nhức đầu, Minh đưa tay lên vuốt mặt, châm vội vàng một liều thuốc. Minh hít một hơi dài, thở ra và nhìn sâu vào vầng khói xám cuộn cuộn tự hỏi vì sao mình sống thế. Vì sao mình sống thế từ một tháng nay về Sài-gòn mất hút tin Trâm, từ khi cơn ám ảnh về Trâm trở nên một đam mê tuyệt vọng không thể nào khuây lã, lẩn trốn và tìm quên chỉ thêm rõ nét ảnh hình xa cách. Khắp những miền phung phá ban đêm, phòng trà, quán rượu, vũ trường, đến đâu rồi Minh cũng nhìn thấy lãng đăng yêu ma khuôn mặt đó. Vầng tóc đó. Ngôi nhà hoang lạnh đó.

Minh vùng dậy mở cửa. Bóng tối sụp xuống bên ngoài. Minh phủ nước lạnh vào mặt cho tỉnh hẳn người. Phượng đang đánh phấn bên chiếc bàn con trơ trọi. Mái tóc người con gái rối bồng hồn loạn đổ xuống hai vai tròn lẳn bình yên. Những ngón tay mềm dịu dàng đưa nhẹ lên gò má. Con gái đàn bà lúc trang điểm trong gương nhau, hiền lành dịu dàng và tội nghiệp lạ. Minh nghĩ và lòng chùng xuống trong một xót xa hoài niệm. Buổi sáng buổi chiều bao nhiêu lần Minh đứng nhìn Trâm trang điểm như thế. Nhưng không là Trâm. Sài-gòn không là Đà-lạt. Bây giờ không phải bao giờ. Và tôi. Và tôi hôm nay cũng không còn là tôi ngày ấy nữa, Trâm ơi.

Minh đặt hai tay lên vai Phượng:

– Em chải tóc xuống đi, đừng rối bồng như thế.

Phượng nhìn mặt trong gương:

– Rối quá không chải được đâu.

– Em tắm nước cho ướt tóc lại anh gỡ cho.

Phượng làm theo và ngồi xuống chỗ cũ. Nỗi gì dịu dàng buồn tủi từ tay Minh cầm lược chuyển vào tóc lan nhẹ vào lòng Phượng. Giọng nàng nhỏ hần đi:

– Cám ơn anh.

– Đẹp rồi đấy. Đứng lên anh xem nào.

Bích Phượng xoay người lại. Dưới vòm ánh sáng màu hồng của ngọn đèn đầu giường hắt qua, Minh thoáng thấy trong dáng dấp người con gái hôm nay, mái tóc Trâm chiều nào lả tả bay dưới vòm trời tím lạnh.

Tiếng gõ cửa bên ngoài đập vỡ những ảo tưởng mơ hồ vừa vang vọng trong tâm tưởng Minh. Đèn bật sáng. Mặt phấn của người con gái bồng trắng beach dưới ánh đèn nhợt nhạt. Minh mở cửa cho Khang vào. Mười giờ, cả bọn kéo đến vũ trường Tự Do.

Nhảy mấy bản twist, mồ hôi ra khắp người, chân tay lạnh giá, Minh trở về chỗ ngồi trong ghế tối nhìn ra sàn nhảy. Phượng quay cuồng với Khang ở đó. Rồi với người khác. Với những người khác. Cơn chán ngán nghẹn ngào dâng lên, Minh châm thuốc thở khói vào âm u của nỗi buồn đêm, và nhớ lại. Thế giới rộn ràng nhỏ bé của Sài-gòn thu hút rất mau những ai mới bỏ ngõ tìm đời và làm chán ngán rã rời những tâm hồn đã tìm thấy một tình yêu, một thiên đường, đã được và mất ở một nơi nào khác. Cho nên Sài-gòn ăn chơi là Sài-gòn hai mặt: điên cuồng háo hức bên ngoài ăn chán chường tức tưởi bên trong. Đến đó để tìm sự sống. Đến đó để quên mình phải sống. Những người con gái bỏ nhà đi. Những kẻ cần có công ăn việc làm. Những người còn chút tin tưởng vào mình mong cơ hội gầy dựng tương lai. Những người chán ngấy thứ dư

luận hẹp hòi nọc độc ở các tỉnh nhỏ. Những kẻ trốn vợ, trốn chồng đi tìm tình yêu khác. Những kẻ sợ hãi cô đơn lấp trống tâm hồn và cuộc đời sau một thất bại tuyệt vọng của đam mê cùng cực hoan lạc hay náo nùng. Tất cả đều đổ xô về bám víu lấy những vỉa hè Sài-gòn.

Tiếng ồn ào của Sài-gòn vùi lấp, cơn la hét bên trong. Nhạc điệu Sài-gòn xóa mờ nỗi cô đơn khoảnh khắc. Cho nên Minh bỏ Đà-lạt về đó. Về đó đợi chờ vô vọng con chim quý đã vỗ cánh về một chân trời biên biệt. “Tuần sau tôi trở về, tôi trở về với em”. Trâm đã nói thế buổi cuối cùng đưa tiễn. Nhưng ngày thứ ba tuần đó, ra Air Việt-Nam chờ chuyến bay Nha-Trang lên Đà-lạt, cho đến mười một giờ chuyến đưa hành khách về hãng. Đứng ở cửa hàng cà phê ngày trước, Minh ghen ngào hồi hộp nhìn lên. Trâm dịu dàng và sáng láng trong một màu áo quen nào đó, bước vội vàng ra khỏi xe, chạy ủa đến và niềm vui phơi phới của Minh sẽ nở thắm trên miệng Trâm cười. Đôi mắt đen buồn chớp nhẹ, Trâm sẽ hỏi dịu dàng: Minh cũng đi đón tôi ư, như những lần xa cách trước. Nhưng những người khách trên xe dần dần xuống hết. Người cuối cùng không phải là Trâm. Nặng trĩu quay mình trên vòm trời Đà-lạt chợt âm u thấp xuống. Gió lạnh từ lưng sâu cuộn cuộn dâng lên. Và mưa bay hờn tủi giữa lưng chiều thành phố. Minh lang thang từ con đường này sang đường khác. Con phố nhấp nhô heo hút quay cuồng đảo lộn lùi dần về phía sau. Hồ im thoi thóp nhớ mặt trời. Con đường ẩm ướt dưới chân như chạy dài vô tận. Điều thuốc cháy đỏ đầu môi phảng phất hơi ấm một ngày đầu họp mặt. Cái tàn dài lả tả rung trong mưa bay. Búng mẩu thuốc ra xa, Minh nghĩ thế là hết, là hết rồi. Nhưng còn phảng phất mơ hồ an ủi và hy vọng. Có thể vì một lý do nào đó, Trâm về muộn. Thôi chờ đến thứ sáu. Ngày đêm đi qua dài và chậm như một dòng sông lạnh lẽo. Có hôm Minh về nhà cũ, đứng trước lầu cao kín cửa nhìn lên. Tiếng hát Trâm buồn ngày xưa vọng xuống. Chante chante mon Coeur la chanson du matin dans la joie de la vie qui revient. Lời ca vui sao giọng buồn đến thế. Âm hưởng lê thê khóa lấp những miền lưng vắng tâm hồn. Con đường trước nhà chạy dài heo hút, ngã này vào rừng vắng, nẻo kia về tha mạ Cô đâu, cô đâu rồi. Trâm ơi, Trâm đâu rồi. Gió từ đỉnh trời thủy ngân rào rào đổ xuống. Hàng thông lão đảo nghiêng mình. Như bão tố sắp sửa bùng lên khắp mặt địa cầu đổ vỡ. Thiên đường bật tiếng, không ai đáp lời và Minh lầm lũi trở về thành phố. Cô giận hờn em đến thế sao. Em xin lỗi cô. Xin lỗi cô một ngàn lần. Thôi cô trở về, trở về với em đi. Như người ta đang nghe, người ta sắp trở lại. Sáng thứ sáu tuần đó, Minh ra chỗ cũ, lại ghen ngào hồi hộp nhìn lên. Những người khách trên xe dần dần xuống hết. Người cuối cùng không phải là Trâm.

Thôi hết. Thôi xong. Thôi chẳng còn gì cho đời tôi nữa. Nằm im, nằm chết, nằm mê thiếp một tuần, hai tuần nhà thằng bạn. Minh chờ khắc khoải một dòng thư, một tiếng vọng đáp lời. Thiên đường im tiếng. Không ai đáp lời và Minh lầm lũi bỏ đi, đón đau mỗi một ngã vào vòng tay niềm nở của Sài-gòn.

Nằm với Lộc hai đứa ôm nhau thức trắng đêm, Minh kể hết cho bạn không dành một chi tiết nhỏ. Chuyện nhà, chuyện Trâm, chuyện mình. Và ngộ cụt hôm nay. Bài toán đời không bao giờ tìm ra đáp số. Lần đầu tiên trong đời, Lộc thấy nước mắt của một thằng bạn trai. Minh cúi đầu trong cánh tay giọng âm ứ: nhà cấm tao gặp Trâm. Giữa Trâm và gia đình tao, tao phải chọn một. Tao đã chọn và đã mất gia đình. Nhưng mày thấy, tao làm gì được cho tao và cho Trâm, cho những ngày tháng tới. Như con chim chưa đủ lông cánh, tao bay sao nổi một mình. Tao sợ. Nhưng nghĩ đến Trâm tao có can đảm. Bây giờ Trâm cũng bỏ tao. Trâm bỏ tao và sự hy sinh của tao vô ích. Vô ích mày thấy không? Lộc đỡ bạn nói liều: mày cứ về Đà-lạt rồi tìm cách gọi Trâm lên. Thế nào cô ấy cũng lên với mày. Tin như thế đi. Lòng Minh nung nấu, mà nó cứ lải nhải tin như thế đi! Tin cái gì, tin vào ai khi chính mình không làm cho ai tin nữa. “Em nói dối một lần, cô giết em một đời, cô biết không?” Trong khuya, thế giới bên ngoài lấp chìm vào mù tối, nỗi buồn âm ỉ cháy mãi trong lòng. Tâm trí Minh đột nhiên trong suốt sau một khắc bàng hoàng thức tỉnh. Như có một tấm màn mỏng nhẹ lung linh ngăn cách ngày ấy và hôm nay đang từ từ cuốn lên. Minh thấy lại vòm ánh sáng trắng lờ mờ buổi mai hôm đó, như một bình minh lạnh lẽo cuối đời lay động vết thương, và Minh cảm thấy hao hụt chơ vơ giữa một vùng cao rộng không còn nơi bám víu. Như trời cao đã đổ xuống trong đêm đó. Và thật hết. Tất cả thật đã hết trong một yên lặng rợn người. Khoảng cách giữa Minh với Trâm phút đó

là con đường thăm thăm giữa hai hành tinh trong cao vút không gian. Mà như không có gì thay đổi trong gian phòng quen thuộc đó. Vẫn cái bàn tròn phủ khăn trắng. Những tranh ảnh im lìm trên bức tường hồng tro trọi. Khung cửa sổ cắt vuông một mảnh trời bàng bạc. Và mùi thơm phảng phất của nhiều đồ vật không tên. Trong nhà Trâm ngồi nướng bánh mì phết bơ bên lò sưởi. Tiếng nĩa chạm vào dao lạnh canh. Đồng hồ tích tắc nhỏ giọt vào yên lặng. Trâm đã mặc áo dài và trang điểm xong, vẻ im lìm lạnh lẽo và tái tê lên khuôn mặt đã biến thành tượng đá mùa đông tuyết giá bốn bề. Minh ngẩng đầu lên và gục mặt xuống gối. Chưa một phút giây yên lặng nào như thế trong nhà này. Chưa một lần nào Trâm có thể thản nhiên lạnh lùng đến thế. Vẻ lạnh lùng rờn rợn của một con dao bén lòe ánh thép. Minh muốn nói, muốn xin, muốn lay động bầu không khí nặng nề phút đó. Nhưng Minh sợ, như một hơi thở một với tay một thoáng lay động nào cũng làm sụp đổ hết vòm trời đã rạn vỡ. Rồi thoát nhiên, tiếng Trâm thoảng ra như âm vang của một lời ma quái xa vời từ sau chiếc khăn đỏ của con đồng lắc lư điên đảo:

– Minh dậy mà ăn đi. Muộn rồi.

Minh nhìn sang góc phòng. Cái manteau vắt bừa bãi cạnh những tàn thuốc rã rời cháy xém mặt sàn gỗ. Minh nhớ lại dáng người rũ rượi của Trâm trong đêm và khuôn mặt nào nùng sau làn khói thuốc hư ảo. Suốt đêm Trâm đã ngồi đó, nhìn sang đôi mắt lạnh buồn câm nín.

Minh dè dặt đến sau lưng Trâm ngồi xuống. Điều muốn nói không bao giờ nói được. Điều muốn nói bây giờ không thể nói. Muộn rồi. Minh thầm mong mỗi Trâm đột ngột quay lại, đập phá một cái gì cho tan tành rồi xỉ vả Minh, hoặc gay gắt mĩa mai hay la hét ồn ào. Gì cũng được, trừ im lặng. Em van cô, đừng im lặng. Nhưng Trâm từ từ đứng lên, không nhìn lại Minh, như người con trai đã là một phiến đá một khúc gỗ một sinh vật dị kỳ thừa thái. Rồi nàng chậm rãi, chùng mực và dịu nhẹ, nhúng khăn mặt vào nước nóng vắt khô và đưa tận tay Minh. Không một lời. Nhưng nhắc nhở bao nhiêu trong săn sóc đó, dịu dàng âu yếm như người chị đối với em. Thôi hết, vai trò chủ nhà, cô giáo người đàn bà hôm nay đã giữ lại rồi. Cơ duyên mê thoáng qua khắc giây trong một đời cô quạnh của người đàn bà trẻ như làn gió ấm của đêm dài lạnh lẽo. Từ đó là hết. Hình ảnh cuối cùng Minh mang theo suốt những tháng ngày trống không dằng dặc về sau là nét môi Trâm cười lạnh nhạt và xa vời qua làn cửa kính khi xe ca chuyển bánh. Và giọng nàng làm tiếm gió hư vô: mình không nên tìm gặp nhau thêm lần nào nữa. Không một lần nào nữa...

Nhạc dứt trong tiếng chân rào rào dồn dập đưa nhau về ghế cũ. Phương nhập bọn với đám lời con bàn khác. Khang cặp một đào cũ, về trước. Minh ngồi lại chín muồi ngao ngán trong cơn trống lốc tan hoang của lòng mình. Bóng Trâm xa mờ chìm khuất. Dàn nhạc bắt đầu chuyển một điệu blue nào nuốt. Đèn hồng, đèn xanh mà bóng tối phủ trùm trên thân xác, trên tuổi đời, trên tháng năm tôi. Minh rời năm ngón tay khỏi đầu tóc rối, bầu ly 33 lạnh ngắt, dốc cạn một hơi, ném tiền xuống bàn và lão đảo đứng lên ra ngoài...

– Cậu uốn gì?

– Pernod.

Lam nhìn mái tóc rũ rượi của cô em gái phung phá trở về:

– Lại say sưa nữa rồi.

– Uống nhưng không say được đâu cậu.

– Bao giờ cậu về Đà-lạt?

– Không về.

– Gần tựu trường rồi.

– Cóc thềm dạy học trò nữa.

– Sao vậy?

Trâm xoay tròn cốc rượu trong tay nhìn ra cửa kính nhà hàng. Nhiều cặp đôi nhau thoáng qua mắt hút vào bóng tối. Nhạc kèn đồng trời một điệu blue nào ngọt. Khuôn mặt Trâm lơ mơ dưới mái tóc rong rêu lênh bênh trôi vào dòng nhạc xanh cuồng cuộn. Rượu vơi dần trong cốc. Tâm trí nhẹ nhàng quay những vòng tròn hình ảnh mơ hồ kỷ niệm. Nụ hôn cuối cùng chết đuối dưới đáy cốc rượu ngà. Tiếng cười nào vỡ nát trên cao lênh đênh ảo giác. Trâm bật một que diêm nhìn lửa cháy. Trên xác diêm tàn, đời nàng bỗng gãy đôi.

– Chuyện những thằng học trò trong nhà cậu đến đâu rồi.

Trâm cười bằng đôi mắt u uẩn long lanh:

– Những! Một thôi cũng đủ vỡ nợ rồi. Sao cậu biết?

– Thằng Tuấn hậu can, tìm cách điều tra.

Cũng có một người tên Tuấn, Trâm nghĩ và không còn nhớ được khuôn mặt đó. Không còn nhớ mặt khuôn mặt nào, đàn ông và con trai... Màu đen bỗng phủ xuống bề mặt tâm hồn. Tiếng bánh xe lăn rì rào đều đặn trong khoảng trống âm u đó. Gió bão bắt đầu cuộn lên từ đáy vực sâu. Cho nàng nghe tiếng nói mình trong đó ngùi ngùi tự thú... Tôi đã bỏ đi, đã xa khuất mất mát hẵn rồi. Một năm giữa vòm trời đầy sương Đà-lạt. Cuộc đời đó như một quê hương thoáng thấy sau bước lưu đày, không còn cơ hội trở về sống lại nữa. Tôi đã đi qua một thiên đường ảo vọng... Tôi phủ nhận, chống đối xa lạ hoàn toàn với đời sống bỗng hiện hình trong khuôn mặt thực ấy. Trước đó, sau này tôi đắm chìm trong những bản khoả ỉch kỷ riêng tư Cuộc đời đích thực không ở những chân trời xa xôi nào hết. Ở trong vòng biên cương eo hẹp đó, trong bưng bít lưu đày đó, trong tương giao lẫn lộn tầm thường đó. Tôi trở về nhưng tôi đã bỏ đi không ăn năn luyến tiếc. Buổi sơ giao, ngày gần gũi và hôm nay cách ngần bao giờ tôi cũng chỉ là tôi, ốc đảo hoang vu trong biển đời huyền ảo. Tôi trở về, không lẫn trốn khước từ giả dối nữa. Bản thể mỗi người như một loài rễ cây ẩn kín bướng bỉnh, không thay đổi theo lá cành tươi úa trên cao. Những mùa mưa gió ấy, những điêu tàn phung phá ấy, những tan hoang trống lốc ấy, khuôn mặt đời tôi ứa bao nhiêu nước mắt, thấm bao nhiêu nụ cười, hằn bao nhiêu vết thương mà vực thăm lòng tôi vẫn trào đầy lửa cháy. Tôi trở về với tôi. Tôi trở về thả lửa lên đuốc mờ cho hội vui cuộc đời tiếp diễn. Tôi trở về sống bằng hoài niệm quãng đời gặp gỡ trên chuyến phiêu du, quãng đời như quán trọ tôi đã chối bỏ lìa xa cùng với hành trang, chứng tích nửa đời. Ngôi nhà trắng và buổi sáng mù sương. Thang lầu gỗ đen và những bước tình yêu quần quít. Con đường rừng một buổi hoàng hôn nào đó. Rặng hoa đào và bóng dáng mùa xuân. Mười ngón tay em và những chiếc áo len màu. Miệng em cười và lời yêu thương muôn màng không nói. Tôi chọn em làm đối tượng một đoạn đời ngắn ngủi. Từ đêm em đi là hết. Là hết. Những đoạn đời kế tiếp của em không thuộc về tôi nữa. Tôi không chấp nhận sự biến hình phản bội đó. Em đã hủy hoại ảo tưởng trong hồn tôi nâng niu để trở thành kẻ khác. Em trở lại là em những ngày tháng cũ trước ngày em đến đời tôi. Em như cuộc đời đích thực tôi vừa thoáng thấy, hiện rõ dưới vầng ánh sáng trần trụi của khắc giây khám phá và bỗng nhiên xa lạ mất rồi. Nêntôi vẫn nhìn mà không thấy. Vẫn tìm mà không gặp nữa. Cuộc đời đó lạ tôi, khuôn mặt em từ đêm ấy lạ tôi. Mình đã quen thuộc trong đời sống nhau những ngày xanh thắm đó. Từ đêm em đi là hết, là hết. Cuộc phân ly vĩnh viễn giữa em với tôi, giữa tôi với đời, giữa tôi và bản ngã đam mê của thú rừng thức giấc.

Vòm không gian quán rượu cắt xén một góc trời trống lốc. Nhạc trầm như tiếng ru đêm. Những bóng người im lìm không thức không ngủ. Bây giờ, mình đã về rồi và bình yên. Bình yên, Trâm nghĩ và mỉm cười.

Tiếng Lam từ nơi nào xa lắm:

– Cậu sao vậy?

– Không, không sao cả.

Không sao cả. Trâm đã buông xuôi theo tiếng gọi tâm hồn như đám thủy thủ ngày xưa theo tiếng hát mê hồn của người cá. Chỉ còn vết thương cuối cùng là trí nhớ. Đau nhức mỗi lần thấy bóng mình xưa lang thang giữa điêu tàn kỷ niệm. Đau nhức như nàng về thăm Đà-lạt một chiều tháng năm. Khung cửa đen quán cà phê Vòm trời xám cúi xuống hàng cây phơi dánh xương trắng, Trâm nhìn ngu ngơ kiếm tìm bốn phía. Minh với những lần tiễn nàng đi, đón nàng về. Những bông hoa, nụ cười và nước mắt. Lần cuối nhìn nhau trong khung cửa nắng, giữa hương hoar au trái vết tích xanh tươi của một Đà-lạt hoang đường thần thoại. Chuông nhà thờ gióng giả lễ chiều. Gió lạnh trườn vào xương da, Trâm kéo cao cổ áo khoác cúi đầu đi xuống con đường dốc cũ. Mặt hồ buồn thiu nhớ nắng. Hàng thông soi mình đáy nước rũ tóc chế tang. Khúc hát xưa từ Hòa bình vang vọng gọi nhớ những chiều nào. T'en souviens tu les peds nus... c'était écrit pour la vie la vie si belle gondolier pour lui et moi. Em và tôi. Thôi nhắc nhở làm gì. Điều đẹp nhất chỉ mình tôi biết. Không có gì thay đổi. Đèn sáng hai bên bờ phố cũ. Con gái và con trai. Xe và tiếng ồn. Âm thanh và bóng tối. Gió lạnh và tình yêu. Về đường T. bao nhiêu. Cô cho mười lăm đồng. Thôi, đi. Trâm gọi xe mặc cả như những ngày cổ tích đó. Ngôi nhà buồn thở khói xám. Khung cửa sổ mở xuống vườn hoang. Cây hoa vàng từ ngày Minh đi gục chết. Trâm về làm người hoen ố nước mưa và rêu mốc, những chữ T ngoằn ngoèo chẳng chịt nét than đen. Ai viết. Ai viết như em khắc tên tôi trong lò sưởi cho khói bụi phủ mờ ngày xưa đó. C'eteai écrit pour la vie la vie si belle lui et moi... Tất cả là âm vang là di tích là nhân chứng cho một thiên hoang đường cổ tích. Mỗi vì sao mỗi giọt sương mỗi lá cỏ mỗi bông hoa dưới vòm trời Đà-lạt đều long lanh nhắc nhở mỗi khi về. Em đã yêu tôi. Lời chưa nói đêm nào em đã nói. Tôi nhắc một lần rồi thôi. Rồi im, rồi câm, rồi quên cho những tháng năm thừa từ đây chỉ còn là một giấc ngủ dài lạnh lẽo...

Nhạc tắt và tiếng Lam rõ hẳn:

– Đi, cậu.

Hai anh em vừa ra đến xe, Trâm quay lại:

– Một phút cậu, mua Salem.

Nàng đi ngược lại Brodard, qua phía Tự Do tìm người mù bán thuốc. Cửa vũ trường bỗng mở nhẹ nhàng. Trâm nhìn lên. Minh. Trái đất quay một vòng trong chớp mắt im lặng. Dưới ánh đèn màu khuya, muện hắt hiu, Trâm nhận ra mái tóc bông bênh, hai con mắt thờ ơ, đôi môi tràn đầy của mùa tình Đà-lạt. Trong bóng dáng tình khuya đó, Trâm thoáng thấy hình ảnh xa lạ của chính mình chập choạng lung linh. Tia nhìn bỗng lạc mất nhau. Nàng đi qua, đi qua, đi qua không một bước chân dừng lại. Con đường bỗng lún xuống phía sau, Trâm nghe tiếng rơi vỡ của một tượng đen vào quá khứ. Trâm trở về xe, Lam hỏi:

– Đi đâu?

– Xa thành phố.

Kim đồng hồ nhà bưu điện tìm nhau trên số hai. Chiếc Sport lao vút về xa lộ. Tựa đầu vào thành xe, hàng mi khép kín, Trâm thì thăm trong khoảng không, đêm ơi, đêm ơi.

Sài-gòn 1964

Nguyễn Thị Hoàng

HẾT

Tác giả

Tìm chân dung đích thực của tác giả ‘Vòng Tay Học Trò’

Trong sinh hoạt văn chương miền Nam 20 năm (1955-1975), Nguyễn Thị Hoàng là một trong vài nhà văn nữ, nổi tiếng ngay với tác phẩm văn xuôi đầu tay “Vòng Tay Học Trò.”

Nhưng, nếu Nhã Ca (ở lãnh vực văn xuôi) cũng nổi tiếng ngay với truyện vừa “Đêm Nghe Tiếng Đại Bác,” lấy bối cảnh sinh hoạt của một gia đình viết về chiến tranh thì, Nguyễn Thị Hoàng lại nổi tiếng khi bà vượt qua vạch phẩn cấm kỵ (taboo) của truyền thống đạo đức xã hội Việt Nam, khi viết về lãnh vực tình yêu và, tình dục giữa một cô giáo và học trò của mình, theo xu hướng hiện sinh.

Nhà văn Nguyễn Thị Hoàng và ‘Tiếng Chuông Gọi Người Tình Trở Về’ qua nét bút của họa sĩ Chóe.

Trong phần giới thiệu ngắn gọn về tiểu sử nhà văn Nguyễn Thị Hoàng, trang mạng Wikipedia-Tiếng Việt, cũng ghi nhận như sau:

“Tác phẩm đầu tay của bà (NTH) có nhan đề Vòng Tay Học Trò dưới bút danh Hoàng Đông Phương. Đây là một tiểu thuyết hiện sinh mô tả vấn đề tình yêu, tình dục giữa một cô giáo tên Tôn Nữ Quỳnh Trâm và học trò Nguyễn Duy Minh được đăng dưới hình thức nhiều kỳ trên tạp chí Bách Khoa. Tác phẩm trở thành một trong những tác phẩm gây tranh cãi nhất thời kỳ này, và về sau được tái bản nhiều lần.”

Tuy nhiên, theo một vài tư liệu hiện có trên Wikipedia thì, bước chân đầu tiên tìm đến với cõi giới văn chương của người nữ văn sĩ này, vốn là thi ca chứ không phải văn xuôi.

Trong một cuộc phỏng vấn dành cho nhà văn Mai Ninh (hiện cư ngụ tại Paris) năm 2003, tác giả “Vòng Tay Học Trò” cũng xác nhận rằng:

“...NTH khởi viết, trước tiểu thuyết, bằng thơ (Tạp chí Bách Khoa 1960), và căn chất mãi mãi cũng chỉ là thơ, rất ‘dốt’ và sợ cái gì liên quan đến khoa học...”

Thực tế cũng cho thấy, bà không chỉ làm thơ đăng báo mà, còn có tới hai thi phẩm đã được xuất bản. Đó là các tập thơ “Sầu Riêng,” XB năm 1960 và “Kiếp Đam Mê” XB năm 1961. ^[1]

Tuy nhiên, cũng khác với Nhã Ca. Nếu tác giả “Đêm Nghe Tiếng Đại Bác” gây xôn xao dư luận những

người yêu thơ cũng như văn giới ngay từ những bài thơ thứ nhất của bà, đăng tải trên Tạp chí Hiện Đại của nhà thơ Nguyên Sa thì, dường như thơ Nguyễn Thị Hoàng lại kém may mắn hơn! Chúng không nhận được sự chào đón hay, chú ý của dư luận quần chúng. Chính vì thế mà số người biết nhà văn Nguyễn Thị Hoàng là một người làm thơ trước khi viết văn không bao nhiêu - Trừ những người có mối quan tâm đặc biệt, muốn tìm hiểu hoặc, nghiên cứu về sự nghiệp văn chương của bà.

Trong số những người có mối quan tâm đặc biệt tới lộ trình chữ, nghĩa của Nguyễn Thị Hoàng, tôi trộm nghĩ, chúng ta phải kể tới nhà văn Nguyễn Ngọc Chính. Ông là người có nhiều bài viết nhất về tác giả “Vòng Tay Học Trò.”

Với loạt bài nằm trong “Hồi Ưc Một Đời Người,” họ Nguyễn đã sưu tập về cội thơ Nguyễn Thị Hoàng và, ghi nhận:

“...Trước khi nổi tiếng trong nhóm nhà văn nữ trước 1975, Nguyễn Thị Hoàng là một nhà thơ của xứ Huế với hai tập thơ Sầu Riêng (1960) và Sau Phút Đam Mê (1961). (2) Nổi bật hơn cả là bài thơ Chi lạ rứa với 40 câu thơ mang đặc những ngôn từ của miền Trung như chi lạ rứa, bởi vì rằng, bên ni bờ, đâu chi mô, hiểu chi mô (...).

“Những vần lục bát là thể mạnh trong thơ Nguyễn Thị Hoàng với những câu thơ rất da diết nhưng cũng rất tự nhiên như văn viết:

*Em mười sáu tuổi tơ măng
Thịt da đốt cháy thiên đường tình yêu
Trong cơn chấn gối rã rời
Im nghe từng chuyến xe đời đi qua
Đường về không nhịp trùng lai
Chúa ơi con sợ... ngày mai một mình*

*Nhìn lên thành phố không đèn
Âm u còn một màn đêm cuối cùng
Mắt sâu dòng lệ ngập ngừng
Mình xa nhau đến muôn trùng thời gian*

*Lên đèn tiếng hát kinh cầu
Ăn năn cổ thụ cúi đầu gần gũi
Trên cao tháp cũ nhà thờ
Hồi chuông tưởng niệm bây giờ còn vang*

“Lối gieo vần trong thơ 8 chữ cũng là một thể nghiệm mới lạ của nhà thơ nữ:

*Em đợi anh về những chiều thứ bảy
Hiu hắt vòm trời buổi sáng thứ hai
Nhạc dạo mơ hồ trong tiếng mưa bay
Thành phố ngủ quên những ngày chủ nhật*

*Cho em xin một chiều vui thứ bảy
Có nhạc phòng trà có lá me bay
Tiếng gió reo vui đêm dài xa lộ
Nửa cuộc đời còn khoác kín vòng tay*

“Và cuối cùng là những vần thơ 5 chữ trong bài *Lời Rêu*:

*Uống cùng nhau một giọt,
Đắng cay nào chia đôi
Chung một niềm đơn độc,
Riêng môi đời phai phôi.*

*Say giùm nhau một giọt!
Chút nồng thơm cuối đời.
Vướng giùm nhau sợi tóc,
Ràng buộc trời sinh đôi. (...)*

Và người thứ ai, theo tôi, là nhà văn Trần Áng Sơn. Trong bài viết nhan đề “Nhà văn Nguyễn Thị Hoàng-Người đàn bà đẹp,” họ Trần kể, vào thời điểm tháng 4, 2002, khi ông viết bài đó, trong tay ông “...không có 1 tác phẩm nào, như một tài liệu, để gọi nói có sách, mách có chứng. Nhưng, vì quá yêu ngòi bút của bà, khởi đi từ chi tiết rất xa xăm - bài thơ *Lạ Rứa!* - do 1 người bạn ở Huế chép tặng 1957- tôi thực hiện cuộc trở về trong sương mù, viết bằng ký ức, cảm xúc. Cũng rất có thể, tôi bị lạc lối, nhưng tấm lòng dành cho bài thơ *Lạ Rứa!* vẫn như xưa...”^[2]

Dưới đây là nguyên văn bài thơ “*Chi lạ Rứa*” của Nguyễn Thị Hoàng, trong ký ức của nhà văn Trần Áng Sơn:

“Chi lạ rứa, chiều ni tui muốn khóc,
Ngó chi tui đồ cỏ mọn, hoa hèn.
Nhìn chi tui hình đom đóm đêm đen,
Cho tui tủi bên ni bờ cô tịch.

“Tui ao ước có bao giờ tuyết đích,
Tui van xin rằng mà cứ làm ngơ.
Rồi ngó tui, chi lạ rứa hững hờ,
Ghét, yêu, mến, vô duyên và trơ trên!

“Tui đã tắt nỗi ngại ngùng bên lễn,
Bởi vì rằng, ai biết được người hè.
Nhưng màu chiều đã rũ bóng lê thê,
Ni với nó, có chi mô gần gũi!

“Chi lạ rứa, rằng cứ làm tui tủi?
Tàn nhẫn chi với một đứa thương đau!
Khối tình cam nên không sắc, không màu,
Và vạn thuở chẳng nên câu luyện ái!

“Chi lạ rứa, người cứ làm tui ngại,
Biết sông sâu hay cạn giữa tình đời?
Bên ni bờ vẫn trong trắng chơi vơi,
Mà bên nó trầm ngâm mô có kể.

“Không muốn khóc, nhưng cứ từng ngấn lệ,
Động làn mi ấp ủ mối tâm tình.
Bên ni bờ hoa thắm bớt tươi xanh,
Mà bên nó huy hoàng và lộng lẫy.”

Nguyễn Thị Hoàng ^[3]

Tuy chỉ với vài bài thơ do hai tác giả Nguyễn Ngọc Chính và Trần Áng Sơn ghi lại, nhưng cũng đã có

một số người tự hỏi, nếu không xảy ra cuộc tình nhiều tai tiếng giữa tác giả Nguyễn Thị Hoàng và câu học trò tên Mai Tiên Thành và (vẫn nữa), họ Hoàng không viết lại thành truyện thì không biết hôm nay, người đọc sẽ có một Nguyễn Thị Hoàng thi sĩ hay, Nguyễn Thị Hoàng văn sĩ? Nhất là khi bà từng nhấn mạnh, với bà, trước sau, căn bản vẫn là thi ca?

Dư luận chung quanh ‘Vòng tay học trò’ và đời thường của nhân vật chính

Mặc dù căn cứ vào cuộc phỏng vấn Nguyễn Thị Hoàng dành cho nhà báo Tố Tâm ở tạp chí Đất Mới, số 4 bộ 2, tháng 4, 1990, Việt Nam thì, cả hai tập thơ mà trang mạng Wikipedia liệt kê trong danh sách tác phẩm đã xuất bản, được bà nói rõ rằng:

“...Thơ chưa in thành tập, nhưng rải rác có đăng báo. Khởi đầu năm 1960 ở Bách Khoa và từ 1961-1962 thì ở tạp chí Văn. Nhưng khi những chương đầu tiên của Vòng Tay Học Trò được in ở Bách Khoa thì tiểu thuyết là chính, thơ chỉ còn là tô điểm thế mà.”^[4]

Nhà văn Nguyễn Thị Hoàng. (Hình: NAG Trần Cao Linh chụp)

Nhưng, có dễ trước sau thi ca vẫn là “cây bài chủ,” hay ngọn hải đăng tâm hồn họ Nguyễn. Nên khi bước qua văn xuôi, ngay từ những trang viết thứ nhất của tiểu thuyết “Vòng Tay Học Trò,” bên cạnh sự hấp dẫn, lôi cuốn của cốt truyện chặt, chiết từ đời thật, tác giả vẫn có những đoạn tả cảnh, tình ấp đầy thi tính như:

“...Một tiếng chim hót lên đầu cành thông gần mái nhà. Trâm nhìn ra. Vòm trời xanh mênh mông in hình nét đồi cong thoai thoải, sáng rực nắng chiều. Một đám mây trắng sắp sửa nhô lên sau ngọn đồi thấp nhất. Hình ảnh của những buổi chiều yên tĩnh, cuộc đời cô quanh, buồn lãng mạn và nên thơ thoáng qua trong trí Trâm. Nàng chợt vừa sợ vừa thích nỗi cô đơn hiện tại (...).

“Trâm đứng lên mở rộng cánh cửa kính. Mùi thơm quen thuộc của cỏ khô và đất mới xới, lẫn với mùi dâu chín dưới thung lũng thoảng theo gió bay lên làm Trâm tự nhiên ấm áp trong lòng, tưởng như đang đời đời yên ổn sống trên đất quê hương...” (Trích VTHT, chương 1)^[5]

Hoặc một đoạn khác, ở chương 2, tác giả ghi lại, những “cảm nhận” về cậu học trò tên Minh, nhân vật sẽ sớm trở thành người yêu của cô giáo Trâm (biến thân của chính tác giả):

“...Trâm giấu nụ cười trong bàn tay vừa đưa lên che môi. Bây giờ, bọn học trò chăm chú vào công việc, không nhìn lên nàng nữa. Trâm tự do, dễ chịu, tha hồ nhìn xuống, quan sát từng đứa để ‘trả thù’ bị nhìn lúc mới vào. Vài đôi mắt nhìn ra cửa sổ. Trâm nghĩ, thế nào cũng có thông reo gió thổi. Có đôi mắt nhìn sững vào khoảng không hay trên vách tường trống trải. Có cặp mắt sáng rỡ nhìn lên như vừa

bắt gặp một ý tưởng, một hình ảnh thần tiên nào đó đang chiếu vào khoảng tâm hồn u tối. Có cặp mắt đăm đăm nhìn xuống tờ giấy trắng như chờ mong những hàng chữ bỗng nhiên hiện hình theo phép lạ.

“Cuối cùng, Trâm nhìn xuống chỗ Minh ngồi. Cậu bé đang lơ đãng chống tay vào má nhìn lên phía nàng. Cây bút xoay tròn tình nghịch trên mấy ngón tay trắng nhỏ. Nàng mỉm cười thật nhẹ như thăm nhắc, sao em không viết gì đi. Minh mỉm cười yên lặng. Nụ cười nửa đăm ăm bắt gặp vẻ quen thân trong xa lạ, nửa ngại ngùng bối rối muốn lẫn trốn, che giấu chính mình và những ý nghĩ mình trước đôi mắt dò xét và phán đoán của kẻ khác. Rồi đôi mắt Minh cúi xuống. Ngồi bút loay hoay trong tay, bây giờ bị cản nhẹ giữa hai hàm răng đều và nhỏ. Minh vò một mẩu giấy nhỏ vứt xuống đất, giở trang giấy khác, nhưng không viết gì được. Trâm biết Minh muốn đứng lên, chạy bay ra khỏi phòng, chạy thật xa cái nhìn soi mói của nàng. Nhưng Trâm cứ nhìn như kẻ đi săn nhìn con thú lúng túng tìm cách thoát thân khỏi cái bẫy của mình...”^[6]

Được biết “Vòng Tay Học Trò” của Nguyễn Thị Hoàng trước khi in thành sách, đã được đăng nhiều kỳ trên tạp chí Bách Khoa, Saigon, 1964. Ngay khi còn ở dạng truyện đăng nhiều kỳ, VHTT cũng đã nhận được sự hưởng ứng nồng nhiệt của giới trẻ thời điểm đó. Nhưng mãi tới năm 1966, tiểu thuyết này mới được in ra. Và đó mới là thời điểm “cơn bão VHTT” đạt tới đỉnh điểm cao nhất của hân hoan đón nhận và, cùng lúc cực lực lên án.

Giải thích về sự chậm trễ này, trong cuộc phỏng vấn dành cho Mai Ninh, họ Nguyễn cho biết:

“Bách khoa in mấy kỳ, thiên hạ xôn xao. Nhưng sau đó chuyển cảnh qua chồng con, bản thảo VHTT xếp lại. Đến 66, một nhóm tìm kiếm VHTT, xuất bản. Tái bản 4 lần trong vòng mấy tháng. Sóng gió nổi lên từ mọi phía, vì những lý do và động lực khác nhau. 5 tờ báo, cùng nhất loạt lên tiếng phê phán, chỉ trích, tóm lại là chửi bới. Rất tiếc cuộc biến dâu cuốn trôi không còn một mảnh tài liệu nào, còn trí nhớ NTH thì chỉ gạn lọc lưu trữ những gì tốt đẹp. Hình như nhân danh hay đại diện phụ huynh học sinh, nhà trường gì đó có lên tiếng trong một bài báo. Không có những phản ứng trực tiếp tương tự như trong phim đối với cuốn truyện, còn gián tiếp thì không biết.

“Khi viết, với không phải viết cái gì đã sống, mà trên khung cảnh, sự kiện, nhân vật của khoảnh khắc thoáng qua “trong vai” cô giáo ấy, tăng giảm biến đổi để đúng vóc dáng một câu chuyện. Đã không tính đến chuyện viết tiểu thuyết hay hình thành một tác phẩm với dụng ý, mục đích nào mà chỉ góp nhặt lại những mảnh vụn của một khúc đời đã vỡ.

“Thế mà nó trở thành tác phẩm, tác giả với hàng loạt những hệ quả sinh khắc liên hồi từ ấy...”^[7]

Trước đây, cũng trong cuộc phỏng vấn của nhà báo Tố Tâm, nhà văn Nguyễn Thị Hoàng nói:

“...Riêng về Vòng Tay Học Trò, nếu bảo đó là thực thì cũng không hẳn là thực mà bảo là không thực thì... cũng chẳng phải là thế. Dư luận trộn lẫn tiểu thuyết của mình với đời sống thật. Cũng vì thế mà có những tiếng ác ý lao xao về đời sống của mình. Cho nên chỉ có cách là... phải坦然 nhiên...”^[8]

Tuy nhiên, trong một bài viết được phổ biến vào cuối năm 2012, tác giả loạt bài “Hồi Ưc Một Đời Người,” Nguyễn Ngọc Chính, cũng là bạn thân với người học trò tên Minh (tức Mai Tiến Thành ngoài đời), đã ghi lại như sau:

“...Tác giả (NTH) xác định một cách nửa vơi về ‘Vòng Tay Học Trò’:... nếu bảo đó là thực thì cũng không hẳn là thực mà bảo là không thực thì... cũng chẳng phải là thế’. Như đã nói, những nhà văn nữ thường ‘tự thuật’ về cuộc đời mình và chính những kinh nghiệm bản thân khiến tác phẩm của họ dễ đi vào lòng người đọc. Dĩ nhiên việc ‘thêm mắm thêm muối’ còn tùy thuộc vào sự khéo léo của mỗi đầu

bếp để có một món ăn ngon hay dở.”

“Vòng tay học trò là câu chuyện có thật tại trường Trần Hưng Đạo Đà Lạt giữa cô giáo đệ nhất cấp Nguyễn Thị Hoàng và cậu học sinh đệ nhị cấp Mai Tiến Thành. Tôi vốn là bạn học rất thân với Thành từ năm Đệ Ngũ trên Ban Mê Thuật nên biết rõ chuyện tình của Thành. Tuy nhiên, những gì xảy ra ngoài đời thực có phần nào khác với Vòng tay học trò, đó là kỹ thuật ‘thêm mắm thêm muối’ của nhà văn Nguyễn Thị Hoàng. Nói khác đi, phần hư cấu trong tiểu thuyết được giữ ở mức vừa phải, có thể chấp nhận được.”

“Hình như để giữ cho mối tình cô giáo-học trò thi vị hơn, tác giả đã để cho cuộc tình chấm dứt tại Sài Gòn và không đả động đến hậu quả của nó: một đứa con đã ra đời. Đứa bé được đặt tên Mai Quỳnh Chi, giao cho gia đình Thành nuôi nấng tại Ban Mê Thuật và ngày nay đã trở thành một thiếu nữ sống tại nước ngoài. Mai Tiến Thành đã trở thành người thiên cổ tại Hoa Kỳ và câu chuyện tình làm nên tác phẩm rồi cũng đi vào quên lãng...”^[9]

Nguyễn Thị Hoàng, một biểu tượng ‘hồng nhan đa truân’?

Tôi nghĩ, dù đứng ở vị trí nào, văn học hay xã hội, đời thường hay đạo lý, khó ai có thể phủ nhận Nguyễn Thị Hoàng là một trong vài nhà văn nữ thực sự tài hoa của 20 năm VHNT miền Nam.

Tuy nhiên, nếu chúng ta chỉ thấy bà trong vòng phẩn của cuốn truyện “Vòng Tay Học Trò” (VTHT), vốn được nhìn như một thứ bán hồi ký và, nhan sắc trời cho của bà, tôi cho là chúng ta đã không công bình với họ Nguyễn. Bởi vì, ngoài VTHT, Nguyễn Thị Hoàng còn có những sáng tác khác, cũng được nhiều người ưa thích, như “Về Trong Sương Mù,” “Tuổi Saigon,” hoặc “Tiếng Chuông Gọi Người Tình Trở Về”...

Đó là một phần trong số lượng hàng chục tiểu thuyết mà bà đã viết được, trong một khoảng thời gian rất ngắn. Giải thích về sự “mẫn đề” này, bà kể với nhà báo Tố Tâm rằng:

“...Từ năm 1966 đến 1969, mình viết liên tục theo những 'đơn đặt hàng'. Trong thời gian này mình viết rất nhanh, có khi viết hai, ba truyện cùng một lúc... rồi thì lại buồn chán, mệt mỏi, kiệt sức và mất hoàn toàn tinh thần làm việc vì trong suốt những năm dài liên tục mình chỉ sống với bốn phận làm vợ, làm mẹ và gánh vác kinh tế gia đình. Cái nguồn sống riêng phải nín lại, bị khô héo đi...”^[10]

Cũng trong cuộc phỏng vấn dành cho nhà báo Tố Tâm ở Việt Nam, tác giả “Tiếng chuông gọi người tình trở về” đã tiết lộ phần nào đặc tính hay nét riêng thuộc cõi-giới tiểu thuyết của mình, như sau:

“...Truyện mình viết thường là truyện tình bế tắc và đi xuống. Trong đó những vai nữ bao giờ cũng khát khao đi tìm một đời sống thật của mình, nghĩa là tìm kiếm chính mình. Những nhân vật nữ lang thang bất định, và xa rời với phận sự gia đình. Chất liệu lấy từ những năm bất ổn lênh đênh trong cuộc đời đã qua của mình, đôi khi được ráp nối với những câu chuyện thời sự, cộng với một phần tưởng tượng, phóng tác, vẽ vời... rồi ráp thành chuyện. Không biết bên đàn ông thì sao, chứ cánh đàn bà thường mắc phải cái này là có những nét của nhân vật hoặc chính, hoặc phụ, thế nào cũng hắt bóng cá tính thói quen, đường nét và vóc dáng của tác giả...”^[11]

Mặc dù là một nhà văn nữ có số bán cao nhất ở thị trường tiểu thuyết miền Nam trước đây (vì truyện của họ Nguyễn đáp ứng được những đòi hỏi, chờ đợi của giới trẻ, cũng như tâm lý nữ giới...?) - Nhưng bà cũng bị một số người cho rằng càng về sau, khuynh hướng văn chương của bà càng mang tính “điệu đà,” có phần hơi nhiều... son, phấn.

Tiêu biểu hàng ngũ có cái nhìn tiêu cực ấy, người ta thường nhắc tới ghi nhận của nhà văn Nguyễn Ngọc Chính:

“...Có thể nói, văn phong của Nguyễn Thị Hoàng cũng tựa như của Mai Thảo: rất ‘điệu đà’, rất ‘bay bướm’ và rất ‘làm dáng’... đến độ nhiều khi trở thành sáo rỗng. Chẳng hạn như trong ‘Người yêu của Đấng Trời’, một tiểu thuyết đã được viết từ hơn một chục năm nay nhưng chưa hề xuất bản. Hợp Lưu trích đăng một chương có những đoạn viết:

‘Tất cả đều in bóng lên nền xanh bát ngát của lòng trời, và những đôi mắt linh hồn mãi mãi tìm nhau, vẫn đồn trút niềm yêu và nỗi đau trong cái nhìn đầy thăm tuyệt vời của im lặng và bóng tối.’

...

‘Khoác lên trái tim chưa yêu của Chúa một vầng hoa nguyệt quế nghìn thu. Và trái tim nào đã yêu đến tan nát cả chân như thế tánh mình, hãy lấy búa kim cương đóng lên một chiếc đinh vàng, để dưới bóng Chúa lung linh nền hồng thuở trước, trên tình yêu không bao giờ có thực của chúng ta, một giọt máu trường sinh nhỏ xuống.’”^[12]

Ở lãnh vực văn chương, nếu tác giả VTHT được dư luận theo dõi sát sao bao nhiêu thì ở lãnh vực tình trường của Nguyễn Thị Hoàng cũng được dư luận đề cập tới và, cũng không kém phần chi tiết.

Cụ thể như một “scandal” từng gây chấn động thành phố Nha Trang, khi nhà văn Nguyễn Thị Hoàng theo gia đình di chuyển về thành phố này năm 1957.^[13] “Scandal” đó, nổ ra trước câu chuyện tình của bà và người học trò tên Mai Tiến Thành, đã được bà ghi lại một phần trong truyện VTHT.

Sự việc sau đó, cũng đã được bà thẳng thắn xác nhận qua đoạn văn dưới đây:

“...Trước khi lên Đà Lạt dạy học, gia đình Nguyễn Thị Hoàng sống tại Nha Trang. Những năm theo học tại trường Võ Tánh, Nguyễn Thị Hoàng dính vào một scandal một thời là đề tài nóng bỏng tại thành phố biển.

“Cô nữ sinh dan díu và có thai với ông Cung Giũ Nguyên, giáo sư Pháp văn, hơn Nguyễn Thị Hoàng gần ba mươi tuổi.”^[14] Biện cố đầy tai tiếng này được dàn xếp êm thấm giữa hai gia đình với lời thú nhận can đảm của người trong cuộc:

““Ông Cung Giũ Nguyên không có lỗi trong vụ này. Lỗi là do tôi dụ dỗ ông ta khi theo học thêm lớp Pháp văn tại nhà, vì tôi muốn có một đứa con thông minh xuất chúng như ông ấy!”

“Đứa con gái sinh ra được đặt tên Cung Giũ Nguyên Hoàng (tên gọi của ông Nguyên và bà Hoàng ghép lại) và được bà vợ chính thức của ông Nguyên nuôi dưỡng vì bà này không thể có con. Trong ngày tang lễ của ông Cung Giũ Nguyên (tháng 11, 2008) người ta thấy Cung Giũ Nguyên Hoàng phục tang cha, ôm bát nhang đi trước linh vị...”^[15]

***

Hôm nay, nhìn lại toàn bộ cuộc đời, sự nghiệp của nhà văn tài hoa Nguyễn Thị Hoàng, không ít người đã có cùng một kết luận, đại ý, phải chăng, định mệnh của tác giả “Vòng Tay Học Trò” tiêu biểu cho những trường hợp mà chúng ta quen gọi là “hồng nhan đa truân”?

Du Tử Lê

[1] Ndd. Về nhan đề của tập thơ thứ hai, theo tư liệu của nhà văn Nguyễn Ngọc Chính thì lại có tên là “Sau Phút Đam Mê.”

[2] Ndd.

[3] Ndd.

[4] Ndd.

[5] Ndd.

[6] Ndd.

[7] Ndd.

[8] Ndd.

[9] Ndd.

[10] Theo trang mạng Wikipedia-Mở sau truyện VTHT, xuất bản năm 1966, thì chỉ trong vòng 4 năm (từ 1967 tới 1970), nhà văn Nguyễn Thị Hoàng đã có tới 12 tác phẩm được xuất bản.

[11] Tố Tâm, Ndd.

[12] Nguyễn Ngọc Chính, Ndd.

[13] Tư liệu của Wikipedia-Tiếng Việt ghi rằng, “Nguyễn Thị Hoàng sinh ngày 11 tháng 12 năm 1939 tại Huế. Năm 1957, bà chuyển vào sinh sống ở Nha Trang rồi đến năm 1960 bà vào Sài Gòn học Đại Học Văn Khoa và Luật nhưng bà bỏ ngang, không học hết mà lên Đà Lạt dạy học. Đến năm 1966, bà chuyển sang chuyên tâm viết tiểu thuyết...”

[14] “Cung Giũ Nguyên (28 tháng 4 năm 1909 - 7 tháng 11 năm 2008) là một nhà văn, nhà báo Việt Nam, gốc Hoa, được biết đến với những tác phẩm tiếng Pháp. Về mặt văn chương, tên tuổi ông được ít người Việt biết đến vì các tác phẩm của ông được viết bằng tiếng Pháp. Tuy nhiên về mặt hoạt động xã hội, ông là một huynh trưởng nổi bật thuộc thế hệ sáng lập ra phong trào Hướng Đạo Việt Nam. Cuối đời, ông cư ngụ tại thành phố Nha Trang, tỉnh Khánh Hòa và mất tại đây.” (Wikipedia-Tiếng Việt)

[15] Nguyễn Ngọc Chính, Ndd.